

Високооктанова
Военна фантастика!

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

**Б. В.
ЛАРСЪН**

ИЗТРЕБЛЕНИЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

СЕРИЯ • ЗВЕЗДНА АРМАДА • # 2

Б. В. ЛАРСЪН

ИЗТРЕБЛЕНИЕ

Превод: Милена Илиева

chitanka.info

Звездната армада напада чужда планета!

Още една лоша година за Кайл Ригс и неговите пехотинци. Нанокорабите потеглят на нова мисия, която обрича пилотите им на сигурна смърт. Междувременно земните правителства са решени да откраднат за себе си нанотехнологията на Звездната армада, а Земята е дала обещание на макросите и много скоро ще трябва да го изпълни. Човечеството е въввлечено в междузвездна война между биологичния живот и машините и принудено от обстоятелствата, застава на погрешната страна...

1.

Седях в своя нанокораб на стотици хиляди мили от Земята. От другата страна на тънкия генериран от нанити корпус на „Аламо“ се простираше студената пустош, която наричаме космос. Случваше се вселената да ме притисне с тишината и необозримата си шир. Като сега. Ако искате да се почувствате малък, пробвайте полет в далечна орбита — това вероятно ще ви даде представа колко микроскопични са хората в действителност.

Около „Аламо“ се носеха стотиците му клонирани братя. Всички кораби приличаха на бронирани морски раци и висяха неподвижни и мълчаливи над синята сфера на Земята. До един бяха черни като бездната, без светлини, без врати и прозорци. Ставаха видими за невъоръженото око само когато лъчевите им оръдия произведяха изстрел или двигателите им оживееха за тласък. В момента нито стреляха, нито се движеха. Всички кротуваха търпеливо. Чакаха заповед, но аз не знаех каква да е тя.

Вражеската бойна флотилия се беше оттеглила, след като макросите бяха приели моите импровизирани условия. Гигантските им величествени кораби си бяха заминали и вече нямаше с кого да се бием. Кое то беше добре, защото със сигурност щяхме да загубим битката. Уви, постигнатото примирие си имаше и лоша страна, а именно, че не бях в състояние да изпълня поетите ангажименти. Договорил бях условия, за които изобщо не бях оторизиран да преговарям.

Изгълтах първата си бира и отворих втората. Входящи обаждания записуваха от командния пулт. Искания за отворени комуникационни канали заваляха като напоителен дъжд. Не им обърнах внимание.

Как щях да им кажа какво съм направил? В новото си битие на феодален васал след една година човечеството трябваше да осигури на макросите многохилядна армия. Ако световните лидери откажеха, рискувахме войната да започне отново. Не вярвах да откажат... но

новината нямаше да им хареса. Никой не обича да му налагат сделка, в чието договаряне не е участвал.

Със сигурност щяха за всичко да обвинят мен. Щяха да ме засипят със стотици по-добри идеи, за които е трябвало да се сетя. Разни чиновници на изборни длъжности — или просто пишман политици с категорични мнения по едно или друго — щяха да вдигнат вой до небесата. Това можех да го разбера, но истината бе, че в онзи момент няхах особен избор. Математиката беше проста — аз бях там, а те не бяха. Обстоятелствата ме бяха поставили в положение аз да взема решенията и затова те щяха да ме намразят. Никой не обича да съобразява живота си с чуждия избор. Никой не иска да поеме на плещите си неприятно задължение, без да са го питали какво мисли по въпроса, дори когато по-добър вариант не съществува. Колкото повече мислех върху това, толкова по-ясно ми ставаше, че ще ме намразят и в червата.

Погледнах в кенчето от бирата, но не открих там никакви отговори. Реших, че ако погледна в трето кенче, където току-виж ми се усмихнал. Докато отпихах с наслада от четвъртото, ми хрумна, че ако положа сериозни усилия, вероятно ще открия известна утеха в петото и шестото. Чувствах, че съм си заслужил малко почивка.

Вселената, уви, беше на друго мнение. Погледнах към предната стена, която изпълняваше функцията на екран, и забелязах нещо странно. Да, макросите се бяха оттеглили. Тръгнаха си бяха по вектор към слънцето, за мое гигантско облекчение. Само че *нашият* нанофлот също се движеше, а това беше странно. Всички кораби от флота. И то не към Земята. Движехме се под ъгъл, който ни *отдалечаваше* от планетата. И от слънцето също. Големият диск на родния ми свят се разшири за кратко, плъзна се надолу в лявата част на стената и се озова на пода. После бавно започна да се смалва. Сякаш флотът ни се приплъзваше покрай Земята на път към открития космос.

Моят кораб беше начело на флота, което означаваше, че аз ще съм първият, стигнал до новата дестинация, която „Аламо“ си бе наумил. Но не това беше интересната част. Тревожеше ме друго — не помнех да съм давал заповед на кораба за релокация. Всъщност не му бях давал никакви заповеди.

— „Аламо“? Защо се отправяме към открития космос?

— Основната мисия е завършена. Избрана е нова мисия.

Примигнах в опит да смеля казаното и стомахът ми се преобърна. „Нова мисия?“

— Уточни — казах. — Каква мисия е била завършена?

— Местният биологичен свят оцеля. Врагът е в отстъпление.

— Искаш да кажеш, че Земята е спечелила? Всъщност нищо не спечелихме. Примирието е временно.

— Оцеляването се равнява на победа. Мисията е изпълнена.

Замислих се за миг.

— И каква е новата ти мисия?

— Трябва да бъдат защитени следващите биологични видове по оптималната пътека.

— Чакай, чакай. Напускаш Земята окончателно, така ли?

— В тази звездна система няма други напреднали биологични видове.

— Ами аз? Ами другите пилоти?

— Бъдещият команден персонал ще бъде определен чрез подбор сред тестови обекти — отговори корабът със своя монотонен безсърдечен глас.

Зяпнах невярващо екрана, който сам бях изобретил. Сивият диск на Земята сега се намираще на пода. Скоро щеше да изчезне под килима. Нямах никаква представа накъде сме се запътили. Стотици златни буболечки пълзяха след „Аламо“ към открития космос като патета след майка си. Това ли щеше да е краят? Да умра от глад, докато пътуваме към неизвестна звезда? Или щях да оцелея някак по време на пътуването, само за да се превърна в спаринг-партньор на раса шипести ракообразни от друга планета?

Сетих се за нанитите в тялото си. Бяха ли ме изоставили вече? Дали нямаше всеки миг да усетя непреодолимото желание да изпикая литри течен метал, река от миниатюрни нанороботчета, юрнали се към изходите като милиард плъхове, които бягат от потъващ кораб?

— „Аламо“, заповядвам ти да прекратиш тази мисия и да се върнеш към предишната — казах аз.

— Молбата отхвърлена.

— Защо отказваш да се подчиниш.

— Биологична единица Ригс вече не е команден персонал.

2.

Дишането ми се учести. Седях и пухтях. Какво да правя, мамка му?

Точно тогава си дадох сметка, че от известно време не са пристигали искания за отваряне на комуникационен канал.

— „Аламо“, отвори канал към „Бодлоперка“.

— Молбата отхвърлена.

— Защо?

— Биологична единица Ригс вече не е...

Надвиках го, докато довършваше изречението си с „команден персонал“:

— Да, това го схванах. „Аламо“, ти си един неблагодарен кораб, истински гадняр, както казва Сандра.

Корабът не отговори. От негова гледна точка, аз бях една шумна торба месо без друго предназначение, освен да влезе в смъртоносен двубой с други шумни торби месо, които би могъл да срещне в бъдеще. Нанитите не разбираха от чест, благородство или други концептуални продукти на моя млекопитаещ мозък. Знаеха само мисията си и подчиняваха всяко свое решение на нея. Всичко останало беше без значение.

Погледнах към сателитната комуникационна апаратура, която ми бяха дали от Пентагона. Дали още бях в обсег? По думите им щели да улавят сигнала на малкото устройство дори от лунна орбита, че и отвъд нея... Станах от стола и оставих внимателно кенчето бира. Плановете ми да се напия бяха станали на пух и прах. Вероятно щеше да трябва да пестя бирата в предстоящите... дни, седмици, години? Бог знае колко време щях да остана затворен в кораба. Включих устройството и параболичната му антена се завъртя автоматично по посока на релейните сателити в орбита около Земята. Надявах се двигателите на „Аламо“ да не се намират между устройството и сателита. В миналото бих могъл да накарам „Аламо“ да внесе

корекции в курса си, така че двигателите да не прецакват сигнала. Но вече знаех, че „молбата“ ми ще бъде отхвърлена.

Извадих късмет и се свързах почти веднага. Поисках гласова връзка и я получих. След минутка-две чух гласа на генерал Кер. Той без съмнение сереше в кафето си понастоящем, както обичаше да казва.

— Ригс? Корабите ти замлъкнаха и се отдалечават. Нова заплаха? Какво става при вас? Докладвай.

— Генерале, съжалявам за прекъснатата комуникация — отговорих и му обясних набързо положението. Че според нанитите мисията им е приключила успешно и сега потеглят към поредния свят, който се нуждае от „спасяване“. Генералът се шашна почти колкото мен.

— И сега... тръгнаха сте към открития космос, така ли? Оставяте ни без защита? Та ние вложихме милиони... не, милиарди долари на данъкоплатците във вашата аматьорска армия, Ригс!

— Сър, корабите не ни се подчиняват.

— Ами накарай ги — сопна се той. — Ако някой може да го направи, това си ти. Кер — край.

Кимнах, загледан в сателитния телефон. Класика. Какъв сладък човек беше Кер.

Погледнах към стената-екран. Сивият диск на Земята отдавна не се виждаше, май бе пропъзлял някъде под дивана. Останала бе голата сребриста стена и мехурчестите бучки нанитско ако или каквото там използваше корабът за направата на релефните изображения. Стотици златни буболечки пълзяха след мен. Към нищото.

Една от лампите угасна. Онази зад креслото, която използвах за четене. Станах и отвих крушката. Изглеждаше си наред. Пробвах я на други лампи и работеше. Загризах долната си устна, чудех се дали да не попитам кораба. Реших да не го правя. Така де, защо да ускорявам процеса? Корабът очевидно бе решил да пренебрегне дадените му порано заповеди. Пренасочваше нанити към други, по-важни задачи. Рано или късно на мостика щеше да се възцари мрак и тишина. Колко ли време щеше да мине, преди екранът да се изглади в метална стена, глуха и сляпа за постъпващата външна информация? Преди „Аламо“ да прекрати всяка комуникация с мен?

Вече знаех как са се чувствали кентаврите. Били са откарани по съвсем същия начин от родния си свят към Земята. Разбирали ли са какво ги чака? Вероятно. Техният свят едва ли е бил първият, който нанитите са се опитали да „спасят“. Поне, казах си, в моя случай мисията се беше увенчала с успех. Наносите и човечеството бяха съумели да спрат макросите. Или поне да отложат унищожението на родния ми свят.

Смръщих вежди. Мислех за споразумението с макросите.

— „Аламо“? — попитах предпазливо. Отговор не последва. Поех си дълбоко дъх. Трябваше да опитам. — „Аламо“, Земята не е спасена. Мисията ни се провали.

Мълчанието се проточи. Изглежда, мозъкът на кораба се беше заел с други, по-важни неща. Сигурно пренастройваше езиковите си системи, изграждаше нови неврални модели в съответствие със следващата раса, която предстоеше да тормози по план.

— Основната мисия беше изпълнена — каза най-сетне гласът.

Усмихнах се лекичко. „Аламо“ беше захапал въдицата.

— Не, мисията се провали. Ти не успя да изпълниш мисията.

— Основната мисия целеше победа над врага. Параметрите на основната мисия са изпълнени.

— Врагът се оттегли, но след една година ще се върне. Това не е победа.

— Стигна се до преговори и мирно споразумение.

— Споразумение, което ти наруши. Аз им обещах нанитноподсилена войска, която да се бие за тях. Сега вие ни изоставяте, а макросите нямат интерес към армия от обикновени човешки същества.

— На Земята бяха оставени възпроизвеждащи се единици. Нищо не възпрепятства създаването на войска, която да изпълни условията на мирния договор. Същото важи и за въоръжението. Всички необходими системи функционират нормално.

Дадох си сметка, че корабът говори за нанофабриките, които самият аз бях организирал на остров Андрос. Умно копеленце беше този „Аламо“. С помощта на фабриките Земята беше в състояние да създаде необходимата армия. Напрегнах мозъка си и след малко измислих друг довод.

— Но те изобщо не знаят за мирното споразумение — изтъкнах аз. — Никой на Земята не знае. Аз така и не им казах. Дори не знаят как да говорят с макросите. Само аз знам.

„Аламо“ мълча дълго. Вдигнах поглед към стената-екран и видяното там разтегли лицето ми в усмивка. Корабът вече не се движеше. Моята малка зеленикава бучка се беше отделила от златните буболечки и изоставаше. Другите кораби от флотилията все така пълзяха напред. Може би все пак щях да се видя отново със Сандра.

— Ще уведомиш военното командване за условията на договора — каза корабът.

— А ако откажа?

— Ще бъдеш принуден.

Подът започна да се затопля. Бях с обувки, но въпреки това го усетих. Знаех, че нанитите могат да загреят стаята до хиляда градуса, ако поискат. Да я загреят толкова, че да подпалят килима, обувките ми, косата ми.

— Добре — казах спокойно. Станах и тръгнах към сателитния телефон. Замахнах и го смазах с юмрук. Ударът се оказа толкова силен, че строши на две компютърната маса под телефона, счупи екрана ѝ и предизвика късо. Миг-два по-късно по нарязаните ми ръце се стече кръв.

Десетина малки черни ръце изскочиха от стените и ме сграбчиха. Ухилих се широко. Поне нанитите в тялото ми още не бяха дезертирали. Без тяхна помощ не бих могъл да унищожа сателитния телефон с един удар, преди корабът да ме е спрял.

— Съжалявам, но май възникна повреда — казах спокойно.

— Ти повреди важно за мисията оборудване.

— Без да искам — казах уверено. — Провери в архивите си. Случва се биологичните единици да чупят разни неща по погрешка. Такива събития възникват на случаен принцип и през непредсказуеми интервали.

Корабът се колебаеше. Надявах се да му изгори някоя нановерига, докато проверява архивите си и изчислява вероятностите. Междувременно подът започна да се охлажда.

— Ще уведомиш военното командване за условията на договора — каза корабът.

— Не мога да го направя оттук.

— Ще бъдеш върнат във военната база.

Ухилих се на стените.

— Страхотна идея.

Корабът не отговори.

Малките черни ръце ме държаха по целия път до Земята. Позяпах си на воля стената-екран, най-вече защото нямаше какво друго да правя. И забелязах нещо интересно. Още един кораб, една самотна златна буболечка сред стотиците други, се отдели от ятото и потегли назад към Земята.

Изкисках се. Още някой беше измислил начин да се измъкне от едноръчното пътуване до Ригел или която там звездна система се явяваше следваща спирка по оптималната пътека на наносите. Уви, усмивката ми бързо увехна при вида на стотиците други кораби, които все така пълзяха нагоре по стената към бездната на открития космос. Дадох си сметка, че на всички тези кораби има поне по един изпаднал в паника човек, обречен на сигурна смърт в края на пътуването.

А аз с нищо не можех да им помогна. С нищо.

Седях на дивана, обездвижен от десетината черни ръце, и гняв гореше в гърдите ми. Имах много основания да изпитвам гняв. Този кораб беше убил децата ми. Не го бях забравил, макар да го бях приел в някаква степен. Повтарях си, че корабът е оръдие и нищо повече. Инструмент. Много сложен и почти интелигентен инструмент, но все пак инструмент. Няма смисъл да се гневиш на инструмент. Поне веднъж годишно вирус успяваше да преодолее всичките ми защити и да зарази компютъра ми. Заразата обикновено се оказваше фатална. Накрая се виждах принуден да преинсталирам всичко, отегчителна процедура, която траеше часове. Но когато тази ежегодна тежба ме застигнаше, аз не ругаех вируса, не изпадах в пристъпи на бяс. Компютърът ми, както и заразилият го софтуер, бяха в известен смисъл невинни. Обект на гнева ми винаги бяха създателите на зловредния софтуер. Хората, които съзнателно бяха насъскали срещу света рожбата на своя бинарен вандализъм с надежда да се доберат до номера на кредитната ми карта.

По подобен начин, след като проумях каква е природата на нанокорабите, ми стана трудно да ги мразя. Те бяха прекрасни машини, които следваха зададеното им програмиране. Ако някой човек

се озовеше на пътя им, те го смазваха безогледно, но в действията им нямаше нищо лично.

И ето че сега наносите преминаваха към нова фаза в програмирането си. Създателите им, онези, които аз наричах Сините, бяха разпратили из космоса своите безсърдечни кораби не като посланици на добра воля и взаимопомощ, а като средство за постигане на собствените си цели. Корабите идваха да ни „спасят“, но така, както горският „спасява“ стадо тревопасни, чийто прекомерно нараснал брой се е превърнал в заплаха за местността, която обитават — избива част от животните, преди да са опасли всичко. Именно тази небрежна арогантност ме гневеше. Лекотата, с която разчистваха пътя си на случаен принцип.

Но някъде под вълните на гнева ми се оформяше друго усещане. Прекарал бях доста време с тези машини, имал си бях вземане-даване с наносите и макросите повече от всеки друг човек. И бях стигнал до извода, че по някакъв начин те са свързани. Говореха на един и същ машинен език, който ние сега наричаме „бейзик“. Да, макросите използваха по-проста негова версия, а наносите го бяха усъвършенствали на някакъв етап в историята си, но принципино езикът беше същият. Произвеждаха компонентите си по един и същи начин, с помощта на загадъчните фабрики, които изглеждаха еднакво и работеха на еднакъв принцип. Единствената съществена разлика беше в габаритите. Заводите, които бяхме открили под куполите на макросите в Южна Америка, и по-малките фабрики, които аз бях отгледал като фермер — реколта на остров Андрос, бяха с еднакъв дизайн. Двете роботски фракции като цяло демонстрираха еднакво отношение към света.

Имах предостатъчно време да размишлявам, докато седях обездвижен на дивана и гледах как дискът на родния ми свят бавно се издига към стената. Мислех за макросите и наносите и забележителните прилики между тях. Възможно ли бе Земята да се е озовала наред с гражданска война с непознати мащаби? За какво толкова спореха Сините на своя газов гигант? Да, самите те не можеха да напуснат гравитационния кладенец на планетата си, но можеха да изпращат в космоса своите лакеи, и големите, и малките. Ако макросите бяха просто по-голяма версия на наносите, ако двата вида работи имаха общ произход, общ прародител, ако щете... тогава защо

едните бяха проводници на наука и отбрана, а другите — на унищожение и експлоатация? Възможно ли бе, да речем, каста от Сини учени да е обявила война на своите кръвожадни сънародници... или обратното? Ами ако Земята и стотици други светове бяха жертви на полуделите им метални рожби?

Може би целта изобщо не е била такава. Може би бяха насъскали тези метални демони срещу вселената, без да си дават сметка какво ще се случи. Като дете, което пуска първия си скриптиран интернет червей и с ужас гледа как творението му съсипва лаптопа на родителите му.

Не ме интересуваше, поне за момента, *как* са го направили Сините. Не ме интересуваше и дали са разбирали какво правят. Но определено исках да знам *защо* са го направили. Защо бяха драснали клечката, защо бяха подпалили пожар в тази част от моята галактика?

Зяпах стената-екран. Процесията на златните буболечки се беше придвижила до тавана и един по един корабите потъваха в неизвестността. На борда на всеки от тях имаше човек, когото бях приел за приятел, за другар. Трудно ми беше да гледам как космосът ги поглъща. Познавах много от тях — е, повечето. Всички те бяха минали през ада. Бяха корави хора, които умееха да оцеляват. Бяха се сражавали героично за Земята и бяха победили. И какво получаваха като награда? Ролята на боксови круши за следващата раса около друга жълта звезда някъде там, в безкрайния космос?

Не бяха заслужили такова отношение. Същото важеше за мен и за децата ми. Седях си на дивана и си мечтаех как бъркам с голяма ръка в гъстата атмосфера на газовия гинат, дома на Сините. Мечтаех си как грабвам един от онези изроди и го откъсвам от повърхността. Исках да го гледам как се мята в агония на палубата ми, докато вътрешните му органи се пръскат от слабото налягане. И да го попитам, докато умира от декомпресия в разширяваща се локва от телесни течности, защо, по дяволите, са пратили в космоса *два вида* кошмарни работи. Защо две породи, едната миниатюрна, другата гигантска. Едната — чума от безсърдечни микроскопични роботчета, другата — гигантски мародерстващи чудовища. Тези техни създания бяха воювали помежду си на моята планета. И очевидно бяха правили същото на десетки други светове, или на хиляди... или на милиони. Хитлер, Сталин, Тамерлан и Мао бяха дребни престъпници в

сравнение с чудовищата на Сините. Що за лудост ги беше подтикнала към това?

Само че гневът и въпросите ми трябваше да почакаат. „Аламо“ бе спрял да ми отговаря. И по-лошо — не можех да стигна до кенчетата с бира. Положих усилия да се успокоя и да насоча мислите си към настоящата ситуация. Какво щях да правя, когато стигнех Земята и „Аламо“ ме стовареше в базата? Как щях да обясня на хората какво съм направил?

Напрегнах сивите си клетки. И без това нямаше какво друго да правя, докато пътувах към Земята като затворник на собствения си кораб.

И по някое време в главата ми се зароди план.

3.

Слязох на Андрос притеснен. Знаеха ли хората какво е станало? И колко точно знаеха?

„Прецакани сме“. Все това ми се въртеше в главата. Имах предвид нас, Звездната армада. Разполагахме с подобие на интернационална армия от наноподсилени войници. Колко щеше да издържи лоялността им сега, когато флотът беше изчезнал, а врагът се беше оттеглил? Нима всичко, което бях създал с цената на толкова усилия и жертви, щеше да се разпадне непоправимо?

Голямата черна ръка на „Аламо“ ме понесе към земята. Остави ме в централната база, пред командния бункер. Бункерът представляваше метална сглобяема постройка. Едва наскоро ни бе останало време да му теглим един слой бяла боя срещу жегата. Знаех, че ще са там — генералите на Кроу. Разговаряли бяхме само няколко пъти, предимно онлайн, и не се харесвахме.

„Аламо“ висеше в небето и закриваше слънцето. Мъжете при входа ме поздравиха. Аз се усмигнах и също козирувах. Кой знае, може би за последно получавах това почтително отношение от своите пехотинци. Мъжете местеха скришно погледи между мен и „Аламо“. Стараеха се да изглеждат спокойни, но не бяха. Тревога и любопитство танцуваха в очите им. Бяха чули нещо. И то не беше добро.

Отворих двойната врата на командния бункер и влязох в хладния сумрак. Шум на климатици и компютри изпълваше въздуха. Примигнах да нагодя очите си към приглушеното осветление след напечените от слънцето пясъци навън.

— Полковник Ригс? — каза един от мъжете. И тримата генерали на Кроу бяха налице. Поздравил ме беше генерал Соколов, набит мъж с черни вежди, които имаха нужда от подкастриране. Тъмните му очи бяха малки, присвити и пълни с раздразнение. Беше най-гадният от тримата. Изглеждаше изненадан да ме види, при това изненадата видно не бе от приятните. Дали не бе очаквал другиго? Реших да не го питам.

— Аз и никой друг — казах. — Тук съм с важна мисия, хора...
тъ, *господа*.

Тръгнах към тях. В средата на помещението имаше голяма компютърна маса с размерите на маса за бiliarд. Генералите стояха, облежани на нея, с накривени назад фуражки и разхлабени връзки на обувките. Май се бяха препотили няколко пъти, наблюдавайки сблъсъка ни с бойната флотилия на макросите. Не можех да ги виня.

Гледах ме напрегнато. От пръв поглед се виждаше, че нито един от тях не се е подложил на инжекциите за наноподсилване. Научил се бях да забелязвам издайническите признаци. Мъжете като мен стояха с изправени гърбове и се движеха, сякаш краката им не докосват пода. Сякаш земното притегляне нямаше отношение към нас, сякаш бе слабо като на Луната. Не се изгърбвахме, защото бяхме силни. Не се чувствахме тежки. Случваше се да ни налегне умора, но тя бе по-скоро резултат от психическо напрежение. Мозъците ни все още имаха нужда от сън, почивка и развлечения. Телата ни обаче никога не оставаха без гориво.

А тези тримата приличаха на хора, притиснати от смазваща гравитация и чувство за загуба. Изглеждаха слаби, меки и уморени. Нито един не си направи труда да ме поздрави по устав. Аз също не го направих.

— Бихте ли обяснили, полковник? — обади се отново Соколов.

— Точно за това съм тук, да обясня.

— Ами, докладвайте, тогава. И започнете с това къде, по дяволите, е адмирал Кроу.

Тонът му не ми хареса, но се постарах да скрия раздражението си. То с нищо нямаше да ми помогне.

— Не знам къде е Кроу. Но макросите си тръгнаха. Договорихме мир.

— За това и ние се досетихме. Какви са условията? — попита той, опря задник на компютърната маса и скръсти ръце.

— Макросите ще се върнат след една година. Ние ще им плащаме данък.

— Данък? — попита презрително генералът. Очевидно се готвеше да ме сдъвче и изплюе. Аз бях малоумникът, който е прецакал голямата работа в небето, и той нямаше търпение да го каже на света. Виждах го в очите му.

Соколов направи три крачки към мен. Помислих си, че е важно да запазя спокойствие. В противен случай като нищо можех да му посегна и неволно да го убия.

— Ето каква е сделката... — започнах аз, но той ме прекъсна.

— Полковник? Да не би да сте пили алкохол?

Зяпнах го. Явно на лицето ми се бе изписала вина, защото той се подсмихна доволно. В момента го мразех дори повече от обикновено.

— Изпих няколко бири, след като макросите се разкараха.

Соколов кимна, сякаш се бе потвърдило някакво негово подозрение. Размаха дебели пръсти към мен.

— Продължете, да чуем за този ваш *данък*. С какво обещание умилостивихте онези чудовища?

Примигнах, после продължих. Погледнах другите двама генерали. Уж бяха сериозни, само дето едва сдържани усмивки накъдряха едва доловимо физиономиите им. Смятаха, че генерал Соколов си играе с мен, и това им харесваше. Вероятно си фантазираха, че след изчезването на Кроу командването ще премине в техните ръце, и смятаха много скоро да се отърват и от мен. Тази мисъл, както и мисълта за изненадата, която ги чакаше в съвсем непосредственото им бъдеще, ме успокоиха.

Усмяхнах се на генерал Соколов.

— Нека ви покажа нещо, сър — казах официално и по устав. — Мисля, че по този начин най-ясно ще схванете новата ни политическа реалност.

Тръгнах бавно към прозореца до вратата. Прозорецът беше голям, стъклото му — чисто, изгледът — прекрасен. Бели пясъци, зелени дървета и искрящото синьо на Карибите.

Соколов се поколеба за миг, но после тръгна след мен.

Посочих нагоре към „Аламо“, който още висеше над базата.

— Виждате ли това, сър? Това е последният кораб от флота ни. Останалите тръгнаха.

— Къде са тръгнали?

— Напускат Слънчевата система заедно с пилотите ни. Сложихме край на войната с макросите, поне засега. За жалост този наш успех сложи край и на споразумението ни с наносите. Не са планирали да останат тук след края на войната, без значение кой я е

спечелил. Вече не съществува непосредствена заплаха за Земята и те са решили да потеглят към следващия свят.

Генералът се намръщи и кимна.

— Досетихме се и за това. А данъкът? Какво си им обещал?

— Нас.

— Моля?

— Всички нас. Пехотинци, натъпкани с нанити и въоръжени с тежки лазери. След една година трябва да сме подготвили шейсет и пет хиляди тона войска и оборудване. Те ще дойдат да ги приберат.

Челюстта на Соколов провисна. След миг провисна още малко, когато генералът осъзна, че не се шегувам.

— Обещал си им хиляди тонове... *войска*?

— Е, по-голямата част от тежестта ще се падне на оборудването и обоза, включително въздух, вода и прочее.

— Въобще не ме интересува водата! — кресна той. — Как можа еднолично да им обещаеш войски?

— Защото макросите проявяват интерес само към това. За тях нашата звездна система беше поредният източник на суровини, докато на сцената не излязохме ние и не се оказа, че сме по-добри от собствените им наземни сили.

Соколов ме зяпаше тъпо и се опитваше да осъзнае новината. Възползвах се от възможността да се дръпна от прозореца. Направих една крачка. После втора.

Обади се друг от генералите, зад мен:

— Не може така! Не можеш да обещаеш на врага, че ще му дадеш войската ни!

Вдигнах рамене.

— И защо да не го направя? Мислете за пехотинците като за наемници. Те ще бъдат точно това. При това най-добрите в района, ако се съди по поведението на макросите. Спомнете си историята на Швейцария. Точно по този начин швейцарците са запазили независимостта си в продължение на векове.

— Ти... ти... — заекна генерал Соколов и вдигна обвинително пръст, който се тресеше от ярост. — Ти си онова, което американците наричат „загубеняк“. Само за един ден успя да загубиш флота ни, адмирала ни и... и собствения си разсъдък. Отстранен си, докато се събере военен съд. Никога не съм...

В този миг обвинителната пледоария на генерала стигна до своя неочакван край. Лицето му беше червено като домати и разкривено от ярост. Малките му очички се кокореха, а бухлатите му черни вежди се бяха събрали в една линия през челото. Винаги ще го помня по този начин.

„Аламо“ използва прозореца, както и предполагам. Предпочиташе прозорците, макар че ръката му със сигурност би могла да мине през покрива като през хартия за печене. Може би предпочиташе прозорците заради нас, така че подборният екземпляр да не пострада по обратния път.

Така или иначе, „Аламо“ строши стъклото на големия прозорец и бръкна в залата с голямата си трипръста ръка от гърчещи се черни кабели. Ръката хвана първото нещо, което ѝ се изпречи — тоест генерал Соколов. Така де, аз нарочно го бях сервирал там.

Подозирам, че „Аламо“ искаше да сграбчи мен. Ако нямаше предпочитания относно плячката си, най-лесно би било да грабне някой от пехотинците при входа. Това би оцетило земната отбрана с един наноподсилен войник, но „Аламо“ сигурно не би се сетил за това или пък не би му пукало изобщо. Едно нещо знаех със сигурност обаче — че корабът си търси нова торба с месо, която да използва за боксова круша при новата си мисия.

Та значи „Аламо“ бръкна през прозореца и сграбчи милия генерал Соколов през шкембака. И като котка, набарала мишка в дупка, ръката го измъкна през прозореца. Генералът изчезна по средата на изречението си. Нямах нищо против това, защото не държах да чуя тирадата му докрай.

Пристъпих напред, опрях ръце върху изпочупените стъкла по края на черчевето — кожата ми беше здрава заради подсилването и не се боях, че ще се порежа — и проточих врат да погледна. Изражението на Соколов го бях виждал и преди, многократно. Шок, див ужас, изненада. Широко отворени очи, устата — зейнала като на риба на сухо. Генералът не крещеше, не виеше. Само стенеше проточено, все едно е на прослушване за ролята на призрак в обитавана от духове къща.

„Пада ти се“ — помислих си. Мисълта не беше от най-любезните, знам. Но точно тя се пръкна в главата ми. В моменти като този тъмната ми страна взема превес.

Ръката издигаше генерала нагоре и лицето му, насочено надолу към мен, се разкриви още повече. Изсумтях, жегна ме чувство на вина. Наличието на съвест понякога може да е неприятно. Изскочих през прозореца. Парчета стъкло изхрущяха под ботушите ми.

— Какво да правим, полковник? — попитаха пехотинците на пост. Стисках здраво лазерните си пушки. Зачудих се дали лъчите биха могли да прережат ръката. Може би. Но пък изстрелите щяха да ослепят всички наоколо, включително мен.

— Аз поемам — отвърнах и пристъпих напред. Стоях сред белите пясъци с вдигната глава, потънал в дълбоката сянка, която хвърляше овалният черен корпус на „Аламо“. Събрах шепа пред устата си и викнах на Соколов:

— Пести храната! Сигурно ще пътуваш много дълго!

Само този съвет можах да му дам. Той махаше трескаво с ръце, после хлътна в пастта на „Аламо“ като мишка, засмукана от мощна прахосмукачка. Може да беше чул съвета ми — или пък не. Поклатих глава. Е, поне се бях опитал.

Реших да го отметна като доброто си дело за този ден.

4.

Върнах се в командния бункер. Влажен топъл въздух нахлуваше през счупения прозорец зад мен, сблъскваше се с охладения сух въздух от климатиците и влизаше в битка за надмощие. Тропическата топлина май печелеше.

Погледнах генералите, които също ме гледаха. Имаше нещо ново в израженията им. Реших, че е страх.

— Господа — казах високо. — Нещата тук ще се променят. Много ще се променят. Вече нямаме флот. „Аламо“ беше последният кораб, напускащ Земята, ако не броим още един, който успя да завие обратно. Да имате някаква информация кой е пилотът на въпросния кораб?

Те се спогледаха, после отново се втренчиха в мен, сякаш бях обитател на зоопарк, който е избягал незнайно как от клетката си. Повисокият се казваше Робинсън. Ръката му лежеше върху дръжката на пистолета. Не го беше извадил от кобура, дори не го държеше както трябва, ръката му просто се бе отпуснала върху оръжието. Другият се казваше Барера. Беше по-нисък, по-широк и по-злобен на вид. Опрял беше ръце на голямата компютърна маса.

Барера се обади пръв:

— И как по-точно ще се променят нещата?

— Първо, аз съм полковник и понеже един полковник не може да се разпорежда с генерали, ви понижавам до майорски чин. Всички повишения оттук нататък ще трябва да се заслужат.

Зяпах ме сащисано. Накрая Робинсън все пак успя да излае:

— Ригс, ти добре ли си? Току-що уби генерал Соколов!

— Да съм го убил? Е, чак пък толкова... Просто станах свидетел на злощастен инцидент. Както често се случва по време на война.

— Нали уж войната беше свършила? Според условията, които си договорил самият ти — каза Барера.

Гледаше ме нащрек, бдително, но в очите му не се четеше гняв. Помислих си, че с него ще ми е по-лесно да се спогодя, отколкото с

другия. Струваше ми се по-гъвкав в начина си на мислене.

— Новата политическа реалност изисква постоянна и реалистична оценка на събитията — казах. — Нанокорабите вече не са под мой контрол. Вече не са част от Звездната армада. Трябва да мислим за тях като за неутрален и дори потенциално враждебен фактор.

Двамата не откъсваха очи от мен. Думите ми, изглежда, най-после започваха да стигат до съзнанието им. Без флот бяхме практически обречени.

— Въпросът е какво означава това за всички нас.

— Означава, че сме телета в железница, патета в кълчища и всичко това в небрано лозе — каза Робинсън.

Кимнах.

— Най-после започваш да схващаш ситуацията, майоре. Да видим какви активи ни остават...

— Ще загубим подкрепата на световните правителства — прекъсна ме Барера, но сякаш говореше повече на себе си. — Те ще отзоват войските си. Финансирането ще пресъхне. Защо да се съобразяват с нас, щом военните действия са прекратени и сме останали без космически флот?

— Те по принцип не ни харесват — продължи мисълта му Робинсън. — Подозирам, че във Вашингтон вече обсъждат как да ни разпуснат.

Кимнах на Робинсън и скръстих ръце.

— Да, ще се опитат да ни спрат кранчето. Но все още имат нужда от нас и поне в началото ще действат предпазливо, най-вече от страх, че флотът може по някаква причина да се върне.

— Какво трябва да направим според теб? — попита Барера.

Този тип започваше да ми харесва. Още отсега можех да кажа, че ще получи повишение в чин преди Робинсън.

— Трябва да имаме флот. Без кораби правителствата ще ни се нахвърлят като лешояди.

Робинсън вдигна рамене.

— Какъв флот? Нали каза, че имало само един кораб. Какво ще правим, ще го показваме насам-натам и ще твърдим, че останалите са на мисия в дълбокия космос?

— Ще построим нови кораби — казах аз, — по най-бързия начин. Майор Барера, твоята задача е да удържиш нещата тук. Изключете всички връзки с външния свят. Обявете тревога, върнете всичките ни хора в базата и ги въоръжете до зъби. Конфискувайте всички телефони и таблетки. Искам нашите хора да са в готовност, но не искам външни фактори да им пускат мухи в главите. Говори с Пентагона и с офицерите ни за връзка. Постарай се да останат с впечатление, че сме в отлична форма и имаме изненадки на склад.

Барера кимна.

— Ще направя каквото мога.

— Робинсън, ти ще дойдеш с мен.

— Къде? — попита той, но вече говореше на гърба ми, защото аз вървах към вратата. Отворих я решително и погледнах двамата пехотинци, които се обърнаха стреснато към мен. Нова мисъл ангажираше съзнанието ми и няха време за глупости.

— Вие, двамата. Някой от вас беше ли в Аржентина с мен, когато унищожихме куполите на макросите?

Единият кимна.

— В моята част ли беше?

— Не, сър, бях във втори батальон.

Вдигнах глава и примижах срещу слънцето.

— Скоро очаквам фойерверки тук. Мога ли да разчитам на вас двамата?

Пехотинците стиснаха по-здраво лазерните си оръжия.

— Тъ, какъв по-точно проблем очаквате, полковник?

— От онзи вид, с който са известни Свинчетата на Ригс.

Не личеше информацията да ги е ощастливила особено. Робинсън най-после се появи, решил все пак да изпълни дадената му заповед. Или пък го бе довело любопитството.

— Полковник — каза той, — за какво става въпрос?

— Обясних ти преди няма и минутка.

— За новия флот? Сериозно?

Двамата пехотинци ни гледаха. Отвърнах на погледа им твърдо и ги попитах:

— Е, какво решавате?

Мъжът, който се бе сражавал в Аржентина, кимна пръв. Другият го последва.

— Ще ви пазим гърба, полковник.

Не попитаха за подробности. И двамата знаеха какво искам от тях. Да знам дали ще ме подкрепят, ако нещата тръгнат на зло. Ако се стигнеше до преврат или онези от НАТО ни нападнаха, можех да разчитам поне на тези двамата.

— Това исках да чуя. Кажете и на другите — наредих им.

Тръгнах към паркинга и се метнах в един хамър, без да попълвам никакви формуляри. Дежурният сержант отвори уста да ме спре, но гневната му физиономия изчезна, като видя кой съм и какво ми е настроението. Нито той, нито никой наоколо не понечи да влезе в спор с мен. Понякога е добре да имаш репутация.

— Къде отиваме, по дяволите? — попита Робинсън, когато спрях до него и слязох от автомобила.

Прескочих хамъра с един-единствен плавен скок. Това неизменно стряскаше нормалните хора. Робинсън и преди беше виждал такива номерца, но ченето му все пак провисна, докато аз се настанявах на дясната седалка.

— Ти ще караш — уведомих го.

Робинсън изсумтя, но въпреки това се качи, запали двигателя и потегли.

Насочвах го през джунглата. За пръв път минавах по тази наскоро разчистена просека. Досега или се бях придвижвал по въздуха с „Аламо“, или бях спринтирал напъряко през дърветата.

— Отиваме в базата, нали? Онази с твоите секретни фабрики. Не са чак толкова секретни, между другото — каза Робинсън.

— Дано още са там, когато пристигнем, само това мога да кажа засега.

Той ме стрелна с поглед изпод вежди.

— Виж, Ригс, без да се обиждаш, но тая работа не върви по план. Като всичко, което е свързано с теб, всъщност.

— Майоре... — започнах аз, но той ме прекъсна.

— Точно така. Точно за тези дивотии говоря. Какво ти дава правото изведнъж да решиш, че вече съм майор? Години наред ръководих цяла дивизия, преди извънземните да оцапат картинката.

Беше мой ред да го прекъсна. Грабнах волана. Не исках да се ударим в нещо, защото бившият генерал едва ли щеше да преживее

катастрофата. С другата си ръка го хванах за брадичката и обърнах главата му към себе си, все едно е малко дете.

Робинсън се кокореше насреща ми шокиран и вбесен. Освен това очевидно го болеше — пропуснал бях да превключа пръстите си на „лек режим“. По лицето му много скоро щяха да разцъфнат сериозни синини.

— Аз създадох тази организация. Сега си майор, защото аз казвам така.

И той взе, че си извади пистолета. Ако имах още две ръце, сигурно щях да го аплодирам. Ако не друго, поне не му липсваше кураж. Вместо това ръката ми върху волана се стрелна и изби пистолета през прозореца. Посипаха се стъкла, най-вече по пътя отвън. Прозорецът беше вдигнат, но пистолетът го удари с такава сила, че това се оказа без значение.

След това пуснах Робинсън и той нямаше друг избор, освен да насочи вниманието си към волана и пътя, от който излизахме. Хамърът се разтресе, палмови листа обрулиха предното стъкло. Майорът изруга под нос, но беше вдигнал крака си от педала за газта, когато го сграбчих, и колата бе загубила скорост. Той я овладя и с това отложи смъртта си. Хамърът спря, а Робинсън ме фиксира с поглед, скръстил ръце на гърдите си. Отказваше да шофира повече, предизвикваше ме да го принудя.

— На бас, че не си бил по-близо до смъртта, откакто започна войната — подхвърлих аз.

— Ти си луд. Напълно откачен. Можеше да убиеш и двама ни.

— Не, не и двама ни — поправих го. — Само теб.

Гневът в очите му се стопи, изместен от раздражение. „Браво“, помислих си.

— Сигурно се чудиш какъв, по дяволите, ми е проблемът — казах спокойно.

— И още как.

— Виждам, че този път ме слушаш внимателно, затова ще ти кажа какво ме безпокои. Твърдо съм решил да запазя както Звездната армада, така и нанитите, които циркулират в кръвта ми... както и приятелката си. Ако позволя на земните правителства да поемат контрол над операцията, те по един или друг начин ще прецакат нещата. Ще се скарат кой да открадне пръв технологията ни. Сигурно

още ще спорят в някой съд кой има право над патентите за преносимите ядрени реактори, когато дойде време да се плати сметката в края на годината.

— Сметката?

— Данъкът. Кръвнината. След една година ще пристигне макроски кораб и ще очаква да напълним трюма му с многохилядна войска. Дори правителствата да се справят някак с тази задача, дълбоко се съмнявам, че ще успеят едновременно с това да създадат силен флот, който да защити Земята.

— Нов флот? За какво ни е нов флот?

— Хареса ли ти, като те стиснах за брадичката? Защото точно това се случва със слабите светове в новата вселена, в която се озовахме.

— Мислиш, че макросите няма да спазят уговорката?

Вдигнах рамене.

— Възможно е. Не забравяй, че когато сключих сделката с тях, имах зад гърба си стотици нанокораби. Не бихме могли да спечелим категорично която и да било битка, но в очите на макросите бяхме достатъчно силни да им нанесем сериозни щети. Доказали го бяхме нееднократно в наземни и космически сражения.

Майор Робинсън се облегна назад, вперил поглед в пътя пред нас. Мръщеше ожесточено вежди. Подозирах, че за пръв път от доста време се замисля сериозно върху нещо.

— Значи според теб макросите може и да си променят решението, като видят колко сме слаби.

— Макросите са машини, Робинсън. Не знаят какво е чест и милосърдие. Разсъждават като счетоводители. Дори не съм сигурен, че *разсъждават*, всъщност. Боравят с менажиране на риска и съотношения разход-полза. Сделката, която им предложих, в онзи момент е била най-лесното решение на възникналия проблем. Ако нямаме флот, когато се върнат, като нищо може да поемат по нов курс.

Робинсън кимна бавно.

— И според теб земните правителства не са в състояние да проумеят това?

— Именно. Хората се учат само от личния си опит. Чиновниците няма как да разберат онези машини.

Той изсумтя.

— А ти ги разбираш? Всичко ти е ясно за извънземни роботи, с които никога не си се срещал?

— О, срещал съм се, и още как. Бил съм лице в лице с тях и под обстрела на оръдията им по-често от всеки друг. Достатъчно, за да имам доста добра представа как ще реагират.

Робинсън запали двигателя и подкара хамъра през джунглата. И добре направи. Бездействието ме изнервяше, а не ми се искаше да го изритвам от автомобила за неподчинение.

— Добре де, добре — каза той след още една миля под зеления балдахин. — Защо да не работим съвместно с НАТО?

— Ще работим с тях, но при нашите условия. Земните правителства ще искат силна отбрана, но въпреки желанието си няма да ни сътрудничат на сто процента, защото не са в състояние да забравят напълно старите си вражди и съперничество.

Робинсън ме изглежда.

— Защо ми казваш всичко това? И защо ме хвана за лицето като, като...

— Защо те унизах ли? Защо се отнесох с теб като с училищен побойник? Защото исках да си отвориш ушите... но и заради друго. Даваш ли си сметка, че всеки пехотинец под твое командване би могъл да направи същото? Че ти си като дете в сравнение със собствените си подчинени? Трябва да се подложиш на инжекциите. Отсега нататък искам всички мои офицери да бъдат наноподсилени. Не ми трябва офицери, които могат да бъдат наричани от собствените си войници.

Робинсън стисна устни. Стори ми се пребледнял.

— Никой не знае какви са дългосрочните ефекти от...

— Да. Не знаем. Но хората, които командваш, вече го направиха. Заложиха живота си. Ако искаш да ги водиш, ще трябва да направиш същото. Кроу изобщо не е трябвало да ви допуска до командването на Звездната армада без инжекциите.

Помълчахме няколко минути. Зелен папагал с яркосиньо по връхчетата на крилете прелетя пред нас, изкрещя ни сърдито, после се изгуби някъде зад хамъра, който трещеше по горския път.

— Защо го е направил Кроу според теб? — попита замислено Робинсън. — Защо ни е включил, без да се подложим на инжекциите?

— Не съм говорил за това с него, но го познавам доста добре. Сигурно е смятал, че така по-лесно ще убеди офицери от

конвенционалните военни сили да се включат в Звездната армада. Но според мен е имало и друга причина — било го е страх. Е, може би не точно „страх“, а... Кроу го тресеше почти параноична предпазливост, силен инстинкт за самосъхранение, който не му позволи да се подложи на инжекциите. Затова той наложи нещо като традиция, като правило, ако щещ, според което не беше задължително висшето командване на армадата да е подсилено с нанити. Кое то позволи на самия него да си спести процедурата.

Робинсън мълча замислено през следващите няколко мили, а аз го оставих да разсъждава на спокойствие.

— И каква е сделката? — попита накрая той.

— Сделката?

— Между нас.

— Ти си майор — казах. — Ще се подложиш на инжекциите. Ще изпълняваш моите заповеди. Това е сделката.

— А ако откажа?

— Тогава ще изхвърчиш от армадата.

Той вдигна ръце.

— Къде е онази гигантска черна ръка? Сигурно всеки миг ще ме измъкне от хамъра и ще ме метне в океана.

Погледнах го. Явно случилото се с генерал Соколов му беше направило дълбоко впечатление. „Чудесно“, помислих си.

— Всъщност не. Ако не приемеш условията ми, просто заминаваш за континента със следващия товарен кораб.

Робинсън отново се умълча. След още миля-две стигнахме секретната база. Пехотинци охраняваха портите. Спряха хамъра, но щом ме познаха, ни магнаха да продължим. Тези бяха от най-лоялните ми хора. Лично ги бях избрал. Повечето бяха американци, но имаше и неколцина от индийските специални части. Оставил бях старши сержант Куон начело. Подадох се през прозореца и магнах на постовия да се приближи. Като го гледах, май беше от индийските командоси.

— Ефрейтор — казах му, — да е ставало нещо необичайно тук?

Той се втренчи в мен, после каза:

— Корабите си тръгнаха, сър. Всичките. Куон обяви най-високо ниво на тревога в базата.

— Добре. Корабите няма да се върнат. Отваряйте си очите за птички.

— Птички?

— Ако се стигне до нападение, ще го проведат с хеликоптери от кораби в крайбрежни води. Така смятам.

— Нападение ли, сър? Кой ще ни напада?

— Вероятно никой — казах аз, решил, че току-що съм пуснал слух, защото не мога да си затворям устата. — В момента положението е неясно, ефрейтор.

— Да, сър.

— Докладвай ми, ако видите нещо. Аз ще съм вътре при... при машините.

Продължихме напред и Робинсън се подсмихна.

— Нервни сме, а?

— Защо мислиш така?

— Не каза на момчето какво предстои. Явно предпочиташ да не се замисля твърде дълбоко на кого дължи лоялност.

Изгледах го продължително, докато той паркираше хамъра пред една стоманена конструкция. Заля ни вълна от сребриста светлина.

— Просто запомни едно, Робинсън — казах. — Моето тяло се спогажда с куршумите много по-добре от твоето. Когато започнат фойерверките... ти по-добре залегни.

5.

Влязох в стоманената сграда, а Робинсън остана в хамъра. От него си зависеше дали ще ме последва, или не. Приключил бях с опитите си да го убедя, време беше сам да убеди себе си по един или друг начин.

В хангара имаше техник — пехотинец, седнал на стол, с таблет в ръка.

— Това е забранено, боец — скастрих го.

— Сър?

— Таблетът. Какво правиш с него?

Младият мъж ми се стори едновременно объркан и виновен.

— Ами, чета книга, сър.

Дръпнах таблета от ръката му. На екрана имаше анимирани растения. Мъничък фермер ореше виртуална нива.

— Виждам, че си запален по класиката.

Той посегна към таблета, но аз го плеснах през ръката. Не исках никой да изпраща имейли до външния свят, нито да се обажда по телефона. Трябваше ми време.

— Конфискувам таблета ти като контрабандна стока. А сега иди при сержант Куон и му кажи, че съм наредил да те включи в някой патрул.

Той местеше ококорен поглед между мен и таблета си.

— Това е заповед, боец! — ревах аз. — Действай! Аз ще остана при машината. Имам работа за вършене.

Той хукна към изхода. Погледнах таблета и се опитах да забърша екрана. Цапаха се толкова бързо. Май бях пукнал стъклото, когато издърпах устройството от ръката на пехотинеца. Жалко.

Огледах се. Покрай стените се редяха палети с доставки. Добре, че бях настоял да поддържахме големи наличности суровини на склад, за да осигуряваме непрекъснат цикъл на производство за машините. Досега бях разчитал на нанокорабите за транспорт на доставките, но

след като те си бяха заминали, трябваше да се оправя някак с наличното.

Фабриката беше малко по-голяма от онези, които нанокорабите имаха на борда си за ремонтни дейности. В центъра на хангара клечеше сфероид с диаметър под четири метра. Приличаше на старовремски тумбест чайник, но с издутини и извивки, които подсказваха, че е пълен с невъобразими части и компоненти. Усуканите вътрешности ми навяваха мисли за човешки черва, издули тънка метална кожа. От върха на сфероида към тавана стърчаха тръби — там, на покрива, бяха отворите за суровините. Готовите изделия излизаха през шлюз отстрани на чайника, който се отваряше и затваряше като метална паст.

В момента машината произвеждаше реакторни раници за пехотата. Имахме достатъчно от тях, затова прекратих процеса. Хвърлих замислен поглед на складовите наличности. Въздъгнах. Трябваше да измисля как да използвам най-ефективно материалите, с които разполагахме, а това нямаше да е лесно.

Вратата зад мен се отвори, после се затвори. Заслушах се в стъпките — не бяха на пехотинеца, когото бях изгонил. Наноподсилените войници тежаха повече и носеха тежка екипировка. Подовете буквално стенеха под стъпките им.

— Робинсън? — казах, без да се обръщам. — Какво искаш?

Той спря и остана на място за няколко секунди. Обърнах се да го погледна. Устата му се отвори, затвори се и се отвори отново. Изгубих интерес и насочих вниманието си обратно към запасите ни от титан. По-малко от шестстотин кюлчета. Трябваше да стигнат.

— Полковник? — каза Робинсън, видимо разстроен.

Дори не си направих труда да го погледна. После гласът му внезапно се промени. Стана по-силен и решителен. Понякога пренебрежението има този ефект върху хората.

— Сър, погледнете ме, моля ви.

— Вече си говорим на „вие“, а? — попитах и се обърнах да го погледна.

— Да. Помислих върху думите ви. Работя тук от месеци и знам, че вероятно сте прав. Аз... бих искал да продължа да работя за Звездната армада, сър. Ще се подложа на инжекциите. Ще се задоволя с майорския чин.

Усмихнах се. Едва-едва, бегло потрепване на устните, но все пак усмивка. Отидох при него и го погледнах в очите. Стиснах му ръката. Постарах се да не му смажа костите.

— Знаех, че няма да сбъркаш в избора си, Робинсън — излъгах. — Сега излез, иди през две врати. Там има специален стол. Ще пратя някого да... да ти помогне с коланите.

Майорът пребледня, но все пак кимна и тръгна с уверена походка. Надявах се, че няма да крещи твърде много — крясъците ме разсейваха, а трябваше да помисля как да препрограмирам машините. Надявах се също, че не е от онези, които си дерат лицата — така щеше да стане още по-лошо. Робинсън ми трябваше във форма и всеки час беше от значение.

— Робинсън? — извиках след него.

— Сър?

— Прилича на неприятна процедура при зъболекар. Просто си повтаряй, че ще свърши за няколко минути.

— Да, сър — каза той.

Преди да се обърне, ми се стори леко позеленял. Може би не обичаше зъболекарите.

Върнах се към материалите. Не бях съвсем сигурен, но ми се струваше, че разполагам с достатъчно от редките метали и елементи, за да свърша онова, което бях намислил. За по-обикновените неща като никел, бор, силиконови лубриканти и други подобни не се тревожех. От тях имахме много. Тревожех се за редките елементи като стронций, паладий, самарий и талий. Дори запасите от плутоний, макар и немалки, не оправдаха очакванията ми — надявал се бях, че имаме повече на склад.

Въведох няколко стойности на таблета и направих съответните изчисления. Чакаше ме сериозно мислене. Трябваше ми нов вид кораб, при това евтин. Кораб, който да е ефективен, впечатляващ и лесен за конструиране. Прокарах ръка по лицето си и кимнах замислено. Май имаше шанс да стане.

— Производствена единица — обърнах се към машината, която клечеше мълчаливо пред мен. — Отговори.

— Единица 14 отговаря.

Аз ги бях научил да правят това. Трудно ми беше да им измисля имена, затова имаха номера. Програмирах ги бях да отговарят на

общото наименование и на личния си номер.

— Добре, Четиринайсет. Отвори групова връзка.

— Групова връзка отворена.

— Прекратете текущото производство и преработвателните етапи. Ако е възможно, рециклирайте основните материали.

— Предавам. Единиците отговарят. Единици 6, 17 и 35 не могат да приведат в действие нареждането за прекратяване на процесите.

— Няма проблем. Единиците, които не могат да изпълнят заповедта веднага, нека я оставят на изчакване за първия възможен момент.

Единица 14 прекрати производството си. Из цялата база малките фабрики преминаваха в режим изчакване, а онези, които бяха преполовили производството на компонент, щяха да обърнат процеса и да разбият недовършения компонент до началните му суровини, които да бъдат използвани повторно. Изглеждаше като загуба на ресурс, но в момента не ми трябваша още тежки лазери. Трябваша ми кораби, при това бързо.

— Отвори място за нова програма — продължих аз. — Начало.

— Начало потвърдено — каза Четиринайсет. — Единиците отговарят. Единици 6, 35 и...

— Знам, знам, не могат да приведат заповедта в действие. Прекрати доклада. — Разтрих слепоочията си с пръсти. Общуването с фабриките беше по-досадно дори от общуването с „Аламо“. Разбираха кажи-речи само от производство. Опитал се бях да им измъкна информация за наносите и за техните създатели, но бързо се отказах. Невралните им мрежи явно не разполагаха с достатъчно нанити за нещо повече от преките им производствени функции.

— Четиринайсет, по време на тази групова сесия не е необходимо да ми докладваш за възникващите грешки при другите единици. Докладвай само потвържденията и сериозните повреди. Нека другите единици да оставят заповедите ми на изчакване. Не е нужно да ги изпълняват веднага, а когато са в състояние.

— Потвърдено. Изпратено.

— Добре. Трябва да построим голяма конструкция. Какъв е оптималният брой единици, необходим да се построи въоръжението на един кораб?

Колебание.

— Безкраен брой...

— Не, задръж. Ако ви дам всички материали и възложя на една единица да построи въоръжението на един кораб, колко часа ще са й необходими да изпълни задачата?

— Двадесет и един часа, точка шест.

Кимнах и вкарах данните в таблета.

— А ако две единици си поделят задачата?

— Шестнадесет часа, точка три.

Направих сметката. Приблизително петдесет процента спад в ефективността. С други думи, бих могъл да използвам повече машини, за да произведа една част по-бързо, но най-ефективно би било да използвам една машина за един проект. Номерът беше да накарам машините да произведат кораба възможно най-бързо, без да губя от времето на нито една от тях. Продължих да работя с Четиринайсет, засипах я с порой въпроси за всеки основен компонент на нанокорабите. Много от тях нямаше да ми трябват. Лазаретът например. Хубаво е да имаш лазарет, но пилотите ми щяха да са наноподсилени и щяха да се лекуват сами. Отказах се и от ремонтната работилница — на практика тя представляваше производствена единица като моите фабрики и би глътнала най-много време и материали за конструирането си. Без нея, само с един двигател и една оръжейна система, времето за конструиране на кораба падаше драстично. Вече имахме доста фабрики и когато се впрегнаха заедно, резултатът от производството им щеше да е впечатляващ. Ако не грешах в изчисленията си, един лековъоръжен кораб можеше да бъде произведен за около... трийсет часа.

Опитах се да намаля още времето за производство. Колебаех се за ръката — без нея нанокорабите биха загубили голяма част от функционалностите си. По-малък кораб без ръка не би могъл да пренася войски например. От друга страна, ръката щеше да ми струва по седем часа на всеки кораб. Без нея можех да произведа нов кораб за двайсет и три часа.

Ако се съдеше по данните, корпусите бяха евтини. Реших, че новите кораби трябва да изглеждат измамно големи. Много по-големи, отколкото беше нужно. Всъщност щяха да са почти празни — метални балони от нанити. А нанити имах много. Произвеждаха се бързо и от обикновени елементи. Буквално се изливаха от фабриките. Вече бяхме

натрупали варели с неактивни нанити в складовете, готови да бъдат свързани в рояк и впрегнати в поредната задача. Мисълта за нанитите ми даде идея.

— Четиринайсет, искам всички свободни единици да се заемат с производството на нанити. Без специализация, обикновени нанити строители.

— Опцията зададена и предадена.

Примижах в очакване, но този път Четиринайсет не ми докладва за единици 6 и 35. От търбуха на машината се чу характерното тихо жужене. След минутка през отвора за готовата продукция се показва сребриста локва нанити. Побързах да пхна една кофа отдолу. Обадих се на Куон и му казах да се яви в хангара на Четиринайсет.

На вратата се почука почти веднага. Усмихнах се — Куон явно беше чакал отвън и беше пристъпвал от единия си голям крак на другия.

— Влез! — извиках.

Куон отвори вратата и подаде глава.

— Извинете, сър.

— Не се извинявай. Аз те повиках.

— Знам. Тоест... няма значение.

— Извиняваш се, че си стоял отвън и си чакал да те повикам? Все едно хангарът е нещо като тоалетна в бензиностанция?

Той се усмихна — нещо непривично за него.

— Да, сър. Приключихте ли вече? Защото наистина трябва да...

Вдигнах вежди и се усмихнах и аз. Куон наистина ли беше пуснал шега? Обикновено не го правеше. Засмях се одобрително. Подозирах, че след като му обясня как стоят нещата, в близко бъдеще няма да пробва да се шегува.

— Старши сержант Куон, радвам се да те видя. Виж, имаме проблеми, при това много.

— Може ли преди това да ви попитам нещо, сър?

— Да.

— Такова... знаете ли кой е в стаята с нанитите, сър? Скъсва се да крещи. Заклучил е вратата и фелдшерът се чуди дали да не я разбие.

— Майор Робинсън е вътре — казах и се замислих. Щом беше заклучил вратата, значи не искаше никой да стане свидетел на

процедурата. Сигурно дори не се беше вързал правилно. Е, проблемът не беше мой. Щом Робинсън искаше да оцапа гащите насаме, негова си работа. — Не го закачайте. Ще се справи.

— Тъ, майор Робинсън ли казахте?

— Преди беше генерал Робинсън.

Куон примигна. После бавно кимна. Не попита друго по въпроса. Точно това му харесвах на Куон. Подхвърляш му изненадка, а той я хваща и продължава нататък.

— А сега ме чуй, старши сержант. Първо, искам да пратиш по един пехотинец във всеки хангар...

— А, да, хангарите, сър. Получавам доклади от всички оператори. Твърдят, че с машините става нещо.

— Нищо особено не става, просто им смених програмата.

— Така ли?

— О — казах аз, схванал със закъснение. — Затова си дошъл, нали? С надеждата да разбереш какво, по дяволите, правя с машините.

— Ами, защото имахме изричен график на производството и...

— График? Кой го е съставил?

— Генерал Соколов, сър.

— Соколов... не е тук. Сега аз командвам. Ето ти новия график — прати по един човек във всеки хангар да събира нанитите, които излизат от машините.

— Операторите знаят как се прави това, сър.

— Не във всички хангари има оператори. Всъщност в повечето няма. Действай.

Куон загаряваше бавно понякога, но сега най-послед долови нетърпението в гласа ми.

— Да, сър — каза той и предаде заповедта ми чрез специалните слушалки на главата си.

Обърнах се към Четиринайсет и се заех да прегледам отново изчисленията си. Исках първият кораб да е готов след по-малко от двайсет и три часа. Реших, че ще е без ръка. По-късно, ако земните правителства ми осигуряха време и материали, щях да включа ръката в производствената програма.

— Сър? — каза Куон.

Обърнах се, изненадан, че сержантът още е тук. Щракнах с пръсти.

— Още нещо — казах. — Как стоят нещата с карантината? Държа базата да е напълно запечатана. Никой не влиза и никой не излиза.

— Ами, за това, сър...

— Виж, Куон, трябва ми човек, който може да си върши работата, без да го държа за ръчичка.

— Разбирам, сър, но имаме гост. Един хеликоптер току-що кацна в южния край на базата.

Примигнах и не казах нищо. Нямахме какво. Чул бях характерния звук на хеликоптер, но понеже не бе последвала стрелба, бях решил, че е от нашите.

— Кой?

— Генерал Кер, сър.

6.

Появата на Кер беше изненада за мен. Нещо повече, беше нарушение на протокола. Бяхме се разбрали, че представители на земните правителства ще се допускат на остров Андрос само с наше изрично разрешение. Освен това трябваше да кацат в главната база и да поискат ново разрешение, ако искат да идат другаде на острова. Всъщност те дори не би трябвало да знаят, че „секретната“ база съществува.

Само че всички тези правила бяха договорени преди моите кораби да отпрашат към някоя забравена от бога скала в небето с все космическите ми пилоти, заточени в тъмните им безсърдечни търбуси. Явно земните правителства вече не смятаха за нужно да спазват поетите ангажименти.

— Ригс? — Кер тръгна към мен и вдигна ръка за поздрав. Той беше рядка птица в много отношения. Фактът, че е заобиколен от хора, които биха могли във всеки един момент да го застрелят, явно изобщо не го тревожеше.

— Генерал Кер — казах аз и хванах предпазливо ръката му. Кога ли щях да забравя за разликата в мускулната сила и да смажа неволно ръката на някой нормален?

Кер се усмихна, но някак формално и фалшиво.

— Радвам се, че си се върнал, Ригс. Сигурен бях, че ще успееш.

— Просто следвах вашия съвет, сър.

Кер изсумтя и кимна. Очите му шареха из лагера. Не пропуснаха нито двете стражеви кули, нито неколцината въоръжени мъже, които се мотаеха наоколо. Не ми се стори особено впечатлен.

— Ще ми кажете ли каква е целта на визитата ви, сър? — попитах аз.

Той ме погледна.

— А ти ще ми кажеш ли какво, по дяволите, се случи там горе?

Разказах му накратко за сблъсъка си с макросите. Завърших с детайлите на сделката, която бях сключил с тях. Този път несъмнено го

впечатлих.

— Чакай да видим дали съм разбрал... обещах си на раса гигантски роботи, че ще им дадем шейсетина тона от най-добрите си войници? Които да се бият за тях?

— Да, сър. Имаме една година да осигурим договореното, иначе войната ще започне отново.

— И кой роди тази безумна идея? Кроу ли?

Зачудих се дали да не му кажа истината — че е станало случайно, един вид от дума на дума. Но това не звучеше много яко, затова си позволих известни волности и поразкрасих историята.

— Водих преговорите сам, сър. Имайте предвид, че ако бяхме влезли в сражение с макросите, щяхме да загубим. Земята не би имала никакви шансове.

Кер облиза устни.

— Вярвам ти.

Личеше си, че ми вярва, затова не задълбах повече.

— И какво следва сега, генерале?

— Преди да обсъдим това, искам да си поговорим за Сините.

— Какво по-точно?

— Убеден ли си в онази своя теория? Че те са създали както наносите, така и макросите? И че самите те не могат да напуснат родния си свят?

Вдигнах рамене.

— Всичко сочи натам, генерале.

Той поклати глава.

— Само че грешиш. Поне за някои неща.

— В смисъл?

Кер кимна към морето.

— Знаеш, че имаме подводници там, нали, Ригс?

— Изглежда логично, сър.

— Е, нашите подводници могат да се спуснат до самото дъно. Ако направим подводници с достатъчно здрави стени, екипажите им ще могат да дишат и да функционират нормално.

Примигнах и свъсих вежди. Май се досещах какво има предвид.

— Тоест, не ви се вярва, че силната гравитация приковава Сините на родната им планета, така ли?

— Именно, не ми се вярва. Ти си учен, но не си физик. Не те виня, на самия мен ми трябваше време да го проумея. Проблемът не е в гравитацията, а в *налягането*. Ако Сините построят кораб и го нагнетят с достатъчно плътна атмосфера под високо налягане, би трябвало без проблеми да излетят в орбита. Така поне твърдят моите учени глави.

— Хм. — Намръщих се. В казаното от генерала имаше смисъл. Давах си сметка, че съм стигнал до прибързани заключения, базирайки ги върху разговорите си с „Аламо“. — Е, може би вътрешните им органи могат да функционират само при наличие на висока гравитация, проблем, който осигуряването на високо налягане няма да разреши. Така де, едва ли са просто мехури, чието вътрешно налягане трябва да отговаря на външното.

— За това можем само да гадаем.

— А и втората космическа скорост? Онази, която е необходима, за да се откъснат от гравитационния кладенец на планетата си? — попитах аз. — Става въпрос за гигантска тяга и ускорение.

Генерал Кер сви рамене.

— Работим на сляпо, но според моите умници това нямало голямо значение. Сините можели да издържат на гигантско ускорение. Щели да го усещат като гравитация, а с нея те са свикнали.

— Те всъщност не са сини, нали знаете това, сър?

Кер се засмя.

— Да, тази част я схванахме. Някакви други идеи защо Сините не са космическа раса?

— Май единственият начин да си отговорим на този въпрос е като ги попитаме лично. Знам ли, може да е някаква религиозна забрана, табу. Или пък друг някой ги е заплашил с унищожение, ако напуснат родния свят. Идея си нямам.

— Мда, теории всякакви.

Погледнах го в очите.

— Сър, това не е единствената причина да дойдете тук, нали? Не сте дошли да си приказваме за Сините.

Кер размаха отривисто ръце.

— Разбира се, че не. Но разговорът за Сините е важен, а и ми осигури предлог да дойда лично.

— Какво е другото, което искате да ми кажете?

— Мисля, че и сам знаеш, Ригс.

Кимнах.

— Вашите хора искат да променим споразумението, нали? Сър, важно е да убедите командването, че все още се нуждаем от Звездната армада. И че трябва да зачитат суверенитета ни. Сигурно си давате сметка, че самата ви поява тук е в нарушение на договорките.

Кер ме погледна в очите.

— Решенията, за които говориш, са политически и излизат от моята компетенция. Но в лично качество смятам, че си прав, ако това е някаква утеха за теб.

Тонът му не ми хареса. Говореше като човек, който вече е водил този спор от мое име и го е загубил. В гласа му се долавяше пораженчество, което не беше характерно за него. И изведнъж разбрах на какво дължа появата му. Дошъл бе да ме предупреди, а навярно и с крехката надежда да измъкне от мен аргумент, някакъв нов довод, с който да отклони правителството от взетото решение.

— Генерале — казах аз, — трябва ми време. Една седмица. Осигурете ми една седмица да събера флота си.

Той свъси вежди.

— Мислиш, че ще се върнат толкова скоро? Следим ги с новите си интерферометри. Вече са на половината път до орбитата на Юпитер и продължават да ускоряват.

— Накъде са се отправили?

— Това е секретна информация — каза той, — но... какво пък. Смятаме, че пътуват към Нептун или към Облака на Оорт зад него.

— Облакът на Оорт... — повторих, като се напъвах да върна нещичко от единствения курс по астрономия, който бях изкарал в колежа.

— Лъскаво име за сорище комети и камънаци отвъд Плутон. Има теория, че там някъде може да има още един... ъъ, още един пункт. Сборен пункт.

— Аха — казах и кимнах. — Като сборния пункт при Венера.

— Да, нещо такова.

— И аз си мислех, че едва ли са се отправили директно към друга звезда. Дори със скоростта на светлината ще им трябват години, за да изминат разстоянието. Дотогава пилотите ще са измрели, а това би лишило наносите от боксови круши за следващия рунд.

— Не забравяй, че всичко това са само догадки — предупреди ме Кер.

Кимнах.

— Е, все пак благодаря за информацията. Но това не променя нещата. Искането ми остава. Държа да зачитате суверенитета ни. Знам, че някои хора в правителството имат други идеи. Разчитам на вас да им дръпнете юздите. Трябват ми само няколко дни, генерале.

Кер ме изгледа. После очите му се плъзнаха по хангарите от гофрирана ламарина около нас. Сигурен бях, че знае какво има вътре. Накрая бавно кимна. Личеше си, че се е досетил за какво иде реч. Досетил се бе, че полагам усилия да построя нов флот по най-бързия начин.

— Една седмица? Само толкова? — попита и изсумтя. После пак се вгледа в очите ми и въздъхна. — Ако зависеше от мен, щях да ти осигуря времето, което искаш, Ригс, но не зависи. Напълно съм убеден, че ти си най-подходящият човек за тази задача, че можеш да изградиш нов флот по-бързо от всеки друг... ако изобщо има друг, който може да го направи. Само че не става въпрос за време, а за позиция. Съотношение на силите. Разбираш ли какво ти казвам, момче?

Гледах го в очите. Разбирах, и още как. Решението вече беше взето. Правителството се беше поддало на алчността. Решили бяха да ми вземат машините и сами да ги използват.

И изведнъж, докато гледах в тъмните тревожни очи на генерала, истината се разгърна пред мен. Вашингтон искаше да овладее фабриките *сега*. Веднага. И ги искаше *всичките*. Задействали се бяха дори по-бързо, отколкото бях очаквал. Искаха да изпреварят всички, искаха да ме ограбят, преди друго земно правителство да е направило собствения си ход. Нищо чудно във водите около моя остров вече да се придвижваха въоръжени сили. Генералът не беше ли споменал нещо за подводници? Нима думите му бяха намек, който аз, в тъпотата си, бях пропуснал? Сигурно дебнеха в крайбрежни води от месеци, търпеливо изчаквайки подходящия момент.

Сетих се за Есмералда, убийцата, която ми бяха пратили. Тогава бях стигнал до извода, че изпращането ѝ е било грешка или дело на малка радикална фракция. Вече не мислех така. Не, тя бе играла ролята на нещо като изследователска сонда, нещо като диверсия. Успяла бе да

ми внуши идеята за... как го наричаха политиците? А, да — правдоподобно отричане, което оневинява шефовете за действията на подчинените им поради незнание. Аз обаче знаех истината.

— Разбирам напълно, генерале — казах. — Е, разчитам, че ще направите възможното да ми съдействате, щом вярвате, че планът ми е в интерес на човечеството.

Кер си пое дълбоко въздух, после го издиша бавно. Когато отново заговори, гласът му бе съвсем тих:

— Защо не дойдеш с мен, Кайл?

— Сър?

— Не е задължително да оставаш тук, предвид... У дома ти си герой. Ела с мен. Никой тук не би те обвинил. Нека се върнем във Вашингтон и заедно да защитим стратегията ти. Ще се опитам да те включа отново в програмата, този път по официалните правителствени канали. Цялата планета ти дължи толкова много. И което е по-важно, тепърва ще имаме нужда от помощта ти.

— Но няма да съм независим. Ще трябва да работя при чужди условия — казах аз.

Той поклати бавно глава.

— Благодаря за предложението, наистина — добавих.

— Ще помисля над думите ви, сър. Пак ще говорим.

Генералът направи няколко крачки на запад, към слънцето, което се спускаше към водата.

— Добре. Няма да споря с теб. Но не мисли твърде дълго, Кайл.

Проследих погледа му към оранжевата топка на слънцето. „Значи ще е тази нощ — помислих си изведнъж. — Ще нападнат тази нощ“.

Сърцето ми подскочи. Нямах време за губене. Нямах време за нищо.

— Трябва да се връщам на работа, генерале. Благодаря, че се отбихте — казах и тръгнах към четиринайсет хангар. Време беше за промяна в заповедите.

Усещах погледа на Кер в гърба си.

— И не прави глупости, Ригс! — извика той след мен. — Не рискувай живота си напразно!

— Аз не умирам лесно, сър! — извиках през рамо. Затръшнах вратата на хангара и се облегнах на нея.

Погледът ми се спря на Единица 14 и на пехотинеца, когото бях смъмрил. Човекът пак си цъкаше на таблета. Стресна се, когато влязох, и го остави. Зачудих се разсеяно с каква ли игра се забавлява този път.

— Вън — казах му.

— Сър?

— Вдигни тревога. Пълно въоръжение. Всички да са в бойна готовност. Половината гарнизон да патрулира в джунглата на сто метра от базата. Куон да се свърже с мен за подробностите.

Младежът стана, изглеждаше объркан.

— Ъ, такова, какво става, сър?

— Ще ни нападнат, боец. Да ти го напиша ли искаш, или ще си размърдаш задника? Снаряжи се и зареди лазера!

— Слушам, сър! — викна той и хукна към изхода. Пътном фрасна вратата толкова силно, че я изкриви. Миг по-късно забравих както за него, така и за лагера, който започваше да жужи като раздразнен кошер.

— Единица 14, активирай групова връзка.

— Групова връзка активирана — отвърна Четиринайсет.

Постоях мълчаливо няколко секунди, размишлявах на бързи обороти. Налагаше се да приема, че разполагам само с няколко часа. Нямаше да ни пуснат ядрена бомба. Дори обикновени бомби не биха посмели да използват. Целта им беше да сложат ръка на фабриките, а не да ги взривяват. Как щяха да подхождат? Най-вероятно с командоси. Подводниците сигурно се бяха издигнали на повърхността и разтоварваха спецчасти по крайбрежието. Или хеликоптери пренасяха командоси от кораби навътре в морето. Или щурмоваци вече се придвижваха сред джунглата и ни затваряха в обръч.

„Снайперисти“ — хрумна ми изведнъж. С автоматични оръжия. Няколко десетки щяха да свършат работа. Не знаех дали куршумите, изстреляни с такъв снайпер, могат да пробият подсилен с нанити череп, но с нанити или не, хората ми не можеха да се сражават с вдлъбнати мозъци.

Втренчих се в Четиринайсет и облизах устни. Какво, за бога, можех да направя за няколко часа? Какво, което да ги спре?

7.

Решаване на проблеми. Постигане на максимални резултати с минимални ресурси. Притиснах с юмруци слепоочията си и ми стана малко по-добре. Това го можех — трениран бях да програмирам под натиск. Трябваше да изстискам максималното от наличното.

Замислих се. Не можех да построя цял кораб, но навярно бих могъл да спретна нещо, което да свърши работа. Разнообразни идеи започнаха да се люпят в главата ми.

Чувствах се като архитект, изправен пред гигантска чертожна дъска, бяла и празна. Нанитите можеха да построят „корпуса“ на всякаква конструкция с всякаква форма, можех буквално да ги използвам като глина, от която да оформя различни неща — малки и големи. Големи поне колкото хангара, в който се намирах, а може би и много по-големи. Така де, разполагах с много нанити. Близо половин час фабриките ги бяха бълвали с кофи. Освен това държахме нанити на склад в стаята за инжектиране. Което ме подсети за майор Робинсън. Вдигнах рамене — точно сега нямах време да се занимавам с него. Дори ако беше от онези, които получаваха кръвоизливи при процедурата, вече беше припаднал и нанитите възстановяваха нанесените щети. Така или иначе, най-лошото вече беше минало, а тази нощ майорът щеше да усвои новите си способности по трудния начин — в битка.

Реших най-напред да елиминирам системите, които не бяха от първа необходимост. Задрасках двигателите. Ръката? Абсурд. И без бордови фабрики. Над последното се замислих. А защо да не включа Четиринайсет в конструкцията? Бордовите фабрики бяха вършили отлична работа в нанокорабите.

Следващият въпрос засягаше мобилността. Имах ли нужда от мобилност? Танк ли строях, или оръжейна кула? Реших, че нямам достатъчно време. Мобилността е хубаво нещо, разширява многократно тактическите възможности, но моят случай беше спешен.

Бих могъл да произведа страхотен танк, но ако машината го изплюеше един час след нападението, ползата щеше да е никаква.

— Значи ще е оръжейна кула — казах на глас. Четиринайсет не реагира.

— Четиринайсет, груповата връзка още ли е отворена?

— Да.

— Колко единици са необходими, за да се произведе един корабен лазер за един час?

— Изчислението не може да се извърши поради недостатъчна входяща информация.

Поех си дълбоко дъх в опит да запазя спокойствие. Напомних си, че влудяващите ме машини продължават да бълват нанити, докато аз се опитвам да пренапиша кода, така че времето им не беше изцяло загубено.

— Четиринайсет, отсега нататък, попитам ли за времева оценка, точност до една десета от астрономическия час ще е достатъчна. Заложи това в програмата си, както и че всички необходими компоненти ще са налице.

— Параметри зададени — каза Единица 14. Гласът ѝ се различаваше от онзи на „Аламо“. Възприемал бях гласа на кораба като женски, а фабриката говореше с баритонов мъжки тембър. Леко писклив.

— Така, колко единици ще са необходими, за да се построи един корабен лазер за един час?

— Изчислението не може да се извърши поради недостатъчна входяща информация.

— Добре, умнико. Каква информация ти липсва?

— Времето за сглобяване на отделните компоненти не може да се изчисли.

Замислих се. Портативните лазери се състояха от три части — реактор, кабел и самото устройство за изстрелване. Ако хиляда машини произведяха хиляда компонента, вероятно биха свършили работата за минути, но не така стояха нещата със сглобяването. Най-добре би било да използвам трикомпонентната система и сега. Бях произвел толкова много портативни лазери, че несъзнателно мислех за големия лазер по същия начин. Задал бях въпроса си по неправилен начин. Фабриците не се справяха добре с въпросите с отворен край.

— Добре, разбирам къде е проблемът — казах. — Четиринайсет, искам една свободна единица да конструира реактор с достатъчна мощност да захрани корабен лазер. Започни процеса веднага.

— Командата неуспешна.

Заля ме гняв, познат на всеки, сблъсквал се е компютър, който отказва да изпълни кода си. Примигнах. Идеше ми да ударя с юмрук глупавия чайник. Овладях се с усилие. След това похвалих сам себе си за това лично постижение — нов личен рекорд в самоконтрола.

— Каква е грешката? — попитах, когато се сетих какво да попитам.

— Не е посочена Единица.

— Добре, възложи задачата на Единица 12. Изпълни незабавно. Колебание.

— Командата приета. Дванайсет започва процеса по производство.

— За колко време ще изпълни задачата?

— Два часа, точка седем.

Усетих капки пот да се стичат бавно под мишниците ми. Заедно със сглобяването щяхме да отидем минимум на три часа, и то ако всички останали компоненти бяха готови навреме. От опит знаех, че производството на реакторите е най-времеемко. Теоретично сигурно бих могъл да впрегна няколко единици в конструирането на един реактор, но дори да беше изпълнимо, сега няхах време да го организирам.

Големият въпрос беше: *Имах ли три часа?* След един щеше да се стъмни, след два щеше да е непрогледна нощ. А командосите обичат мрака.

Наредих на две от другите единици да се заемат с кабела и пушката. Времето ни притискаше, иначе сигурно бихме се справили и по-добре. След кратък интензивен размисъл наредих на още две групи от по три машини да се захванат със същия производствен процес. С малко късмет след три часа щях да имам три автоматизирани лазерни кули.

А после си дадох сметка, че ни е нужно още нещо.

— Четиринайсет, трябва ми предварителна оценка за конструирането на въртящо се моторизирано коляно, от онези, които формират ядрото на корабна оръжейна установка.

Мълчание.

Въздъгнах. Всъщност не му бях казал да го направи. Просто бях описал какво ми трябва. А на Четиринайсет не му пукаше какво ми трябва на мен. Думите ми не съдържаха инструкция, следователно машината ме беше игнорирала.

— Четиринайсет, колко време ще бъде необходимо да се построи компонентът, който описах току-що?

— Един час, точка четири, при зададените по-рано параметри.

Наредих три единици да започнат производство на лафетите за новите оръдия. Ред беше на по-лесните части. Трябваше ми що-годе интелигентна контролна система, която да оперира с готовите оръдия. Това беше лесно, защото нанитите, изключително гъвкави в това отношение, трябваше просто да се конфигурират в когнитивен рояк. Слагаш ги в кутия и получаваш първичен процесор. Ако им дадеш достатъчно време и входящи данни, те усвояват задачите си и стават относително интелигентни. Наредих три мозъчни кутии да влязат в производство незабавно. Не исках насочването на оръжията да остане в ръцете на новоизлюпени системи. Ако ги комплектувахме сега, щяха да разполагат с два часа да се организират. Междувременно щяхме да ги свържем с други, по-опитни мозъчни кутии, от които да копират полезен софтуер, преди да ги инсталираме в оръжейните кули.

Щракнах с пръсти. Бях пропуснал нещо.

— Сензори... мамка му! Четиринайсет, три единици да започнат работа по сензорно-насочващи системи.

Разполагахме с трийсет и шест фабрики. Скоро всички те се трудеха усърдно. Половината бълваха нанити, другите работеха по зададените компоненти. Суровите нанити щяха да оформят корпусите на оръдията.

Реших да не рискувам излишно с местоположението на новите оръжия. Производството на реакторите щеше да отнеме най-много време, затова изглеждаше логично да построим кулите на покривите на хангарите, където се конструираха трите реактора. По този начин, когато реакторите се излюпеха, моите хора щяха просто да ги включат към сглобените вече установки и системите щяха да са готови за работа.

Довършвах кодовете, когато вратата на хангара се разтресе от силни удари. Погледнах натам, вдигнал вежди. Кой можеше да е? Кер

ли се бе върнал с надежда да ме разубеди? Или хората на Куон бяха забелязали вражески елементи?

Отворих вратата и се ококорих изненадано. На прага бе Сандра. Куон стоеше на крачка зад нея, смутен.

— Не можах да я спра, сър. Каза, че имала право.

— Здравсти, слънце — казах аз.

Тя влезе и затръшна вратата под носа на Куон.

Извиках през вратата към сержанта:

— Всички да са под тревога. И да патрулират!

— Сър? — изрева той с цяло гърло. — Кого да очакваме, сър? Макросите ли се връщат?

— Не, старши сержант — отговорих. — За съжаление, очакваме хора.

— Какви хора, сър?

— Просто стреляйте по всеки, който се държи подозрително. Едва ли ще ни връчат заповед за обиск.

Обърнах се към Сандра. В продължение на три секунди тя се кокори гневно насреща ми. После се метна на врата ми и почна да ме целува. Втората част ми хареса повече.

Вече беше увила прекрасните си дълги загорели крака около кръста ми. Облечена беше с потниче и циците ѝ се навираха в лицето ми. Целувахме се цяла минута. Тя направи кратка пауза, колкото да ме погледне гневно. Трудно ми бе да задържа погледа си върху лицето ѝ. А после Сандра поде втори рунд и тази втора дълга целувка ми се стори по-сладка и от първата.

Можех да си откарам така още доста време, но в края на втората минута тя скочи на пода и ме ритна. Елегантен ритник със завъртане около оста, който ме нацели в лявата буза на задника.

— Можеше да се обадиш! — озъби ми се тя.

Отвърнах ѝ с усмивка. Ако следващите извънземни завоеватели притежаваха силата да имитират хората, аз щях да съм си добре. Никой не би могъл да имитира моето момиче.

— Слънце, бях зает да спасявам света.

— Изобщо не ме интересува. Духнал си право през прозореца. Заминал си с „Аламо“, а мен си ме оставил да спя. А после ме остави да мисля, че си умрял. Обадил си се на Кер, значи си можел да се обадиш и на мен.

— Ти пък откъде знаеш за това? — попитах аз, с надеждата че не изглеждам толкова виновен, колкото се чувствах.

— Обади се да пита дали знам нещо повече. А аз не знаех нищо. Беше уничително.

Изпръхтах и посегнах да я прегърна. Тя вдигна рязко ръце и отстъпи назад. Лесно можех да съкратя разстоянието помежду ни и да я прегърна както аз си знам, но се сдържах. Точно в такива моменти самоконтролът беше най-труден.

— А, не. Няма да стане — каза тя.

— Какво? Искаш да ти се извиня ли? — попитах аз, объркан. Не можех да ѝ се ядосам, нито да се разстроя особено. Вече си бях получил целувката.

— Едно извинение би помогнало — каза тя и скръсти ръце.

— Добре де, имаш го.

Тя примигна изкусително.

— Само толкова? Майтапиш се.

— Любима, може ли да говорим за това по-късно? Трябва да подготвя базата за сражение.

— Ами аз?

— Ти трябваше вече да си евакуирана. Изобщо не би трябвало да си тук.

Тя сви рамене.

— Ами... да кажем, че пилотите на хеликоптерите ме харесват.

Мой ред беше да се ядосам, но наистина няхах време за такива неща.

Вратата на хангара зад мен изскърца. Почукване нямаше, а стъпките на натрапника ме накараха да се обърна рязко. Начинът му на придвижване не ми хареса.

Робинсън се вмъкна през отвора, стиснал трескаво дръжката на вратата. Ризата му беше разкъсана. Дълбоки червени драскотини, запълнени с гъста сребриста течност, браздяха гърдите му. Сам си беше нанесъл раните. Виждах бях същото и преди. Едната му буза също беше раздрана, от ъгълчето на устата почти до ухото. Зъбите му се виждаха през раната.

— Майор Робинсън — изхъхри той — се явява на служба, сър.

— Свободно, Робинсън — казах аз.

Той се опря безсилно на касата, после се свлече на пода. Сандра отиде при него да погледне раните му и се намръщи. С това обаче реакцията ѝ се изчерпи — откакто беше с мен, бе виждала и доста по-страшни неща.

— Ранили ли са го? — попита ме тя. — Нападението, за което говориш, вече е започнало?

— Сам се е наранил. Подложи се на инжекциите.

— Толкова ли е неприятна процедурата?

— Понякога.

— Разрешете да... — изломоти Робинсън от пода. Прекъсна изречението си по средата, за да си поеме въздух. — Разрешете да ви възразя, сър. Изобщо не беше като посещение при зъболекаря.

Изкисках се.

— Защото не си ходил при моя зъболекар.

Помогнах му да седне на един сгъваем стол. Помислих си дали да не му предложи нещо за пиене, но идеята не беше добра — течността щеше да се излее през раната на бузата и да потече по врата му.

— Споко, Робинсън. Ще оживееш, нищо че в момента не ти се иска особено. Нанитите вече работят по раната ти. Склонни са да оставят ремонта на нервите в наранената тъкан за последно. Сигурен съм, че не го правят от добро сърце, но така или иначе това спестява голяма част от болката.

— Много насърчително, сър — изгъркори той.

8.

Нападнаха минути след полунощ.

Отдавна бях поискал подкрепления от главния лагер, но те така и не се появиха. Барера беше обещал да ми прати две роти от постоянния гарнизон. За да не оголи главната база, беше повикал помощ от другите острови, посочвайки уж най-лоялните ни войскове единици със заповед да се върнат в главния лагер.

Пехотинците ни не бяха настанени в казарми. Със закъснение си давах сметка, че това е било грешка. Разполагахме с голям тропически остров, а по онова време и с неограничен бюджет, и това ни беше размекнало. Решили бяхме да настаним хората си в нещо като селца тук-там. Смятал бях, че новините за добрия стандарт на живот ще привлекат повече новобранци. Само че тази стратегия се оказа вредна сега, когато бяхме подложени на директно нападение. Заклех се в бъдеще да залагам повече на параноята. Стига да имахме бъдеще.

Сега, посред нощ, можех само да гадая дали Барера ме е предал, или врагът е превзел позициите му. Знаех само, че двете роти така и не се бяха появили, а комуникациите с главния лагер бяха прекъснати. Най-напред умря сателитната връзка, после замлъкна и наземната, която вървеше по кабел покрай пътя през джунглата. Пробвах да се свържа по радиото, но някой заглушаваше сигнала. Чуваше се само статичен шум. Това не ме изненада, защото комуникационното оборудване ни бе предоставено от същите хора, които сега се опитваха да ни избият. Бих могъл да пратя няколко хамъра в лагера да разузнаят, но не можех да се лиша от никого. Планът ми беше да удържа фабриките на всяка цена.

Усилията ми да произведа нови оръжейни кули изоставаха от графика с часове. Изникнали бяха няколко проблема, инженерни подробности, които бе трябвало да предвидя. Първо, няхахме нанокораби с ръце, които да качат оръжейните системи върху хангарите. Успели бяхме да повдигнем моторизирания лафет на една от установките, но още не го бяхме комплектували с оръдейния

компонент. Разполагах с двайсетина наноподсилени пехотинци, което ми осигуряваше значителна мускулна сила, но повдигането на неколкотонен компонент върху покрива на хангар пак си беше трудна задача. Бихме могли да използваме кран, но нямахме кран, защото бяхме разчитали на нанокорабите за такива дейности.

Първата оръжейна кула стърчеше като гърбица върху хангара на добрата стара Единица 14. Четиринайсет беше приключила първа с производството на реактора, затова насочих усилията си натам. Погребан под блещукаща маса от нанити, хангарът не приличаше на хангар, а на лъскав метален мравуняк.

— Сър, все още нямаме нищо от съгледвачите — прошепна дрезгаво Куон.

Завъртях глава да го погледна. Видях само неясен едър силует на фона на светлината на звездите. Изключили бяхме осветлението, всички се бяхме напъхали в специалните си костюми с пълно снаряжение. Гледах сержанта през двата тъмни отвора на шлема си.

— Липсата на новини е добра новина — казах аз. — Съгледвачите да продължат обхода си. Искам ги в постоянно движение. Предупреди ги, че до сблъсък може да се стигне всеки момент.

— Слушам, сър — каза Куон и се отдалечи. Само след миг нощта го погълна. Движеше се наистина тихо за толкова едър човек.

Оставили бяхме тежките си лазери и реакторните раници на земята, преди да се изкатерим на покрива на хангара. Инструктирал бях хората си да скочат долу и да се снаряжат веднага щом пукотевицата започне. Засега всичко беше мирно и тихо, което ни позволи да монтираме на покрива макара със здрава верига, с чиято помощ да изтеглим оръдието. Мъжете ругаеха под нос и въпреки здравите ръкавици не един и двама си разкъравиха пръстите.

Потънал в пот заради усилието и от влажния нощен въздух, изведнъж замрях, понеже чух далечен звук, който познавах отлично. Характерния звук на стрелба с автоматични оръжия. Пукотевицата беше започнала и се приближаваше. Мъжете около мен прекъснаха работата си. Повечето скочиха на пясъка долу да нарамят реакторните раници. Аз останах на покрива, опитвах се да овладее люлеенето на тежкото оръдие, което висеше на веригите.

Всички мълчахме и се заслушвахме. Наострил уши, аз се питах какъв ще е следващият звук — от снайпер или от минохвъргачка. Дадох си сметка, че съм прецакал нещата грандиозно. Пропилял бях времето ни. Оръжейната кула изобщо нямаше да свърши работа, дори ако успеехме да я сглобим. Не я бяхме тествали. Като нищо можеше да изпозастреля собствените ми хора в гръб, да се взриви и да подпали хангара или — най-вероятно — изобщо да не проработи.

— Прикрийте се — казах, напълно излишно: хората ми вече се бяха слели с пейзажа.

Чакането продължи по-малко от минута. Нощното небе грейна в зелено. Шлемът ми затъмни стъклата на визьора автоматично. Познавах тази тиха разцъфваща светлина. Моите пехотинци отвърщаха на огъня. Вече можех да преценя къде се води битката. Зелените лазерни светлини прогаряха въздуха покрай пътя през джунглата на изток. Беззвучните светлини идваха от тази посока. Но по кого стреляха хората ми?

Заобиколих пълзешком лафета на оръдието и вперих поглед в дърветата по края на базата. Преди месеци бяхме издигнали нещо като ограда от дървесни стволоче с малко бодлива тел отгоре. Кой да знае, че е трябвало да се потрудим повече? По онова време единственият ни враг бяха макросите и конвенционалните фортификационни заграждения изглеждаха безсмислени — така де, и най-яката ограда не би спряла трийсетметрови работи. Затова се бяхме ограничили до дървена ограда с малко бодлива тел.

Посегнах да включа вътрешната комуникационна система, но се въздържах. Пехотинците ми се сражаваха и би било тъпо да им отвличам вниманието с въпроси.

После се сетих за Куон. Той едва ли се намираше в разгара на битката, а не беше изключено да има ценна информация. Свързах се с него по директната линия.

— Тук Куон — каза той.

— Нещо от патрулите? — попитах аз.

— Влезли са в престрелка, нямаме жертви. Засега — толкоз. Ако питате мен, и двете страни стрелят по сенки. Нашите не са в настроение за приказки.

— Нищо чудно. Има ли някаква причина да не продължа своята работа тук?

— Не знам за такава, сър.

— Уведоми ме веднага щом твоите хора докладват — казах аз и прекъснах линията.

Клечах зад лафета и размишлявах. Гората наоколо тънеше в тишина. Дори насекомите бяха замлъкнали. Не ми харесваше тая работа.

— Всичко наред ли е, сър? Можем ли да продължим? — попита шепнешком един ефрейтор, промъкнал се до хангара.

— Не знам — отговорих. Погледнах надолу към хората си. Следяха зорко околността във всички посоки. Вдигнах глава да погледна небето. Нямаше и помен от хеликоптери или парашути. Дори окъсняла чайка не се виждаше. Не ми харесваше тая работа, ама никак.

Скочих на земята и обиколих хангара. Не видях нищо подозрително. Свързах се с Куон.

— Тия са призраци, да знаеш. Или не са тук, или са много добри.

— Мисля, че е второто, сър — отговори Куон. — Току-що открих нещо. Елате при мен.

Хукнах приведен през откритото пространство и по едно време ми се стори, че чувам някакво изщракване. Или беше плод на въображението ми? Стигнах до Куон и той посочи назад, там, откъдето бях дошъл.

— Току-що стреляха по вас, сър. Видях искрата.

Погледнах назад и се долепих до сградата.

— Какво искаше да ми покажеш?

Придърпах към себе си най-близкия пехотинец. Човекът беше отпуснат, сякаш го държеше единствено костюмът му. При внимателен оглед открих, че по-голямата част от главата му липсва.

— Снайпер — ненужно обясни Куон.

Изръмжах. Ядосах се и едновременно с гнева в главата ми се пръкна една идея. Включих общата връзка.

— До всички, които са в моята база. Изключвам линията и преминавам на гласови команди. Отваряйте си ушите.

Изключих комуникацията в шлема си и повдигнах забралото, за да освободя устата си.

— Искам всички да се прицелите в дърветата покрай базата. Изберете си някое голямо дърво. Като видите светлината от моя лазер, стреляйте. Всеки да подпали по две-три дървета в различни посоки.

Никой не попита нищо, но аз усещах погледите им върху себе си, знаех и какво си мислят: „Полковникът пак ли е откачил? Какво са ни направили дърветата, че да ги горим?“ Не ми се занимаваше да им обяснявам. Ако бях прав, всичко така или иначе щеше да им се изясни.

Прицелих се и изпепелих върха на един бор. Автоматичното затъмнение се активира моментално, после очилата ми потъмняха допълнително, когато още десетина лъча подпалиха тихата нощ. Разлетяха се стреснати птици, крещяха и пляскаха с криле. Част от дърветата лумнаха в пламъци, горящи отломки заваляха към земята.

След няколко секунди прекратихме стрелбата и зачакахме, наострили уши. Някъде от север се чу вой. Звукът секна само след миг, но бях съвсем сигурен, че този път не е плод на въображението ми.

— За какво беше всичко това, сър? — прошепна Куон в слушалките ми.

— Ела тук — наредих аз.

Куон притича и клекна до стената на четиринайсети хангар. Казах му, загледан в догарящите дървета:

— Мисля, че ни чуват. Използваме тяхното комуникационно оборудване. Не са заглушили вътрешната ни радиовръзка, което най-вероятно означава, че ни подслушват.

— Добре, значи минаваме на гласови команди?

— Да, освен за кратки съобщения до други отряди, като твоя, да речем.

— А защо стреляме по дърветата, сър?

Почуках с пръст по вградените в шлема си очила.

— Надявах се, че нямат такива. Сметнах, че вероятно използват обикновени очила за нощно виждане и нашата неочаквана стрелба ще ги ослепи.

— Тъ... кого, сър?

Погледнах го. Тази нощ не би се представил добре на тест за интелигентност.

— Снайперистите, сержант.

— А, имате предвид онзи, дето изпищя?

— Именно.

— Сега какво ще правим, сър?

Замислих се. Погледнах кулата зад себе си. Трябваше да проработи. Реално погледнато, тя беше единствената ни надежда. Със

или без нанити, армиите на земните правителства ни превъзхождаха по численост милион към едно и единственият ни шанс беше да излезем насреща им с някаква неочаквана, превъзхождаща ги технология.

— Това оръдие няма да се сглоби само. Качваме се горе, сержант. Разчитам на силния ти гръб. Останалите... искам един взвод да стреля постоянно по дърветата, другите да се качат на хангара. Трябва да сглобим това нещо, докато още имаме време.

9.

През цялото време, докато намествахме оръдието върху лафета и свързвахме кабела, усещах иглички по гърба си. Този път не беше заради нанитите, нито заради стичащите се капчици пот, макар и двете неща да присъстваха в уравнението. Не, глождеше ме неизвестното. Дали някой снайперист не се прицелваше в мен, готов да натисне спусъка? В техните очи сигурно бях ценен дивеч, не друг, а самият Ригс, големият предател. Отстрелването ми сигурно щеше да донесе медал на късметлията.

Външните патрули мълчаха. Надявах се, че това е добра новина. Може пък да бяхме отблъснали временно врага с преградния си огън. Или това, или командосите бяха избили хората ми до крак и се регрупираха за следваща атака. Трябва да беше едно от двете, но кое — нямах представа.

Когато приключихме с установката, скочих на земята и Куон ме последва. Ботушите му потънаха дълбоко в пясъчливата почва. Зачудих се колко ли тежи. Като прибавим и нанитите в тялото му, сигурно надхвърляше двеста килограма.

— Време е да тестваме машинката — казах му и тръгнах към гладката стена от метал, захлупила четиринайсети хангар. Вдигнах ръка и почуках с кокалчета по метала. Серия от четири бързи почуквания, пауза, после още две. Програмирах бях нанитите да се отворят при този сигнал. Обичах този стар джазов ритъм, истинска класика.

Стената се превърна в сребриста течност и се отвори. Влязох. Сандра вдигна очи към мен, усмихна се и се оплака:

— Много е горещо и задушно тук.

— Очакваме нападение от командоси — уведомих я, — така че ще стане и по-лошо.

Тя вдигна рамене и се върна към заниманията си. Погледнах над рамото ѝ. Работеше с малък компютър, но на устройството не вървеше игра, а код, поредица от стъпки.

— Какво е това? — попитах.

— Пробвам дали ще мога да програмирам това нещо.

Веждите ми подскочиха.

— Сериозно?

— Не бъди толкова изненадан, ако обичаш. Не съм идиотка.

Учила съм програмиране в гимназията, изкарах и курс по висша математика в колежа. Смятах да се запиша и в твоя курс по програмиране.

— Висша математика, значи? И взе ли си изпита?

Опита се да ме ритне, но не ѝ се получи, защото седеше на стол, а аз бях прав и успях да отскоча.

— Дай да видя какво си написала.

Плъзнах поглед по кода. Наистина беше код, опростен вариант на сорскод. При програмирането на нанитните рояци, които аз за себе си наричах „мозъчни кутии“, голяма част от ограниченията, свързани с програмирането на обикновени компютри, отпаднаха. Например необходимостта да превеждаш сорскода на език, който компютрите разбират. Написаното от Сандра се доближаваше до така наречения „псевдокод“ — серия от инструкции на английски, но строго структурирани. Да се контролират тези машинки не беше лесно. Те можеха да говорят, но това още не означаваше, че е лесно да си говориш с тях. Не беше като да си говориш с хора. Редовно се стигаше до недоразумения. Все едно си потъркал лампата на Аладин и даваш инструкции на духа — ако не внимаваш, вместо да ти построи палат, духът като нищо може да те убие.

Направих няколко поправки в кода и попитах:

— Може ли да го използвам?

Лицето на Сандра грейна в широка усмивка и разбрах, че вече не съм в немилост.

— Разбира се — каза тя.

Изчетох инструкциите ѝ на новоизлюпената контролна кутия на оръжейната кула. Най-напред ѝ дадох име — „Кула Едно“. Доста постно, да, но не виждах смисъл да развихрям въображението си. Така стигнах до трудната част, а именно как да обясня на контролната система по кого да стреля, така че да стреля само по враговете, а не и по моите хора. Дефинициите често се размиват, когато говориш с мозъчна кутия от нанити. Системата разполагаше със сензори за

входяща информация, монтирани върху самото оръдие — приличаха на малки бучки и гледаха в различни посоки.

Наносензорите не възприемаха входящата информация като нас, чрез сложна зрителна система, но различаваха образи и цветове. За разлика от хората, при които зрителната информация е с първостепенен сензорен приоритет, при нанитите тя се явяваше само спомагателен източник на данни. Иначе казано, ако не хората, а кучетата се бяха издигнали до върха на хранителната верига, цивилизацията им щеше да се гради около миризмите. Хората също различават миризми, но за тях тази информация е второстепенна. Ако кучетата бяха способни да изразяват сарказъм, сигурно щяха да въртят многозначително очи при мисълта за нашето обоняние. С времето бях стигнал до извода, че наносензорите долавят предметите триизмерно, благодарение на което можеха да чертаят карти за нас. Използваха нещо като пасивен радар и сонар, долавяха обекти и движение в пространството въз основа на различни входящи данни от сорта на вибрациите и радиацията.

— Включи в списъка с мишените — вражески единици, които стрелят с оръжия по тази кула — казах аз. С това указание едва ли можех да сбъркам.

— Включване в списъка — успешно — отговори Кула Едно.

— Гласът ѝ е странен — отбеляза Сандра.

— Мда, май всички мозъчни кутии имат пискливи гласове, пубертетски. Гласът на кораба ми харесваше повече.

Реших да започна със списък на неща, по които кулата имаше разрешение да стреля. Всичко останало ѝ беше забранено. Това беше най-лесният начин да сортирам едно голямо множество от данни, пълно с неизвестни величини. Би било твърде сложно да задам списък от неща, по които не бива да стреля. Вместо това щях да задам на кулата по-малкото множество, в нашия случай — набора от позволени мишени. По подразбиране всичко, което не влизаше в този кратък списък, не би трябвало да представлява интерес за оръжейната кула.

Трябваше да внимавам много, разбира се. Ако допуснех грешка, моето малко чудовище щеше да отстреля собствените ми хора и това щеше да е изцяло по моя вина. Вече бях изпитвал този сорт вина и не исках да я усещам отново. Поех си дълбоко дъх. Пот се стичаше по лицето ми. Сандра беше права, че в хангара е задушно.

— Включи в списъка с мишените — вражески единици, които стрелят по мен, Кайл Ригс.

Сандра ме следеше с разширени очи. Знаеше какъв е залогът. Виждаше как „Аламо“, в пристъп на вдъхновение, избива тълпи невинни хора.

— Защо просто не ѝ кажеш да стреля по всички войници без наноподсилване? — предложи тя.

— Ами ако Кер се върне в опит да отзове атаката? И него ли ще изпепелим? — попитах и ѝ махнах да замълчи. Тя сякаш се подразни. Реших, че ще се тревожа за това по-късно. Ако врагът ни нападнеше сега и оръжейната кула не беше готова да отвърне на стрелбата, щеше да е безполезна. Но ако насочеше огъня си по моите хора, щеше да е още по-лошо.

— Включи в списъка с мишените — вражески единици, които стрелят по Сандра или по сержант Куон.

— Биотичната идентичност на посочените лица инкорпорирана — каза кутията.

Стигнал бях едва дотук, когато чухме характерния писък на минохвъргачка. Наведох се над Сандра да я прикрия с тялото си.

— Шрапнелите няма да пробият хангара, нали? — попита тя.

— Кула Едно, активирай се! — извиках. — Прихвани източника на настоящата стрелба и отвърни на огъня!

Серводвигателите започнаха да жужат и прищракват. Вече бяхме задали наблюдателна система върху една от стените. Появи се релефен образ на лагера, съставен от издигнати метални линии. Оръдието се завъртя в посока изток. Жуженето започна да набира сила, машината се подготвяше за стрелба.

Свалих шлема си и го бутнах в ръцете на Сандра. Тя схвана идеята без излишни обяснения и двамата се разбързахме да нахлузим шлема на главата ѝ. Не знаех дали светлината от лазера ще проникне в хангара, но предпочитах да действам на сигурно. Стиснах здраво очи и ги затиснах с юмруците си. Казах си, че дори да ослепея, нанитите ще възстановят очите ми. За разлика от мен, Сандра не можеше да се утеши с подобна мисъл. Чувах я как диша накъсано в шлема.

Оказа се, че сме се тревожили напразно — светлината не проникна в хангара. Прозвънтя мелодичен звук и кулата леко се

разтресе. Но нанитната обвивка на хангара, превърнат в оръжейна кула, не пропусна никаква светлина.

— Чувам хората ти да говорят, в шлема — каза Сандра, гласът ѝ беше приглушен.

Свалих шлема от главата ѝ възможно най-бързо и внимателно, но тя все пак се размрънка, че съм я оскубал. Нахлузих шлема на моята глава. Докато Сандра беше в хангара, шлемът нямаше да ѝ трябва.

— Ригс? — чух нечий глас. Куон, осъзнах след част от секундата.

— Тук Ригс, казвай.

— Онова чудо работи! По кого стреля?

— По онзи, който ни обстрелва с минохвъргачката.

— И уцелило ли го е?

— Щом вече не стреля, значи го е уцелило, да.

Вдигнах шлема си и целунах Сандра. Навън цареше тишина.

— Ударихме ли ги? — попита тя.

— Или сме ги ударили, или сме им взели страха. Ти стой тук. Не излизай навън, опасно е.

— Да бе.

— Виж, трябваш ми тук, за да задаваш цели на кутията. Когато щурмуват, не всички ще стрелят по кулата. Нещо повече, бързо ще схванат, че да стрелят по нея е лоша идея. Следи екрана и насочвай машината към вражеските единици.

Сандра погледна към стената и очертания там лагер. Облиза устни, после попита:

— Защо не възложиш това на някого от пехотинците?

— Хората, на които бих поверил единственото си лазерно оръдие, се броят на пръсти. Ти си една от тях. Пък и нали каза, че искаш да се биеш?

— Да, но така ще убивам хора.

— А ти как иначе си представяш битките?

Тя отри ръце в дънките си, без да ме поглежда.

— Страх ме е да не объркам нещо и да не изпепеля някой от нашите.

Все още седеше на стола, затова клекнах пред нея. Вдигнах забралото на шлема си и я погледнах в очите. След кратко колебание тя срещна погледа ми. Внезапно ме жегна чувство на вина. Сандра изглеждаше притеснена. Винаги говореше толкова уверено, че бях

склонен да забравям колко е млада всъщност. Моя ли беше вината за края на невинността ѝ? Само допреди година беше била безгрижна студентка. А сега исках от нея да насочва чуждоземна оръжейна технология срещу хора, пратени от собственото ѝ правителство. Окуражих се с мисълта, че самият аз бях въввлечен в тази история против волята си. Виновни бяха чуждопланетните кораби, те бяха отнели невинността на всички ни. А сега алчността бе замъглила здравия разум на Пентагона.

— Ще се справиш отлично. Пехотинците ми трябва да защитават всички хангари, не само този. Ако врагът скъси дистанцията, има опасност другите фабрики да попаднат под обстрела на оръжейната кула. Затова разчитам на пехотата да ги отблъсне и на теб да подбиращ внимателно мишените.

Тя кимна.

— Добре. Но не мога ли просто да ѝ кажа да стреля по всеки, който няма нанити в себе си?

— Не. Първо, самата ти не си наноподсилена. Второ, не съм сигурен, че врагът, поне отчасти, не е такъв.

Тя се взря стреснато в мен.

— Боиш се, че собствените ти пехотинци...

Кимнах.

— Да. И защо не? Наистина ли вярваш, че всички пехотинци, включили се в Звездната армада, са ми верни до смърт?

10.

След още два опита врагът се отказа от идеята да надупчи лагера ни с минохвъргачки. Сандра отвърщаше на огъня бързо и ефикасно. Широкият зелен лъч греиваше в нощта, прогаряше просека през няколко десетки дървета и се забиваше в мрака. Борове експлодираха. Нежни палмови листа пламваха от съпровождащата лъча горещина. Лъчите траеха по няколко дълги секунди, прогаряйки си път през гората. Резултатът беше неизменен — минохвъргачките замлъкнаха. След като лъчът угаснеше, единствените звуци бяха от виковете на моите хора и от припукването на горящите дървета.

Факторът, който наклони везните в наша полза, беше релефът на остров Андрос. Най-високата точка се издигаше едва на трийсетина метра над морското равнище. На острова нямаше възвишения, нито клисури, а в района на нашия лагер теренът си беше направо плосък. Врагът нямаше къде да се прикрие. Евентуален щурм щеше да извади командосите на открито, под обстрел.

Биха могли да използват нещо по-голямо от минохвъргачки, разбира се. Нещо с по-голям обseg, дори ракети „Томахок“. Само че големите оръжия можеха да унищожат безценните фабрики, а това никой не го искаше.

Час след полунощ един от предните отряди се върна в лагера. Видях как голямото оръдие се завърта да проследи движението на хората. Примижах; надявах се, че Сандра няма да нареди стрелба, подведена от паника или грешна преценка. Но големият лазер мълчеше. Вдишах с облекчение. Тръгнах да ги посрещна — броят им и формата на костюмите отговаряха на очакванията ми. Можех само да се надявам, че не е някакъв капан.

Пехотинците спряха на няколко крачки от мен. Аз също спрях. Долових нечие присъствие край себе си. Куон. Познах го, без да поглеждам. Беше от онези хора, чиято поява усещаш с всичките си сетива. Сигурно раздвижваше въздуха около себе си, или земята вибрираше под стъпките му, не знам.

— Патрулен взвод, докладвайте — казах аз.

Мъжете се спогледаха. Бяха напълно екипирани, затворени в костюмите си, и нищо чудно. Ефрейторът, който командваше отряда, пристъпи колебливо напред. Познах го — беше индиецът, с когото бях разговарял при портите преди часове. Зад него, също толкова колебливо, стояха седмина мъже.

— Полковник Ригс? — попита той.

— Аз съм. Докладвай.

— Сър, влязохме в сражение с врага. Знаете ли кои са те, сър?

— Имам известна представа. Дай подробности.

— Бяха хора, сър. Армейски рейнджъри. Убихме двайсетина, а след като разбрахме кои са, прекратихме стрелбата и тръгнахме назад към базата. Какво, по дяволите, става, сър?

Гледах ги няколко секунди, преди да отговоря:

— Добре, момчета. Ще бъда напълно откровен с вас. Ако решите да си тръгнете, няма да ви спирам. Атакуват ни сили на американското правителство.

Всички се разприказваха, а мен ме присви стомахът. Тези мъже не се бяха включили в Армадата, за да се сражават с други хора.

— Трудно е за всички ни — продължих аз. — Целта им е да ни избият до крак и да си присвоят извънземната технология.

— Ама, сър — каза ефрейторът, жално някак. — Нали уж имахме сделка? Те не знаят ли, че сме на една и съща страна?

Поколебах се.

— Вижте — започнах, без да съм сигурен как ще им обясня кашата, в която се бяхме озовали. — Както те виждат нещата, извънземните са си тръгнали завинаги, следователно моментът е подходящ да ни откраднат технологията. Страх ги е, че някоя друга държава ще го направи, ако не действат веднага. Те са алчни и параноични. Това мога да го разбере. По време на война такива неща се случват. По история сме учили, че когато французите капитулирали пред германците през Втората световна, създали така наречения Режим на Виши, френско марионетно правителство, което играело по свирката на фашистка Германия. Много французи намерили смъртта си в сражения срещу Съюзниците.

Млъкнах. Всички ме слушаха. Та, какво исках да им кажа?

— Във времена на сериозни конфликти нищо не е черно и бяло. Не казвам, че те са на грешната страна, нито че ние сме непременно прави. Казвам, че залозите са големи и че те няма да ни позволят да запазим извънземната си технология и да се бием като независима армия за Земята, освен ако не докажем, че сме достатъчно силни да опазим технологията си. Повечето от вас са американци, останалите са индийци. Тези две нации са се отделили от Великобритания и са отстоявали независимостта си. Какви са били предците ви — бунтовници или борци за свобода? Отговорът на този въпрос зависи само от едно — кой е победителят. Същото се случва и днес, но залогът е по-голям. Ако решите да останете с нас, трябва да сте убедени, че сте на правилната страна. Вярвате ли, че Звездната армада може да опази Земята? Или смятате, че тази отговорност трябва да се носи от американските политици?

Ефрейторът пристъпи напред и застана до мен.

— С вас съм, Ригс — каза той. — Ония от правителството ще прецакат работата.

В крайна сметка всички минаха на моя страна, влязоха в лагера и заеха позиции в окопите, които бяхме изкопали тук-там. Явно ги бях подбрал добре. Надявах се, че решението няма да им струва живота. Още по-силно се надявах, че аз няма да прецакам работата, по един или друг начин.

Щурмът започна в два след полунощ. Дотогава почти бяхме завършили втората кула. Майор Робинсън беше в окопите, отремонтиран в достатъчна степен от нанитите. Вече му се разбираше какво говори. Бузата му не беше зараснала напълно, но поне не кървеше. Присъствието на втори офицер, който да обикаля из лагера и да крещи заповеди, повдигна бойния дух на момчетата.

— Майоре, искам от теб да надзираваш довършителните работи по втората кула. Аз и Куон се заемаме с отбранителните позиции.

Робинсън кимна, без да спори. Още не беше във форма, а и аз от опит знаех, че след инжекциите е трудно да управляваш собственото си тяло. Не беше готов да влезе в сражение. Нужни му бяха няколко дни да свикне с промяната. Затова сметнах, че ще е най-полезен при някоя от кулите, да ѝ помага с избора на мишени.

Двамата с Куон се заехме да инспектираме периметъра. Хангарите имаха бетонна основа, малко по-широка от самите

конструкции. Накарахме момчетата да изкопаят окопи между хангарите и да натрупат пред тях чували с пясък — така отбранителните съоръжения се превърщаха и в добри позиции за стрелба. Теренът беше разчистен на стотина метра около хангарите във всички посоки. Покрай дърветата бяхме опънали спирали от бодлива тел. Портативните лазери и оръжейните кули имаха задачата да спрат нападението в така оформения открит периметър.

— Освен ако не засипят лагера с бомби — казах аз, — не виждам как биха могли да ни надвият. Е, освен ако не използват многобройна пехота без оглед на собствените си загуби.

— Съгласен съм — каза Куон, който вървеше до мен. — Последното би било кървава баня.

Не му отговорих. За комуникация разчитахме само на отворени радиолинии, които врагът не заглушаваше, но най-вероятно подслушваше. Предупредих хората си, че противникът чува всяка наша дума. Комуникационното предимство не беше на наша страна.

След приблизително половин час чух нещо. Нещо, което трещеше и скърцаше пронизително. Погледнах Куон. Бяхме спрели да си починем, опрели гърбове в стената на един от вътрешните хангари.

— Бетеери? — каза Куон, изричайки на глас собствените ми мисли.

— Това трябва да е — казах навъсено. Мразя да греша. Явно това бяха чакали — бронирани машини. Как изобщо бяха докарали тежките машини толкова бързо?

— Сякаш идват от изток — каза Куон. — Използват собствения ни път.

Кимнах. Означаваше ли това, че сме изгубили главната база? Или Барера ме беше предал и беше минал на страната на врага? Приех най-лошия вариант.

— Можеш ли да определиш по звука какви са машините, Куон? Има ли тежки танкове?

Той се заслуша.

— Не са достатъчно тежки за М1. Може би нещо от по-лекия клас, „Брадли“, да речем.

— Мда. Нещо, което да транспортират с кораби. Нещо, което са струпали в крайбрежни води и са чакали удобния момент да използват срещу нас.

Точно тогава чух гласа на Сандра в ухото си, по отворения канал.

— Кайл? Засичам вражески единици на пътя.

— Знам.

— Какво да правя?

— Не стреляй, докато не предприемат нещо.

След минута-две звукът на напредващите машини замлъкна. Чакаха нещо. Не знам какво чакаха, но през следващите десетина напрегнати минути не се случи нищо особено.

А после се чу пронизителният вой на умни ракети. Върхлитаха върху новата ми кула. Цял рояк. Може да бяха изстреляни от кораби или подводници в крайбрежни води, или от самолети във висок полет. Не знаех и не ме интересуваше особено, мислех само за програмирането на кулите и дали ще свърши работа. Е, кулите преминаха на автоматичен режим и си свършиха работата повече от добре.

Първото, което чух, беше завъртането на лафета. Изящно и без никаква засечка, кулата се завъртя и се прицели нагоре.

— Кайл? — обади се Сандра. — Това нещо действа само.

А после чух характерния напевен звук, предхождащ стрелбата. Кулата беше открила цел и миг по-късно стреля по нея. Светлина разкъса небето. Кулата прихвана нова цел и стреля отново. Повтори серията още два пъти, отстрелвайки в небето неща, които изобщо не можех да видя.

— Раздвижват се! — извика Куон.

Вече разбирах какво се случва. Отворили бяха работа на кулата ни, принуждаваха я да прихваща летящи мишени от запад. Едновременно с това колоната бронирани машини щеше да се придвижи от изток и вероятно да стреля със снаряди по кулата. С толкова цели едновременно не можехме да се справим.

— Изкарай десет души от окопите, сержант! — ревах аз. — Да не използват радиото. Ще трябва да се справим с бетеерите, преди да са излезли на открито. Преди да им се отвори пряка линия за обстрел по единственото ни голямо оръжие.

— Слушам, сър! — отвърна Куон и се затича без колебание да изпълни заповедта. Разкрещя се и пехотинците от най-близките окопи изскочиха от прикритията си и хукнаха след него. Басовият му глас се чуваше дори през воя и трясъка на взривовете.

Затичах се след тях, като оглеждах напрегнато линията на дърветата. Ако бяха подготвили пехотна атака, сега беше моментът да я започнат. Бавеха се обаче. Може би пехотинците им не можеха да тичат достатъчно бързо.

— Някакви нови вражески единици, Сандра?

— Само ракетите и бетеерите.

— Поддържай стрелбата по ракетите — казах аз, със съзнанието че врагът чува разговора ни. — Трябва да ги спреш всичките.

— Кулата го прави сама.

Куон вече бе събрал отделение пехотинци. Махнах им към пътя и те затичаха натам с гигантски скокове. Тръгнах след тях.

Пресрещнахме първата машина точно когато излизаше от гората със скорост петдесетина километра в час. Трябваше да спрем бетеерите, преди да излязат на открито и да хванат на мушка оръжейната кула. Идваха в колона, разбира се. Нямаха друг избор, защото не бяха достатъчно тежки да повалят дървета, а гората беше толкова гъста, че да се маневрира между стволите беше невъзможно.

Начело на колоната се движеше „Брадли М2“ с дващест и пет милиметрово автоматично оръдие на покрива, което моментално откри огън по нас. Моите хора се пръснаха и залегнаха в тревата. Един пострада зле още при първия откос — срина се като чувал с картофи и не се изправи повече.

Най-много се боях от двете ракетни установки, монтирани отстрани на кулата. Ракетите, които изстрелваха, бяха противотанкови. При изстрел отблизо лесно щяха да видят сметката на моя лазер.

— Целете се високо! В оръдието и установките!

Хващахме последния влак, но все пак успяхме — първо четири лъча прорязаха нощта, после още три. Ракетите така и не излетяха. Когато осакатената и горяща машина намали и спря, задната рампа се отвори и двама души се изтъркаляха в тревата. Сви ми се сърцето. Тези бронетранспортъори обикновено бяха натъпкани с пехотинци. Но вече нищо не можех да направя по въпроса. Отстреляхме и следващите два М2, като продължавахме да се целим високо. За жалост, експлодиращите оръдия и установки често предизвикваха вторични експлозии, които унищожаваша целите машини. Имаше оцелели сред пехотинците, макар и малко. Наредих на хората си да не стрелят по тях.

Отстреляхме още шест машини и горящите им останки запречиха пътя на останалите. Екипажите им явно стигнаха до извода, че са прецакани, и започнаха да се изтеглят.

Малко след това прекъсна и баражният огън с ракети. Изгубил бях няколко добри мъже, но бяхме победили... засега.

11.

На сутринта Сандра ме събуди с побутване. Стреснах се и стиснах машинално китката ѝ.

— Ох! — извика тя.

— Извинявай — казах и я пуснах. — Стресна ме.

Тя разтърка китката си.

— Поне не ми я счупи.

Докоснах нежно пръстите ѝ, а тя се понацупи, но после ми позволи да ги целуна. Предложи ми някаква консерва. Яхния с месо или нещо такова. Взех я и я подхванах студена.

— Имаме фалшив портокалов сок и фалшиво кафе. Кое предпочиташ? — попита тя.

— И двете.

Хранех се и зяхах през прозореца на хангар 36. Тази Единица ни създаваше проблеми — нещо беше засякло в търбуха ѝ, когато се бе опитала да преобразува незавършеното производство в изходни суровини. Опитал се бях да я поправя, но явно бях заспал.

— Е, оцеляхме да видим утрото — каза Сандра.

— Как са кулите? — попитах аз.

— Две са напълно готови. Третата е пред завършване. Майор Робинсън те търсеше, но му казах, че трябва да поспиш.

Погледнах я, като се питах дали представлява заплаха за бойната дисциплина, или е ангел пазител. По малко и от двете, реших след кратък размисъл. В наръчниците на военните определено не фигурираше ситуация, в която гаджето на командира отпраца първия му заместник. Но пък ние не бяхме стандартна военна част, а аз наистина се нуждаех от почивка.

— Ще ида да го доведа, щом вече си буден — каза тя.

— Не искам да се мотаеш из базата. Може още да дебнат снайперисти.

— Едва ли биха се прицелили точно в мен.

— Може и така да е, но ми трябваш на позиция в Четиринайсети хангар, ясно?

Тя сложи ръце на кръста си.

— След като ти отворих тая консерва с котешка храна и прочее? Това ли е благодарността, която заслужавам?

— Не си от най-послушните войници, Сандра.

— Да, и дано така си остане — каза тя и тръгна, поклащайки задник.

Подсмигнах се след нея. Надявах се никога да не се промени.

След няколко минути вратата се отвори със скърцане. Не погледнах натам. Пиших на таблета, който бях конфискувал от пехотинеца в Хангар 14 предишния ден. Исках да изчисля максималния брой кораби, които можех да произведа с наличните материали. Решил бях, че три кули са достатъчни за отбрана на базата. Имахме нужда от мобилни сили, които да изтласкат противника от острова. Само с демонстрация на сила щяхме да си извоюваме уважението им.

— Робинсън? — казах, без да вдигам глава. — Докладвай за кулите.

Майор Робинсън се изкашля. Когато заговори, завалеше леко думите, сякаш е получил удар или нещо такова. Сигурно бузата му не беше заздравяла напълно.

— Имаме друг проблем, сър.

Обърнах се и се сблъсках челно с най-голямата изненада на деня. Над рамото на Робинсън се подаваше едно ухилено лице. Лице, което познавах. Адмирал Джак Кроу.

Устата ми провисна.

— Кроу?

— От плът и кръв, друже! — каза той с широка усмивка. Явно се наслаждаваше в пълна мяра на потреса ми. — Не е лесно да убиеш старо куче като мен, това всички го знаят. А може и да е по-трудно, отколкото да убиеш прочутия Кайл Ригс.

— Полковник — прекъсна го Робинсън, като местеше неспокойно очи между двама ни. Очевидно се питаше от кого следва да приема заповеди след тази промяна в командната конфигурация. — Трябва да видите нещо отвън.

Излязох на слънце и се потресох за втори път. В лагера се стичаха мъже. За разлика от Кроу, повечето бяха въоръжени. Мъже от моите пехотинци. Почти две пълни роти.

— Това да не са хората, които обеща да ми прати Барера? — попитах смаяно.

— Същите, друже — каза Кроу току зад гърба ми. Последвал ни бе навън да се наслади на гледката. Не знам защо, но ме полазиха студени тръпки. Въпреки това изтърпях стоически нахлуването на Кроу в личното ми пространство и не се обърнах.

— Благодаря, че си ги довел, Кроу. Надхвърли и най-големите ми надежди.

Мъжете местеха погледи помежду си, но също между мен и Кроу. Сигурно не им беше лесно. Аз бях героят, но Кроу от самото начало беше с по-високия чин. Явно страдаха от синдрома на раздвоената лоялност. Организацията ни беше прекалено малка и нестабилна, за да рискувам с подобни колебания сред хората си. Изведнъж се почувствах като предводител на бунтовническа армия, лагеруваща в джунглата на някоя бананова република. Липсваха ми само баретата и пурата.

— Дали да не поговорим на четири очи? — предложи Кроу, като все така ми дишаше във врата.

Кимнах, после кимнах към Хангар 14. Всъщност сега хангарът беше неузнаваем, превърнат от нанитите в металически мравуняк. Кулата на върха му се връткаше насам-натам — оглеждаше терена за евентуални цели.

Тръгнах към Хангар 14. Кроу тръгна след мен. Изобщо не го погледнах. Знаех, че всички в лагера ни следят с поглед. Знаех също, че нямам право да показвам страх и колебание. Само дето усещах и двете. Приел бях, че аз командвам армадата, или по-скоро останките от нея, нямаше и кой да оспори претенциите ми към властта. Не че жадувах за власт, ни най-малко. Нито чувствата ми към Кроу бяха чак толкова негативни. Просто не обичах разни хора да ми се мотаят в краката.

Наближихме лъскавата конична конструкция и Кроу подсвирна с възхищение.

— Това е твое дело, нали, Ригс? Изобретателността ти не спира да ме изумява. На бас, че си взел страха на разните му там политици.

— Нещо такова.

— Онова нещо защо продължава да се върти? — попита той и посочи оръдието, което следеше нещо. Нямах представа какво следи.

— Може би улавя сигналите на далечен самолет — казах аз.

— Или си е харесало ято щъркели? — подметна Кроу.

— Може. И ако дори нацвъкат базата, ще ги изпържи на мига.

Кроу кимна и плъзна с възхищение ръка по гладкия метал.

— Не се и съмнявам. Харесват ми нещата, които си произвел за мен, Кайл. Напомнят ми за „Бодлоперка“. Липсва ми, миличката. На теб липсва ли ти „Аламо“?

— Откровено казано, така и не ми остана време да страдам за него — казах и почуках по металната стена в джазовия ритъм, който ѝ бях задал вместо код. В метала се отвори врата.

Кроу позна ритъма и се разсмя.

— Система за сигурност от най-висок порядък, а, друже?

Удостоих го със студена усмивка и влязох в хангара. Той влезе след мен.

Веднага щом прекрачих прага и вратата се запечата зад нас, разбрах, че нещо не е наред. Понечих да се обърна, да вдигна ръце.

Зърнах Кроу зад себе си. Стискаше нещо в двата си юмурука... може би камъни? Очите му бяха изпъкнали от нечовешко усилие, гледаха налудничаво. Разсеяно си помислих, че сигурно е изглеждал по същия начин, докато е убивал хора на борда на „Бодлоперка“.

Откровено казано, не се притесних особено. Той беше по-стар от мен и в по-лоша форма. И което бе много по-важно, така и не се бе подложил на инжекциите. За какво да се тревожа? Освен да не нараня неволно откачения дъртак?

Юмруците му се стовариха върху слепоочието ми и аз отново се потресох. Не само заради силата на удара, а и заради скоростта, с която беше дошъл. Как би могъл Кроу да?...

В мозъка ми разцъфна лилава експлозия и ме събори на пода. Претърколих се по-далече от Кроу с намерението да скоча на крака.

Само че той ме нападна отново. Сега вече видях какво стиска в ръце. Големи стоманени топки. Като от лагери? Намерил ги беше отнякъде и ги беше държал в джобовете си. И сега ми разказваше играта с тях. Кожата на кокалчетата му се разцепи. Сцепи се чак до костта. И аз зърнах в раните метал. И разбрах.

Спаси ме обучението. Повален бях по гръб, но успях да вдигна колене към гърдите си и да го изритам. Той отхвърча като играчка, метната от дете. Удари се в отсрещната стена, отскочи от нея и отново тръгна към мен.

Само че аз междувременно се бях изправил. Знаех, че лицето ми е размазано. Успял бе да ми нанесе пет-шест удара в главата. Виеше ми се свят, но успях да запазя този факт за себе си.

— Мислеше, че съм въвн от картинката, а, Ригс? — попита Кроу.
Кимнах.

— Моя грешка. Вторият кораб — добавих и го посочих с пръст. — Бил е твоят. Как убеди наносите на „Бодлоперка“ да те пуснат?

Кроу не отговори. Сигурно разбираше, че се опитвам да спечеля време. Нахвърли се върху мен с юмруци. Единият ме уцели в рамото, другият — в ухото. От онзи в ухото много ме заболя. Замахнах и забих юмрук в брадичката му — удар, който да му разтресе мозъка и който би счупил челюстта на нормален човек.

Сборихме се, после отскочихме едновременно назад за следващия рунд. Кроу беше по-тежък от мен, а освен това си личеше, че има опит в юмручния бой. Но пък беше по-стар и не бе имал достатъчно време да се нагоди към нанитите в тялото си. Докато им свикнеш, е все едно шофираш нова кола.

— Е, за какво е всичко това? — попитах аз. — Да не би да ти дължа дващестачка?

Кроу изсумтя. Кръв пръсна по пода.

— Не, просто прецака работата, това направи.

Свих леко рамене.

— В какъв смисъл?

— В какъв смисъл ли? — ревна изведнъж той. — Кайл, аз поведох срещу макросите седемстотин кораба. На Земята имахме хиляди последователи и щедро финансиране. Срецнахме се с врага, прогонихме го и незнайно как само няколко часа по-късно флотът ми се разпадна. Дори не можах да поговоря с пилотите. Накрая се разбрах някак с „Бодлоперка“ да ме върне — и какво заварих? Разпуснал си моята армада, скарал си се с всички големи правителства на планетата и си се окопал тук за последен отпор.

Поех си дъх, изправих се и казах:

— Имаш известно основание.

— А, признаваш значи?

— Да. Ясно ми е как изглеждат нещата от твоята гледна точка. Жалко, че трябва да свърши по този начин обаче. Двамата работихме добре заедно.

Той смръщи вежди с известно объркване, после кимна.

— Ти беше най-добрият ми човек. Но аз бях почти император. Даваш ли си сметка за това?

Примигнах. Бяхме спрели да се обикаляме в кръг, стояхме на безопасно разстояние един от друг и се преценявахме с поглед.

— Ти това ли искаше? Сериозно?

— Не знам — каза той и потри брадичката си. — Уф, от тоя удар ме заболя.

— Казвай — подканих го и прокарах внимателно пръсти по собственото си лице. Релефът му беше променен, кожата ми беше сцепена на много места.

Той въздъхна издълбоко.

— Добре. Добре, аз съм по-възрастният, затова ще говоря пръв.

Погледнах го с очакване.

— Извинявай, че те ударих. Загубих самообладание. Губя го, откакто накарах кораба си да ме стовари и после можех само да му махна за сбогом.

— Как го убеди да те върне на Земята? — попитах.

— Ние сега ще се бием ли, или ще си приказваме? — попита той.

Взирахме се преценяващо един в друг. След няколко секунди реших да си пробвам късмета.

— Какво ще кажеш да те черпя едно и да ти обясня всичко, императоре?

Бавно и с половин уста той ми се усмихна. Другата половина от челюстта му явно не работеше добре. Той кимна бавно.

— Добре. Да го направим.

И пусна двете стоманени топки. Стискаше бе по една във всяка ръка. Те изтропаха на пода и се търкулнаха. Нищо чудно, че от юмручните му удари болеше толкова. Той пристъпи към стената и почука в ритъм. Моя ритъм. Не бях изненадан, че го е запомнил. Вратата се отвори и той ми махна да мина пред него към ослепителната слънчева светлина навън.

— Като император чинът ти е по-висок — казах аз. — След теб.

Кроу се ухили със здравата половина от лицето си и по размазаната му буза се стече кръв. Вътре, на мястото на костта, лъщеше метал.

Излезе навън и аз го последвах. Не смятах никога повече да минавам пред него.

12.

Когато попитах Куон за пиячка, той взе да мести поглед помежду ни. Големите му черни очи прескачаха от мен към Кроу и обратно и ставаха все по-големи при вида на нараняванията ни. После, без да каже и дума, извади една манерка. Взех я и му благодарих. Развъртях капачката и подуших съдържанието. Не знам какво имаше в манерката, но беше топло и миришеше на самолетно гориво.

— За това май ще ни трябва разремител — казах и подадох манерката на Кроу.

Той я подуши, примижа и кимна. Всички пехотинци наоколо ни наблюдаваха. Без съмнение искаха да знаят как се спогаждат командирите им. Скрих истината зад маска на небрежно спокойствие. Нямаше смисъл да вдигаме излишен шум около различията си. Мъжете със сигурност бяха чули нещо от тупаника. Стените на хангарите бяха тънки. Но никой не се бе опитал да влезе и да провери какво става. Ако само един от нас беше излязъл жив, сигурно щяха да го коронясат за цар. Неизбежно се запитах се дали това не е бил планът на Кроу от самото начало.

Заедно — е, аз вървах на крачка зад Кроу, — двамата тръгнахме към помещението, което служеше за столова. Беше си поредният хангар, но без фабрика вътре, а с няколко сгъваеми маси, столове и щайги с храна. Заварихме един пехотинец да яде нещо кафяво от консерва. Изнесе се без подканване.

Проследих го с поглед и се усмигнах.

— Сигурно се питат дали няма да си организираме втори рунд в столовата.

Кроу се изкиска.

— На мен ми стига толкова. Нанитите наистина ли ще оправят разкъсаната ми кожа?

— Няколко белега няма да те загрозят. Сандра твърди, че придавали чар на мъжкото лице.

Той изсумтя: явно бе очаквал друг отговор. Налях кафе и му капнах малко от скоросмъртницата на Куон. Комбинацията шашна стомасите ни, но до повръщане не се стигна. След няколко минути вече се усмихвахме напук на всичко.

— Трябва да обменим информация — казах аз. Разказах му накратко за сделката с макросите, но той вече бе чул основните детайли от Барера. Ако се съдеше по реакцията му в другия хангар, сделката не му допаднаше.

Отпих от подсиленото кафе. Устните ми имаха солен вкус, като от кръв. От алкохола сцепеното пареше нетърпимо.

— Кажи как убеди кораба си да те върне на Земята — попитах.

Кроу вдигна рамене.

— Не беше трудно. Изтъкнах, че аз съм командирът на цялата армия. Че без мен отбранителните сили на Земята ще бъдат осакатени, което ще обезсмисли усилията, които наносите вложиха в създаването им.

— И те се хванаха? — попитах с усмивка.

— Е, поне „Бодлоперка“ повярва, че съм незаменим за земната отбрана.

— А инжекциите?

Кроу килна глава.

— Те бяха част от сделката. „Бодлоперка“ трябваше да ме върне на Земята като командващ цялата планета, а както знаеш, командният персонал не може да напуска кораба, ако не се е подложил на инжекциите.

— Искаш да кажеш, че през цялото време не си напускал кораба?

Кроу се ухили.

— Ами, чувствах се прекрасно на него.

— Аха. Компаньонките ти. Бях забравил за тях. Какво стана с тези момичета?

Кроу се намръщи и поклати глава. Добре му се получи, но аз не се вързах.

— Останаха на борда. Подозирам, че корабът има планове за тях.

Погледнах го неодобрително. Той избегна погледа ми. Зарязал беше момичетата на борда да послужат като боксови круши при тестовете на някой чужд свят. Може би се беше опитал да им помогне и не беше успял, но лично аз не бих заложил на това. Кроу... той

винаги се мислеше за номер едно. Всички останали бяха на второ място или дори на трето. Готов бе на всичко в името на собственото си оцеляване. Дори на канибализъм.

— Значи пак ще работим заедно? — попитах и отново отпих от подсиленото кафе. Беше ужасно на вкус.

— Имаме ли друг избор? Как стоят нещата с отбраната ни?

— Днес стоят доста по-добре от вчера — отвърнах. — Ти доведе нов контингент пехотинци, а ние вече разполагаме с три оръжейни кули. Което ми напомня, че трябва да възложи нов проект на фабриките. В момента всички бълват нанити.

Станах да си ходя.

Той вдигна ръка.

— Чакай малко. Трябва да уточним командната структура.

— Тоест дали пак да те наричам „адмирал“ пред войниците?

Кроу заби пръст в сгъваемата маса. Тя се разклати и плотът ѝ се огъна.

— Настоявам. Ще запазим чиновете си. Така хората ни ще са спокойни. В противен случай току-виж дезертирали.

— Командната структура не се е променила. Аз отговарям за наземните сили, ти — за космическия ни флот.

Той ме зяпна.

— Нямаме и един кораб, Ригс!

— Знам. Но ако оцелея още няколко дни, ще ти построя нови.

— Толкова бързо?

Взех една салфетка и начертах скица на опростените нанокораби, които смятах да построя. Кроу се взираше замислено в салфетката. Направо чувах зъбните колелца в главата му. Точно това целях. Кроу имаше нужда от кораб, за да е щастлив. А когато беше щастлив, с него беше много по-безопасно да се работи. И той, като всички други, имаше нужда от надежда.

— За по-малко от година можем да възстановим флота — каза той, вперил поглед в бъдещето.

— Да. Ако ни дадат толкова време.

Кроу вдигна към мен поглед, пълен с уважение. Поклати глава.

— Продължаваш да ме изненадваш, дори сега, когато всичко изглежда изгубено. Още колко коза криеш в ръкава си?

— Много — казах аз. — Но корабите няма да ги получиш веднага. Първо трябва да направим нещо друго, което е по-лесно и по-бързо за построяване. Нещо, което ще ни помогне да изритаме натрапниците от острова си.

Кроу скръсти ръце и се облегна назад. Столът изскърца, сякаш всеки миг щеше да се строши под тежестта му.

— Построй ми кораби и ще ги прогоня.

— Видя ли бронетранспортъорите, на които разказахме играта? Край пътя?

Той кимна.

— Покрай тях ми хрумна една идея.

— Корабите могат да направят същото.

— Да, но производството на кораби е по-времеемко. Само двигателят отнема няколко дни. А един бетеер или танк не е много по-сложен от оръжейните кули, трябва му само по-мощен енергиен източник и вериги.

— Танк? Искаш да ни построиш танк?

Свих рамене.

— Мисли за тях като за мобилни оръжейни кули, като онези, които вече направих. Няма да им трябва летателна тяга. Ще са бронирани и ще превозват хората ни.

— И колко ще ти трябва?

— Стотина.

— Стотина? — викна той, скочи на крака и само дето не се задави.

— Ами да.

Кроу ме зяпа няколко секунди, все едно не съм с ума си.

— А, не. Няма да стане. Ти за глупак ли ме мислиш?

Погледнах го твърдо.

— Трябват ни мобилни сили с голяма огнева мощ. И ни трябва бързо.

— Тогава ми построй моите кораби! Това е заповед, полковник! — кресна той. Лицето му беше почервеняло, беше се облецил. Хрумна ми, че да го черпя с евтина пиячка може и да е било лоша идея.

— Виж...

— Не. Знам какво искаш — да подсигуриш своите наземни сили. Ясен си ми, Ригс. Без флота ти си истинският водач тук. Не, не, повече

не ща да ти слушам сладките приказки.

— Е, тогава ще трябва да решим спора си с втори рунд, тук и сега — казах спокойно. Смятах, че ще го победея в честен двубой, без предимството на изненадата, изразило се преди малко в ударите по тила ми.

Кроу ме гледаше втренчено и дишаше тежко. Надушвах в дъха му скоросмъртницата на Куон. Силната миризма ме заливаше като блатен газ.

С цената на гигантско усилие Кроу седна. Може би беше преценил на свой ред шансовете и бе стигнал до същото заключение като мен. Или пък изчакваше по-подходящ момент да ме нападне. Сгъваемият стол изпъшка под тежестта на подсиленото му с нанити тяло, но не поддаде. Хрумнаха ми няколко шегички в тази връзка, но успях да ги преглътна, преди да са излезли от устата ми.

— Да ти кажа — подхвърли Кроу, — там, откъдето идвам, ти не би издържал и две минути без безценните си нанити.

— И откъде идваш? — попитах.

Гледахме се напрегнато.

— От австралийския флот — каза той и сведе поглед.

— Глупости.

Кроу не скри раздразнението си.

— Служил съм във флота.

— И през коя година?

— Не е твоя работа — каза той. Гаврътна питието си и си наля още. Изглеждаше умърлушен.

— Не може да е било чак толкова зле — казах. — Миналото ти.

Кроу изсумтя.

— Добре де. Искаш истината? Ще ти я кажа, но да си остане между нас. Ще се отрази на бойния дух, ако хората ни разберат за кого си рискуват живота.

Усмихнах се.

— Обещавам.

— Бях градинар.

— Градинар?

— Да. От онези, които косят морави срещу нищожна надница.

— Разбирам. Е, поне си си изкарвал прехраната с честен труд.

Той поклати глава и отпи още една голяма глътка.

— В повечето случаи — да. Но като закъсах за пари, разчитах и на лоста.

— На какво? — попитах. — За кози крак ли говориш?

Кроу сви рамене.

— Предпочитам другото име на този инструмент.

Поклатих глава и се разсмях.

— Нищо чудно. Ха! Ето ни тук, един бивш учител и един бивш взломаджия, които решават съдбата на света.

Кроу кимна и скръсти горилските си ръце върху горилското си шкембе.

— Имаш една минута да ме убедиш в ползата от танковете.

Наведох се напред.

— Проблемът е в наличностите. Разполагаме с ограничени количества на склад тук. В главната база има два пъти повече редки метали и други суровини. Там е пристанището, там идват корабите. Нанокорабите ни караха материали тук с ежедневните доставки, но както знаем, повече доставки няма да има.

— Превзеха главната база, това вече ти го казах.

— Да. Затова трябва да използваме наличното по най-ефективния начин. Трябва да построим нещо евтино и бързо, с което да си върнем главната база. Без материалите, складирани там, няма как да построим флотилия.

— Може да построим няколко кораба и да си я върнем с тяхна помощ.

— Да. Но ще отнеме повече време. Дотогава американският флот ще е струпал нови войски на острова. Нищо чудно в момента да тече десант на северния бряг за нова атака. В снощната участваше само една механизирана колона. Отблъснахме нападението, но тепърва ще ни атакуват с пехота и по въздух.

Кроу се почеса по бузата. Когато работеха върху рана на лицето, нанитите причиняваха непоносим сърбеж. Отлично познавах усещането, но точно на Кроу ми беше трудно да съчувствам.

— Опитвам се да размишлявам обективно — каза той с по-тих глас.

— Не отлагам построяването на корабите, за да ти правя мръсно, Джак. Целта ми е да създам достатъчно огнева мощ, за да си върнем острова. След това ще се съсредоточим върху флотилията и ще можем

да работим спокойно върху нея, защото ако не разполагат с плацдарм на острова, правителствените сили няма да могат да ни изтикат назад без риск да повредят фабриките. Ще изградим сериозна отбрана и ще сме в състояние да договорим примирие при изгодни за нас условия.

Кроу присви очи и ме изгледа с ново съмнение.

— Защо просто не им дадем фабриките?

Свъсих вежди. Виждах, че му е хрумнало нещо, поредната побъркана идея, но нямах представа каква е.

— Какво имаш предвид?

Той вдигна рамене.

— Точно каквото казах. Можем да ги продадем или да ги използваме като лост за давление. Само си представи как правителствените сили ще подвият опашка, ако заплашим да разрушим фабриките.

Замислих се. Може би имаше известно основание. Но не исках да поема по този път. Не исках цялата планета да реши, че сме се превърнали в обикновени ренегати и не даваме пет пари за отбраната на човечеството.

— И как ще договорим съюз с тях, ако направим такова нещо? Ще изглеждаме като обикновени пирати, които продават планетата в търсене на лична изгода.

Кроу сви устни.

— Значи излиза, че трябва да се бием, така ли? Колко по-бързо можеш да построиш танковете в сравнение с корабите? И колко по-малко материали ще отидат за създаването на един танк?

— А, вече питаш за важните числа. Имаме достатъчно материали да построим сто танка за по-малко от седмица. За същото време бихме построили само десетина кораба.

— Откъде идва разликата?

— Най-вече от двигателите. Едно е да се търкаляш по земята, друго — да летиш. Корабите изискват много по-мощни двигатели, специални гравитационни резистори и куп други неща, които се трудни за конструиране.

— И ще трябва да чакаме цяла седмица? Дотогава те ще свалят на острова поне шест дивизии, за самолетите да не говорим.

— Мда. Ще трябва да щурмуваме веднага щом стане готова първата партида танкове.

— За колко танка говорим? И след колко време?

— След двайсет и четири часа би трябвало да разполагам поне с десет танка. Може би с дванайсет или тринайсет.

Той се облегна назад и въздъхна. След кратък размисъл кимна.

— Добре тогава, полковник, действай.

Аз се усмихнах.

— Слушам, сър.

Излязох заднишком от хангара и затворих вратата. Нито за миг не изпуснах от очи Кроу, нито се обърнах с гръб към него. Едва бях излязъл под жаркото слънце, когато Куон изникна до мен като по магия.

— Ти си най-тихият гигант, когото познавам, сержант — казах му.

— Какво става, сър?

Върнах му манерката. Той я разклати и я прибра разочаровано. Беше празна.

— Става това, че пак ще работим заедно. Ще построим нещо ново.

— Какво, сър?

— Танкове, сержант. Много танкове.

13.

Сандра ме откри след час. Влезе тихо, но този път аз скочих на крака и се завъртях към вратата. Видях, че е тя, и се отпуснах.

Тя ме изгледа с вдигнати вежди.

— Нещо сме нервни, а?

— Да кажем, че отсега нататък ще се оглеждам през рамо.

Сандра се засили, направи два големи скока и се метна във въздуха. Знаеше, че ще я хвана. Уви крака около кръста ми и почна да ме целува по лицето. За щастие то заздравяваше бързо.

— Кроу го направи това, нали? Гадно копеле е той.

— Просто е избухлив.

— Видях го. Неговото лице изглежда по-зле от твоето.

— Човекът не е виновен, че се е родил грозен.

Тя се засмя и почна да ме целува пак, като внимаваше с наранените места.

— Щях адски да се ядосам, ако не знаех, че до утре сутринта лицето ти ще е като ново.

— Същото важи и за мен. Виж, слънце, имам работа. Трябва да програмирам втория етап от производството на новите танкове.

— Трябва ти почивка.

Имаше право, както се оказа. Наистина ми беше трябвала почивка. Правихме любов върху един пластмасов стол в най-тъмното къоше. Отрази ми се страхотно, както и на нея. Очаквах Кроу или Робинсън, или най-вероятно Куон, да потропат на вратата и да ни прекъснат с новина за поредната катастрофа. Но не се случи.

Накрая тя пак ме шамароса. Погледнах я въпросително.

— Това е задето ежедневно ядосваш хората дотолкова, че да искат да те убият — обясни тя. — Много е изнервящо човек да е влюбен в теб.

Усмихнах се.

— И на мен ми хрумна нещо такова.

— А сега стига си се размотавал и се хващай с онези твои пазарски колички. На бас, че довечера пак ще ни нападнат.

— Сигурно.

— Новите ти играчки ще бъдат ли готови дотогава?

— Едва ли, но с три лазерни установки и близо двеста пехотинци не се притеснявам.

— Лъжец — каза тя и си тръгна.

Надявах се скоро пак да намине. Изчаках я да затвори вратата и се обърнах към стоманеното копеленце, което с обич наричах Единица 14. Всички фабрики вече работеха, иначе не бих си позволил романтичното отклонение със Сандра. Повечето произвеждаха тежки реактори, мозъчни кутии, лазери, сензори и оръдия — компонентите на стационарните оръжейни кули. Само че на мен ми трябваха и няколко нови неща. Основно двигатели със скоростни кутии, хидравлика и вериги. Мислех си за тези допълнителни елементи, когато ми хрумна нещо. Дали не можех да мина без веригите?

— Четиринайсет, отговори.

— Слушам.

— Какво ще ти трябва, за да конструираш метален еквивалент на човешки крака?

Колебание. Дълго. Май когато са раздавали мозъците, Четиринайсет се е мотаел в столовата и се е тъпчел с палачинки.

— Недостатъчна информация... — започна той. Не се изненадах.

— Добре, забрави този въпрос. И без това нямам време да ти обяснявам спецификите на една крачеща система.

Свъсих вежди. Ресурсите ми бяха ограничени, включително и времето. Не можех да си позволя лукса да създавам изцяло нови неща, можех само да сглобявам машини от наличните компоненти.

— Да поговорим за система от гравитационни резистори с ниска мощност. Да речем, десет процента от мощността на стандартната система в един нанокораб. За колко време може да произведе такава система една от фабриките?

— Приблизително седем часа.

Кимнах.

— А ако пресъздадем веригите на стандартен танк?

— Недостатъчна...

— Добре, добре. Получаваш ли сензорна информация от кулата на покрива на хангара?

— Единица 14 не е свързана със...

— Свържи се.

— Свързването извършено.

— Така, сега използвай сензорното оборудване, за да огледаш бронетранспортърите, които унищожихме през нощта. На изток оттук.

— Целта открита. Автоматичната отбранителна програма временно изключена.

Взех да се потя. Напомних си, че имам още две кули, а и винаги можех да прекратя настоящата задача на Четиринайсет, ако нещо откън се раздвижише по съмнителен начин.

— Така, а сега бързо сканирай бронетранспортърите. Искам да изчислиш колко време ще ти трябва да произведеш такива вериги.

Дълго колебание. Чувах как кулата на покрива се върти и вие. Горещо се надявах, че противникът няма да ни засипе с ракети точно сега.

— Компонентите са сканирани.

— Колко време ще ти отнеме?

— Отговорът варира според конфигурацията на различните зададени вериги. Някои са частично унищожени.

Затворих очи и призовах сам себе си към повече търпение.

— Просто ми дай приблизителна оценка, базирана на най-малко пострадалия бронетранспортър.

— Три часа точка шест.

Тоест, наполовина по-малко? Замислих се. При такава разлика май нямаше смисъл да залагам на веригите. Ако променях програмите на фабриките, които в момента произвеждаха нанити, антигравитационните системи щяха да са готови преди реакторите и лазерните оръдия. Усмихнах се доволно.

Щяхме да си построим *реещи се* танкове. Представих си опулените физиономии на врага. Колкото повече мислех за това, толкова повече ми допадаше идеята. Този район на острова беше обрасъл с гъсти гори. Ако атакувахме главната база по пътя, щяхме да го задръстим, точно както го бяха задръстили противниковите машини при нападението през нощта. А с *реещи се* танкове можехме да

заобиколим покрай брега или дори да прелетим над дърветата, ако резисторите са достатъчно мощни.

Работих върху дизайна на антигравитационните системи още час, докато не прецених, че съм решил проблема. Танковете щяха да имат достатъчна тяга да повдигнат собственото си тегло, плюс теглото на шестчленен екипаж, на височина приблизително седем метра над повърхността. Нещо повече, изчисленията ми показваха, че първата машина ще е готова да полети още преди зазоряване.

Програмирах всички фабрики, дадох старт на производството и заспах на бюрото. Дори не знаех колко е часът. По някое време Сандра дойде и ми даде нещо да ям. Видях колко съм уморен и се развика на Куон да ми намерят легло.

Събудих се след няколко часа и заварих Сандра да направлява оръжейната кула. Примигнах сънено. Знаех, че ми е казала нещо. Нещо, което е трябвало да ме събуди.

— Колко е часът? — попитах.

— Почти полунощ. И имаме проблем.

Скочих рязко, залитнах и едва не паднах обратно в леглото.

— Какво става?

Тя посочи стената.

— Засякохме вражески единици.

Успях да фокусирам погледа си и ги видях — десетина метални мъниста върху стената-екран. Май още не стреляха. Но и това щеше да стане.

— Всички кули ли са активни? — попитах. — И защо никой не ме е събудил?

— Току-що се появиха.

На вратата се потропа. Познах ритъма. Стената на хангара се разтвори и Куон подаде глава.

— Идват с хеликоптери, полковник. Робинсън пита дали да стреляме по тях.

— Не. Не, по дяволите. Свържи ме по радиото.

— Ама те ще ни чуват, сър.

— Знаем. Просто се включи на линия.

Активирах радиото в шлема му в режим на излъчване.

— Никой да не стреля, докато противникът не открие стрелба.

— За това може и да е късно, сър — обади се някой по връзката. Май беше Робинсън.

— Изпълнявайте заповедта.

Никой не стреля. Чакахме. След още минута-две долових нещо по линията. Познат глас.

— Тук генерал Кер. Ти ли си, Ригс?

— Да, генерале. Слушам ви — казах спокойно. Вътрешно кипях. Едно е да подозираш, че военната ти комуникационна система може да се подслушва. Друго — да разбереш със сигурност, че противниковият командир чува всичко, което казваш, и ти се обажда по същата тази система, все едно ти звъни по мобилния.

— Ригс, трябва да поговорим.

— Точно това правим, сър.

— Не по открит канал. Знам, че твоите хора ни чуват.

Със Сандра се спогледахме. Боях се, че Кроу ще се намеси в разговора и ще започне да дрънка глупости. Но той не го направи. Сигурно беше решил, че мен по-малко бива да се оправям с такива ситуации. Или пък не искаше врагът да знае, че и той е тук, с мен. Сигурно си имаше резервен план, а именно да духне веднага щом пукотевицата започне.

— Какво предлагате, генерале?

— Да се срещнем на неутрална територия. Само ние двамата. Ела в края на вашия лагер, там, където избихте хората ми.

Сандра размаха трескаво ръце, клатеше глава и се мръщеше. Очевидно не искаше да отивам.

— Ще съм там след три минути, генерале — казах. — Ригс — край.

14.

Наближаваше полунощ и гората гъмжеше от любопитни създания. Разни неща бръмчаха, шумоляха и трополяха в мрака сред дърветата. Понеже съм доверчива душа, не носех портативния си лазер. Е, все пак носех един деветмилиметров в кобур на кръста си, бях се нагиздил и с бойния си костюм. Кевларът на защитната жилетка и нанитите щяха да ме предпазят кажи-речи от всичко освен от изстрел в главата.

Кер стоеше в мрака и пушеше. Не го бях виждал да пуши, но винаги ми беше приличал на човек, който трябва да държи пура в ръка. Лулата в устата му ме изненада донякъде. Чашката ѝ грееше в оранжево. Не виждах ароматния дим, но го подушвах.

— Нали си даваш сметка, че тази среща те поставя в неизгодно положение, Ригс? — каза генерал Кер.

— Давам си.

— Намираш се твърде далече от отбранителната ви линия. Моите момчета — ако се криеха в дърветата ей там, да речем — биха могли да те свалят с един изстрел.

— Вярно — казах. — Знам също, че мога да ви убия с голи ръце за по-малко от секунда.

Кер се вгледа в очите ми.

— Това няма да ти реши проблема.

— Нито вашият снайперист ще реши вашия проблем.

Кер кимна.

— Добре, Ригс. Заинатил си се. Това мога да го разбера. — Посочи потрошените обгорели бетеери. Жестът му беше обвинителен. — Инагът ти уби много свестни мъже, полковник.

— Не аз разпоредих нападението.

Кер разпали лулата си — запалката му грейна с металическо златно в тъмнината. Насмалко да го попитам защо пуши лула. Постоянното припалване ми се струваше досадно. Но не попитах нищо, просто си стоях, чаках и се питах дали припалването на лулата

не е уговорен сигнал за някой снайперист. Не бях в настроение за празни приказки.

— Затова ли сме тук, генерале? — попитах накрая. — За да пушите и да ме заплашвате?

— Хрумна ли ти нещо ново за Сините, Ригс?

— След последния ни разговор ли?

— Не си ли любопитен за тях? Ние стигнахме до нова теория защо не могат да напуснат родния си свят.

Примигнах в мрака. Кер чакаше. Оставих го да почака няколко дълги секунди. Накрая не издържах.

— Добре де. Каква е теорията?

— Всички са мъртви. Видът им е измрял. Затова роботите им се щурат насам-натам и вършат откачени, безсмислени неща.

Замислих се, после кимнах и казах:

— Може и да сте прави.

— Според моите учени тази теория е най-вероятната. На все пак е само теория. Освен това дойдох, за да ти кажа едно нещо. Тази борба за надмощие свърши. Приключва в този момент. Можете да задържите оръжията си, дори и острова. Не е притрябвал на никого. От вас се иска само да ни предадете доброволно лагера с извънземните машини непокътнати и да си тръгнете по живо, по здраво. Това е последният ви шанс, последното предупреждение.

Претеглих го с поглед, макар да беше само силует в мрака. Не приличаше на човек, който блъфира. Не го бях виждал да блъфира за каквото и да било.

— Иначе какво ще направите? — попитах. — Ще ни пуснете ядрени бомби?

Кер килна глава, сякаш обмисляше идеята.

— Има и други варианти. Бихме могли да използваме бомба с електромагнитен импулс. За това помисли ли?

— Интересно хрумване, но ние и така почти не използваме комуникационната си система.

— Мислиш на дребно, Кайл — изсумтя той. — Нямам предвид няколко киловата. Говоря ти за електромагнитно цунами, способно да изпържи всяка електроника.

Поклатих глава.

— Едва ли ще свърши работа. Нашите реактори и лазерни оръдия ще издържат дори на това.

— А нанитите ви? Те ще издържат ли?

Стреснах се. За това не се бях сетил. Нанитите сигурно използваха някакви електрически вериги. Възможно ли бе да се тръшнат с милиарди, като гигантски рояк хищни скакалци, поразени от божията ръка?

— Да, нанитите... — каза Кер. — Бедните буболечици.

— На теория звучи изпълнимо, но трудно ще го приложите на практика — казах небрежно, макар стомахът ми да се беше свил на топка.

— Вече го тествахме. Какво ще правят хората ти, когато се окаже, че не могат да вдигнат собствените си лазери? Ще нападнат по земята, повлечени от тежестта на реакторните си раници. А какво ще правят умните ти оръжейни кули, когато мозъчните им кутии дадат на късо?

Присвих очи, все така вперил поглед в него.

— Вече да сте го направили, ако вярвахте, че имате шанс за успех. Нещо ви спира. Страхувате се от нещо — казах, после щракнах с пръсти. — Фабриците. Не искате те да пострадат. Не бихте рискували електромагнитните бомби да унищожат и тях.

Генерал Кер въздъхна като снизходителен баща.

— Няма значение, Кайл. Скоро ще опрем и до това... или до нещо по-лошо.

— Какво е по-лошото?

— Хич не ти трябва да знаеш.

— Ядрени бомби? Безпредметно. Защо да унищожавате фабриците?

Кер поклати глава.

— Не всички подобни оръжия унищожават хардуера, Кайл.

Изведнъж си помислих, че знам накъде бие. Пот се стече в косата ми. Гъделичкаше ме ужасно.

— Неутронни бомби? — попитах. — Не ги ли забранихме още през седемдесетте?

— Забранявали сме много неща, Ригс. Не всяка забрана се следва с точките и запетаите.

Замислих се и колкото повече мислех, толкова по-малко ми харесваше. Една неутронна бомба щеше да ни избие до крак, но смъртоносната радиация нямаше да засегне оборудването. Нищо в района нямаше да оцелее, дори големите тропически хлебарки, които щъкаха навсякъде.

— Трябва ни още малко време, Кер — казах накрая.

— За какво? Защо да ти давам още време? Последния път ти използва отсрочката да построиш лазерни кули и да гръмнеш бетеерите ми.

— Беше самоотбрана.

Кер махна с ръка. Направи крачка към мен, после още една. Носът му се озова на двайсетина сантиметра от моя.

— Добре ме чуй, Ригс. Нямах избор. Вече щяхме да сме приключили с вас, но големите клечки още не са събрали смелост да дадат съответната заповед. Разполагаме с всичко необходимо. Разбираш ли?

Кимнах. Той се обърна и си тръгна. Не каза довиждане, нито ми стисна ръката. Вместо това пое мълчаливо към хеликоптера си. Можех да го убия, ако вярвах, че това ще е от полза. Само дето знаех, че няма да е.

Върнах се в лагера и се хванах на работа. В два след полунощ първият реещ се танк беше почти завършен. Междувременно ми беше хрумнала друга идея. Реших да маскирам танковете. Направих ги да приличат на лодки. Големи лодки.

Не беше толкова трудно, колкото изглежда. Нанитите, когато са в голямо количество, приличат на умен течен метал. Правилно инструктирани, те могат да генерират най-различни структури. Могат да се издуют във всяка форма, която им опишеш — така бях направил тоалетната чиния на „Аламо“. Сега вместо тоалетна чиния направих корпус във формата на голяма патрулна лодка. Вътре се намираха оръжията и пехотинците — по двайсет души във всеки съд, плюс един, който да управлява лодката и да работи с оръдието. Мозъчните кутии бяха толкова нови и неопитни, че имаха нужда от човек, който да им задава мишените чрез гласови команди.

В четири сутринта вече имах единайсет такива машини. Заради допълнителната тежест на товара щяха да се плъзгат на сантиметри над водната повърхност, вместо да летят на седем метра височина, но

Четиринайсет твърдеше, че загубата на височина ще е единственият проблем в повратливостта им. Потърсих отново Кер и той отговори веднага. Усмихнах се — явно ни бяха наблюдавали зорко, целите в пот. Лесно можех да си представя какво им се върти в главите: „Онова откачено копеле Ригс пак е намислило нещо!“.

— Ригс? Какви ги вършиш, по дяволите? — попита Кер.

— Не си ли виждал транспортъори? Изтеглям се. Кажи на хората си да не стрелят... ако изобщо имаш хора на позиция.

— Добре — каза Кер. — Това е страхотна новина. И точно навреме, между другото.

— Ще ми трябва още час да натоваря.

— Едва ли можеш да натовариш фабриките на тези свои метални цепелини или каквото там строиш.

— Не бих си го и помислил, генерале. Пък и фабриките са твърде големи. Не се съмнявам, че шпионските ви сателити вече са прехвърлили данни за анализ към твоите учени глави. Какво е заключението им?

Кер се поколеба.

— Твърдят, че не можеш да натовариш друго освен хора и дребно оборудване. И че дори да откраднеш една-две машини, няма да имаш материали, с които да ги захраниш.

— Именно. Така че стига си се притеснявал. Ригс — край.

Обърнах се към Сандра и Кроу, които ме гледаха стреснато.

— Това би трябвало да ни спечели час-два — казах им. — Като ни види да се изтегляме по водата, ще реши, че е спечелил.

— Няма ли да превземат веднага лагера? — попита Кроу. — Не правят ли така победителите?

Усмихнах се.

— Не съм обещавал да изключа кулите.

15.

Реещите се танкове бяха големи и наглед тромави. След като ги издохме допълнително, за да поберат пехотинците и да прикрием лазерните оръдия на покривите им, габаритите им стигнаха до пет метра височина и десет метра дължина. Приличаха на лъскави каравани от петдесетте с формата на сълза. Само че нашите каравани нямаха колела, нито прозорци, и се носеха на метър над земята.

Час преди зазоряване натоварих на танковете всичките си пехотинци и напуснахме лагера. Вътрешността на моя танк беше слабо осветена и жужеше тихо. Клоните на дърветата от време на време стържеха по тънкия корпус. Хората ми се оглеждаха изнервено и стискаха прикладите на лазерните си пушки. Явно машините не им харесваха, но аз, за разлика от тях, се чувствах почти като у дома си. Напомняха ми за „Аламо“. Чудех се дали някога ще построя истински кораб, с който да летя.

Засмях се горчиво. Вижте ме само, седя си и тъгувам за онзи ужасен кораб от течен метал, същия, който бе избил безсърдечно семейството ми. Аз ли бях лудият, или целият свят бе полудял?

В колона по един, като сребристи китове, танковете се рееха над обраслия път, който водеше към брега. Моята машина беше начело. Пътят беше тесен, по-дебелите клони огъваха изпънатата кожа на танковете, по-тънките клонки само забърсваха корпусите. Огънатите места се заглаждаха сами, разбира се. Все едно гледаш надуваем дюшек, който се издува постепенно под натиска на въздуха от помпата.

Докато пътувахме, ми остана време да се запитам дали Кер е прав за Сините. Ами ако наистина бяха измрели? Това би обяснило много неща. Осиротелите им машини обикалят от свят на свят и изпълняват заложената си програма. Една част от тях, наносите, се опитват да спасят ендемичните видове от другата част, войнствените макроси. Ако Сините бяха измрели и това беше истинската причина за войните... каква депресираща мисъл. Безсмислена и страшна вътрешна вражда, в която човечеството се беше замесило против

волята си. Като мравки под краката на воюващи гиганти. Пионки, въвлечени в спора на непонятни и при това малоумни богове.

Тръснах глава и разтърках лицето си. Тук-там още ме сърбеше от ударите на Кроу. Има моменти в живота, подходящи за философски размисли. Този не беше от тях. Вдигнах глава и видях, че излизаме от гората. Танковете набраха скорост и се плъзнаха по лекия наклон към брега. Скоро щяхме да се озовем над водата и да увеличим скоростта си.

Кръстил бях своя танк „Патън“. Кроу бе нарекъл своя „Наполеон“. Зачудил се бях защо е избрал точно това име, но бързо реших, че е име като всяко друго.

Наблюдавах екрана, който бях задал върху предната стена на „Патън“. Моят танк беше в челото на формацията ни. Веднага щом се озовахме над океана, наредих на машината да завие на север в обиколен курс покрай острова, близо до брега.

— Ригс? — каза корабът, предаваше гласа на Кроу. Не си правехме труда да отваряме канали. Освен ако не се налагаше частен разговор, комуникацията се предаваше до всички танкове.

— Ригс слуша — отвърнах.

— Полковник, предавам ти оперативното командване на тази танкова дивизия. „Наполеон“, край.

„Колко мило“ — помислих си с известно раздражение. Вече бяхме решили, още в лагера, че аз ще командвам операцията, пък било и само защото бях създателят на тези шантави машини. Знаех какво се крие зад изявлението на Кроу, разбира се. Искаше на всички да стане ясно, че той е човекът зад кулисите, истинският главнокомандващ.

— Благодаря, адмирале. До танкистите — задайте на машините автоматичен ред във формация диамант. Ще останете на този автоматичен режим, освен в случай на нападение.

Гледах на екрана как изпълняват нареждането. Накрая все пак се подредиха в желаната формация, макар и по-бавно от очакваното. Танкистите ни бяха начинаещи. Реших засега да не мъмря никого.

— Време е да преконфигурираме машините и да освободим основните оръжия. Задайте на танковете си да преминат в режим морски транспорт. Докладвайте, когато конфигурацията е завършена.

Наредих на „Патън“ да премине към конфигурация морски транспорт. Това щеше да стопи коничната гърбица от метал на покрива

му и да освободи голямата лазерна установка, монтирана там. Така щяхме да сме въоръжени, без да губим първоначалната си форма. Танковете ни все така приличаха на големи лодки, но вече разполагахме с еквивалента на голям лазер и на практика бяхме мобилна версия на оръжейните кули, които бях създал за отбраната на лагера. Не можех да премина към пълна бойна конфигурация, при която танковете ставаха по-малки и повратливи и с по-дебела броня, защото не би имало място за толкова много хора в търбусите им. Ако издадох тази заповед, докато пехотинците са вътре, хората ми щяха да станат на кайма.

Наредих на танкистите да активират кулите и да им зададат режим на автоматична отбрана. Алгоритмите за стрелба бяха единственото, за което не се тревожех. Накарал бях мозъчните кутии на оръжейните кули в лагера да прехвърлят алгоритмите си за прихващане на мишени в новите контролни кутии на оръдията. Танковите оръдия би трябвало да се справят с прихващането не по-зле от стационарните кули. Единствената нова променлива в уравнението беше мобилността — трябваше да се научат да компенсират отклоненията, породени от нея. Хрумна ми да наредя тестови изстрели по скали и дървета, но се отказах. Това би подобрило прицелването им, но по-важно бе противникът да не разбере, че сме въоръжени. Рано беше за това.

За пръв път си позволих да се отпусна. Засега всичко вървеше по план. Врагът можеше да ни удари, когато бяхме беззащитни, преди да напуснем кулите. Моите издути метални балони щяха да се спукат още при първото попадение. Сега, когато лазерите ни бяха мобилни, а прихващащите системи работеха, бяхме в състояние да унищожим навреме изстреляните срещу нас торпеда и да влезем в сражение с кораби или самолети.

Лазерите ни бяха подръка и вече не бяхме беззащитни, вярно, но моите танкове все още не бяха в боен режим. Преминехме ли в бойна конфигурация, танковете бяха инструктирани да променят корпуса си до по-обтекаема форма и скосени страни, което да елиминира опасността от големи поражения при косо попадение. Това означаваше драстично намаляване на габаритите и място само за няколко човека в кабините. Намалената площ на корпусите означаваше по-дебели и плътни стени, по-солидна броня, която да издържи на вражеския огън.

— „Патън“, пренастрой екрана. Увеличи обхвата до двеста мили. Намали пропорционално големината на вражеските единици, но нека изображенията не са по-малки от един сантиметър, дори това да не отговаря на реалните пропорции.

— Прието — отвърна танкът. Имаше гърлен мъжки глас. Всеки път ме караше да се усмихвам. Бях настоял за тази подробност, макар да не знаех защо съм го направил. Може да беше от изтощение — работил бях върху танковете цялата нощ, дремвал бях за кратко на няколко пъти, докато чаках един или друг елемент да бъде завършен. Така или иначе, всички танкове говореха с гласове на сърдити старчета.

Стената пред мен се накъдри. Вече виждах брега. Скоро щяхме да подминем северното крайбрежие на острова, да свърнем надясно и да поемем на изток, а след като подминем и източното крайбрежие, щяхме да направим последния завой — на юг. Ако стигнем до главния лагер, щях да съм много щастлив. Нямах гаранция, че ще стигнем толкова далече, без да срещнем съпротива, но ако все пак успеехме, противника го чакаше голяма и неприятна изненада.

Почти успяхме. Движихме се във формация и навлязохме в планирания завой на юг, на крачка от заветната цел. Носехме се над водата със скорост от близо сто възела и поглъщахме милите. Знаех, че слънцето вече изгрява на изток, право пред нас. Навън сигурно беше прекрасно утро, прохладно и розово.

Самолетите дойдоха от изток. Шест вражески единици, които се движеха твърде бързо, за да са кораби. От „Патън“ научих, че летят ниско, на трийсетина метра над водата. Сигурно се надяваха, че ще останат невидими при тази малка височина и заслепяващите лъчи на слънцето, което изгряваше зад гърба им.

Ала не беше лесно да заблудиш очите на моите рееци се танкове.

16.

- „Наполеон“ иска частен канал — обяви моят танк.
- Отвори частен канал — казах аз — и заглуши общия.
- Промените извършени — избоботи „Патън“.
- Какво правят онези, проклетите да са? — попита Кроу.
- Може би просто ни облитат. Няма данни да стрелят по нас.
- Глупости, Ригс. Виж им сметката.

Помълчах няколко секунди. Вражеските единици скъсяваха разстоянието. Изглежда, летяха два пъти по-бързо от скоростта на звука. Направих някои бързи изчисления. При тази скорост щяха да се озоват над нас след десет минути.

— Не се налага да стреляме, сър — казах спокойно. — Вероятно само ни наблюдават.

— Кога стрелбата ще стане наложителна?

— Когато скъсят разстоянието до десет мили. По-близо от това не бива да ги допускаме.

— Могат да изстрелят торпедо по нас и от много по-голямо разстояние — каза Кроу.

— Така е, но мен ме е страх повече от картечните им установки, отколкото от торпедата. Торпедата можем да ги прихванем и унищожим, стига да не са изстреляни отблизо. А срещу автоматична стрелба с двайсетмилиметрови куршуми ще сме безсилни — нито можем да ги прихванем, нито тънката броня на танковете ще издържи.

— Повтарям: трябва да ги свалим още сега, ако искаме да си спасим кожата.

— Кроу, аз командвам операцията, забрави ли?

Мълчание.

— Ако си провалим прикритието, като открием ненужно стрелба по самолетите — продължих, — противникът ще разбере, че не сме беззащитни. Нека първо се опитам да говоря с Кер.

— Добре, но ако се приближат на две минути от нас, ще ти отнема командването и ще наредят на всички танкове да стрелят.

— Става — казах аз. Прав беше, не можехме да ги допуснем толкова близо. Направих повторни изчисления и се оказа, че първия път съм сгрешил — разполагахме с по-малко време от очакваното. Пропуснал бях да включа в уравнението собствената ни скорост на приближаване. Сборът от скоростите поглъщаше разстоянието много бързо.

Оставах ми пет минути. Извадих комуникационната кутия, с чиято помощ бях осъществявал връзка с Кер от лагера. Той, изглежда, очакваше да се обадя, защото отговори на повикването ми незабавно.

— Кайл? — чу се гласът на генерала по високоговорителите. — Ходил ли си някога в дома на приятел, който има много голямо и досадно куче?

— Кой не е?

— Е, тези самолети са точно като големи кучета. Големи дружелюбни кучета. Искат само да ви подушат и да направят снимки.

Забавих отговора си с няколко секунди, защото бях зает да размишлявам трескаво. По всичко личеше, че нямам полезен ход в тази ситуация. Единият вариант беше да заплаша, че ще сваля самолетите му, и така да издам, че сме въоръжени... за което той сигурно се бе досетил и сам. Във всеки случай това би сложило край на прикритието ни и би ни определило извън всякакво съмнение като вражески единици. Ако просто изпържех самолетите му без предупреждение, това щеше да вбеси Кер още повече. От друга страна, ако не предприемех нищо, самолетите щяха увиснат над главите ни и или да направят снимки, разкриващи въоръжението ни, или да стрелят по нас, което би било катастрофално.

— Не мога да позволя да се приближат на по-малко от петдесет мили, Кер.

— Смяташ, че имаш избор?

— А ти смяташ ли, че съм оставил базата си невъоръжена и на твоята милост? Смяташ ли, че това би било в стила ми, генерале?

Кер мълча близо минута. Самолетите все така скъсяваха разстоянието. Подготвих се психически да дам заповед за обстрел. По всичко личеше, че ще се наложи да сваля самолетите и да затрия свестните мъже, които ги пилотираха.

— Какво те гложди, генерале? Няма нужда да стигаме до крайности. Дотук се разбирахме добре.

— Нищо подобно, гадняр такъв! — ревна внезапно Кер.

— Самолетите, сър — казах аз. Можех само да гадая какъв му е проблемът, а и не ме интересуваеше особено.

— Ами моите хора? — извика Кер.

— Какви хора?

— Взводът, който изпратих в *опразнения* ти лагер. Всички са били изпържени. Без предупредителни изстрели. Нищо не е останало от тях, само димящи ботуши!

Жегна ме чувство на вина. Въздъгнах.

— Извинявам се, генерале. Явно все още имаме проблеми с доверието.

— Не е било нужно да оставяш базата си в режим на автоматична отбрана.

Затворих очи, опитвах се да мисля. Всяка смърт на техен пехотинец беше чиста загуба на ресурс. Нима грешах поначало? Толкова ли не можех да се откажа от властта и да предам кормилото в ръцете на така наречените професионални военни? Нека те защитават света за разнообразие. Зачудих се дали всички дребни диктатори в историята са имали такива моменти на съмнение в собствената си правота.

— Беше въпрос на доверие, сър. Пренастройването на кулите се извършва чрез гласови команди. Ако го бях направил, преди да тръгнем, щяхме да останем без никаква защита. Не забравяй, че вие ни нападнахте първи. Съжалявам, че са загинали свестни мъже, съжалявам за това при всеки наш сблъсък. Но вината е ваша. Имахме споразумение с правителството, но веднага щом решихте, че сме слаби, вие ни вдигнахте мерника. Никой не може да ме вини, генерале, че съм направил необходимото да се защитя.

Нов глас се намеси в разговора:

— Твърде близо са, Ригс. Издавам заповед на всички единици да прихванат приближаващите цели и да стрелят при моя команда.

— „Патън“, отвори общия канал. Кроу, чакай! — извиках аз, вперил поглед в големия екран. Самолетите наистина се бяха приближили, докато аз спорех с Кер. — Дай ми още една минута, адмирале.

— Ригс? — каза Кер. Звучеше едновременно ядосан и примирен.
— Чух всичко. Явно не си блъфирал.

— Рядко го правя, сър.

— Добре, щом така искаш.

Връзката прекъсна, а секунди по-късно самолетите се разделиха на две формации и поеха по отдалечаващи се курсове на север и юг. Облизах устни, без да откъсвам поглед от екрана. Разминало ни се беше на косъм.

Замислих се за кулите в лагера, които бях оставил в режим на автоматична отбрана. Замислил го бях като капан и сигурно съм си давал сметка, че ще загинат хора. Чувствах се виновен, но не виждах какво друго бих могъл да направя. Ако ги бях изключил, хората на Кер щяха да завземат фабриките веднага. Ако се бях обадил на Кер да го предупредя за капана, той сигурно щеше да организира атака срещу танковете ми. Просто се бях опитал да се измъкна от затрудненото си положение по най-бързия и най-тихия начин. Надявал се бях Кер да отложи завземането на лагера до сутринта и междувременно ситуацията да се промени. Спомних си една военна аксиома, за която бях чел някъде, а именно, че всеки план — и най-вече добре обмисленият и сложен план — рядко оцелява след първия сблъсък с врага.

Поведох своите реещи се китове на юг, към главния лагер, като броях всяка миля със затаен дъх. Кер скоро щеше да си даде сметка накъде сме се насочили. Реших, че е време да му отклоня вниманието, и казах:

— Танкисти, поемаме към малкото си селце при Стафорд Крийк.

— Постъпи искане от „Наполеон“ за частен канал — обяви моят танк.

Приех искането с въздишка.

— Какво си намислил, Ригс?

— При Стафорд Крийк бяха разквартирувани две роти пехотинци, Кроу. Ще ми се да проверя дали още можем да разчитаме на тях.

— Отсега ти казвам, че поне още ден-два ще се правят на ударени. После, ако решат, че сме достатъчно силни, ще потвърдят лоялността си. Дай да си продължаваме по пътя и да превземем главната база, преди онези да са се усетили.

След кратка пауза казах:

— Искам да оставя Сандра на брега, сър. Тя ще говори с пехотинците. Още хора на наша страна ще ни дойдат добре.

— Въпроси от лично естество накланят везните на добрата военна тактика, а? Ами, хубаво. Защо не? Може пък да си спретнем и тържество за рожден ден, докато сме на брега. Хей, народе, някой да има рожден ден?

Чух доста гласове да се смеят на заден фон, неколцина от пехотинците дори се писаха доброволци за рожденици. Изпръхтах и затворих канала, сметнал, че съм получил желаното одобрение.

Цялата формация спря край брега, успоредно на главното шосе в района на Стафорд Крик. Наложих се буквално да избутам Сандра от лодката.

— Оставам с теб — каза тя, скръстила ръце на гърдите си и изкривила театрално физиономия.

— Сандра — прошепнах аз, — всички ни гледат. Решително отказвам да въвека гаджето си в поредната битка с неясен край.

Сержант Куон стана от металната пейка, на която седеше.

— Аз ще я придружа, сър. Тъкмо ще видя дали можем да разчитаме на подкрепления от тукашния контингент.

Изгледах го продължително, после кимнах. Към момента не съществуваше напълно безопасно място, където да я пратя. Самолетите ме бяха притеснили. Ако ни бяха ударили, аз може и да оцелеех дори след тежко нараняване, както и всички останали на борда. Но не и Сандра. Тя беше най-уязвимата мишена сред нас, нищо че се правеше на корава.

Успях да я изкарам на плажа. Там тя изведнъж се метна на врата ми и ме целуна отчаяно, после двамата със сержант Куон изчезнаха от погледа ми. Както и прекрасният плаж. Седях и гледах слабо осветената метална стена. Миризмата на морето, свежият бриз и бели пясъчинки се бяха вмъкнали в гробницата на танка.

Мъжете на пейките се ръгаха с лакти и се подсмиваха. Не им обърнах внимание. Емоциите ме бяха надвили, мислех само дали някога пак ще видя Сандра. И дали не съм полудял окончателно.

Влязох в пилотската кабина и отново поведох бойната ни група над вълните. Носехме се безшумно на юг, към главната база, която ни бяха отнели.

17.

Те ни удариха първи. Не получих друго предупреждение освен бибипкането на комуникационната кутия. Кер правеше опит да се свърже с мен. Пренебрегнах първото позвъняване, както и второто, което дойде няколко минути по-късно. Трето нямаше.

Бях почти напълно сигурен, че ни удариха с РПГ-та, ракетно изстрелвани гранати. Още в първите секунди на засадата осъзнах, че ни обстрелват отблизо, вероятно откъм линията на дърветата покрай брега. Чу се само съскане и трясък и един от танковете ни се взриви. Онзи точно зад мен в диамантената ни формация.

Кулите на нашите танкове се завъртяха едновременно да прихванат мишената. След няма и секунда запяха, което сложи край на вражеския обстрел. Кулите продължиха да стрелят по брега. Във войници ли се целеха? Или в засадата бяха включени военни машини? Не знаех. Няколко мишени се появиха на стената пред мен, медночервени и с човешки размери. Появяваха се и изчезваха незабавно. Отворих уста да наредя край на автоматичната стрелба, но така и не го направих. Възможно бе вражеските единици да са ранени, да пълзят в пясъка сред палмите и да крещат от болка. Или зареждаха нова граната, с която да унищожат още един танк, моя, да речем. Можех само да гадая, следователно нямах основание да прекратя отбранителната стрелба.

— По дяволите, Кер — промърморих. Потях се, вперил поглед в екрана. Подминавахме мястото на засадата. Кулите стреляха все по-рядко, после замлъкнаха окончателно. Който и да ни беше нападнал, или беше мъртъв, или в отстъпление.

— Всички да се изтеглят към брега! — ревах по общия канал. — Кой танк удариха?

— „Ромел“, сър — отговори някой.

Въздъгнах. „Ромел“ беше танкът на Робинсън. Нима беше минал през нанитите инжекции, през часовете агония и моето брутално

отношение само за да загине в първите минути на битката? — Ще се върнем да потърсим оцелели.

— Трябва да продължим по план, Ригс — каза Кроу, вбесявайки ме за пореден път.

— „Патън“, заглуши общия канал и отвори частен към „Наполеон“.

— Промяната извършена — докладва танкът.

— Какво искаш? — излая Кроу.

— Няма да оставя Робинсън и хората му в океана, сър.

— Нали уж се промъквахме към главната база? Остават ни още няколко мили.

— Очевидно е, че врагът се е досетил за намеренията ни. Трябва да преминем в боен режим, преди да продължим към целта.

Кроу поспори още няколко секунди, но накрая би отбой. Реших, че загубата на „Ромел“ му е опънала нервите до скъсване и инстинктът му за самосъхранение се е разкрещял „бягай!“. Това го запазих за себе си, но изрично настоях да не се меси повече в командването на операцията, даже го заплаших, че в противен случай ще зарежа и него на брега. Той изсумтя нещо нечленоразделно и прекъсна връзката.

Успяхме да приберем половината от екипажа на „Ромел“. Всеки от танковете качи по двама оцелели, а за моя радост майор Робинсън се изкатери на борда на „Патън“.

— Робинсън! Не се даваш лесно, а?

— Благодаря, сър, макар че... — Той не довърши.

Личеше си, че единият му крак е пострадал.

— След като преминем в боен режим, можеш да пътуваш с моя танк. Има разни издатини, за които да се хване човек.

Робинсън се усмихна, макар очевидно да го болеше.

— Много мило от ваша страна, сър.

Свалихме пехотата на брега и трансформирахме танковете. Намирахме се близо до главното шосе, там, където то пресичаше водите на залива, превръщайки се в мост. Южно от нас се намираше град Андрос, отдавна изоставен, а още по на юг беше базата, където противникът ни чакаше с неизвестна за нас численост и въоръжение.

Танковете промениха формата си бързо, в рамките на минута-две. Трансформацията беше драматична. Превърнаха се от китове в акули. Облите контури се сплескаха в скосени повърхности. В края на

трансформацията металната броня беше дебела близо три сантиметра, достатъчно здрава да спре куршум. Дебелината ѝ не беше голяма, но се компенсираше от еластичност и способност за бързо възстановяване. Щеше да се заглажда след всяко попадение. Вярвах, че ще издържи на обстрел с конвенционални оръжия. На покрива на всеки танк имаше въртяща се лазерна установка. Оръдията се въртяха с тихо жужене и сканираха подробно района. Побиваха ме тръпки от тях. Личеше си, че притежават интелигентност, пък била тя и изкуствена, извънземна. Имаше нещо неестествено в начина, по който се движеха и сканираха околността. Често спираха за кратко, колкото да сканират някой пехотинец. Прихващаха те, преценяваха те и решаваха дали се класираш като потенциална мишена. Хората ми бяха наясно, че ако кулите ги определят като вражески единици, ще ги изпържат за броени секунди. Нещо в поведението на танковете ми напомняше за макросите. Опъваха ми нервите. Май никога нямаше да свикна с тях.

Отделихме време да извадим мъртвите от водата. Обещах на хората си, че по-късно ще се върнем да ги погребем. Не бях сигурен дали им казвам истината, или лъжа, но ако всички загинем в предстоящото сражение, никой нямаше да помни обещанието ми.

Потеглихме покрай брега, все така на юг. Седях в кабината на „Патън“, но сега в стената около пилотското ми кресло беше изрязан тънък процеп в метала. През процепа виждах околността в реалния ѝ вид, което ме улесняваше значително след усилията да екстраполирам разположението на терена само по металните гънки върху вътрешната стена на машината. В исторически план танковете се бяха оказали полезни, когато командирът им има пряк визуален контакт с бойното поле. Станеше ли напечено, можех с една заповед да запечатам процепа, както и всички други отвори в корпуса на „Патън“. Освен това танкът беше програмиран да затваря автоматично процепа, като клепачите на очи, веднага щом засече вражески обстрел.

Движихме се към целта, този път в компанията на спринтираща пехота. Хората бяха с пълната си екипировка, задачата им беше да унищожават вражески войници и леки машини. Задачата на танковете беше да унищожават самолети, торпеда и тежки танкове, ако се натъкнем на такива.

Отначало всичко вървеше гладко. Заради пехотата бяхме намалили скоростта си до петдесет километра в час, но и това беше

достатъчно бързо. При тази скорост врагът трудно щеше да ни спретне засада. Танковете лесно щяха да усетят вражеските бойци и машини и да ги прихванат, преди те да са открили отново огън. Така поне се надявах.

Втората засада подложи надеждите ми на изпитание. Случи се неочаквано, докато зяпах плъзгащия се край нас бряг и вдишвах дълбоко свежия океански бриз, който нахлуваше през процепа в металните стени. Соленият привкус на въздуха ме накара да се размечтая за по-спокойни времена. Спомних си дните преди макросите да се върнат с бойната си флота, когато най-сериозният ми проблем беше как да зарадвам Сандра.

Стигнахме до малък нос, обрасъл гъсто с дървета. Замислил се бях дали да не тръгна по главното шосе навътре в сушата, но високите дървета край пътя биха ни принудили да изоставим настоящата си формация и да се движим в колона по един, а това не ми допадаше. Затова бяхме продължили над вълните покрай брега.

Пехотинците ни сушата първи усетиха врага, вероятно защото правителствените сили бяха открили огън по моите хора. Така или иначе, дървета пламнаха едно след друго под обстрела на портативните им лазери. Като да трепеш муха с атомна бомба. Със закъснение ми хрумна, че бе трябвало да разработя ръчни лазери, достатъчно мощни за стрелба срещу хора и същевременно леки и удобни за носене. Лазерите, с които бяха въоръжени пехотинците ми в момента, и тежките реакторни раници, шито вървяха с тях, бяха предназначени да свалят стометрови работи, а не крехки вражески единици от плът и кръв.

Дървета падаха на откоси. Пламъци избухваха в оранжеви гъби, дървесни стволоче се взривяваха на трески, отнесени сякаш от пластичен експлозив. Сиви валма дим се издигаха над влажната джунгла. Беше валяло наскоро и всичко, което попаднеше в обсега на лазерните лъчи, се изпаряваше моментално.

В началото ни отговориха откоси автоматична стрелба, жълти пламъчета в наша посока. Тук-там мои пехотинци залитаха, спъваха се и падаха във влажния пясък. Във водата се появиха кървави петна. Но нито един не остана да лежи, всички се изправиха и продължиха битката. Костюмите ги защитаваха, нанитите вършеха своето. Падаха не защото са ранени, а заради кинетичната сила на попаденията.

— Танковете да не стрелят, освен ако не бъде прихваната по-тежка мишена — извиках по общия канал. — Пехотата да премине в настъпление.

Всички танкове би трябвало да са в режим на стрелба само по големи мишени, но не исках някой от моите неопитни пилоти да се развълнува прекомерно и да открие огън на своя глава. Приятелският огън щеше да види сметката на моите пехотинци много по-бързо и сигурно от всичко, с което би могъл да ни изненада противникът.

Моите хора преминаха в настъпление и скоро влязоха в близък бой сред дърветата. Зеленият сумрак на джунглата скриваше сражението от погледа ми, виждах само фойерверките на лазерните лъчи. Сблъсъкът беше свиреп и трая кратко. Има-няма три минути по-късно хората ми започнаха да се връщат и едва шепа от тях бяха ранени.

— Мисията изпълнена, сър — докладва един лейтенант.

— Ранените да се качат по стъпенките на танковете. Ще се възстановят по пътя.

Тъкмо си помислих, че операцията върви по-добре от очакваното, когато Робинсън се обади по общия канал.

— Вражески единици, сър. Настъпват с висока скорост от изток.

Обърнах глава към „екрана“ на стената. Медните мъниста отново се бяха появили. Все още бяха доста далеч, но бързо скъсяваха разстоянието. Самолети, без съмнение. Толкова се бях заплеснал по сухоземната операция, надничайки през процепите в стените, че съвсем бях забравил основното предназначение на реещите се танкове — да осигуряват прикритие на малката ми войска срещу бронирани бойни машини и самолети.

— Всички да бъдат в готовност. Затворете процепите.

— Изглежда, имат самолетоносачи някъде там, сър — каза Робинсън, загледан в релефните изображения на приближаващите се самолети. — Идват от същата посока като преди, а поне на моята карта няма отбелязани бази в района.

— Прав си, майоре — казах аз. Вражеските единици се множаха пред погледа ми. Преброих поне десетина. Секунди по-късно вече бяха повече от дващест. — И този път едва ли ще ги убедя да бият отбой.

18.

Наредих на пехотинците си по брега да се пръснат и да потърсят прикритие, после дълги секунди гледах как самолетите се приближават. Какво щях да правя този път? Стомахът ми се беше свил на топка. Целта ми никога не е била да избия най-добрите пилоти, с които разполагаше планетата. Именно тези мъже исках да привлека на своя страна, исках те да пилотират новия ми флот от космически кораби, ако изобщо успееш да го построя.

Кроу се свърза с мен по частния канал.

— Схванах!

— Какво си схванал?

— Ще ги оставиш да се приближат и ще ги свалиш в последния момент, когато няма да могат да реагират, нали? Това генералите им трудно ще го преглътнат. Цяла самолетна ескадрила — изпарена за секунди.

Примигнах. Така описаното развитие на нещата се различаваше диаметрално от онова, което се опитвах да постигна... но иначе Кроу беше прав, защото точно това щеше да се случи. Думите му ме сръчкаха като остен.

— „Патън“, прихвани водещия самолет. Намали мощността до пет процента и открий единична стрелба на интервали от една секунда.

Отворих общия канал и наредих на всички да не стрелят.

Ясно чувах неприятния смях на Кроу, гъгнив и доволен. Той все още вярваше, че ги примамвам в смъртоносен капан. Наблюдавах напрегнато екрана няколко секунди. После водещият самолет внезапно напусна формацията, зави и започна да губи скорост.

— „Патън“, прихвани следващия най-близък самолет и стреляй при зададените параметри.

Скоро и вторият самолет се отдели от ятото. Полегна на крило и влезе в спирала. Наблюдавах случващото се с мрачна решителност.

— Прекрати обстрела на втория самолет и прихвани третия.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — попита Кроу.

— Ослепявам ги — отговорих аз.

— Какво?

— Лазерни попадения с ниска мощност при голямо разстояние и прикрити от атмосферата. Достатъчни да ги обезвредят, без да ги убият.

— Ами ако имат автоматична защита?

Третият самолет изгуби височина.

— Явно нямат — казах аз.

— Мамка му, ако не ги унищожиш, скоро пак ще ни нападнат.

— Джак, точно тези мъже ми трябва за пилоти на бъдещите ни кораби. Целта ни не е да избием собствените си хора, а да ги вразумим, да спечелим уважението им.

— Големите кучета уважават само силен ритник в муцуната, Ригс.

— Аз командвам операцията, Джак. Ригс — край.

След като и четвъртият самолет изпадна от формацията, останалите разбраха посланието и поеха по обратния път. Преди да завият обаче изстреляха по нас щедро количество торпеда, които ние свалихме с лекота. След това сменихме посоката и отново се отправихме към главния лагер.

Заварихме го изоставен. Явно и тук, на земята, бяха разчели правилно посланието ни. Излязох от „Патън“ и отидох в същия бункер, където се бе провел онзи паметен разговор с генералите Соколов, Барера и Робинсън. С мен бяха взвод пехотинци и Кроу. На останалите бях наредил да обходят района.

В командния бункер имаше само двама души. Единият беше генерал Кер, другият — майор Барера. Майорът беше вързан, по лицето и тялото му имаше следи от побой. Висеше напред с отпусната глава.

— Мъртъв ли е? — обърнах се към генерала.

— Не, само си подремва.

— Вие защо още сте тук?

— Искях да говоря с теб, Ригс.

— Ами говорете — казах аз.

— Не — каза Кроу и разбута пехотинците да излезе напред. —
Ще говориш с мен.

Дамата с Кер се обърнахме към него, после Кер отново погледна към мен.

— Изненадан съм, че още не си се отървал от този малоумен пират, Ригс.

— Арестуван си — уведоми го високопарно Кроу.

Пехотинците погледнаха към мен и аз кимнах леко.

— Не съм въоръжен — каза Кер, докато неколцина от моите се приближаваха към него. Обкръжиха го, стиснали оръжията си в готовност. Генералът бръсна с поглед лазерните пушки — ясно му беше, че всяка от тях притежава огневата мощ да унищожи лек танк.

— Защо си тук, Кер? — повторих въпроса си.

— Да ти се предам — преспокойно каза той.

— Не че ми се опъна много.

Кер вдигна рамене.

— Нямах необходимите ресурси за повече. Само няколко заблудени последователи и глупаци.

— Какво?

Кер бръкна в джобовете си, при което моите хора настръхнаха. Извади лулата си, запали я и всмукна дълбоко от дима под развеселените погледи на пехотинците. Помещението бързо се изпълни със син ароматен дим. Сякаш не беше обграден от вражески войници с тежки оръжия, той тръгна преспокойно към големия прозорец с изглед към океана. Парчетата счупено стъкло хрущяха под стъпките му.

— Хубава гледка — каза той. — Трябва да оправиш този прозорец.

Сетих се за лицето на Соколов, докато ръката го измъкваше през същия този прозорец преди няколко дни.

— Ще го имам предвид. А сега кажи какво става.

— Аз съм ренегат. Тази операция никога не е била оторизирана от властите — каза уверено той. Извади лулата от устата си и я размаха като показалка. — Всичко това го направих на своя глава. Възползвах се от всеобщия хаос, превзел правителствените агенции. Реших да уловя малко риба в мътна вода. Проявих инициатива. Само че гамбитът ми се провали, амбициите ми за лична слава се издъниха и вече съм твой военнопленник. Малкото ми шантаво приключение стигна до тъжен финал.

Зяпахме го вкупом. Кимнах бавно.

— И тази история за малкото ти приключение вече е стигнала до новините, нали?

— Така изглежда. Включи телевизора. Прочети онлайн блоговете. Всички искрено съжالياват за това печално недоразумение. Всички искат да изцелят раните, които съм нанесъл на героите от Звездната армада.

— Раните, които си нанесъл... самосиндикално? — попитах.

— Да, всичко беше мое дело. Доколкото знам, довечера президентът ще се извини лично в изявление към обществеността. Ще обясни на какъв ужасен стрес са били подложени нашите военни при неотдавнашната война с извънземните. Ще се обърне към вас. Ще предложи опорни точки за преговори.

— И това ли ще получим? Едно шибано извинение? — изрева Кроу, загубил контрол над гнева си.

— Едно *искрено* извинение — спокойно го поправи Кер. — Но това е само началото на оздравителния процес. Ще бъде предложена кръгла маса. Сгрешилите ще бъдат изритани от Пентагона — на това можете да разчитате напълно, господа. Както и че ще бъде даден ход на независими разследвания. И всичко това ще се ръководи от най-високите възможни нива.

— Това май е най-голямата купчина фъшкии, за която съм чувал — каза невярващо Кроу. Останалите пехотинци в помещението закимаха в знак на съгласие. Кер стоеше с високо вдигната глава.

— Да видим дали съм разбрал правилно, генерале — казах аз, с надеждата, че добре контролирам гнева си. — Администрацията се опита да ни размаже, но понеже не успя, сега ще го играе, че вие сте действали самостоятелно. Заблудили сте се нещо. Повели сте неоторизирана операция към Андрос, за да плячкосате острова, това ли е историята?

— Не е история, а факт — каза Кер.

— И са ви оставили тук, за да ни разкажете това? — попитах аз. — Да ни затворите устата?

— Нищо подобно. Вие ме пленихте както си трябва.

— С други думи — казах аз, — сега, след като се провалихте, администрацията се срамува от вас и не иска да има нищо общо с действията ви.

— Аз съм обикновен ренегат. Луд човек. Заслужавам съдбата си.

— Ами ако изляза на живо по телевизията и разкажа истината? Ако разкажа на света какво точно се случи тук?

Кер посочи с лулата си към мен, обвинително.

— Точно от такова нещо нямаме нужда в момента. Човечеството е изправено пред изстребление. Трябва да се обединим и да спрем извънземната заплаха.

— Да го убием — предложи Кроу. — При тази редакция на събитията никой няма да ни обвини.

Погледнах Кроу и въздъхнах. Очите му пак бяха изскочили. Бузите му червенееха. Трябваше да призная, че идеята му ми допаднаше. Кер ни наблюдаваше мълчаливо.

— Ами той? — попитах и кимнах към Барера.

— Той си подремва — каза Кер.

— Питам какво сте му направили и защо.

Кер сви рамене.

— Беше подложен на разпит. Не получихме желаната информация. Предполагам, че се е уморил.

На лицето на Кроу се изписа широка злобна усмивка.

— Това ми дава една идея. Ще поокастрим нашия добър генерал, парче по парче. После ще му инжектираме нанити колкото да поправят тъканите, после пак ще го режем. Може да отнеме седмици, но ще си каже и майчиното мляко. И кой номер обувки носи милата му майчица. Всичко ще си каже. До последното име и подробност.

За пръв път маската на Кер се пропука. Лицето му лъсна от пот. Лулата му загасна, но той не си направи труда да я припали отново. Гледаше ме изпитателно, докато аз обмислях въпроса.

Кимнах.

— Идеята ти не е лоша, адмирале. Хайде да излезем навън за малко.

Наредих на двама от пехотинците да държат Кер под око, на друг — да събуди Барера, после излязох след Кроу от командния хангар. Стъпих на пясъчливата почва и несъзнателно вдигнах глава към кръпката небе, където бях видял „Аламо“ за последно. Чудех се къде ли е нанокорабът и дали Соколов още е на борда му нейде в дълбокия космос. Съчувствах на всеки, затворен в търбуха на онези безсърдечни кораби.

Плажът не беше далеч и аз за пореден път си обещах дълга ваканция на белите галени от бриз пясъци. Ще хвана тен, Сандра — също. Загледах се в искрящосините вълни и бялата пяна. Тук-там приборът беше оставил водорасли по пясъка.

Помолих Кроу да ме изчака малко. Пристъпих встрани от сградите и пехотинците. Опитах се да отворя канал към сержант Куон.

— Куон? Тук Ригс.

— Сър? Момент само.

Зачаках притеснено. В беда ли беше сержантът? Не се чуваше стрелба.

— Къде е Сандра, Куон? — попитах, безсилен пред тревогите си.

— Тук е, сър, до мен. Движим се на юг към вашата позиция. Какво става? Върнахме ли си главната база?

— Да. Да, върнахме си я.

— Битката голяма ли беше, сър?

Плъзнах поглед по ведрия плаж и тихите сгради. Имаше известни щети, но нищо сериозно. Няколко дупки от куршуми. Нещо край столовата димеше, но пламъци не се виждаха. Кер и хората му бяха влезли в лагера, след като Барера ми беше изпратил своя гарнизон, предвождан от Кроу. Този опит за преврат е бил детска игра, осъзнах аз. Нищо и половина в сравнение с титаничните битки, които бяхме водили срещу макросите в Южна Америка.

Замислих се по-дълбоко за борбата за власт между притиснатите земни правителства и новоизлюпената Звездна армада. За убийцата Есмералда, която се би с мен до смърт на кораба на Пиер. Тези битки не бяха големи, но бяха наклонили везните достатъчно, за да решат съдбините на света. И извън всяко съмнение бяха решили моята съдба.

— Да, Куон — отвърнах аз. — Голяма битка беше. Ние победихме... този път.

19.

С Кроу обсъдихме ситуацията и стигнахме до извода, че ако си поговоря насаме с Кер, той може би ще спре да дрънка глупости. Кроу, изглежда, смяташе, че планът ми е да притисна генерала, да го сплеща сериозно, и тази идея го изпълваше с вълнение.

— Добре — каза той. — Само ти и милият генерал. Дай му да се разбере, Кайл. И не приемай на доверие нито една негова дума.

Кроу имаше основание. Генералът щеше да се опита да ме обърка, но аз нямаше да го позволя. Само дето изтезанията не ми бяха по вкуса. Последното не го споделих с Кроу, иначе току-виж решил, че имам нужда от помощ.

Преместих Кер в съседното помещение, което използвахме като амбулатория — там връзвахме мъжете, които се подлагаха на нанитните инжекции. Той влезе и изгледа с подозрение стола от неръждаема стомана и коланите за връзване, които висяха разкъсани.

— Какво е това? — попита уж небрежно.

— Слагаме на този стол мъжете, които се подлагат на нанитна трансформация.

— Всички колани са скъсани — изтъкна той.

— Да, случва се често — отвърнах. — За жалост, кожените колани не могат да удържат нашите пехотинци, след като силата им е била увеличена с пълна доза нанити, а процедурата ги е хвърлила в пристъп на дива ярост.

— Тогава защо изобщо ги връзвате?

— Реакцията варира. Някои само повръщат и губят съзнание. Други изпадат в бяс и се самонараняват, но тази фаза обикновено приключва преди силата им да се е увеличила. Накратко, столът и коланите вършат работа при повечето, но не при всички.

Кер облиза устни. По гладките странични облегалки на стола имаше петна засъхнала кръв. Зачудих се дали и електрическите столове не изглеждат така. Не бях виждал електрически стол отблизо.

— Не е ли по-разумно да монтирате метални скоби? — каза Кер.
— Те няма да се чупят.

— Опитяхме и това — казах аз, — но резултатът беше катастрофален. Мъжете, които изпадаха в пристъпи на бяс, пак се освобождаваха, като чупеха и откъсваха собствените си ръце. Поправката на такива рани е много по-продължителна и травматична за всички. Кожените каиши задържат повечето, а към онези, които ги разкъсват, подхождаме индивидуално.

Кер кимна и каза:

— Каква саможертва.

— Така е, да. — Наблюдавах го и се питах дали пак не ме будалка. Струваше ми се, че говори сериозно, но вече нямах вяра на собствената си преценка по отношение на този човек. Малцина бяха успявали да ме заблудят като него.

— Хайде да си поговорим, генерале — казах. — Само ние двамата, неофициално.

— Отлична идея.

— Би ли ми казал защо толкова добри мъже трябваше да загинат на този остров. Защо изцапахме ръцете си с кръвта им — ти и аз?

Мисля, че думите ми го жегнаха, пък било и само за миг. Той кимна.

— Добре. Мисля, че заслужаваш да ти кажа истината.

Огледа се къде да изтръска пепелта от лулата си. Не откри подходящо място и я изтръска върху една от страничните облегалки на електрическия стол. Сред кървавите петна и скъсаните каиши се появи малка купчинка сива димяща пепел.

— Струва ми се, че вече си наясно с по-голямата част — каза той. — Всичко това ни свари неподготвени. Трябваше да се придвижва насам бързо, в рамките на няколко часа, с всички налични активи. Военната машина се задейства бавно. Така и не придвижихме сериозни сили към острова. Имахме няколко подводници с ракетни установки. Хеликоптерите докараха отряд командоси и снайперисти от Флорида, с които да нападнем лагера ви. Самолетоносачите влязоха в обсег едва тази сутрин, но вие бързо ги накарахте да подвият опашки. Лесно се справихте и с няколкото роти редовни войници, които изпратих на север.

Примигнах, осмисляйки информацията. Било е блъф. Никаква мащабна офанзива не бе имало. Бяха ни тормозили и подкарвали като с остен, при това с минимални ресурси от своя страна. Останали без нанокораби и комуникационни системи, ние бяхме реагирали хаотично. Моменти като този хората наричат откровение.

— После правителството промени мнението си — продължи Кер. — По план трябваше да се справим с вас бързо и без много шум. Всичко трябваше да се замете под килима, но не стана така. Отчаяната ви съпротива нанесе достатъчно щети и удължи операцията, в резултат на което подробностите стигнаха до медиите.

— И как реагира обществеността? — попитах аз. — Какво мислят хората за намерението ви да окупирате острова и да разпуснете Звездната армада?

— Не си ли гледал телевизия? Сайтове, блогове?

Усмихнах се накриво.

— Бях зает да се сражавам за живота си.

Кер кимна.

— Обществената реакция беше... крайна. Хората гледат на нас като на нашественици, предатели, убийци на герои. В рамките на двайсет и четири часа новината се разчу по целия свят и общественото мнение беше изцяло във ваша полза. Направихме поредица от грешки и си създадохме свой собствен Залив на прасетата. Америка все още е демокрация, на хартия поне, а тази есен предстоят избори. Конгресмените оттеглиха подкрепата си за операцията веднага щом се разчу, че сте успели да удържите тайната си база. Стигна се до най-лошия възможен сценарий, едно малко Аламо. Ясно беше, че рано или късно някоя репортерка ще се появи тук да те интервюира.

— И каква е твоята нова роля във всичко това?

— Аз съм... съветник. С постоянно назначение и на твое разположение.

— С други думи, си мой заложник.

— Това е грозен и архаичен термин.

— Да, но описва много точно ситуацията — възразих аз. — Кажими нещо, генерале. Какво те накара да се включиш в тази дивотия? Мислех, че с теб се разбираме доста добре.

Той сви рамене.

— Правителството действа слепешком, Кайл. Като всички останали. Твоят флот си тръгна. Ние видяхме възможност да се намесим. После решихме, че и *други* ще видят тази възможност, и параноята си каза тежката дума. Всичко започна като дискусия за фабриките. Не можехме да позволим чуждоземната технология да попадне в ръцете на друга държава. Ако вие не можете да я опазите, значи трябва да се намесим ние и да я опазим на всяка цена.

Кимнах. Твърденията му звучаха правдоподобно.

— Ами онова за електромагнитните импулси и неутронните бомби? — попитах.

— Блъфирах. За толкова кратко време успяхме да придвижим само няколко самолетносача и една дивизия от силите за бързо реагиране. Всичко останало изисква време, поне седмица. За толкова време щяхте да организирате непробиваема отбрана.

Гледах го и си мислех колко съм глупав. Хванал се бях на блъфа му, повярвал бях на приказките му за атомни бомби и модерни оръжия. Изсмях се на глас.

— Хитрец такъв — казах. — Мъжът, който никога не блъфира. Повярвах, че разполагаш с ония готини бомби. Подхлъзнал си ме.

Усмивка се мярна за миг на лицето му.

— Както и ти — мен. Само дето твоите изненади се оказаха доста по-смъртоносни от моите.

Замислих се. От военна гледна точка направо ги бяхме размазали. Избили бяхме пехотата им почти без да дадем жертви. Свъсих вежди, спомнил си кратката ни среднощна среща край тайната база.

— Защо не нареди на някой от снайперистите си да ме отстреля? Онази нощ край базата?

— Защото предната нощ ти ги ослепи до последния, затова.

Кимнах и се намръщих отново.

— За пилотите и снайперистите. Все добри мъже, които пострадаха сериозно. Бихме могли да измислим нещо. Те само са изпълнявали заповеди.

— Нанити? — попита той.

Кимнах.

— При какви условия? — попита Кер.

— Няма условия. Ако искат да се присъединят към Звездната армада, добре са дошли. Ще ги натъпчем с нанити безплатно. Зрението им ще се възстанови.

Кер изсумтя.

— Значи си ослепил хората ми като част от плана си да привлечеш още войници в Армадата? Грубичко, но те ще са ти благодарни, сигурен съм. На правителството също ще му хареса, защото ще е страхотна реклама.

Припали лулата и дръпна няколко пъти. Възстановил бе напълно самообладанието си.

— Аз, естествено, се надявам, че на щедростта ми ще се отвърне по подобаващ начин.

— Аха, започва се — каза Кер.

— Имаме нужда от суровини, за да продължим да... произвеждаме разни неща. Да изпълним обещаното в сделката си с макросите. За да подсилим земната армия и да възстановим космическия й флот.

Кер присви очи.

— Би ли се съгласил да ни дадеш една фабрика? За да я проучим. Те представляват голям интерес за нас.

— Забелязах — отвърнах. — В момента не може да стане. Нужни са ми всичките, за да отстраня щетите, нанесени на Армадата. След като макросите дойдат да си приберат дължимото и си тръгнат... и ако още имаме планета, която да защитаваме... тогава ще обмисля искането ви.

Кер изглеждаше разочарован.

— Много егоистично от твоя страна. Какво толкова ще правиш с машините, че ти трябват всичките?

Започваше да ме дразни.

— Ще произведем стотици автоматизирани лазерни кули и ще обточим целия остров с тях. Нито един кораб или самолет няма да бъде допускан на десет мили от брега без изрично разрешение.

Кер сви рамене.

— Разумна предпазна мярка.

— Повече никога няма да ви си доверя напълно — уведомих го аз.

— Прав си. Изобщо не бива да ни се доверяваш.

20.

Оставих генерала на грижите на двама гневни пехотинци, а самият аз тръгнах към командния център. Песъчливата почва хрущеше под ботушите ми.

Едно нещо ме вбесяваше най-много — дори повече от мисълта, че са ме преметнали и подлъгали да изоставя база, която съм можел да задържа с лекота и задълго — и това беше необходимостта да се включа в театъра им. Волю-неволю трябваше да се престоря, че приемам „искреното“ извинение на президента. Истината бе, че нямах избор. Каква полза би имало, ако разкриех истината? Бих могъл гневно и публично да отрека версията на правителството, но това с нищо нямаше да помогне за отбраната на планетата. Напротив, Звездната армада би изгубила героичния си блясък, би изглеждала слаба и глупава в очите на хората. Пентагонът, от своя страна, би изглеждал непочтен. Истината само би посяла семената на бъдещи вражди.

Щеше да е трудно да работим заедно, но трябваше да се направи. Ако заявяхме публично, че сме гневни, оскърбени и изпълнени с недоверие, това само би задълбочило проблема. Е, трябваше да сме особено внимателни, разбира се. За в бъдеще щяхме да се водим от старата доктрина на Рейгън, която гласеше, че проверката е висша форма на доверие. С други думи, щяхме да се усмихваме и да приемаме на доверие онова, което казват или правят, но след като репортерите си тръгнат, щяхме да проверяваме всичко с параноидно внимание към детайлите.

А и с времето преструвките често се превръщат в истинско сътрудничество, както се е случило с повечето мирни договори, слагащи край на една или друга война. Минават години и нации, които са се сражавали безпощадно, стават близки съюзници. Чувствах се като генерал Джордж Вашингтон, повел парцаливата си армия за изненадваща победа над англичаните. Надявах се, че в бъдеще ще се научим да работим заедно. Е, нямаше как да подмина факта, че бяха

минали много години, преди американците и британците да станат съюзници. Сетих се например за войната от 1812-та.

Поех си дълбоко въздух и го издишах бавно. Годината щеше да е трудна. Щеше да ни е нужна магия, за да организираме всичко навреме, преди макросите да се върнат. А в ръкава ми не бяха останали козове.

Сандра стигна до командния център преди мен. Отвори широко вратата на един джип, шофиран от прегърбената фигура на едрия сержант Куон, преди още автомобилът да е спрял напълно. Куон наби рязко спирачки, Сандра изскочи от джипа и хукна към мен. Пехотинците на пост при входа на бункера взеха да се подсмивват.

Целувката се очертаваше въздълга, но по някое време аз отблъснах нежно любимата си, смутен от погледите и хихикането на разни хора.

— Оцелял си — каза тя.

Примижах, защото очаквах пак да ме шамароса по някаква своя причина. Но този път тя се въздържа. Явно като мен усещаше петдесетината чифта очи, вперени в нас.

— И двамата оцеляхме — отвърнах. Посочих към плажа и тя погледна натам. Вълните се разбиваха върху белия пясък. — Ето там искам да те заведа. На плажа, за седмица.

— Звучи прекрасно.

— Но няма да е днес, уви. Имам да свърша куп неща. Да се погрижа за отбраната.

— Мислех, че сме победили. Слушах радио — пак работи, между другото. Казват, че всичко е било една голяма грешка.

— За това са прави — съгласих се. — Кер също твърди, че сме победили. Въпросът е мога ли да му вярвам.

Тя откъсна очи от плажа и ме погледна сериозно.

— В никакъв случай.

— Именно — казах аз. — Затова ще започна с производството и монтирането на още лазерни кули. Много лазерни кули.

Сандра кимна.

— Прав си. А кое ще е следващото?

— Следващото ли? Ще програмирам машините да създадат нови ресурси.

— Какви ресурси?

— Такива, които да ни отърват от макросите, когато се върнат да си приберат дължимото.

Тя се усмихна.

— Трудно е да спориш с такъв аргумент. А след това ще си организираме ли ваканция?

— Да. Така мисля.

Тя опря глава на рамото ми. Докосването бе толкова леко, все едно е кацнала пеперуда. Откакто се бях подсилил с нанитите, усещах докосванията ѝ така — леки, недоловими почти. Влудяващи и вълнуващи.

— Не мога да чакам толкова дълго — каза тя.

— Не съм казвал, че няма да си вземам почивки.

Тя вдигна глава да ме погледне, усмихна се и кимна. Ако пехотинците не ни зяпаха, щеше да ми скочи, сигурен бях. Косата ѝ беше пораснала дълга и морският бриз развяваше тъмни кичури около лицето ѝ. Успях да я заведа в столовата, където неколцина пехотинци се бяха заели да почистят. Обслужващият персонал се беше разбягал, затова на първо време трябваше да се примирим с манджите, които сами си забъркаме. Оставих я там с обещанието да се върна при първа възможност и тръгнах към командния център.

Барера беше дошъл на себе си, но това май не го радваше особено. Лицето му беше разкривено от болка. Инжектирали му бяхме нанити — не пълната доза, а терапевтичната за спешни случаи. Съчувствах му искрено, знаех какво е нанитите да работят върху плътта ти на десетки места едновременно. Многократно бях търпял това боцкащо, влудяващо усещане, все едно са те налазили мравки и те хапят безпощадно.

— Значи това е да си пълен с нанити? — успя да изсъска през зъби той.

— Мда. Щипе, нали?

— Меко казано. Колко продължава?

— Няколко часа. По-добре от трите седмици без тях. Съвсем скоро ще си в бойна форма.

— По-добре за кого?

Измерих го с поглед.

— Барера, казах ли ти вече за новата политика?

Очите му, стиснати почти докрай, се поотвориха да ме погледнат. Едната му буза беше разцепена и нещо блещукаше вътре. Все едно раната беше пълна с живак или гореща спойка. Течният метал се гърчеше в прореза.

— Каква политика? — изграчи той.

— Всички офицери задължително трябва да се подложат на пълно нанитно подсилване.

— Значи да очаквам втора серия от същото удоволствие?

Кимнах.

— Нещо такова. Но без толкова сърбеж и парене. Преобладава усещането, че ти изтръгват вътрешностите, пренареждат ги и ги пъхат обратно.

Беше негов ред да кимне.

— Сега ли трябва да го направя?

— Защо не? Хем ще приключиш наведнъж. Защо да отлагаш удоволствието?

Той успя някак да се усмихне, бая озъбено.

— Да, сър. Някой ще ми помогне ли да се настаня в онзи стол?

Махнах на един от пехотинците да се заеме. Човекът, ефрейтор, изглежда, искрено съчувстваше на Барера.

— Ако почувстваш неустойимо желание да късаш нещо, насочи го към дрехите си или към бедрата — посъветвах го аз. — Казват, че така щетите са най-малки.

— Ще се опитам да го запомня, сър — каза Барера, докато ефрейторът го мъкнеше към вратата.

Двамата се разминаха с Кроу при входа на командния център. Адмиралът крачеше наперено с ръце на кръста.

— Наритахме им задниците, както обичате да казвате вие, янките.

— И още как. Жалко, че толкова късно осъзнахме победата си. Иначе нямаше да убием толкова хора.

Кроу размаха ръка, сякаш думите ми бяха умирисали въздуха.

— Хич да не ти пука. Всичко рано или късно се подрежда, друже. А сега кажи какво измъкна от онова самодоволно копеле Кер.

Обясних му как стоят нещата и дори успях да го убедя, че се налага да припяваме в тон с измислиците на правителството.

— Плетем паяжина от лъжи, а, Кайл?

— За това не знам, сър.

Кроу се ухили внезапно, нетърпеливо. После плесна с ръце.

— Добре де, значи пак сме в играта. Казвай сега кога ще ми построиш новия флот.

21.

След два месеца вече бях обточил остров Андрос с автоматизирани лазерни кули. Все още нямахме кораби в небето, но се чувствахме в безопасност.

Сандра постоянно мрънкаше заради кулите, твърдеше, че от тях я побивали тръпки. Не спирала да се въртят и това било зловещо.

— Поглеждал ли си ги тия проклетии? — попита ме тя. — Постоянно следят нещо. Или някого. Държат ни под око всичките, преценяват ни. Реагират дори на чайките в морето, на палмовите листа, когато ги разлюлее вятърът. А когато няма нещо по-интересно, оглеждат небето, вълните и облаците, сякаш изучават движението им.

— Изграждат невралните си мрежи — обясних аз.

— Страшнички са.

— Реагираш така, защото са машини. Ако някоя птица те гледа втренчено, няма да се изнервяш.

— Щях, ако знам, че въпросната птица може да ме убие.

За това май беше права. Свих рамене.

— Още са млади. Приличат на деца, които опознават света около себе си. Учат се по своя си ограничен начин. В момента класифицират всичко около себе си като нормално и безопасно.

— Тогава защо постоянно проверяват мен?

Ухилих се широко.

— Явно умеят да преценяват характера на хората.

— Аз май не мога да се похваля със същото.

Замислих се дали не следва да се обидя, но реших да подмина намека.

— Като видят нещо ново, искат да разберат какво е, любопитни са. Искат да разберат дали си добро и безопасно нещо, или лошо и опасно нещо. Вече знаят за дърветата и птиците, но ти си нещо ново за тях.

— Като приближа, ме прихващат с големите си оръдия и аз знам какво си мислят.

— И какво е то? — попитах развеселено.

— Искат да ме убият, това си мислят, постоянно. *Усецам* ги.

Вдигнах рамене.

— Е, ще трябва да свикнем с присъствието им.

— Ами ако поумнеят, Кайл? Мислил ли си за това? Ами ако си говорят помежду си, ако им хрумват разни странни неща? Какво ще стане, ако една от тях, дори само една, откачи и започне да стреля по всичко живо? Какво ще направиш ти тогава?

Опитах се да издишам, без да прозвучи като въздишка.

— Знам, че изнервят всички, Сандра. Но какво очакваш да направя? Трябва да държим правителствата на разстояние. Докато имаме технологично превъзходство в оръжията, те няма да ни нападнат отново.

Тя се нацупи и почна да крачи из кабинета ми, пипаше разни неща, местеше ги. Взе всичките ми химикалки, включително и тази от таблета, и ги сложи в една чаша.

— Виж — казах аз, — искаш ли да отидем на плажа? Само да довърша тук и ще отидем.

Сандра не отговори. Заобиколи бюрото ми и погледна над рамото ми към таблета. Аз посегнах и взех електронната писалка от чашата, в която я беше сложила.

Тя внезапно се наведе и лицето ѝ се озова досами моето. Усетих топлината ѝ, като гъдел. След миг Сандра прошепна в ухото ми:

— Не става.

Завъртях се със стола си да я погледна.

— Какъв е план Б тогава?

— План Б ли? Идваш с мен на плажа *сега*, или отивам там самичка.

— Кулите ще ти правят компания.

Сандра се фръцна сърдито и тръгна към вратата. Проследих я с поглед, като се възхищавах мълчаливо на добре оформеното ѝ дупе. Спря на прага. Съблече си панталонките и потничето. Отдолу беше с бански. Символичен бански. Реално представляваше мрежа от розови връзчици. Заряза дрехите си на пода до вратата и излезе.

Станах от стола. Един мъж трябва да знае кога е претърпял поражение. Настигнах я и продължихме заедно към плажа. Отдалечихме се максимално от най-близката кула, почти на една миля

от нея. От мястото си виждахме две от кулите, една северно и една южно от нас. Загледах се в тях и реших, че наистина са зловещи. Въртяха се, сканираха, прихващаха. През няколко минути едната или другата ни забелязваше на плажа и втренчваше поглед в нас, докато нещо друго не привлечеше вниманието ѝ.

— Ами ако имаме деца, Кайл? — внезапно попита Сандра.

— Тъ...

Сандра посегна, хвана ме за брадичката и затвори рязко провисналата ми челюст. Зъбите ми изтракаха. Представих си тъпата си физиономия. Сандра свъси вежди.

— Не е нужно да припадаш, да повръщаш или нещо подобно — каза ядосано.

Вътрешно се чудех как съм се озовал в това положение. И можел ли съм изобщо да го избегна? Реших, че ще продължа да се правя на глупак, поне на първо време.

— Не съм сигурен какво имаш предвид.

— Неее — каза тя. — Не съм бременна.

— Това е добре — казах аз. — Нали?

— Говоря ти за машините, Кайл. Представи си, че имахме деца и те излязат да си играят на плажа, а онези неща ги следят през цялото време. Ти би ли се примирил машините да плашат децата ти?

Примигнах в опит да проследя логиката ѝ. Трудно ми беше.

— Не ги харесваш, защото... защото биха могли да уплашат деца, които нямаме?

Тя се отдалечи от мен на десетина стъпки, засланяйки с ръка очите си от слънцето. Посочи към по-близката кула. Възползвах се от възможността да се възхитя на фигурата ѝ и със закъснение осъзнах, че ми казва нещо.

— Ето, виждаш ли? Току-що засече, че се движа. Гледа към мен. Дели ни цяла миля, но онова нещо пак ме е прихванало и си мисли дали да не ме изпържи.

— Те не стрелят току-така, Сандра.

— Ами, гледай да си напълно сигурен в това, мамка му. Ами ако ти се метна на врата и те целуна? Дали няма да откачат?

— Хайде да опитаме — казах аз и отстъпих няколко крачки назад. Застанах стабилно, с разтворени крака, готов за сблъсък. — Така, набери скорост и гледай да е реалистично.

Тя изкриви устни и не се върза.

— Ами ако някое хлапе се заиграе около твоите кули и размаха пръчка?

Престорих се, че мисля върху въпроса ѝ. Всъщност се чудех как да се измъкна от този разговор непокътнат. Надявал се бях на някаква награда, задето съм я довел на плажа по-рано от предвиденото. Вместо това тя ме разпитваше за хипотетични неща.

— Интересът им е насочен главно към истинските оръжия — казах. — Към неща, които излъчват опасна радиация или проектили. Няма да реагират на ниски технологии, като хвърлен по тях камък например.

— Значи човек лесно може да ги взриви — каза тя и се загледа надолу по плажа. — Май трябва да опитам. Какво ще стане, ако се приближа до някоя, оставя пакет с пластичен експлозив в основата ѝ и просто си тръгна? Ще я гръмна като стой, та гледай. Какво пречи командоси да се промъкнат невъоръжени до кулите, съвсем безобидни на вид? Сигурен ли си, че правителството няма да стигне до същата идея?

Намръщих се.

— Неприятно ми е да го призная, но може и да си права. Ще трябва да поработя върху това.

Сандра тръгна към мен с подскоци, развълнувана.

— Наистина ли ще взривиш някоя? Искам аз да го направя.

Изсумтях.

— Май наистина ги мразиш, а?

Тя най-после започна да ме целува. Май ѝ харесваше, че е успяла да измисли проблем, за който аз не съм се сетил. Реагирах на докосванията ѝ според генетичното си предразположение. Понякога, в моменти като този, се чудех дали връзката ни наистина няма да експлодира в лицето ми в края на теоретичните две години. Пресметнах наум месеците, които уж ни оставаха. Не ми се стори правдоподобно. Може би правилото не се отнасяше за колежански преподаватели, които са се преквалифицирали в нещо по-голямо. Така де, надеждата умира последна.

— Вдигни си ръката — нареди ми тя.

Аз се усмигнах снизходително и го направих. Вдигнах ръка на нивото на рамото си, успоредно на земята. Тя се покатери и седна на

ръката ми като някаква щастлива и сексапилна птичка. Тръгнах усмихнат по плажа. Не ми беше трудно да я нося така, защото тежеше петдесетина килограма, само трябваше да се наклоня в противоположната посока, за да не изгубя равновесие.

— Трябва ми още едно момиче на другата ръка за баланс — казах аз. Понякога устата ми е по-бърза от ума.

Сандра издърпа жестоко ухото ми.

— Ох, нараняваш ми чувствата — възкликнах.

Сандра се смъкна от ръката ми, нагази във водата и взе да ме пръска, когато я последвах. Накрая правихме любов сред вълните. Току поглеждах към плажа за любопитни очи, но не видях никого.

Единствено лазерните кули ни наблюдаваха с мълчалив, извънземен интерес.

22.

Половин година след неуспешната инвазия върнахме Кер на континента. Откровено казано, нямах търпение да се отърва от него. Писнало ми беше да си вре носа навсякъде. Официално той беше наш военнопленник. Реално действаше като офицер за свръзка. Подозирах обаче, че е най-вече шпионин. Идеята да го разкараме хрумна на Кроу. Разбира се, за да се върне у дома, Кер трябваше да мине в нелегалност. В очите на обществото той беше архитектът на опита за преврат. А сега щеше да се превърне в призрак и това май никак не му харесваше.

— Знаеш ли кое е по-лошо от това да загинеш за страната си, Ригс? — попита ме той вечерта преди да го разкараме.

— Кое?

— Да продължиш да живееш в немилост, след като си пожертвал всичко, и да знаеш от първа ръка, че на никого не му пука.

Вгледах се в него. Стори ми се искрен. Умълчах се и плъзнах поглед по базата.

Бяхме й дали име, след като реших, че трябва да установим нова традиция — да наричаме разни места на свои загинали колеги. Сега базата се наричаше Форт Пиер. Е, за да е достойна за името си, би трябвало да е цялата в червен плюш. С какъвто ние не разполагахме, разбира се. Трябваше да се задоволим с гофрирана ламарина, бетон и конични лазерни кули.

През последните месеци Форт Пиер беше удвоил размерите си. Имахме повече войски, доставки и сгради от всякога. Отскоро си имяхме и специални помещения с кантари. Благодарение на тях знаех, че един напълно въоръжен и екипиран стрелкови отряд от четирима пехотинци тежи малко повече от един метричен тон. Разбира се, товарът, който щяхме да качим на макроските кораби след още половин година, нямаше да се състои само от войска. На първо място войниците имаха нужда от храна например.

Черен хеликоптер се появи в небето над нас. Дошъл бе откъм морето. Излетял от някакъв кораб извън териториалните ни води.

Машината не беше включила светлините си за кацане. Беше съвсем тъмна и по-тиха от обикновените хеликоптери. Явно никой на континента не искаше да се знае кого точно ще прибере машината.

— Е — казах на Кер. — Ако някога ти потрябва нов дом, помни, че ние още набираме хора.

Той ме погледна изненадано.

— Сериозно?

Кимнах.

— Като какъв?

— Тук всички започват от най-долу. Клозетите не се копаят сами, сър.

Генералът изсумтя.

— Благодаря за предложението.

После тихият хеликоптер кацна, Кер се качи в него и изчезна в нощното небе.

— Много му здраве — каза зад мен майор Барера.

Обърнах се и му кимнах.

— Разкара се най-последно. Ти приключи ли с проверката за лоялност?

Барера кимна. Стоеше с ръце зад гърба. Бях го назначил за шеф на сигурността. Беше параноичен и имаше око за дребните подробности. Не помнех да съм виждал на лицето му нещо повече от бегла усмивка. Беше идеален за работата.

— След като Кер си тръгна — каза той, — в базата не останало един, в когото да се съмнявам... Е, в рамките на разумното.

— Да започват, тогава — казах аз. — Изкарайте танковете.

Хората ги бяха виждали и преди, разбира се. Всички на острова знаеха, че имаме наземни сили. Но много малко от тях знаеха колко точно съм построил. Криех ги, докато Кер не се разкара.

Час по-късно колоната пристигна и тайничко си помислих, че май съм прекалил. Шейсет рееци се танка влязоха в базата, други шейсет бяха останали в резерв на ключови позиции по крайбрежието на острова. Барера беше влязъл в ролята на пътен полицаи и насочваше танковете към камуфлажните заслони около базата. Световните правителства се бяха постарали да вдигнат в орбита нови сателити на мястото на онези, които бяха унищожили макросите, но въпреки усилията им сегашната бройка възлизаше на под една десета

от първоначалната. Аз обаче не исках някой сателит да извади късмет с ясна снимка на въоръжението ни.

Танковете имаха две предназначения. Първото беше да подсилят при нужда отбраната на острова. Лазерните кули бяха сериозно оръжие, внушаваха страх, но едновременно с това бяха уязвими. Ако на НАТО или на някой друг му хрумнеше безумната идея за ново нападение, лесно можеха да елиминират статичната ми отбранителна линия. Танковете бяха моето подкрепление, вътрешната линия на защита. Сигурен бях, че сами могат да спрат всяка инвазия.

Второто им предназначение беше свързано с макросите. Много от тях щяха да ни придружат, когато макросите се върнеха да си поискат товара. Бяха изключително ефективни в комбина с пехотинците ни, а това означаваше, че ще са безценни и в една кампания на далечен свят.

Колоната още се точеше от гората, когато Кроу дойде да се оплаква.

— Пак си откачил, Кайл. Мислех, че сме се разбрали да не откачаш повече.

— В природата ми е, адмирале — казах аз.

— Ти ми обеща нов флот, Кайл. Какво ще правим с толкова много танкове, по дяволите?

Обърнах се да го погледна. Барера ни наблюдаваше мълчаливо. Тих беше за офицер и дори само заради това ми идеше да го повиша.

Тримата стояхме в средата на лагера, далече от казармите и другите сгради. Гледахме как танковете паркират спретнато под камуфлажните мрежи. Давах си сметка, че инфрачервените системи на сателитите ще отчетат двигателите им, но се надявах, че аналитиците няма да знаят какво се крие зад сигнатурите. Танковете лъщяха, а пясъкът под тях се къдреше на вълнички. Макар да не докосваха земята, оставяха следи — все едно гигантска надуваема топка се е търкулнала по плажа.

— Прецакал си ме, нали? — попита Кроу. — Това е твоят начин да ме отстраниш от власт. Изобщо не си смятал да ми построиш кораби. Понеже ти командваш наземните сили...

— Де да се бях сетил за това, сър — казах му с усмивка. — Повикай прототипа, майор Барера.

— Слушам, сър — каза той и се обади по радиото си. Задобрили бяхме и в изграждането на новата си комуникационна система. „Радиото“ на Барера се събираше в едно копче на яката му. Той прокара пръст по копчето и заговори тихо в него.

Кроу ме погледна с високо вдигнати вежди.

— Да не би да?...

Кимнах.

Той се обърна и вдигна поглед към небето. Част от него потъмня, закривайки звездите. Нещо увисна безшумно над нас.

— Голям е — тихо каза Кроу. Приличаше на хлапе, което най-после е получило тъпото пони, за което не е спирало да мрънка.

— Целият е твой — казах аз.

Той ме погледна ококорено.

— Какъв е?

— Съвсем като „Бодлоперка“, сър — отговорих. — Но всичките му софтуерни системи са под наш контрол. Все още няма ръка. Има само един двигател и едно оръдие. Няма и бордова фабрика.

— Защо?

— Реакторът не е достатъчно силен, за да я захранва, а и щеше да ни изгуби допълнително време.

— Но е голям — каза той с грейнали очи.

— Да, сър. Обемът му е с приблизително петдесет процента по-голям от обема на оригиналните нанокораби.

— И с какво е пълно цялото това пространство?

— Най-вече с въздух, сър — обясних аз.

Той ме погледна като да бях луд.

— Само едно нещо искам да знам, Ригс.

— Какво е то, сър?

— Как да вляза вътре.

— Барера, кажи на пилота да кацне.

Майорът прокара пръст по допълнителното копче на яката си и заговори тихо. След малко големият кораб се спусна бавно и кацна на откритото пространство в центъра на базата. Напоследък го използвахме за пикници, но първоначалното му предназначение беше друго — тук пълнехме с пехотинци контейнерите, които нанокорабите пренасяха насам-натам. Сега отново щеше да се превърне в част от

военновъздушните ни дейности. Новите ни кораби, по-леки, по-страховити и без ръце, трябваше да кацат, за да качат хора на борда си.

— Истински красавец, Ригс — прошепна Кроу. — Как се казва?

— Както ти решиш, Джак.

— Мисля да го нарека „Гробокопач“ в твоя чест, друже!

Усмигнах се и кимнах... но дали тази „чест“ ми допадаше, не бях сигурен.

23.

След като завърших кораба на Кроу, незабавно се заех със следващия. Този щеше да е за мен. Хрумна ми да го нарека „Аламо“, но нещо в тази идея ме подразни. Реших, че би притъпило силните ми чувства към оригиналния „Аламо“. Той ме бе изоставил като подла бивша съпруга и аз едновременно го обичах и мразех.

Накрая реших да кръстя новия кораб „Сокоро“. През 1964-та именно там, в Сокоро, Ню Мексико, е било забелязано НЛО и до седемдесетте мястото е било по-известно от Розуел. Освен това ми харесваше как звучи името, може би защото и Сокоро, като Аламо, беше град в Югозапада.

А и НЛО-то, забелязано в Сокоро, ми импонираше някак. Намирах връзка между тогавашните и настоящите събития. Очевидецът бил полицай, който описал кораба по следния начин: „блестящ обект... с овална форма. Напълно гладък, без врати и прозорци“. Правителствата бяха обяснявали инцидента по най-разнообразни начини през изминалите години, но с оглед на последните събития аз бях сигурен, че онзи полицай е видял нанокораб. Жал ми беше за него и му съчувствах за безбройните майтапи, които със сигурност е трябвало да търпи до края на живота си.

Много пъти бях питал генерал Кер за историите с НЛО и с каква информация е разполагало правителството преди инвазията. Той така и не ми каза нищо полезно. Пускаше по някой неясен намек и се оправдаваше, че не му плащали достатъчно, за да знае нещо по темата, и че било по-добре „да оставим това на историците от бъдещето“. Не му повярвах, че е в неведение, даже бях напълно сигурен, че са му дали достъп до тази информация. Разбирах защо настоящата администрация не иска да говори по темата. Не искаха да поемат вината на предишните правителства и логично си мълчаха като риби.

От моя гледна точка нанокорабите бяха съкровищници, пълни с извънземни тайни и безчет напреднали технологии, скрити най-вече в

бордовите им фабрики. Чудеса, които се намираха в ръцете ни, но в известен смисъл все още бяха недостъпни за нас. Съобразил бях достатъчно, за да *използвам* чуждоземната технология, но все още не я *разбирах*. Знаех само как да ги приведа в действие. Бях потребител, а не разработчик. Приличах на математик, който решава сложни задачи от висшата математика с помощта на компютър, но без него не може дори да събира и изважда.

Когато се качих на пръв път на борда на „Сокоро“, ме заля носталгия. Не всички спомени бяха добри. Сетих се за децата си и болката от загубата им ме връхлетя с нови сили. Кораб, подобен на този, беше унищожил семейството ми без никакви скрупули, без никаква емоция.

Вътре в кораба беше хладно, нищо че навън тропическото слънце беснееше. Светлината също бе много по-слаба и минаха няколко дълги секунди, преди очите ми да се нагодят към сумрака. Все още не бях качил на борда лични вещи и оборудване. „Сокоро“ беше празен, стерилен и тих. Мозъчната му кутия беше съвсем сурова, необучена. Контролните му системи бяха като тези на „Аламо“, но без дълбокото системно програмиране, заложено от Сините в техните кораби. Беше като неотключено устройство, високотехнологична играчка, която да конфигурираш по свой вкус. Като току-що инсталирана операционна система.

— Кораб, аз съм твоят командир. Отговори.

— Отговарям. Как бихте искали да се обръщате към нас?

Побиха ме студени тръпки. Преди време „Аламо“ ми беше задал съвсем същия въпрос. И още по-зле — гласът беше напълно идентичен с неговия, като тембър, интонация, произношение.

Пред погледа ми изникнаха ужасените мъртви очи на дъщеря ми. Затворих моите. Опитах се да изтрия този спомен от мозъка си, да го изтикам обратно в малката кутия, където го държах.

— Кораб, името ти ще бъде „Сокоро“.

— Преименуване завършено.

Макар и въоръжен, „Сокоро“ не беше близък на „Гробокопач“, кораба на Кроу. Направил го бях много по-бърз. Надявах се да е по-скоро изследователски, отколкото боен кораб. Надявах се, но не се заблуждавах, разбира се. Въоръжен беше с една оръдейна кула, а формата му не се различаваше от тази на другите кораби от бъдещия

флот. Не исках да бие на очи, в случай че се наложи да вляза в битка. Само че „Сокоро“ имаше три двигателя, а не един, и втори реактор, който да осигурява енергия за допълнителните двигатели.

Наблюдавал бях с доволна усмивка как фабриките го произвеждат чарк по чарк. Работил бях дълго и здраво по него. Предстоеше ми да построя много кораби, затова започнах с нещо друго — проектирах и произведох група транспортни средства, които приличаха на реещите се танкове, обикаляха между фабриките, работеха денонощно и помагаша на моите пехотинци. Тези роботизирани работници може и да приличаха на танковете, но вместо лазерни кули имаха гигантски камшикоподобни ръце. Те бяха последното ми изобретение и значително улесняваха зареждането на фабриките със суровини. Участваха също в сглобяването на готовите компоненти.

— „Сокоро“ — казах на глас, — имам някои инструкции за теб...

Отне ми почти цял ден, докато постигна някакъв напредък. По-голямата част от програмата изчетох на глас. Бях я написал на един таблет. Сметнал бях, че сега, след като бяхме започнали серийното производство на кораби, ще ми трябва опростен код, който да раздам на новите пилоти. Стана ми приятно при тази мисъл — осъзнах, че съм написал програма, която да обучава хората как да обучават своите кораби. Код за писане на кодове.

Часове по-късно вратите вече се отваряха при допир, вкарал бях кодове за влизане и излизане, заложил бях и поведение при извънредни ситуации. Предната стена на мостика се бе превърнала в релефен екран, по който пълзяха металически буболечки с различни цветове и големина, според това дали отразяваха пехотинци, транспортни средства или сгради. Дори си имах работеща тоалетна.

Наредих на кораба да излети и се сблъсках с първата неприятна изненада — „Сокоро“ залитна и аз паднах на пода. Внезапното движение нагоре раздрънча всичките ми кокали. Все едно се намирах в кутия и някакъв гигант я бе взел от пода да погледне какво има в нея. Изправих се на крака, като се питах защо корабът беше излетял по този начин. Дали не беше свързано с допълнителните двигатели?

— „Сокоро“ — казах на глас. — Защо излетя толкова рязко?

— Излитането бе проведено в рамките на нормалните поведенчески параметри.

— Пилотирал съм кораби като теб и преди. Те не излитаха така.

— Моля уточнете.

— Сега ускорението беше по-голямо, отколкото на „Аламо“.

Колебание.

— Не откривам кораби с позивна „Аламо“ в района. Преминавам към далекообхватен контакт...

— Спри! — казах аз. — Никога не отваряй канал за комуникация с друг кораб без мое разрешение.

— Комуникацията прекъсната. Инструкциите въведени.

Седях и се потях. Не исках този кораб да се свързва с другите, онези, които ни бяха изоставили... ако връзката изобщо беше възможна всъщност. Можех само да гадая какви проблеми ще създаде това. Ами ако комуникацията с другите нанокораби доведеше до автоматичен трансфер на данни помежду им? Ами ако моят кораб започнеше да се „ъпдейтва“ и в резултат хукнеше след братята си на мисия към някоя далечна звездна система?

След няколко вледеняващи секунди на размисъл стигнах до заключението, че трябва някак да изолирам своите птички от другите нанокораби. Иначе бог знае какви идеи можеха да си споделят, неща като вирусите в прикачените файлове по електронната поща или червеите, които те полазват през някой съмнителен мрежови порт.

И тогава се сетих за Кроу. Какво ли беше направил със своя кораб през последните два дни? Потрих врата си. Не трябваше да му давам прототипа. Глупава грешка за един уж опитен инженер като мен.

— „Сокоро“, свържи ме с „Гробокопач“ — казах аз.

— Отхвърлено. Всички междукорабни комуникации са забранени от командния персонал.

Въздъгнах. Този интерфейс ми беше познат до болка.

— „Сокоро“, аз съм командният персонал. Ако издам пряка заповед за отваряне на комуникационен канал, това автоматично означава, че съм ти дал разрешение да го направиш.

— Параметрите зададени. Начало на комуникация. Молбата за отваряне на канал приета от „Гробокопач“.

— Ти ли си, Кайл? — чу се познат глас.

— Да, Кроу. Радвам се, че още си жив. Не си се отправил към открития космос, нали?

— Тъъ... не. Слушай, Ригс, една ръка наистина ще ми дойде добре. Вчера цял ден качвах мебели по рампата с моите.

Изсумтях.

— Със или без нанити, упражненията винаги са полезни.

— Да бе. Само дето чух, че си монтирал ръка на онзи свой звяр.

Вдигнах вежди. Не бях особено изненадан, че Кроу има шпиони, които ме наблюдават, но се изненадах, че се издаде толкова бързо.

— Ти какво искаш? Голям флот, построен навреме за макросите, или кораби по поръчка с дизайнерски цветове?

— Искам да знам защо ти имаш ръка, а аз нямам.

— Защото аз проектирах корабите — отвърнах и се ухилих.

Кроу измърмори няколко неразбираеми изречения на австралийски жаргон. Стори ми се, че ме сравнява с кенгуру и сравнението не е в моя полза.

Когато тирадата му пресекна, обясних набързо притесненията си във връзка с комуникациите. Прехвърлих му код, който позволяваше връзка с нашите кораби, но не и с другите, „дивни“ техни събратя.

— Има и друго — добавих. — Точно преди да се паникьосам и да забраня комуникацията с други нанокораби, разпитвах „Сокоро“ за силното ускорение при излитане.

— Оооо — проточи той. — Бедничкият! Три двигателя, ако съм чул правилно? Сигурно си се размазал по пода.

— Ама ти откъде... — започнах и преглътнах останалото. Кроу нямаше да ми каже кой ме порти, нито как информацията стига до неговия кораб. Но със сигурност щеше да се зарадва на раздражението ми.

Той се засмя.

— Какво, решил си да си спретнеш суперкораб, а на стария Кроу да пробуташ експерименталния модел? И че аз дори няма да забележа?

— Ще построим още по-добри кораби, след като макросите... — започнах аз.

— Да, да. Споко. Ще ти кажа защо корабите ни размазват по пода и тавана.

— По тавана?

— Ами пробвай да се *спуснеш* бързо. Незабравимо преживяване.

— Но защо? — попитах. Започвах да се ядосвам. Кроу обичаше малките си играчки.

— Защото си забравил нещо, друже.

— Какво?

— Откъде да знам! — викна с раздразнение Кроу. — Някакъв стабилизатор сигурно. Не си ли забелязал, че нанокорабите се движат с гигантски ускорения, а ние изобщо не го усещаме? Е, сега ще го забележиш, повярвай ми.

Кимнах и опрях брадичка на ръката си. Не се бях замислял за това, но Кроу беше прав. Запитах се колко ли други вградени компоненти, за които изобщо не съм се сетил, са имали оригиналните нанокораби. Не бях виждал стабилизираща система на „Аламо“, макар да бях опознал кораба основно. Но явно такъв компонент бе съществувал някъде на борда му.

— Е, значи сега пилотираме бета-версиите — казах. — Кое е по-добре от нищо. Началниците в НАТО сигурно вече са оцапали гащите. Пак си имаме флот.

— Да, корабите определено изглеждат страшни, това ти го признавам — съгласи се Кроу. — Заслужаваш аплодисменти въпреки всичко, инженерче. Е, какво смяташ да правиш със своя кораб?

— Ще построя още като него, преди да са пристигнали макросите.

— Нямах никакво чувство за приключения — каза той.

— А ти какво ще правиш? Ще си потърсиш ново гадже в някоя тъмна уличка? Затова ли ти е притрябвала ръката?

— Ти в ред ли си? Нямаме нужда от такива драстични мерки. Ние сме световноизвестни. Мацките сами ще се натискат да се качат на борда ми.

Замислих се за приключенията. От доста време не бях правил нищо интересно, посветил се бях изцяло на бойната ни подготовка. Дали да не заведем Сандра на малко пътешествие? Като в старите времена.

После ми хрумна нещо.

— Знам какво ще направя, Кроу. Ще се издигна високо в небето и ще проуча онези мистериозни сборни пунктове. Приключача ли с оборудването на кораба, ще разбере как извънземните влизат и излизат от нашата звездна система.

24.

Оставах само два месеца до завръщането на макросите, когато се издъних. Сандра разбра, че смятам да водя експедицията.

Не бяхме обсъждали въпроса. Бях толкова ангажиран с построяването на новия флот, с набирането и подготовката на легиона пехотинци и планините екипировка, че вероятността и аз да отида с тях изобщо не бе хрумнала на Сандра. В нейните представи аз бях част най-вече от Звездната армада, а не маршируващ в прахоляка пехотинец. Знаеше, че съм се сражавал в южноамериканската кампания, но въпреки това не ме възприемаше като редови войник. Когато се срещнахме за пръв път, аз бях пилотът на „Аламо“. Сега имах нов кораб и се бях върнал към първоначалната си роля. Тя, естествено, знаеше, че играя основна роля и в двете половини на нашата организация, но така и не ми бе поставила директно въпроса кой всъщност ще командва мисията.

На пръсти се броях нещата, които бях успял да скрия от нея, откакто бяхме двойка, и като цяло бях изненадан, че не се е досетила по-рано за този аспект на ситуацията. Дори се зачудих дали съзнателно не е избягвала да ме попита. Може би не беше искала да мисли как остава на Земята, а аз изчезвам в неизвестността да се сражавам във войните на извънземни чудовища. Може би мисълта за това е била толкова ужасна, че Сандра не е била в състояние да се изправи лице в лице с нея.

Е, истината излезе на бял свят в един слънчев следобед, докато си говорехме за Кроу и Армадата. Сандра ме попита щом той командва флота, а аз — пехотинците, кой ще командва легиона, който обучаваме денонощно.

Поколебах се. Мисля, че точно това ме подхлъзна. Досега неизменно успях да я отклоня с уклончиви отговори. Казвах неща от сорта: „Не се знае още“ или „Робинсън е добър офицер“, или дори „Някой генерал от Пентагона, предполагам“. Но този път лесната лъжа ми убягна. Сигурно защото денят приближаваше. Струваше ми се

нередно да крия от нея нещо такова. Знаех, че неведението е благословия... но кога точно заобикалянето на истината се превръща в откровена лъжа?

Сандра се вгледа в мен. И по очите ѝ познах, че съм се издънил. Вече нямаше как да сменя небрежно темата — бях събудил подозренията ѝ и тя щеше да продължи с въпросите, принуждавайки ме или да кажа истината, или да я излъжа в очите. Нямах смелост нито за едното, нито за другото, затова само сведох очи мълчаливо.

— Какво? — попита тя. — Ти... не смяташ да тръгнеш с тях, нали?

После изведнъж ме стисна за китката. Силно. Ако не бяха нанитите в плътта ми, сигурно щеше да ме заболи.

— Аз ще командвам мисията — отвърнах, после вдигнах глава и я погледнах в очите.

Сандра ме пусна, тръшна се назад върху леглото, което деляхме, и раменете ѝ потънаха във възглавниците. После простена гневно.

— Заради онова с децата е, нали? — попита изведнъж.

Примигнах.

— Ъ?

— Ако искаш да се отървеш от мен, ако не можеш да се отърсиш от мисълта за децата, които си изгубил, просто ми го кажи. Не е нужно да правим това, Кайл. Наистина.

Беше много ядосана. Личеше си. А аз не разбирах какво ми казва. Не можех да вържа смисъла на думите ѝ. Замълчах си, решил, че това е най-безопасната политика в момента.

— Изобщо нямаше да ми кажеш, нали? — викна тя. Скочи от леглото и вдигна ръце, сякаш да се отдалечи максимално от обсега ми. Не се опитах да я спра. Взе да крачи из стаята с бързи, гневни стъпки. Скръстени на гърдите ръце, наведена глава, стиснати устни. Дългата коса висеше около лицето ѝ като качулка.

— Щях да ти кажа, разбира се — успях да отвърна.

— Не. Нямаше. Просто един ден щеше да изчезнеш. Както когато макросите дойдоха последния път. И тогава едва не потегли към звездите. Помниш ли? Фантазираш си как ме напускаш, нали, признай си!

Запитах се дали не е права. Дали пословичният колежански преподавател не е по-мъдър от очакваното. Казах си, че не може да е

това, защото бе минала по-малко от година. Полагаха ми се поне още шест месеца. Или бях изчислил грешно съотношението красота-възраст? *По дяволите!*

— Не искам да ме напускаш, Сандра — казах.

— Тогава защо ти ме напускаш, проклет да си? — извика тя.

— Защото така трябва. Аз договорих сделката. Не мога просто така да изпратя хиляда души да загинат на някоя далечна скала, а аз да си остана вкъщи. Ами ако никога не се върнат? Как ще живея с тази мисъл?

Тя се взираше в мен.

— И не е заради онова с децата?

— Да, Сандра. Не е заради това.

— Кога реши да тръгнеш?

— Час след като сключих сделката с макросите.

Явно пак бях прекалил с истината. Тя изпухтя и замахна да ме удари. Видях ръката ѝ и се дръпнах. Не знам защо. От шамарите ѝ не болеше, сигурно беше въпрос на инстинкт.

— И през цялото това време си мълчал?

— По-щастлива ли си сега, когато вече знаеш? — попитах.

Сандра мълчеше и дишаше тежко. Крачеше из стаята, издала напред долната си челюст толкова, че се виждаха зъбките ѝ. Незнайно как косата ѝ се беше разрошила.

— Няма да ти позволя да тръгнеш без мен — каза накрая.

— Нямах избор — отвърнах нежно.

Тогава тя излезе и затръшна вратата. Стените бяха тънки и прозорецът издрънча.

Въздъгнах и отидох в кухнята да си взема бира. Мислех си за прословутия колежански преподавател и неговите съотношения. Ако дъртото копеле още беше живо, исках да го удуша собственоръчно в съня му...

След няколко часа седях на дивана в хола. Ситуацията беше изгубила черно-белите си очертания. Построил бях пирамидка от празните кенчета. Последното — десето, ако не греша, — отказваше да се задържи на върха. Постоянно падаше. Не знам защо, но това ми се струваше смешно. Взех го и за пореден път се опитах да завърша производението си.

Вратата се отвори стремително... и не спря. Погледнах натам, като мигах глуповато. Сандра стоеше на прага. Бях сериозно объркан.

— Къде отиде вратата? — попитах.

Тя погледна през рамо.

— Май някъде на алеята.

Гледах я, тя също ме гледаше. Очите ѝ пламтяха. Още беше сърдита, но в погледа ѝ се четеше и триумф. Изправих се и съборих неволно пирамидата от празни бирени кенчета.

— Какво си направила?

— Нещо, което трябваше да направя отдавна.

Приблжих се към нея. По врата ѝ, и от двете страни, се стичаше кръв. Косата ѝ изглеждаше странно.

— Какво е станало с косата ти?

— Ще порасне.

— Тече ти кръв.

— Да, знам — каза тя. Отметна косата си. Ушите ѝ бяха раздрани, кръвта се стичаше от тях.

— Откачих. Не можех да търпя обиците и ги изтръгнах.

Челюстта ми провисна. Прекрасните възглавнички на ушите ѝ кървяха разкъсани. По скалпа ѝ прозираха плешиви петна. Сведох поглед към ноктите ѝ. Разранени до кръв.

— Опитах онова с бедрата — каза тя мило. — Забивах нокти в тях, както ти съветваш момчетата, и наистина ми помогна.

— Инжектирала си се с нанити? — попитах тъпо. Направих още крачка към нея, вече бях съвсем близо.

— Мда.

— Защо?

И тогава тя ме удари. Силно. Главата ми отскочи надясно, все едно ме бяха фраснали с бейзболна бухалка. За пръв път, откакто се познавахме, шамарите ѝ ми причиняваха болка.

— Защо ли, пиян дръвник такъв? — каза тя. — Защото тръгвам с теб.

25.

Поръчали бяхме голям брой пилотски кресла за корабите от различни военни доставчици. Правителствените чиновници се скъсаха да мърморят, но в крайна сметка одобриха разходите. Така де, бяха ни върнали командването на Земния космически флот. Никой друг не можеше да построи новата флотилия, защото въпреки опита за преврат фабриките бяха в наши ръце. Все още бяхме Звездната армада и ни трябваха кораби, с които да летим, а те, от своя страна, имаха нужда от кресла, в които да седят пилотите.

Колкото повече мислех за това, толкова повече се затвърждаваше убеждението ми, че тази странна ситуация може да се окаже печеливша за планетата в дългосрочен план. Ако фабриките бяха попаднали в ръцете на една от световните нации, дали останалите щяха доброволно да ѝ предоставят нужните за производството ресурси? Едва ли, най-вече от страх, че откраднатите извънземни технологии ще се превърнат в плацдарм за световна доминация. Запазвайки неутралитет, ние бяхме спестили на света сериозни проблеми. Те все още ни наричаха аматьори, и с основание, но на този етап ние държахме монопола над нанотехнологиите и все още не бяхме разочаровали планетата.

При липсата на стабилизатори пилотските кресла се оказваха крайно необходими. Наноподсилените ни тела можеха да издържат на много по-големи натоварвания от телата на обикновените пилоти, но би било трудно да участваме в космическо сражение, ако ускорението ни подмята из кораба като монети в пералня.

Още шест кораба бяха готови, преди да реша, че е време да проведе своята научна експедиция. Възможно бе извънземните ни приятели да не одобрят действията ми, затова не исках да оставя Земята без отбрана. Четири от новите кораби щяха да се управляват от бойни пилоти, истински професионалисти. Поради големите разстояния корабите не можеха да се управляват визуално, а битките се развиваха бавно. Често се налагаше да подхождаш стратегически,

както при управлението на подводница. Именно по тази причина назначих офицери от военноморския флот в два от корабите. Беше нещо като експеримент — да проверя кои ще се справят по-добре, летците или моряците.

С Кроу лично подбрахме пилотите. Не се водехме само от уменията им. Всички бяха от различна националност. Някои биха нарекли това разнообразие, но аз го наричах сигурност. Трудно биха организирали преврат отвътре, ако си нямаха доверие и не се познаваха достатъчно.

Малко преди да потегля, Кроу се опита да ме разубеди. За стотен път.

— Ами ако се ядосат, че им надничаш над рамото и нарушат сделката?

— Няма да ги дърпам за опашките — уверих го. — Видя ли макроски кораб, ще си плюя на петите.

— Щом ще ходиш, по-добре тръгни към онази точка в Облака на Оорт, а не към Венера. Нямаме точните координати на онази точка, а и ако тръгнеш към Оорт, току-виж си разбрал накъде е отпрашил бившият ми флот.

— Облакът на Оорт е две хиляди пъти по-далече. Искам да се върна след няколко часа, а не след седмици.

— Да, ако се върнеш изобщо — изсумтя Кроу. — И какво ще правя аз с шантавите ти пехотинци, ако си напъхаш главата в някоя извънземна месомелачка?

— Загрижеността ти е трогателна, адмирале — казах му.

Започваше да ми писва от Кроу и скоро прекъснах връзката. Замислих се как се бяха променили отношенията ни след неуспешния опит за преврат. Сега бяхме равни, всеки със своя територия. Той управляваше флота, аз — пехотинците. Вече не приемах заповеди от него, но за пред хората се правехме, че е така. В действителност отношенията ни бяха по-скоро партньорски... или като на съпрузи, които постоянно си крещят.

Вече му бяха обяснил защо трябва да отида. Истината бе, че не знаехме достатъчно за врага. Имах нужда от разузнавателна информация и за тази цел бях произвел набор от нанотехнологични шпионски кутии. Най-просто казано, всяко от тези устройства представляваше мозъчна кутия, снабдена с пасивни сензори, малък

енергиен източник и преподавател. Планирал бях да оставя няколко от тях близо до точката за вход в Слънчевата система, каквото и да представляваше тази точка, и с тяхна помощ да следя за евентуална извънземна активност. Сигурен бях, че подобни системи за наблюдение вече са изстреляни от земните правителства. Бих могъл да изпратя на тази мисия някой от новите си пилоти, но те все още нямаха опит в реална обстановка, а аз не исках да предизвикам дипломатически инцидент заради действията на някой новак.

Имаше и друга причина да замина лично, разбира се. Измъчваше ме силно любопитство и непреодолимо желание да разбера какво има там. В тази игра имаше много тайни и една от тях просто си клечеше в близкия космос и ме предизвикваше да направя нещо по въпроса.

— „Сокоро“, набери височина, постепенно.

— Заповедта приета.

Мамка му, помислих си. Звучеше точно като „Аламо“. Хрумвало ми бе да му сменя гласа, но така и не ми бе останало време.

— Издигни се право нагоре, докато не излезем от атмосферата.

Понесохме се нагоре с ускорение от едно g , добавено към едното g на земната гравитация. Чувствах се тежък, но в рамките на поносимото. Скоро напуснахме атмосферата и се понесохме в орбита на стотина мили над повърхността. Инсталирал бях камери на кораба. И то не евтини уебкамери, а устройства с висока разделителна способност и високотехнологични лещи, каквито използваха военните. Инсталирал бях и голям OLED екран пред пилотското си кресло, имах и джойстик, с който да управлявам камерите по външния корпус.

Гледката беше изумителна. Земята приличаше на синьо-бял полумесец, вода и суша, поръсени с облаци. Виждах част от Карибските острови. Повърхността на Атлантическия океан отразяваше ослепително слънчевите лъчи.

Усмяхнах се. Днес наистина се чувствах като космически пътешественик. Към този момент бях човекът, стигал най-далече от Земята — ако не броим нещастниците, които нанокорабите бяха отвели със себе си, — но за пръв път виждах родната си планета от орбита.

Погледнах предния екран. На голямото табло имаше куп металически буболечки, които пълзяха насам-натам, но не видях нищо, което да изглежда притеснително. Реших да погледна през собствената си обсерватория. Когато поисках необходимите материали от

правителството, не един и двама вдигнаха вежди. Обясних, че там горе има неща, които бих искал да видя със собствените си очи. Обсерваторията беше единствената екстравагантна добавка, която бях инсталирал на „Сокуро“. Имаше си истински прозорци или по-точно едно дебело платно от балистично стъкло с автоматично засенчване, вградено в пода. Омръзнало ми беше да си *представям* как изглежда космосът навън. Обсерваторията беше като онези лодки с прозрачни дъна, с чиято помощ туристите разглеждат дъното на езера и морета. Аз обаче щях да видя Земята на живо.

— „Сокуро“, ускори към Венера, но така, че да мога свободно да се движа из кораба.

Корабът смени посоката. За кратко изпаднах почти в безтегловност и сигурно щях да излетя, ако не бяха коланите на креслото, но след като поехме по новия курс, усетих как тежестта ми постепенно се завръща, докато не стигна половината от нормалното ми тегло.

Обърнах глава и се заслушах. Какъв беше този звук? Чул бях нещо, приглушен шум от разместване на нещо тежко сякаш. Разкопчах коланите и станах. Всичко на борда би трябвало да е здраво закрепено, помислих си с раздразнение.

— „Сокуро“, прикрепи разхлабените товари.

— Заповедта изпълнена.

Звукът се повтори. Какво беше това, мамка му? Стори ми се, че идва от обсерваторията — тя се намираше между мостика и жилищните помещения. Възможно ли беше новият ми прозорец към вселената да се е спукал? Изсумтях недоволно, отидох при стената и я докоснах. Металът стана течен и се разтвори във вход.

Влязох в обсерваторията. Гледката под краката ми ме хипнотизира. Подът на стаята грееше в ослепително синьо-бяло. Виждах Земята под себе си, долавях слабото ѝ движение. Въпреки облачната покривка ми се стори, че се намирам над Канада. Усещах студа отвън съвсем осезателно. Трябваше да пренастроя температурата в обсерваторията. Корпусът на кораба го правеше автоматично, но стъкленият под не притежаваше тази способност и космическият студ проникваше през него.

— Сигурно си мислиш, че е много смешно — обади се нечий глас над мен.

Реагирах мълниеносно — приклеках и вдигнах глава. И ето я там, привързана към тавана. Десетина малки черни ръце я бяха „прикрепили“ там. Усмихнах се с облекчение.

— Събужда спомени — казах аз, — само дето този път не си гола.

Сандра ми изсъска.

— Ако искаш пак да правиш секс някога — каза тя, — ще ме свалиш моментално от тъпия таван, Кайл.

Побързах да я сваля.

26.

— Знаеш ли какво правят хората с гратисчиите, Сандра?

— Кои хора?

— Карат ги да си изплатят билета с непосилен денонощен труд.

Тя притвори очи и ме изгледа с отвращение.

— А ако не искат да работят?

— Тогава ги изхвърлят през борда. В нашия случай — в открития космос.

— Ами пробвай. Ще ти изтръгна ръчичките. Пък и аз не съм гратисчия. Казах ти, че идвам с теб.

— Не съм тръгнал на бойна мисия. Само разузнавам.

— Не ми пука. Където си ти, там съм и аз.

Въздъгнах.

— С други думи, нямаш ми доверие. Добре... Как се качи на кораба?

Сандра вдигна рамене.

— Въвел си код с почуквания. Използвах го, за да вляза.

— За кораба кодът е друг.

— Да, и това ми каза.

— Кога?

— Онзи ден, когато се подложих на инжекциите, помниш ли? Нощта след това?

— Не помня много. Освен че бях пиан и... разнежен.

— Именно. Тогава ми каза кода.

— Възползвала си се от пиан човек.

— Едно на нула за жените.

Нямах второ пилотско кресло, но бях инсталирал няколко скокови кресла с колани покрай стената. Посочих й едно и казах:

— Вържи се. Ще увеличи скоростта.

Сандра свали седалката, настани се и се зае с коланите.

— Има такива из целия кораб, нали?

— Да, както и помещение за транспортиране на войски, достатъчно голямо за цяла рота с все екипировката. Въпреки това корабът е почти празен. Гигантските му размери имат за цел да впечатлят макросите. Реших да оползотворя пространството, като го разделя на товарни трюмове.

— Защо не си сложил такъв стол в обсерваторията?

— Не ми хрумна, че някой може да се скрие там по време на маневрите.

— Добре, а сега да те попитам сериозно — защо се навираме в ръцете на извънземните?

— Ти не си ли любопитна? Не се ли питаш откъде идват?

Сандра нацупи устнички.

— Не толкова, че да рискувам живота си или нова война. От тях искам да стоят далече от нас, и толкова.

— Нашата задача е да направим така, че повече никога да не ни нападнат. За тази цел трябва да разберем какво са намислили. Около нас има цял куп извънземни тайни и аз искам да ги разгадая. Това ни е работата.

— *Нашата* работа?

— Ако ще идваш с мен в космоса, трябва да се присъединиш към Звездната армада.

Сандра ме зяпа няколко секунди. Личеше ѝ, че не е очаквала да чуе точно това. Сигурно беше очаквала да я спра по някакъв начин или да я изхвърля от кораба като хлапе, което тайно се е качило в пикапа на баща си, за да иде с него до магазина. Но аз нямаше да направя това. Решил бях да приема бълфа ѝ и да сложа край на игричките.

— Ще трябва ли да ти викам „сър“? — попита тя.

— Задължително.

Тя ме изгледа злобно.

— Само когато сме на мисия. За другото — забрави.

— Убиваш ми фантазиите, момиченце, но... добре.

Междувременно Земята беше останала зад нас, придвижили се бяхме по посока на слънцето. За жалост този месец Венера се намираще в неудобна позиция спрямо Земята. Орбиталните пътеки на двете планети далеч не бяха в най-оптималната си конфигурация. Нанокорабът можеше да поддържа постоянно ускорение и да набере много по-голяма скорост от всяка ракета, построявана някога на

Земята. Ключът беше в генераторите му, които бяха в състояние да поддържат постоянна тяга. Благодарение на трите си двигателя „Соколо“ ускорява постоянно в продължение на едно денонощие, после се завъртя със задницата си към слънцето и премина към обратно ускорение, което постепенно, в рамките на още денонощие и нещо, намали скоростта ни.

От време на време изключвах двигателите, за да се движим по инерция. Това ни позволяваше да преминем към ускорение от едно g и да си дадем почивка. Тези почивки допадаха на Сандра, а следователно и на мен. Тя бързо се бе отегчила от пътуването и използваше периодите на нормална гравитация — и още повече онези на пълна безтегловност — за единственото забавление, което ни беше достъпно в момента.

Любовта е много различна, когато и двамата сте наноподсилени и я правите в условия на безтегловност. Поставихме нови рекорди в творчеството. Създадохме цяла серия от нови олимпийски дисциплини и обрахме златните медали във всичките. Освен това беше отлично физическо упражнение, както не пропуснах да изтъкна.

Когато дискът на Венера най-сетне се появи върху предната стена на мостика, отидохме в обсерваторията да я видим със собствените си очи. Настроил бях камерите на запис, в случай че пропуснем нещо. Можехме да изпратим записите на Земята за последващ анализ. Някои много странни неща се случваха в последно време около Венера и аз исках да знам всичко в подробности.

— Какво се надяваш да откриеш тук, Кайл?

— Предполагам, че има нещо, което свързва Слънчевата система с други звездни системи. Портал може би.

Тя ме погледна с вдигнати вежди.

— Нещо като черна дупка?

— Е, дано не е толкова драматично. Ако беше черна дупка, дори от Земята щяхме да регистрираме гравитационното ѝ притегляне.

— Откъде знаеш? — попита тя. — Наносите умеят да контролират, поне в някаква степен, гравитацията. Помниш ли стабилизаторите, които забрави да инсталираш на кораба си?

Погледнах я и кимнах.

— Имаш право. Истината е, че нямам представа какво ще открием.

— Ами ако тук се събира макроски флот? — попита тя.

— Тогава ще си плюем на петите.

— Ами ако тръгнат след нас?

— Ще им пратим съобщение, че се извиняваме от сърце, и газ до тенекията.

Сандра ме гледаше и дъвчеше долната си устна. Често го правеше, когато беше нервна.

— Защо имам чувството, че не си премислил добре тази мисия?

— Неизвестните величини не може да ги премислиш. Това е изследователска задача, експеримент.

— Защо трябва лично да правиш тези неща? — попита Сандра с променен тон. Личеше си, че този път иска да ѝ отговоря сериозно, а не с поредната шега.

— Мисля, че всичко започна с нанокорабите — казах. — Те са пълни със скрити тайни. Наносите открай време ме влудяват със загадките си. Знаем, че учените на Земята работят върху тях, и им желая късмет, но доколкото знаем, не са постигнали особен успех. Дори дисекциите не им се удават.

— Дисекции ли? Какво е станало?

— Чух, че в лабораториите на Лос Аламос в Ню Мексико са се опитали да разглобят един от преносимите реактори за лазерните ни пушки. Резултатът е бил катастрофален. Няколко технически помещения още са под карантина.

— Технически помещения?

— Така наричат научните си лаборатории. Работата е там, че въпреки усилията на най-добрите ни умове засега имаме само смътни теории за нанотехнологиите. Много сме далеч от създаването на свои варианти.

Венера грееше, отразявайки светлината на слънцето. Заради орбиталната си позиция спрямо Земята „Соколо“ се спускаше към нея под ъгъл, а ние я виждахме като полумесец. Атмосферата беше твърде плътна и скриваше от погледа повърхността на планетата. Виждахме вихри в жълто-кафявата гама. Венера приличаше на капучино с твърде много сметана. Всъщност не виждахме друго освен завихрени облаци. Сигурно можеше да мине за красиво, ако си падаш по опърлени пустинни пейзажи.

— Защо не можем да разберем как работят техните машини? — попита Сандра.

— Липсва ни знание за фундаменталните принципи на извънземната технология. Нека ти го обясня така... представи си, че се върнем във времето и оставим съвременен компютър пред вратите на Бенджамин Франклин, сър Исаак Нютон или Чарлз Бабидж.

Сандра се замисли.

— Това може да ускори технологичната революция. И сега щяхме да сме много по-напред, отколкото сме.

— Може би — казах аз. — Но по-вероятно е онези гениални мъже да се окажат безсилни пред странното устройство. Ако не друго, само след няколко часа батерията на таблета ще се изчерпи и умното устройство ще се превърне в чудата тухла от непознати материали. Дори ако можехме да им осигурим хранене с енергия и по този начин време да проучат това съвременно чудо, пак ще се наложи да направят куп революционни научни открития, преди да създадат нещо подобно със собствени сили. Ще са необходими поне стотина години на фокусирани научни усилия.

— Говориш като преподавател — каза тя.

Засмях се.

— Професионална деформация. Искаш ли да млъкна?

— Не. Искам шестица.

— Шестицата си я заслужила сто пъти вече в леглото.

Отскочих от връхлитания шамар. Но атаката се оказа на шега, така че се отпуснах. Погледнах надолу към Венера, която междувременно се бе уголемила под краката ни. Стъклото на обсерваторията беше студено, толкова студено, че молекулите на стъпалата ми пареха въпреки обувките. Добре че обувките ми бяха с пластмасови подметки, които нямаха точка на замръзване, иначе досега да бяха кристализирали под краката ми. Реших да продължа с лекцията.

— Представи си например — започнах аз, — че някой даде форд Модел Т на древните римляни. Сигурно ще се научат да го управляват, но не биха могли да построят негово подобие. Няма как да произведат компонентите на двигателя. Електрониката на запалителната система би била непонятна за тях. По онова време не е имало гума, нито е съществувал начин да се намери такава. Същият проблем би

възникнал, когато горивото в резервоара свърши — няма откъде да вземат ново, защото за пръв път виждат такава течност. Искам да кажа, че за построяването на нещо относително просто като автомобила са необходими десетки научни пробиви и инженерни техники. Лично аз вярвам, че един технологичен подарък, направен на народите от миналото, би довел не до научен напредък, а до гонения на вещици.

Вгледах се в единствения си слушател за признаци на отегчение. Като бивш преподавател имах опит в тези неща. Видно бе, че Сандра се разсейва от гледката на Венера под нас. Гледаше надолу, прихванала с две ръце косата си, за да не ѝ пречи. Светлината, отразяваща се от плътната атмосфера на планетата, огряваше красивото ѝ лице.

— Стъклото под краката ми е студено — каза тя.

— Да, не съм се справил добре с проектирането на тази стая. Дано поне проникващата радиация да не е голяма.

Сандра вдигна стресната глава. Е, поне ме слушаше.

— Шегувам се! Стъклото е импрегнирано с олово, а стените на нанокорабите блокират радиацията по принцип. Проверявал съм ги с гайгеров брояч.

Тя се отпусна и отново сведе поглед към планетата.

— Това е удивително. Защо не ми предложи по-рано да дойда с теб?

— Ама аз току-що построих кораба!

— Да, но планираше да ме оставиш въщи. Планирал си да видиш тази красота *сам*.

— Искаш ли да чуеш остатъка от лекцията ми, или не?

— Добре де — каза тя с въздишка.

— Нанокорабите са технологичен подарък от бъдещето за нас. Същото е като ние да дадем на Бенджамин Франклин кашон със соларни калкулатори... плюс няколко копирни машини и трактори. Също като Франклин, ние сме достатъчно развити, за да знаем, че нанокорабите не са нещо свръхестествено, но едновременно с това не знаем достатъчно, за да използваме в максимална степен получения подарък. Ако отнесем нещо от съвременната си технология назад във времето, само някакви си два века назад, то би било непонятно дори за най-големите умове на онази епоха. Днес ние получихме технологията на Сините. Държим в ръцете си примери за нанотехнология, която не бихме разработили без чужда помощ и след хиляда години. И още по-

лошо, тази технология не е била разработена от човешки умове за човешки цели. Това прави още по-трудно разгадаването на принципите, които лежат в основата ѝ.

— Добре де, разбрах, професоре — каза тя. — Само ми кажи защо рискуваме да подпалим нова война, както и собствените си задници.

— Защото се надявам, че ще разберем как да използваме технологията, която открием тук. Как с нейна помощ да напуснем нашата звездна система.

Тя ме погледна стреснато.

— И защо да го правим?

Усмихнах се.

— Защото не можеш да спечелиш една война, като заложиш единствено на отбраната.

— Мислех, че сме сключили мир с онези машини.

— Ами ако не сме? Ами ако някъде там има и други извънземни, които още не са излезли на сцената?

Сандра спря с въпросите. Изглежда, отговорите ми не ѝ бяха допаднали особено. И двамата се взирахме в планетата под себе си. Венера се бе приближила още малко.

Колкото повече мислех за това, толкова по-малко вярвах, че ще разкрием тайните на тези извънземни чудеса в обозримо бъдеще, поне в рамките на моя живот. Просто не разполагахме с нужните научни познания. Но бях твърдо решен да науча всичко, което може да се научи. Американските индианци са се научили да стрелят с пушки, макар да не са имали фабрики, където да ги произвеждат. Ние можехме да направим същото.

Опитах се да не мисля как е завършило всичко за индианците.

27.

Открихме нещо от другата страна на Венера. Не го видяхме с очите си, поне не в началото. Но „Сокоро“ знаеше, че нещото е там. На предния екран се появи буболечка в медночервено. Инструктирал бях кораба да показва всичко веднага щом го засече.

— На повърхността на планетата е — каза Сандра.

Вързала се бе в скоковото си кресло, аз — в пилотското. Решил бях, че на този етап е по-добре да сме в креслата. До Венера ни оставаше приблизително един час път. Скоро щяхме да влезем в орбита. Ако се стигнеше до внезапни маневри, не исках да се търкаляме из мостика.

Взрях се в релефното изображение върху екрана. Венера представляваше тъмен диск, голям колкото мъжка шапка. Върху нея се намираще и медночервената буболечка. Допреди минута по-малкото изображение липсваше. Не можех да преценя дали е зад планетата, дали обикаля в орбита около нея, или е дълбоко в недрата ѝ. Системата ни за наблюдение далеч не беше перфектна. Релефното изображение върху стената не даваше представа за дълбочина, а новоинсталираните камери по корпуса изобщо не улавяха обекта.

Във всеки случай беше доста голям. Ако си представим, че Венера е колкото гума на камион, то обектът беше с размерите на кламер.

— „Сокоро“ — казах. — Идентифицирай обекта на екрана.

— Конструкцията е непозната.

— Вражески кораб ли е?

Колебание, после:

— Конструкцията не отговаря на това определение.

— Защо?

— Няма данни конструкцията да е въоръжена, следователно не отговоря на определението „вражеска“. Няма данни за наличие на задвижваща система, следователно конструкцията не отговаря на определението за „кораб“.

Кимнах. Трудно беше да оборя логиката му.

— Какво е тогава, по дяволите? — попита Сандра.

Бях инструктирал „Сокоро“ да отговаря и на нея, затова той каза:

— Конструкция непозната.

Сандра изсумтя раздражено:

— Защо си го отбелязал в червено, щом не отговаря на определението за вражески обект?

— Непознатите обекти се възприемат като вражески, докато не се установи противното — каза корабът. Отговорът му звучеше съвсем разумно.

Хвърлих поглед на Сандра. Нямах да излезе добър програмист от нея. Компютрите по определение ти късат нервите. За да работиш с тях, трябва да си търпелив, упорит и да имаш много висок праг на раздразнителност. Сандра беше упорита, но шансовете да изтърпи глупостите на една мозъчна кутия и да я размаже с нанитноподсиления си юмрук бяха изравнени.

— „Сокоро“ — казах аз. — Покажи ни обекта при десетократно увеличение спрямо настоящия образ.

Предната стена се нагъна като от вълнички. Медночервеният обект порасна до размерите на закачалка. Дискът на Венера се разшири толкова много, че ръбовете му излязоха извън очертанията на стената.

— Така, а сега завърти бавно образа... по посока на слънцето. Завърти го около оста му, така че да го видя от различни перспективи.

В продължение на няколко секунди не се случи нищо.

— Май заби — каза Сандра.

— Никога не казвай тази дума в присъствието на компютър — изсъсках й аз.

Много бавно стената започна да се променя. Наистина много бавно, осъзнах аз. Нанитите, изобразяващи неравната повърхност на Венера, срещаха затруднения. Все едно гледахме клипче при максимално забавен каданс, буквално кадър по кадър.

— „Сокоро“, временно отстрани изображението на планетата.

Стоманеносивият диск се стопи, металната повърхност на стената се заглади. Почти физически усетих облекчението и благодарността на нанитите. Големият колкото закачалка за риза обект

в центъра на екрана стана по-ясен, с повече детайли, а анимираното изображение се завъртя по-бързо и с по-малко насичане.

— Какво е това нещо, мамка му? — възкликна Сандра.

— Прилича на... нещо закривено — казах аз. Завъртайки се, непознатият обект, доскоро правоъгълник със заоблени върхове, все повече заприличваше на овал. След още половин минута се превърна в идеален кръг. После отново заприлича на овал, после на правоъгълник със заоблени върхове, като писта от Формула 1.

Със Сандра се спогледахме.

— Кръгло е — каза тя. — Нещо като пръстен. Но за какво служи?

— „Сокоро“, има ли и други обекти в обхвата на сензорите ти?

— Не.

— Колко близо се намира обектът до повърхността на Венера?

— Обектът е частично заровен в земята.

— Кой е построил това нещо, по дяволите? — попита Сандра.

Погледнах я. Трябваше да призная, че въпросът е добър.

— Произходът на конструкцията неизвестен — отговори корабът.

— „Сокоро“, каква част от конструкцията се намира под повърхността? — попитах аз.

— Приблизително петдесет и един процента от конструкцията са под земята.

Замислих се върху последното. Усетих промяна в песента на двигателите и подръпване наляво — „Сокоро“ променяше курса, навлизайки автоматично в орбита около Венера.

— И какво ще правим сега? — попита Сандра почти шепнешком, сякаш се боеше някой да не я чуе. Лицето ѝ беше хем разтревожено, хем развълнувано, сякаш току-що сме открили незаключена задна врата и се чудим какво да правим по въпроса. В известен смисъл май се беше случило точно това.

Гледах я и мълчах; после казах сериозно:

— Наоколо няма никого...

— И?

— Може би трябва да влезем в този обръч. Да видим какво има от другата страна.

— Ти наистина не си в ред — каза тя.

Вдигнах рамене.

— Често ми го казват.

— Може да има, знам ли... космически мини или нещо такова — каза Сандра. — Или сонди. Алармена система на извънземните. Или ще се озовем с едноразовен билет в друга звездна система, пълна с роботи или буболечки, или... бог знае какво.

— Следващия път ще те оставя вкъщи — казах аз.

— По-добре недей.

Пак насочих вниманието си към екрана на предната стена.

— „Сокоро“, върни предния екран в нормален режим.

Стената се разля в сребриста течност, после отново ни показа диска на Венера. Междувременно планетата се бе уголемила и бе достигнала размерите на голяма автомобилна гума. Бързо скъсявахме разстоянието.

— Увеличи обратната тяга, но така, че гравитационното поле да не надхвърля три g.

Корабът се разтресе и се почувствах тежък триста и петдесет килограма... защото тежах точно толкова. Сандра взе да сумти в скоковото си кресло. Опитваше се да заеме по-удобна поза, но това беше мисия невъзможна. Дори главата си не можеше да помръдне в хватката на толкова силна гравитация. Долната ѝ устна беше провиснала, разкривайки стиснати до болка зъби. Дори за нанитноподсилените ни тела налягане от 3 g беше доста неприятно.

— Като се приберем, ще инсталирам второ пилотско кресло.

— Ще инсталираш, я — изръмжа през зъби Сандра.

Увеличената обратна тяга намали значително скоростта ни на снижаване. Важно бе да намалим скоростта, а оттам и инерцията, в случай че се натъкнем на вражески кораб и се наложи да бягаме по спешност. Бяхме толкова далече от всякакви подкрепления — да не споменавам, че проходащата ни флотилия трудно би ни осигурила такива дори в орбита около Земята, — че не бих могъл да спечеля и най-елементарната битка. Можех само да си плюя на петите, с надеждата че трите двигателя на „Сокоро“ ще осигурят достатъчно тяга за бягството.

Обратното ускорение продължи още няколко минути, през които разговорите бяха невъзможни. Стигнах до категоричния извод, че бъдещите ни кораби трябва да имат стабилизатори, защото противното

ограничаваше болезнено скоростта. Нямах представа каква скорост може да постигне корабът, така и не бях дръзнал да му наредя максимална тяга. Подобна заповед като нищо можеше да ни размаже по стените. Знаех, че ускорение от 6 g за повече от няколко минути причинява пълна загуба на съзнание, особено ако гравитационният натиск е приложен неравномерно, точно каквото се случваше в момента на Сандра — скоковото кресло не беше предназначено за такива натоварвания. Напомних си да въведа нови кодове за извънредни ситуации в мозъчната кутия на „Сокоро“, инструкции, по които корабът да се води, ако всички хора на борда припаднат.

След още десетина болезнени минути навлязохме в стабилна орбита и „Сокоро“ прекрати обратното ускорение. Венера вече заемаше цялата предна стена. Самите ние бяхме като буболечка, която пълзи по лицето ѝ. Точно под нас се намираше полузаровеният пръстен. Разбира се, визуалните системи все още не показваха нищо на големия екран, защото сензорите не можеха да пробият плътната люляна от вихри атмосфера.

— Защо телескопите и сондите ни не са засекали тази конструкция? — попита Сандра.

— Не знам. Атмосферата е плътна, но радиотелескопите виждат през газообразна материя. Може би онова нещо умее да се крие. Или не е било тук, когато сме пратили последната изследователска сонда. Ако не греша, Европа прати сонда тук малко след двехилядната година.

— Смяташ, че макросите са построили пръстена след това?

Не отговорих веднага. Не ми харесваха мислите, които се въртяха в главата ми. В дългия списък със загадки имаше няколко неща, които не подлежах на съмнение. Знаехме, че макросите са сформирали флота си тук и са използвали Венера като плацдарм за атаката си срещу Земята. Друг неоспорим факт беше бързата им реакция след провала на първата им атака. Само за няколко месеца бяха събрали нови сили за последващо нападение. Това означаваше, че или се придвижват из космоса със скорости далеч по-големи от скоростта на светлината, или че вече са били тук.

Отхвърлил бях хипотезата, че флотът им е бил в Слънчевата система през цялото време и част от него просто е бездействала. Ако

бяха разполагали с такъв ресурс, щяха да го използват още при първата атака, целия. Не бяха от най-умните машини.

Това логично водеше до заключението, че владеят свръхсветлинни скорости и че порталът, през който са влезли, се намира тук, на повърхността на Венера. По всичко личеше, че пръстенът е пряко вързан с начина, по който макросите стигаха до нашата звездна система.

— Някакъв портал трябва да е — казах аз. — Макросите са го построили или са го намерили, или нещо друго, не знам, и оттогава го използват, за да влизат и излизат от Слънчевата система.

— Откъде идват?

— Нямам представа, но мисля, че знам как да разбера — казах аз.

— Ако идеята ти е да минем през пръстена, Кайл, само бог знае какво ще намерим от другата му страна.

— Така е. Но в това е смисълът на експерименталната наука. Трябва да проучим и установим разликите между нашите хипотези и действителността.

— Това не е наука. Ние сме като две маймунки, които си играят с пищов.

Изсумтях.

— Предпочитам да ме сравняват с горила.

— Ще умрем бе — каза тя.

Замислих се над думите ѝ. Имаше известно основание. Но не бях изминал целия път дотук, за да си тръгна с празни ръце.

— „Сокоро“ — казах, — навлез в атмосферата и ни снижи към непознатата конструкция.

28.

Записах съобщение до екипа на генерал Кер. Е, той беше в немилост, разбира се, но аз все още мислех за него като за генерал. В съобщението обясних какво става и подробно описах „непознатата конструкция“, която бяхме открили на Венера. Не споменах, че се спускаме натам с непочтени намерения. Ако оцелеехме и се приберяхме у дома, щях да го уведомя за резултатите от експеримента. Ако не се върнехме, той беше достатъчно умен и сам да се досети, че пръстенът е опасен.

За пръв път проучвах чужда планета и ми се падна точно Венера — един от най-гадните светове в Слънчевата система. Повърхността ѝ беше *крайно* смъртоносна. Атмосферата ѝ беше деветдесет и два пъти по-плътна от земната. Атмосферното налягане се равняваше на налягането, което би изпитал човек, ако се намира на километър и половина под повърхността на земните океани. В добавка „въздухът“ беше отровен, съставен главно от въглероден диоксид и азот. Високите непрозрачни облаци, които обвиваха планетата като в саван, се състояха от сярна киселина. И за да стане още по-интересно, серните облаци препускаха около планетата, гонени от ветрове със скорост триста километра в час. На повърхността положението беше дори по-лошо. Температурата се движеше около приятните четиристотин и двайсет градуса по Целзий, достатъчни да стопят цинк в слънчев ден — не че на Венера имаше слънчеви дни.

Свързал бях дигитални записващи устройства към външните камери и сега ги включих до едно, за да увековеча спускането ни. Смятах да подаря данните на учените глави у дома като знак на добра воля. Тревожех се, че камерите няма да издържат на налягането и температурите, макар да бяха защитени с балистично стъкло, каквото използваха военните. Конструирани бяха да работят на шпионски самолети, но не при такива екстремни условия. Когато навлязохме в атмосферата, казах на „Сокуро“ да покрие всички външни портове с пласт от нанитен метал, включително и стъкления под на

обсерваторията. Щяхме да се спуснем на сляпо, ако не броим корабните сензори и релефния екран на мостика.

Спускането ни през атмосферата не вървеше гладко и Сандра не успяваше да прикрие растящия си страх. Ветровете блъскаха и подмятаха нашата консервена кутия с голяма площ и ниско относително тегло. Двигателите ръмжаха от усилието да поддържат някакво подобие на курс.

— Сякаш сме в центрофугата на пералня! — надвика врявата моето момиче.

— Минаваме през пласта от киселинни облаци — извиках в отговор. — Излезем ли от него, ще тръгне по-гладко.

— Какви киселинни облаци? — писна Сандра.

— Искаш ли да се връщаме у дома?

Сандра кимна. Очите ѝ бяха станали огромни. Каза още нещо, но аз не го разбрах.

— Вече е много късно за това! — извиках ѝ с усмивка.

Сандра ми показа среден пръст. Е, поне все още можехме да си общуваме.

Аз също бях притеснен, но заради нея демонстрирах спокойствие. Причини за тревога имах много и Венера беше само една от тях. Друга бе непознатата пръстеноподобна конструкция под нас. Макросите бяха третата. Ами ако онова нещо имаше автоматична отбранителна система? Още не ни беше прихванало с лъч, нито беше изстреляло ракети към нас, но може би беше само въпрос на време — докато не го подразним достатъчно. Ако наистина беше портал, имаше ли си копче за изключване? Отворен ли беше в момента, или затворен? И дори да беше отворен, дали преминаването през него не изискваше допълнителни предпазни мерки, за които ние не знаехме нищо? Радиационен щит например? Ако беше вход към пространствено-времеви проход, дупка в тъканта на вселената, и ние влезехме в него без инерционни стабилизатори? Щеше ли това да е последната грешка в живота ми?

И най-големият въпрос от всички — ако все пак преминехме успешно през портала — ако изобщо беше портал, разбира се, — кой щеше да ни чака от другата страна? Щяха ли да се зарадват, че моят малък кораб си вре носа в нещата им? Нещо не ми се вярваше.

Измъкнахме се от облачния слой, навлязохме в гъстата кафеникава мъгла отдолу и ветровете утихнаха. Отново можех да чувам Сандра.

— Това беше пълна лудост — каза тя.

— Знам, но все пак успяхме, нали? Тук, под киселинните облаци, ветровете са относително слаби. При повърхността газовете са гъсти като супа, а ветровете духат само с няколко километра в час.

— Ще спреш ли да споменаваш тези киселинни облаци най-сетне?

— Добре.

Бяхме само на двайсетина километра от пръстена. Виждах го на предната стена, висока арка, която изглеждаше *гигантска*. Трудно ми беше да преценя с точност, но ми се струваше около четири и половина — пет километра в диаметър. Долната ѝ половина беше потънала в земята и оставаше видима само за пасивните сензори на нанокораба.

— „Сокоро“ — казах, — искам да останеш на настоящата си позиция.

Корабът наби спирачки, променяйки посоката на тягата, и ние политнахме напред.

— Конструкцията активна ли е? — попитах го.

— Уточнете въпроса.

След кратък размисъл уточних:

— Излъчва ли енергия от вътрешен източник?

— Да — отговори корабът.

— „Сокоро“, знаеш ли как да активираш конструкцията? — попитах с надежда.

— Не. Конструкцията е неизвестна.

— Корабът вече изясни това, но ти пак трябваше да попиташ — обади се Сандра.

— Ами да — казах аз. Опитвах се да мисля. — Ако бяхме на „Аламо“, той със сигурност щеше да знае какво да прави. Той и събратята му потеглиха към най-далечната точка на Слънчевата система без никакво колебание. Обзалагам се, че и там има пръстен като този.

— Защо просто не минем през него? Тоест, ти така или иначе ще го направиш. Ако се мотаем тук, току-виж се появил някой макрос.

Замислих се над думите ѝ. Въздъгнах, после кимнах. Така де, артефактът беше гигантски пръстен. За какво друго би могъл да служи, освен да прелетиш през него?

— „Сокоро“, какво ще стане, ако минем през центъра на конструкцията? — попитах аз, отново с надежда.

Познатото колебание. Явно бях затруднил новоизлюпения мозък на кораба.

— Предположение — използваното първо лице множествено число се отнася до този кораб и неговия екипаж. Анализ въз основа на предположението — корабът ще излезе от другата страна.

— Без майтап — каза Сандра.

Намръщих се.

— „Сокоро“, къде е другата страна?

— Неизвестно.

— Страхотно — каза Сандра и скръсти ръце. — Е, ще го направиш ли?

— А ти искаш ли да го направя?

— Няма значение какво искам аз. Ти винаги си правиш своето.

— Може да загинем, затова питам какво мислиш.

Сандра ме погледна.

— Значи признаваш, че е опасно?

— Естествено, че е.

Май не ѝ хареса, че го признавам. Запитах се дали не умира от страх и не се шегува само за да отложи паниката. А аз току-що бях съсипал усилията ѝ с въпроса си. Може би Сандра разчиташе на демонстративната ми самоувереност повече, отколкото си бях давал сметка.

— И искаш аз да реша? — попита тя. — Ти какво мислиш?

— Трябва да опитаме. Трябва да проучим всеки технологичен артефакт на извънземните, на който попаднем. Не можем просто да си седим и да се надяваме някой да ни обясни принципите му на действие. Или да се молим да изчезне от само себе си.

— Да го направим тогава — каза тя. Изглеждаше уплашена.

Кимнах.

— „Сокоро“, махни металната ципа от предната камера. Искам да запиша това.

— Камерата няма ли да се стопи? — попита Сандра.

— Възможно е — казах и вдигнах рамене. — Като се приберем, ще монтираме нова. Струва си да поемем риска.

Екранът се събуди, захранен от дигиталните образи. Светът навън беше тъмен и мъглив. Повърхността беше напукана и приличаше на солени равнини, напечени от безмилостно слънце. Небето беше жълтеникавооранжево. Няколко секунди се взирахме занемели в образа. После се сетих да натисна копчето за запис на дигиталната видеозаписвачка и казах:

— Насочи камерата към пръстеновидната конструкция, „Сокоро“.

— Пренасочването извършено.

Присвих очи, но пак не видях пръстена.

— Може би сме прекалено далече — каза Сандра. — Атмосферата е... задимена.

— Ами да се приближим — казах аз. — „Сокоро“, снижи ни бавно.

Със снижаването атмосферното налягане върху корпуса нарасна. Корабът се люшкеше. Земята беше на километър под нас. Нагънатата повърхност от черни скали. Явно представата на „Сокоро“ за „бавно“ не съвпаднаше с нашата. По мои сметки се движехме със скоростта на малък самолет в земната атмосфера.

— Ето го — прошепна Сандра. — Прилича на арката в Сейнт Луис.

Кимнах. Ходил бях в Сейнт Луис преди години и това нещо, каквото и да беше в действителност, наистина приличаше на тамошната стоманена арка. Но беше черно, а не сребристо, и в метала не се виждаха никакви шевове. Ако изобщо беше направено от метал.

— „Сокоро“, направи кръг около конструкцията, като насочваш предната камера така, че да видим пръстена от всички ъгли.

Плъзнахме се наляво и набрахме височина. Минахме над планински връх, толкова близо, че беше чудо как скалите не остъргаха корпуса, и аз си дадох сметка, че корабът автоматично се е издигнал, така че хем да изпълни моята заповед, хем да избегне унищожение. Сандра също го забеляза. Вдиша шумно и затаи дъх.

— Внимавай повече, ако обичаш — каза тя. — Току-що каза на кораба да ни разбие.

— Спокойно — казах й. — Програмирам съм достатъчно предпазни мерки и корабът автоматично редактира заповеди, които застрашават целостта му.

— Значи животът ни зависи от твоите умения на програмист?

Усмихнах се.

— Животът ти зависи от уменията на програмист всеки път, когато се качваш на самолет. На екип от програмисти и инженери.

Тя кимна и направи опит да се отпусне.

— Имам доверие на теб и професионалните ти умения. Но не вярвам на онзи пръстен там и на макроските работи, които са го построили. Ами ако е капан, примамка?

Поклатих глава.

— Не. Разполагаха с достатъчно ресурс да ни унищожат и няма никаква логика да ни залагат капани. Сложните стратегии не са по силите на макросите.

— Добре, и какво ще правим сега? — попита Сандра.

— „Сокоро“, дай ми химически анализ на конструкцията.

— Неотразяващ материал. Конструкцията е изградена от кондензирана звездна материя.

— Тоест като от неутронна звезда? — попитах изненадано.

— Източникът на материала е неизвестен.

— Какво го държи? Гравитацията тук не е достатъчна да компресира материя.

— Неизвестно.

— Какво става? — попита Сандра.

— Корабът мисли, че това нещо е направено от неутроний или нещо такова.

— Какво, по дяволите, е неутроний?

— Като се приберем, ще те запиша на астрономически курс онлайн. Ще ни е много полезно, ако го издържиш.

— Естествено, че ще го издържа. А сега ми отговори на въпроса, професоре.

— Така се нарича материята на неутронните звезди или в центъра на всяка звезда. Гравитацията е толкова силна, че смазва материята до свръхплътна, колабирало състояние. Никой не е наблюдавал такава материя отблизо, разбира се... досега. Според нашите теории неутроний би трябвало да съществува в изгасналите

колабирали звезди. В по-голямата си част оцелялата материя е съставена от неутрони. Отдавна подозираме, че такова вещество съществува. Пръстенът сигурно тежи колкото цялата планета.

— Това не би ли променило оста ѝ на въртене? — попита Сандра.

Погледнах я с вдигнати вежди.

— Добър въпрос. Може би артефактът разполага с някакъв контрол върху гравитационното поле, така че хем да запази структурата си, хем да не разруши планетата.

Не можех да откъсна поглед от пръстена. „Сокоро“ все така обикаляше в широк кръг около него.

— Какво има? — попита ме по някое време Сандра.

— Тази технология... направо ме побиват тръпки. Ако извънземните са толкова далече пред нас... Това не са ти няколко термоядрени генератора. Това е удивително. Чувствам се като мравка, която зяпа косачка за трева и се чуди какво да очаква от нея.

— Този въпрос е лесен — каза Сандра. — Ще ни всмуче, ще ни завърти няколко пъти, после ще ни размаже на каша. Точно като мравки в косачка.

Кимнах. Може и да беше права.

— „Сокоро“, конструкцията тук ли е била построена, или е транспортирана и поставена на това място? — попитах кораба.

— Неизвестно.

— Откога е тук?

— Неизвестно.

— Защо ли ми се струва, че долавям модел в отговорите на кораба, Кайл? — каза Сандра. — „Сокоро“ изобщо си няма представа какво е това нещо. Компютърът му е в пелени, така че не го юркай.

— Да — казах аз. — За пръв път от много време „Аламо“ наистина ми липсва. Той беше по-умен от този кораб. Обзалагам се, че щеше да ми каже доста неща за арката.

Екранът угасна. Непосилните температури навън бяха видели сметката на предната камера. Почесах се по бузата и въздъгнах. Свършили ми бяха извиненията да се мотая на прага.

— Наистина ще вкараш кораба в това нещо, нали? — попита Сандра. — Не е за вярване.

— Колкото по-дълго се мотаем, толкова по-голям става рискът макросите да ни забележат. Не знам как ще реагират, ако ни заварят тук.

— А как ще реагират, ако се появим изневиделица в орбита около родния им дом?

— Ако се стигне до това, ще бягам.

— А ако не можеш? Или ако ни последват вбесени?

Вдигнах рамене и се усмихнах.

— Ами, тогава ще прибягна до красноречието си.

Насочих кораба напред и скоро разстоянието се скъси до половин миля. Задал бях курс към центъра на пръстена — лесна задача предвид гигантския му диаметър.

— Ами ако преминем в погрешната посока? — нервно попита Сандра.

— Какво имаш предвид?

— Това нещо има две страни. Откъде знаеш, че сме се насочили към правилната?

Замислих се. Нямахше откъде да знам.

— Вероятно няма значение — казах след малко.

— На бас, че това е последната мисъл на кучето, преди да излезе на магистралата.

Прехапах устни.

— Ами да помислим тогава. Венера се върти много бавно и на обратно.

— Тоест?

— Тоест слънцето изгрява от запад и залязва на изток и го прави за около двеста и петдесет земни дни.

— Кефи ме като говориш такива умни неща.

Погледнах я и видях в очите ѝ нещо познато, нещо, което обичах, но в момента нямах време да се възползвам от него. Тъжно е, когато пропускаш такива възможности.

— Какво? — попита тя.

— Нищо. Макросите се бяха събрали тук преди девет месеца, тоест преди един венериански ден. Значи, ако видим как са разположили корабите си тогава, може би ще разберем коя е правилната страна.

— Имаш запис оттогава?

— Е, не отблизо. Но имам всички записи от телескопите на Кер. Правителството от доста време е знаело, че макросите се събират тук и се крият зад планетата, преди да нападнат Земята.

— Гадняри с гадняри.

Свих рамене.

— Това е напълно в стила на изкуствения интелект. Основна тактика. Струпване на неочаквано място и изненадващо нападение с всички сили.

— Говориш за геймърски тактики, Кайл. Това не е игра.

— За компютрите всяка игра е на живот и смърт — казах аз. — Те не разбират разликата. Отнасят се към игрите и истинския живот с еднаква решимост.

Прегледах записите на Кер с помощта на интерфейс, свързан към дистанционно управление. Намерих онези, които показваха как корабите пристигат и се струпват зад Венера. Пуснах ги. Бяха много дълги, затова се наложи да превъртя часове запис, докато открия сцена, където наистина се случва нещо.

— Ето, там! — каза Сандра.

Седнала бе на облегалката на креслото ми, за да вижда по-добре. Близостта ѝ ме разсейваше. Насочих отново поглед към записа и натиснах бутона за пауза.

— Дай на мен — каза тя и ми взе дистанционното. Превъртя бавно назад. — Не знам какво беше, но се стрелна много бързо.

Изпитах мигновеното чувство на загуба, което изпитват всички мъже, когато някой им изтръгне дистанционното. Но не си го взех обратно. Така де, Сандра беше видяла онова нещо, не аз. Тя продължи да връща записа на бавна скорост, докато нещо наистина не примигна на екрана. Пуснахме го отново, вперили очи в екрана. Корабът се издигна от гъстата атмосфера и се плъзна зад планетата.

Изгледах записа няколко пъти.

— Заснето е от гледната точка на Земята. Според документацията телескопът е бил ориентиран така, че северът и югът са си на мястото.

— Какво?

— Север е нагоре, юг — надолу. Като гледам, корабите идват отляво, тоест от запад. В това има смисъл, защото се е случило преди един венериански ден и конструкцията е била долу-горе на същото

място като сега. Ние също се намираме в западното полукълбо на планетата, погледнато от Земята.

— Защото Венера се завърта около слънцето за една земна година?

— По-скоро за девет месеца, но иначе — да.

— Добре... — бавно каза Сандра. — Това какво ни показва за страните на пръстена? Коя е правилната?

Поклатих глава.

— Не съм сигурен. Корабите сякаш се издигат, без да завиват. Което би трябвало да означава, че в момента сме ориентирани правилно.

— Но не си сигурен? — попита притеснено Сандра.

— Да. Може да са излезли от другата страна, после да са завили под облачната обвивка и да са минали зад планетата, след като са излезли от атмосферата.

Тя ме погледна с тревога и примижа.

— Ако трябва да гадаеш, какво би...

— Бих казал, че в момента сме ориентирани правилно.

— Какви са шансовете?

Отворих уста да ѝ кажа, че е само догадка и че повишава шансовете ни най-много с десет процента. Истината беше, че или бяхме прави сто процента, или грешахме сто процента. И нямахме никаква представа до какво ще доведе евентуална грешка.

— Спри — каза тя и вдигна ръка. — Не ми казвай. Не искам да знам нищо за шансовете. Всичко ще бъде наред.

Усмихнах се.

— Точно така. Всичко ще бъде наред.

Тя ме целуна. Страстно и продължително. След минута завъртях глава да освободя устните си и ѝ казах нежно:

— Вържи се в скоковото кресло.

Стана ѝ неприятно и аз се запитах дали целувката не е била диверсия, предназначена да отложи заповедта ми към „Сокоро“. Е, почти беше успяла.

— „Сокоро“ — казах, загледан в любимата си. — Пълен напред. Вкарай ни в пръстена.

Корабът залитна, Сандра — също. Върза се в скоковото кресло и впери ококорен поглед в предния екран. Релефното изображение на

пръстена се приближи към жълтата буболечка на нашия кораб.
После минахме под арката и всичко се промени.

29.

Чел бях хипотези какво би се случило, ако наистина минеш през дупка в тъканта на вселената. По въпроса имаше само това, разбира се — хипотези и теории. Не го бяхме правили, а ако питате астрофизиците, нямаше и да го направим в обозримо бъдеще. И сега, докато прелитам през нещо като портал, който би трябвало уж да ме отведе до далечна звездна система, дори не можех да преценя дали теориите за подобни пътувания се потвърждават, или не. Едно знаех със сигурност — че стигнахме до другия край много бързо, мигновено почти, поне според моите сетива.

Преминаването беше съпроводено със специфично усещане, което ми напомни за слабите земетресения, познати на всички калифорнийци. При такива трусове винаги ми се завиваше свят, сякаш съм се изместил от центъра на тежестта си. Оглеждах се из стаята и виждах как стъблата на висящо растение се полюляват или как перките на изключен вентилатор се движат сами. Усещането идваше от вътрешното ухо и се изразяваше в чувството, че си седнал на въртящ се стол и някакъв невидим призрак леко го побутва.

Предната стена на мостика се нагъна във вълнички — първият показател, че настъпва голяма промяна. Новата версия на реалността приличаше на онази, която бяхме оставили зад себе си — жълтата буболечка на нашия кораб в центъра на голямата стена. Ала сивият диск на Венера с релефа на обжарените ѝ планини беше изчезнал. Доколкото можех да преценя, се намирахме в космоса и наоколо нямаше нищо освен пръстена и самите ние.

— Къде отидохме? — прошепна Сандра.

Не за пръв път чувах страх в гласа ѝ, но за пръв път се почувствах наистина зле. Тя беше силно изплашена, а аз си давах сметка, че съм поставил в риск и нейния живот, не само своя. Че е трябвало да обърна кораба и да я върна на Земята веднага щом я открих да виси от тавана на обсерваторията. Ако не друго, помислих

си, поне никога повече нямаше да пробва номера с гратисчията. Стига да се върнем някак у дома след това наше малко приключение.

Посочих стената.

— Венера я няма. Явно сме някъде другаде. Сигурно в друга звездна система.

Вътрешно се разкъсвах между паниката и силното вълнение. Озовали се бяхме при чужда звезда? Идеше ми да се разкрещя от възторг! И нещо повече, стигнали бяхме тук живи и здрави. Бих го отпразнувал с една бира, ако не бяха новите възли, които се връзваха в стомаха ми. Къде по-точно се намирахме? Кой ли ни прихващаше и потегляше към нас?

— „Сокуро“, покажи ми схема на цялата звездна система.

Корабът се поколеба.

— Задачата не може да бъде изпълнена сто процента. Няма достъп до всички сензорни данни. Част от обектите са предсказуеми, но не се наблюдават пряко от настоящите координати.

— Просто ни покажи каквото виждаш, а за останалото предположи.

Предната стена потрепна и се нагъна. Разни неща изпъкнаха в релеф, ставаха ту по-големи, ту по-малки. Явно процесорите на кораба срещаха затруднения.

— Предупреждение — така предложената схема включва непълни...

— Знам, „Сокуро“ — казах. — Просто изпълни заповедта, доколкото ти е възможно. Не е нужно да ме предупреждаваш за непълни данни, щом съм одобрил включването им.

— Горкият „Сокуро“ — каза Сандра. — Направо го торМОЗИШ.

Образът постепенно се изясни, а аз примижах, местейки поглед между секторите. Информацията беше жизненоважна, невиждана преди. В центъра имаше голям диск, вероятно звездата в центъра на системата. Около нея се носеха по-малки тела, поне десетина.

— Кайл, включи камерите — каза Сандра. — Искам да видя!

— Секунда — казах задъхано. Звездата в центъра изглеждаше малко... голяма. Малко прекалено голяма.

— „Сокуро“, от кой клас е главната звезда в тази система?

— Най-близката звезда е от спектрален клас В.

Примигнах изненадано.

— Син гигант?

— Може ли да я видим? — попита Сандра.

— В никакъв случай — сопнах ѝ се. — „Сокуро“, увеличи дебелината на корпуса. Трябва ми повече радиационна защита.

Корабът се поколеба.

— Наличната маса е недостатъчна.

— Увеличи масата около мостика тогава. Направи стените подебели, като най-дебела да е онази, която гледа към синия гигант.

— Определете увеличението на масата.

— Искам стените достатъчно дебели да спрат цялата радиация от звездата — казах аз.

— Масата — недостатъчна.

— Изтегли маса от войсковия трюм — наредих аз. — И от основни трюмове А и В. Започни веднага. Направи стените възможно най-дебели с наличната маса.

— Работя.

— Какво има, Кайл? — попита Сандра, беше се навела напред в скоковото кресло.

Обърнах се и опитах да ѝ се усмихна. Надявах се, че не ми личи колко се потя.

— Трябваше да се сетя за това. И за много други неща. Излязохме близо до син гигант.

— И?

— Ами, сините гиганти са големи звезди, които излъчват много радиация. Може да се изпържим.

— Не би ли трябвало да усещаме нещо?

— Може би не веднага.

Сандра примигна, после се обърна да погледне задната стена на мостика. Стената буквално вреше, сякаш загряваш живак в тенджерата. Загледах се на свой ред в стената, която се удебеляваше пред погледа ми.

— Корабът прехвърля маса от други свои части, за да ни защити.

— Това олово ли е?

Свих рамене.

— Не знам.

— Ами попитай кораба. Не искам да се изпържа.

Кимнах и погледнах стената, която вреше зад моето кресло. Представих си как „Сокоро“ е втечил и прехвърлил към мостика всички кресла, които бях монтирал за пехотинците. Язък за добрата ми идея.

Сандра издаде задавен звук. Завъртях глава към нея. Дали не бе получила тежка доза радиация? И я е усетила първа, защото аз имах допълнителната защита на креслото между себе си и беснеещата звезда зад нас? Знаех, че сините гиганти достигат размери двайсет пъти по-големи от нашето слънце, и нещо още по-лошо — че могат да са сто хиляди пъти по-ярки.

Сандра сочеше ужасено предната стена. Погледнах натам и видях червени буболечки. Някои се движеха в нашата посока.

— Идентифицирай приближаващите обекти! — наредих на „Сокоро“.

— Макроски кораби. Подробната идентификация предстои. Шест обекта се движат по курс към нас.

— Дали да не си поговорим с тях? — казах. Прехвърлил бях на „Сокоро“ всичко възможно от невралните мрежи на мозъчните кутии, с които разполагах. Когато нанокорабите ни зарязаха, с тях бяхме изгубили и огромната част от познанията им за вселената. Ежедневно си триех сол на главата, че не съм се сетил да копирам и съхраня голямата и опитна мозъчна кутия на „Аламо“. Що за преподавател по информатика не би отделил време да копира важен софтуер на резервен носител? За щастие „Сокоро“ беше научил достатъчно от мозъчните кутии на фабриките, за да говори примитивния бинарен език на макросите. Като се прибавеше и моята редакция на комуникационния код, би трябвало да можем да разговаряме с тях без проблеми.

— Трябва да бягаме, Кайл — каза Сандра.

— Бягството може и да не е най-добрият ни избор — казах аз. — Мисля, че са програмирани да проявяват предпазливост, когато се сблъскат с нетипично поведение. Поне досега това вършеше работа.

— Твоите теории могат да ми струват живота.

— Залозите са много по-високи от това — казах аз. — Залагам съдбата на целия ни вид. Остави ме да помисля.

Загледах се в траекториите на корабите. Изглежда, идваха от различни планети, по един от всяка. Възможно ли беше да са минни

съдове?

— Приближаващите кораби въоръжени ли са, „Сокоро“?

— Неизвестно.

— Различаваш ли оръжейни портове по корпусите им?

— Отстоянието е твърде голямо за конфигуриране на данни.

Присвих очи.

— На какво разстояние са? След колко време ще навлязат в обсега на нашите оръжия?

— Най-близкият обект е на приблизително три часа от най-големия ни ефективен обхват.

Поотпуснах се. Имахме време да помислим. Загледах се в схемата на звездната система.

— Колко време ще ни е необходимо да отидем до най-близкото от съседните тела?

— Един час.

Кимнах доволно.

— Стига, Кайл. Хич не си го и помисляй — каза Сандра.

— „Сокоро“, поemi по курс към най-близкото планетарно тяло — казах, без да поглеждам към нея. — Веднага.

— По дяволите, Кайл, трябва да бягаме!

— Защо? Те вече знаят, че сме тук. Можем да огледаме планетата, после да се върнем и да минем през пръстена, преди те да са се приближили достатъчно.

— Питаш защо не трябва да се мотаем няколко часа тук и да душим в задния им двор? Не е за вярване, че питаш, но все пак ще ти отговоря. Ами ако *изключат* пръстена, Кайл? За това сети ли се?

— Имаш основание. Но аз все още мисля, че рискът е оправдан. Дойдохме тук да научим нещо за системата. Вече научихме доста, но аз искам да науча още.

— Наистина ли искаш да подновиш войната?

— Ако сме го направили със самата си поява тук, то разузнавателната информация ще ни е още по-нужна.

Сандра изглеждаше ужасена. Започвах да се тревожа за здравето ѝ. Малкото ни приключение, изглежда, ѝ причиняваше голям стрес.

— Като се приберем у дома, ще е добре да си починеш. Ваканция или нещо такова. Имаш нужда.

— О, да. Точно от това имам нужда. Хайде да вземем следващата си радиационна баня на плажа.

През следващия час червените буболечки скъсяваха упорито разстоянието. Появиха се и нови. Докато наближим тъмното парче скала, към което летяхме, вече бяха двайсетина.

— „Сокоро“, мини зад планетата, така че синият гигант да е от другата ѝ страна спрямо нас.

Придвижихме се към нощната половина на мъртвия безименен свят. Гигантски кристали стърчаха на гроздове от повърхността. Можех само да гадая какви безценни залежи на незнани минерали се крият в тях. Може би тежките елементи, които бяха толкова редки на Земята, тук се срещаха в изобилие.

— На позиция сме — каза „Сокоро“.

На завет откъм тъмната половина на планетата, предпазени от лъчението на синия гигант, отидохме в обсерваторията. Сканирах всичко и направих много снимки, които да предам за анализ на учените у дома. На безименната скала под нас имаше обекти, които корабът изобразяваше в оранжево — наземни машини според обяснението на „Сокоро“. Накарах го да ни приближи до една от тях. Машината буквално смучеше ценни минерали от повърхността на планетата, като пиявица. Минен робот, машина по-голяма от всяка, която бях виждал. Дълга повече от километър, машината приличаше на бръмбар с двайсет сферични колелета. От колелетата стърчаха зловещи шипове, дълги по петдесет метра. Някои от шиповете бяха счупени, а до един изглеждаха износени от дълга употреба.

— Кайл, това е едно от най-зловещите неща, които съм виждала — каза Сандра.

Прелитахме съвсем близо до машината, но тя не ни обръщаше никакво внимание, а все така забиваше сондиращите си шипове в земята и вибрираше.

— Само друг робот би харесал гледката — съгласих се.

— На макросите им трябва много стомана, за да се възпроизвеждат — отбеляза тя.

— Тези машини не добиват желязо. Обикновените елементи като желязо, никел и въглерод се намират лесно. Мисля, че копаят за тежки метали — радиоактивни елементи и така нататък.

— Искаш ли да погледнем звездите оттук? Може да разпознаем някое съзвездие и да се ориентираме къде сме.

— Чудесна идея — отговорих.

Накарах кораба да се завърти с главата надолу. Стъпили на бившия таван, сега гледахме нагоре през „пода“ на миниатюрната си студена обсерватория към чуждата звездна система. Сто на сто бяхме първите човешки същества, които се наслаждаваха на тази гледка. Започнахме да правим снимки, хиляди снимки от различни ъгли.

— Разпознаваш ли някоя звезда? Някои са наблизо и са много големи.

Оглеждах с тревога небето. Имаше и други големи звезди в синьо-белия спектър. Вероятно се намирахме в малка група нови, млади звезди. Сините често се раждат в подобни струпвания, с характеристики като свръхвисоки температури и относително кратък живот.

— Не виждам Голямата мечка, нито Плеядите, нито нещо друго, което се познава веднага. Но онова там трябва да е Млечният път — казах и посочих светлата панделка, която пресичаше небето. — Това означава, че не сме нито в центъра на нашата галактика, нито в друга галактика с различна конфигурация.

— Но не е ли Млечният път по-ярък, отколкото би трябвало да е?

— Определено. Само че тази планета няма атмосфера, така че... Не мога да преценя дали сме по-близо до центъра на галактиката, или не.

— Според мен е и *по-голям* — каза тя. — И по-плътен.

Кимнах. Трябваше да се съглася с нея и от тази мисъл ме побиха тръпки. Ако се намирахме толкова близо до центъра на галактиката, че да долавяме видима разлика в размера ѝ, значи бяхме на много светлинни години от дома. Може би на хиляди светлинни години от Земята. Не го казах на Сандра обаче. И така беше достатъчно изплашена.

— Нашата задача е да направим колкото се може повече снимки и замервания, а експертите у дома ще ги анализират — казах с увереност, каквато не изпитвах.

— Още колко време ще се мотаем тук? — попита Сандра след малко.

— Мисля, че вече видяхме достатъчно. „Сокоро“, прехвърли щита към предната стена на мостика.

Процесът по преместването на щита от една част на кораба към друга отне няколко дълги минути. Върнахме се на мостика и се настанихме в креслата си. Междувременно предната стена възвря отново и се уплътни. По обратния път към пръстена щяхме да летим към синия гигант, затова бях наредил на „Сокоро“ да засили защитата на предната стена. Това беше и втората причина да се спусна към мъртвата планета — използвал я бях като временен щит срещу лъчението, така че корабът да преразпредели масата си „на завет“, без да бъде изложен на засилена радиация. Все едно се скриваш на сянка, докато си нагласиш шапката и слънчевите очила. След като „Сокоро“ прехвърли цялата резервна маса към предната стена, създавайки щит между нас и синия гигант, поехме обратно към пръстена. Помислих си, че за в бъдеще трябва да осигуря допълнителна защита на изследователските мисии... ако изобщо имаше такива.

— Така, сега покрив всички камери и се насочи към пръстена с ускорение 3 g.

Корабът изпълни заповедта. Двамата със Сандра изръмжахме под натиска на ускорението. Хрумна ми да отстъпя пилотското кресло на Сандра, но ако някой от нас щеше да припада, по-добре да е тя, а не пилотът. Намирахме се в бойна ситуация.

— Следващия път ще осигуря и за теб хубаво кресло като моето — обещах й. — Ако има следващ път.

— Защо да няма? — попита тя. — Мислиш, че ще ни настигнат и ще стрелят по нас?

— Възможно е, но има и куп други неща, които могат да се объркат.

— Какви?

— Скоро ще разберем — казах аз.

— Просто ми кажи.

Въздъгнах.

— Добре. Тревожа се за времето.

— За времето ли?

— Теорията за относителността.

— Моля?

Вдишах дълбоко няколко пъти. При голямо ускорение дори разговорите бяха трудни.

— Даваш си сметка, че се намираме на светлинни години от Земята, нали?

— Да.

— Ами, направих някои изчисления с помощта на компютъра. Най-близките звезди от тип В, за които знам, тоест сини гиганти, са Регул и Алгол. Те са на по-малко от сто светлинни години от Земята, но пак са много далече.

— Тоест, намираме се най-малко на петдесет светлинни години от Земята?

— Повече от това — казах аз и кимнах.

Сандра ме гледаше с големите си кафяви очи. Кожата ѝ внезапно придоби зеленикав оттенък.

— От ускорението ли ти става лошо? — попитах аз.

— Просто говори.

— Добре. Нали знаеш, че не би трябвало да пътуваме със скорост по-голяма от скоростта на светлината, на теория?

— Да, но го направихме.

— Може би.

Тя ме зяпна.

— Пътуването не продължи петдесет години!

— За нас — да, не продължи. Но извън нас, в реалността, може и да са минали петдесет години. Възможно е пътят дотук да е отнел много време и... сецаш се...

— Като се приберем, всичките ни приятели и познати ще са старци?

— Не точно. Работата е там, че сега ще изминем същото разстояние за същото време.

Хубавите кафяви очи на Сандра се загледаха в нищото, докато тя се опитваше да осмисли казаното от мен. Зеленикавият оттенък на лицето ѝ се задълбочаваше.

— Сто години. Повече от сто години. Ще са умрели отдавна.

— Може би — казах аз.

Наблюдавах я как се бори с тази представа.

— Затова постоянно си имаме работа с извънземни машини, нали, а не с форми на живот? На машините не им пука за времето. В

известен смисъл са безсмъртни.

— Да, но не бързай да откачаш. Може и да ни се размине. Има факти, които противоречат на тази теория. Например макросите реагираха много бързо, когато изпратиха още кораби, след като унищожихме първия. Ако релативистичните ефекти бяха налице, те не биха могли да реагират толкова бързо. Щяха да минат много години, преди да разберат, че сме ги победили и че трябва да изпратят още кораби.

— Не знам, Кайл. Може да имат на корабите си някаква технология, която ние нямаме. Този пръстен е техен. Те знаят как да работят с него. Може би разполагат с механизъм, който противостои на времевите ефекти и за който ние не знаем нищо.

Вдигнах рамене.

— Мда. Интересен повод за размисъл. Така или иначе, скоро ще разберем.

Сандра дълго мълча. „Сокоро“ се придвижваше към пръстена. Релефните изображения на вражеските кораби скъсяваха дистанцията, но по всичко личеше, че няма да ни настигнат. Добре, че бях оборудвал „Сокоро“ с допълнителни двигатели при минимален товар.

Бяхме на няколко минути от пръстена, когато Сандра се обади отново:

— Какво ще правим, ако е минал повече от век?

— Е, ще си бъдем двамата — бодро казах аз.

Тя не се зарадва особено на думите ми. Всъщност май по-скоро се ядоса.

— Знаеш ли какво ще направя, ако се приберем у дома и заварим всичките си приятели мъртви, Кайл?

— Не.

30.

„Сокоро“ беше подценил скоростта на макроските кораби или пък те бяха ускорили, осъзнавайки, че ще се измъкнем. Така или иначе, три от тях бяха почти в стрелковия ни обсег, когато стигнахме до пръстена.

Затаих дъх, готов за преминаването... Е, преминахме, но този път нищо особено не се случи. Нямаше потрепване. Нито онова особено чувство, което ме бе подсетило за слабите калифорнийски земетресения. И най-важното — сивият диск на Венера не се появи на предната стена.

— „Сокоро“, къде сме? — попитах с надеждата, че още не е успял да обнови изображението на екрана. Надеждата ми беше смътна обаче.

— Неизвестно — отговори корабът.

— Онова на екрана същият син гигант ли е, който наблюдавахме преди минута?

— Да.

— Изключили са тъпия пръстен — изръмжа Сандра. — Знаех си.

— „Сокоро“, премести щита на задната стена. Завърти се на сто и осемдесет градуса и включи двигателите на пълно обратно ускорение — нека са шест g.

Сандра ахна, после политна рязко. Разговорите станаха невъзможни, докато корабът завиваше и се тресеше. Сребристи реки от метал течаха по тавана и пода, събаряйки прикрепените мебели. Корабът прехвърляше маса от едната стена на мостика към другата.

— Какво, по дяволите... — почна Сандра, но не можа да довърши.

— Сигурно сме навлезли от погрешната страна — успях да изпъшкам аз.

— Следващия... път... сложи... тъпите... стабилизатори — изсъска тя.

— Непременно — измучах в отговор и я погледнах. Беше се превила почти на две от натиска на гравитационните сили. Понасяше го много по-зле от мен в моето пилотско кресло. Нейното не беше предвидено за такива натоварвания.

— „Сокоро“ — казах, — направи допълнителна стена зад скоковото кресло на Сандра. Обърни я така, че да гледа в същата посока като мен, и оформи пилотско кресло като моето.

Корабът изпълни нареждането. След няма и минута Сандра седеше в метално копие на моя стол.

— За малко да припадна — каза тя.

— Да, знам. Отдавна да си припаднала, ако нанитите в тялото ти не компенсираха натиска.

— Защо не се сети по-рано?

— Ами, изглеждаше много сладка залепена за стената.

Тя ме погледна заплашително. Гримасата ѝ изглеждаше още по-страшна заради силите, които нагъваха меките тъкани на лицето ѝ като вълнички и дърпаха назад дългата ѝ коса.

— Остави ме така, за да ми затвориш устата, нали?

Усмихнах се, после попитах:

— Металът убива ли ти?

— Убива ми.

Налагаше се да приложим сериозна обратна тяга, за да овладеем ускорението на кораба. Когато летиш в космоса с няколкостотин хиляди километра в час, обратният завой е трудна работа. Дори ако приложехме двойно по-голяма тяга от тази, с която се бяхме придвижвали от планетата към пръстена, щеше да ни отнеме половин час да обърнем и да се гмурнем отново в портала.

— „Сокоро“ — казах през зъби. — Изчисли времето до пръстена.

— При настоящата тяга — петдесет и шест минути.

— След колко време макроските кораби ще навлязат в стрелкови обсег?

— Двайсет и четири минути.

— Ясно. Намали тягата до 2 g, „Сокоро“.

— Сега пък какви ги вършиш? — повиши глас Сандра.

— Няма как да стигнем навреме — отговорих. — Ще трябва да се измъкнем с приказки. Преговорите няма да станат по-лесни, ако изглежда, че отчаяно се опитваме да избягаме.

— Да, но ако водещите им кораби са невъоръжени и така само осигурим време на другите, въоръжените, да ни настигнат?

Вдигнах рамене.

— Не е изключено. Но и без това се съмнявам, че навлизането в пръстена от другата му страна ще свърши работа.

— Смяташ, че са го изключили?

— Вероятно.

— Ако ни убият, значи никога повече няма да се изкъпем заедно, Кайл — каза тя.

— Мълчи. Мисля.

И наистина мислех. Опитът ми показваше, че макросите не са гении на стратегическото мислене. В общи линии бяха агресивни, когато доловяха слабост, и предпазливи, когато доловяха сила. Следователно най-добрата стратегия срещу тях включваше смелите и неочаквани действия. Като имах това предвид, скоро стигнах до нещо като план.

— „Сокоро“, отвори канал до най-близкия макроски кораб. Използвай основния бинарен език за комуникации с тях.

— Молба за комуникационен канал отправена... и приета.

Мълчание. Очаквал бяха някакво предупреждение или обвинения, но откъм макроския кораб не идваше нищо. Това добре ли беше, или зле? По-скоро нито едното, нито другото. Готови бяха да слушат, но не и да прекратят преследването. Щяха ли да стрелят, щом навлязат в обсег? Подозирах, че имат такова намерение.

— „Сокоро“, предавай всичко, което казвам, към макроския кораб, освен ако не ти кажа да затвориш канала.

— Разбрано.

— Аз съм Кайл Ригс, командир на вашите съюзнически сили от Земята.

Никаква реакция. Може би, също като нанокорабите, бяха пестеливи на приказки, освен ако не им зададеш пряк въпрос. Дипломацията им куцаше.

— Тук съм да уведомя командването ви, че ще бъдем готови навреме с уговорения товар, който да приберете от Слънчевата система — добавих. — Потвърдете, че сте получили съобщението.

Чух някакво бинарно чуруликане и въздъгнах. Ако не друго, поне бяха нарушили мълчанието си.

— Входящо съобщение: „Съобщението получено“ — каза „Сокуро“.

— Макроско командване, засичаме приближаващи макроски кораби. Какви са техните намерения?

— Входящо съобщение: „Незабавно унищожение“.

Хвърлих поглед към Сандра. Не трябваше да го правя. Тя изглеждаше ужасено и това ме разсея. Забравил бях, че тя не беше с мен, когато за пръв път си имах вземане-даване с макросите. Те можеха да бъдат... трудни.

— Неприемливо, макроско командване. Ние сме приятелски кораб. Ние сме ваши съюзници. Не ни принуждавайте да унищожим приближаващите се съюзнически кораби.

Последва дълга пауза. Може би корабите обсъждаха въпроса помежду си. Делеше ни голямо разстояние и радиосъобщенията се бавеха. Зачудих се какво ли представлява командната им структура.

— Спри да предаваш, „Сокуро“, но остави канала отворен. Можеш ли да ми кажеш кой кораб излъчва входящите съобщения? Искам при всяко пристигащо съобщение да ограждаш с кръгче излъчилиия го кораб.

— Опцията зададена.

— А сега поднови предаването.

Паузата в преговорите се проточи до цяла минута. Накрая Сандра загуби самообладание.

— Ще ни издухат, Кайл. Спри да говориш и направи нещо! Бягай или стреляй!

Вдигнах ръка и ѝ посочих големия релефен екран. Един от корабите беше ограден с кръгче.

— Входящо съобщение: „Не ви е разрешено да стреляте по макроски кораби“.

— Разрешено ни е да унищожаваме вражески кораби.

— Входящо съобщение: „Не ви е разрешено да стреляте по макроски кораби“.

— Макроски кораби, които стрелят по приятелски кораб, автоматично се класифицират като ренегати. Ренегатите са вражески кораби, следователно ще бъдат обстрелвани.

Нова пауза. Този път не погледнах към Сандра, но ясно долавях силното ѝ неодобрение. Вероятно не ѝ допаднаше фактът, че ги

заплашвам.

— Входящо съобщение: „Вашият кораб е класифициран като ренегат“.

— Обяснете причината за тази промяна в класификацията.

— Входящо съобщение: „На земните кораби не е позволено да напускат териториалния космос на Земята“.

— Прегледах условията по договора ни. Подобно условие не фигурира в тях.

— Входящо съобщение: „Договорът е променен“.

— Новите условия по договора са приети. Сега ни позволете да напуснем тази система, така че за в бъдеще да се съобразим с новото споразумение.

— Входящо съобщение: „Напуснете системата незабавно. Край на комуникацията“.

— „Сокоро“, прекрати излъчването и затвори канала.

Сандра си пое шумно дъх. Запитах се колко ли време го е била затаила.

— Кайл, ти си луд за връзване, честно, ти...

— Това е единственият начин да се говори с тях — прекъснах я.

— Те са като хищни зверове. Налитат с намерение да те изядат, но храбрата съпротива ги разколебава. В нашия случай подвиха опашки.

— Не знам — каза тя, вперила поглед в големия екран на стената.

Проследих погледа ѝ. Нито един от корабите не беше променил курса си.

— След колко време ще навлязат в стрелкови обсег, „Сокоро“?

— Два от макроските кораби вече са в обсег — отговори той.

Кимнах. Никой не стреляше.

— Какви са скоростта и курсът им?

— Намаляват скоростта, но курсът им остава непроменен.

— Ще стигнат ли до пръстена преди нас?

— Ако обратното им ускорение продължи без промяна, четири от тях ще стигнат до пръстена една секунда преди нас.

— Май идеята им е да ни ескортират до нашата система — каза Сандра.

— Много предвидливо от тяхна страна — казах и я дарих с усмивка.

Тя поклати глава.

— Това беше направо удивително. Току-що си възстанови правото на общ душ.

— Само толкова?

— Защо, още нещо ли искаш? — попита палаво тя.

Сандра го можеше това — да превърне скандала във флирт в рамките на десет секунди. Обожавах тази нейна способност.

— Имаш ли близначка? — попитах я.

Тя се огледа за нещо, с което да ме замери, но не откри нищо подходящо, затова само скръсти ръце и се нацупи. Личеше си обаче, че не е наистина сърдита.

Наредих на „Сокоро“ да обърне и да поеме със слаба обратна тяга към пръстена. Макроските кораби наистина ни ескортираха. Явно смятаха да ни следват до самия портал, а може би и през него. Досещах се, че не са в настроение за игрички. Машините по принцип държат много на правилата.

Измъкнах се с мъка от креслото си. Направих няколко предпазливи стъпки. Проблемът не беше в силата на натиска — тя беше близка до нормалната, — а в посоката ѝ — не отдолу нагоре, а настрани. Подпрях се на креслото, после се метнах към най-близката дръжка, каквито бях поръчал из целия кораб. Дръжките приличаха на скоби, като евтини закачалки за хавлиени кърпи, но много по-здрави. Придвигих се към стената и я докоснах. Металът се стопи под пръстите ми.

— Къде отиваш, по дяволите? — не се сдържа накрая Сандра, без да сваля поглед от усилията ми да стигна до кухнята. — Не ми казвай, че си огладнял точно сега.

Върнах се минутка по-късно, след като се бях преборил с вратата на хладилника. Ако мускулите ми не бяха нанитно подсилени, тази странична гравитация щеше да е почти непосилна. Дори с нанитите в тялото си се чувствах тежък, все едно съм с водолазен костюм на дъното на океана.

Смъкнах се в креслото си. Връчих на Сандра кенче бира, после отворих моето. Пивото вътре се разпени едва-едва. Повечето неща в хладилника бяха пострадали от гравитационните сили, но кутийките за бира неизменно издържаха на големите ускорения.

— Да празнуваме — казах аз.

— Да празнуваме какво?

— Живота. Все пак още дишаме.

— Ще пия за това — каза Сандра и надигна кенчето. Бирата потече по бузите и косата ѝ. Тя посегна към лицето си и почна да се оплаква. Да пиеш, когато ускорението те е залепило за креслото, е форма на изкуство, която Сандра още не беше усвоила.

— Топла е — каза тя след кратко мълчание. Вече приближавахме пръстена.

— Да. Сигурно е заради радиацията на синия гигант. Кухнята не е изолирана.

— Безопасно ли е да пием това нещо?

Допих си бирата, после смачках кутийката. Продължих да я мачкам, докато не стана колкото кубче захар. Да мачкам кутийки от бира ми се беше превърнало в навик.

— Не се тревожи за радиацията — казах. — Като се приберем, нанитите ще ни оправят на молекулярно ниво.

— Ще боли ли?

— Много.

После влетяхме в пръстена и всичко се промени.

31.

Скоростта ни не беше достатъчно ниска да навлезем безопасно в атмосферата на Венера. Да, движехме се при обратно ускорение, но на моя нанокораб нямаше скоростомер, а неясните гласови команди като „вкарай ни бавно“ явно невинаги вършат работа. Корабът не разполагаше с програмни кодове за допълнителна проверка на заповедите ми при навлизане в пръстен, нито имаше предишен опит с такива маневри. И резултатът се оказа плачевен.

Когато дойдох в съзнание, изчислих, че сме минали през пръстена със скоростта на звука. От астронавтска гледна точка това е много ниска скорост, но когато се удариш с нея в гъста като супа атмосфера, нещата не изглеждат точно така. Въздухът на Венера по плътност прилича на нашата вода. Да навлезеш в нея на скорост е като да забиеш самолет в океана. А ние дори не се плъзнахме по повърхността ѝ, а направо се плъснахме в нея.

Според мен бяхме оцелели само заради допълнителната маса, която корабът беше съсредоточил в стените на мостика. Останалата част от корпуса беше пострадала жестоко. Предната стена беше празна и огъната.

— „Сокоро“? — извиках кораба.

— Слушам.

Олекна ми. Поне мозъчната кутия беше оцеляла.

— Къде сме?

— Неизвестно.

— Защо предната стена е празна? — Гледах я и тревогата ми растеше бързо. Не просто липсваха познатите релефни изображения, стената беше огъната зловещо навътре на много места.

— Извънредните процедури наложиха нови приоритети на нанитните формации. Преминавам към стандартни настройки.

— Не — побързах да го спра. Не знаех какви са извънредните приоритети, но поне засега ми звучаха като добра идея. — Остани на извънредни приоритети.

— Разбрано.

Понечих да разкопча предпазните колани с дясната си ръка, но тя не ми се подчини. Усетих стържене на кости. Десният ми палец май беше счупен. Стиснах зъби, издърпах го рязко напред и го наместих. Нанитите щяха да свършат останалото. Разкопчах се с лявата ръка и се надигнах с мъка от креслото. Най-напред отидох при Сандра. Тя беше пострадала повече от мен и чувството за вина ме жегна с нови сили. Докоснах я и тя се размърда със стон.

— У дома ли сме?

— Почти — отвърнах. — Почивай, ранена си.

— Не ми пука — каза тя, стиснала здраво очи. — Само ми кажи коя година сме.

— Всичко е наред. Същият ден е. — Нямах представа дали я лъжа, или казвам истината.

Сандра се усмихна със здравата половина от устата си. От лявото ѝ око се стичаше кръв. Все така стискаше силно клепачи.

— Добре — каза тя и отново загуби съзнание.

Нагласих я възможно най-удобно в скоковото ѝ кресло. По стените течаха реки от нанити, като големи вени, които се издуваха, пулсираха, после изтъняваха отново и изчезваха. Корабът се опитваше да отстрани повредите. Попитах го за щетите. Останали бяхме без комуникации, без сензори и само с един двигател. И най-лошото — големият плосък екран беше спукан.

Проверих всички камери поред и открих една, която още работеше. Накарах я да препраща образите към пукнатия екран. После наредих на окуцелия си кораб да се придвижи до пръстена. Макроските кораби ги нямаше. Дали просто си бяха тръгнали? Или се намираха в орбита около Венера, или бяха поели към Земята да хвърлят един поглед? Не знаех и нямаше как да разбера.

Наредих на кораба да покрие със защитен капак от нанити последната работеща камера. Можеше да ми потрябва. После казах на „Сокоро“ да се измъкне от атмосферата. Най-неприятни бяха бурните ветрове в пласта на киселинните облаци. След като излязохме от тях, поех риска да махна защитния капак на камерата. За щастие тя още работеше. Без сензори и без минифабрика, която да произведе ново оборудване, придвижването ни към Земята щеше да е под сериозен въпрос.

Цяла седмица куцукахме към дома, засичахме Земята с камерата и внасяхме корекции в курса. Като всички планети, и Земята представляваше движеща се цел, а нашата тяга беше малка. Но все пак стигнахме до вкъщи, преди храната ни да свърши. Междувременно със Сандра бяхме оздравели напълно и откачахме от скука. Дори акробатичният секс при нулева гравитация започваше да ни омръзва.

Плъзнахме се към остров Андрос с огромно облекчение. Насочих „Сокоро“ към главната база, с мисълта за новините, които нося. Комуникациите ни още не работеха, така че никой не знаеше за завръщането ни. Кацнах с помощта на единствената си работеща камера и гласови команди към ослепения „Сокоро“. Лазерните кули ни прихванаха и следваха зловещо движението ни. Не стреляха, което беше добър знак — явно ни бяха познали.

Кацнахме и десетина пехотинци дотичаха да обградят кораба. Бяха с пълно снаряжение, костюми, шлемове, реакторни раници. Завъртях камерата да ги огледам и взех да се въся.

— Какво става? — попита Сандра. — Защо са се разтичали така? Не знаят ли, че сме ние?

— Нещо явно ги е изнервило.

Знаех, че трябва да изляза и да говоря с тях, но се поколебах. Облизах устни и усетих, че Сандра ме гледа.

— Нещо не е наред, ама никак — каза тя. — Онзи парадокс с времето, нали?

— Нее — проточих аз. — Времето си нашето, като гледам. Лазерните кули са нови-новенички. Лагерът изглежда съвсем същият.

— Недей да излизаш, Кайл. Нещо става, не усещаш ли? Накарай кораба да излети и да се махаме оттук.

Погледнах я.

— Защо?

— Това може изобщо да не е нашият свят. Ами ако сме се върнали в правилното време, но не на правилното място?

Примигнах. Това беше нова и страховита мисъл.

— Паралелна вселена? Не, не ми се вярва.

— Защо иначе ще се държат толкова странно, ако ни е нямало само десетина дни?

— Може да е минала година. Може да е имало преврат и да съм изпаднал в немилост.

— Още две причини да се махнем. Ако се изтеглим кротко, може и да не стрелят по нас.

Кимнах.

— „Сокоро“, ако изгубиш връзка с мен, следвай заповедите на Сандра.

— Сандра е команден персонал?

— Да.

Целунах я. Наложих се насилно да откъсна ръцете ѝ от врата си, после излязох навън.

Хората наистина бяха нервни. Когато люкът се стопи и аз пристъпих навън, те не се прицелиха в мен, но останах с впечатлението, че им се иска. Приблжих се към дежурния сержант. Май се сецах кой е.

— Сантос? — попитах.

Сантос отвори уста, затвори я, после пак я отвори.

— Да, сър. Радвам се да ви видя, сър.

— Какво става тук?

— Имаме заповеди да ви ескортираме до командния център, сър. Незабавно.

Погледнах другите пехотинци. Изглеждаха сериозни и в същото време изнервени. Кимнах.

Свързах се мислено със „Сокоро“, който скриваше от поглед небето зад мен: „Сокоро“, запечатай всички входи“.

„Разбрано“.

Май се сецах какъв е проблемът. Преврат някакъв. Кроу или някой от другите офицери се беше възползвал от отсъствието ми да заграби властта. Помислих си да хукна обратно към кораба, но едва ли щях да мина през въоръжените мъже. Най-добрият ми ход беше отново да блъфирам, както го бях направил с макросите.

Обърнах се и тръгнах към командния център. Пехотинците ме последваха. Сантос ускори крачка да не изостава и каза тихо:

— Такова, сър...

— Какво има, сержант?

— Знаете ли какво става, по дяволите?

Стрелнах го с бегла усмивка.

— Канех се да ти задам същия въпрос. Не се тревожи, сержант. Просто ми пази гърба, а аз ще оправя нещата.

Той сякаш се поотпусна. Аз също изпитах облекчение. Току-виж съм успял да превърна този отряд за задържане в почетна стража. Щом хората не знаеха какво става, значи организаторът на преврата нямаше пълен контрол върху ситуацията. Щом пехотинците още не бяха решили на чия страна са, тогава... е, щях да направя необходимото да минат на моя.

— Ще ми дадете ли пистолета си, сержант? — попитах.

— Ъъ, разбира се, сър — отговори той и ми даде личното си оръжие.

Изминах последните метри до командния център. Отдавна бяхме сменили стъклото на прозореца, което „Аламо“ беше счупил, измъквайки досадния генерал Соколов. Отворих широко вратата, вкарах Сантос и още двама пехотинци в сградата, после я затръшнах решително. Стъклото на прозореца се разтресе.

Кроу се беше навел над голямата компютърна маса. Тръгнах към него. Винаги съм предпочитал директния подход.

Кроу се обърна, видя ме и веждите му се свъсиха. Усмивката му приличаше на хищно озъбване. Кимнах му. Като ще е, да е, помислих си. Той тръгна към мен с разперени ръце и оголени зъби.

— Какви си ги вършил там горе, Кайл?

Останах изненадан. Очаквал бях друго, нещо от сорта на: „Свършено е с теб, Ригс“.

Кроу също го чакаше изненада, но от съвсем различно естество. Той погледна надолу и видя пистолет, опрян в корема му.

— Какво става, мамка му? Я го прибери това. Имаме извънредна ситуация. — Избута пистолета настрани и аз не възразих. Посочи към компютърната маса. Проследих пръста му. Бях объркан.

— Появиха се преди три дни. Отначало само прелитаха и оглеждаха. Опитахме се да говорим с тях, но те не ни обръщаха внимание. А после китайците осраха картинката.

— Китайците? — попитах невярващо.

Погледнах компютърната маса. Показваше карта на Източна Азия, обсипана със символи на военни бази, големи градове и войскове подразделения.

— Какво става, Джак? — попитах. — Приеми, че нямам представа за какво говориш.

— Говоря ти за макросите, Кайл. Те се върнаха, а китайците изстреляха ракети по тях от силозите си в Тибет, онези около Делинга. Явно са разработили някакви нови ракетни системи и са решили да ги изпробват. И сега макросите ги бомбардират. Избиват милиони.

32.

Едва не повърнах. Чувството за вина му задуши, ужасната мисъл, че съм направил монументален гаф, пък било то и неволно. Тичах към кораба си и се питах дали по същия начин се чувства и шофьор, помел цял клас деца на пешеходна пътека.

Не можеше да е съвпадение. Макросите ме бяха последвали през пръстена. Решили бяха да разузнаят системата ни, точно както аз се бях опитал да разузная тяхната. Нормална реакция, почти човешка по своето естество, реакция, която бях предизвикал аз. Каква беше онази поговорка да не будиш лъва, когато спи?

Последвали ме бяха с идеята да хвърлят едно око на новия си съюзник, а после ситуацията се беше сговнила. Следващата грешка я бяха направили китайците — поне за това не беше нужно да поемам вината. Паникьосали се бяха. Видели бяха четири макроски кораба в орбита над земята си и ги бяха сръчкали.

Разработили били нови оръжия. Естествено, че ще разработят. Всяка държава на Земята с подобие на армия трескаво работеше по оръжейни системи за война в космоса. Не разполагаха със синтезна технология, нито с нанити, но имаха старомодните си електронни компютри, балистични ракети и ядрени бойни глави. Когато макросите са се появили в орбита над тях, параноята е взела връх, здравият разум е отстъпил пред страха, че ще се превърнат в нова Южна Америка. Открили бяха стрелба и дори бяха успели да свалят един от четирите макроски кораба.

Но на жестока цена. Ако можеше да се вярва на докладите, трите оцелели кораба на макросите бяха нанесли на Китай стотина ядрени удара. Целили се бяха не в големите градове, вярно. Излели бяха студения си гняв върху военните инсталации. Само че Китай си е Китай, тоест тъпкан с хора. Жертвите вече наброяваха милиони и поне още толкова щяха да умрат заради радиацията и общия хаос. И то ако бомбардировката бъдеше прекратена веднага.

Стигнах до кораба за секунди, пришпорвайки докрай подсилената си с нанити мускулатура. Сандра ме последва и се върза в креслото си. Наредил бях на „Сокоро“ да се издигне още преди да сме приключили с всички закопчалки.

Сандра ме погледна, очите ѝ тъмнееха от тревога.

— Какво е станало? — попита с тънък гласец.

Обясних ѝ за Китай с няколко кратки изречения.

— Вината не е твоя, Кайл — каза тя.

Стори ми се, че плаче, но не погледнах към нея. Цялото лице ме болеше, мускулите ми се издуваха и връзваха на възли.

— Какво ще правим? — попита тя.

— Отиваме при фабриките. Ще ми трябват някои неща.

Кацнахме в уж тайната ми база и аз направих бърз преглед на наличностите. Имаше един готов резервен двигател. Сензорна система и комуникационен модул можех да взема от друг кораб. Ремонтните работи биха отнели дни, ако разчитах само на човешка сила. За щастие, всеки нанокораб беше изграден реално от милиарди работници, затова аз само натоварих системите в един от трюмовете и излетях незабавно. Корабът щеше да свърши останалото — щеше да постави системите на местата им, да ги интегрира в себе си и да ги включи. След петнайсет минути вече летяхме към Китай.

Свързах се с Кер за подробности около китайската ситуация, говорих и с Кроу за бойния капацитет на нашия флот. Освен това прехвърлих всички файлове и видеа от пътуването си на Кер. Той имаше на разположение куп учени глави, които да анализират информацията по-добре от мен.

— Реших да не изпращам новоизлюпения ни флот срещу макросите, когато се появиха в орбита — каза Кроу. Стори ми се умърлушен — явно дори той изпитваше чувство за вина, след като бяха загинали милиони, които се бе закълел да защитава.

— Вдигна ли изобщо корабите? — попитах го.

Той се поколеба.

— Не. Флотът остана на земята.

— Може би си постъпил правилно — казах. — Решението ти е било продиктувано от съмнителни причини, но въпреки това е било правилно.

— Какво имаш предвид?

— Имаме нов протокол в уговорката си с макросите. Всичко, което открие стрелба, било от наша страна, било от тяхна, преминава в графата на ренегатите.

— Тоест китайците се явяват ренегати?

— Да. И ако ти беше вдигнал флота, според договора е трябвало да стреляш по китайските бази заедно с макросите, за да защитиш корабите им.

— Никога не бих издал такава заповед!

— Знам. Само че това би било в нарушение на договора ни, което автоматично би довело до подновяване на войната.

— И каква е разликата? — вметна Сандра. — И така убиват милиони. Все едно сме във война.

— Ситуацията е много деликатна — изпревари ме Кроу. — Макросите са достатъчно силни да ни смажат, когато си поискат. Трябва на всяка цена да съхраним съюза, колкото и да е неизгоден за нас.

— И защо летим към Китай, Кайл? Какво ще правиш?

Не й отговорих веднага.

— Каквото се наложи — казах накрая.

Кроу и останалите се събраха в плътна формация зад нашия кораб. Общо флотилията ни наброяваше двадесет и девет кораба.

— Прехвърли ми командването на операцията, Кроу — казах по частния канал.

— Имаш ли представа какво ще правиш този път, Ригс?

— Нямам време да ти обяснявам всяко свое действие. Хора умират. Ти имаш ли план? — попитах го. — Кажи ми как да спасим Китай.

— Идея си нямам, мамка му, и ти го знаеш.

— Тогава ми прехвърли командването и млъкни.

Отне му още няколко секунди, но накрая спря да мърмори и уведоми останалите пилоти да следват моите заповеди, докато трае операцията над Китай.

След още няколко минути се издигнахме в орбита. Придвижихме се над Атлантическия океан, после над Африка и Близкия изток. За известно време бяхме в безтегловност. Не ми беше останало време да заменя повредените камери, но онази, с чиято помощ бяхме открили пътя към дома, още работеше. Насочих я към Далечния изток.

— Виж — казах на Сандра.

Тя си пое рязко дъх. Нощта току-що беше паднала над Източна Азия. Нямаше и помен от градски светлини. Цялата страна тънеше в мрак, ако не се брояха десетките горещи зони. Вятърът носеше дълги валма дим и пепеляк над континента към огрените от слънцето Сибир, Монголия и Непал.

— Сякаш са изригнали десетки вулкани — каза тя. — Не може така, Кайл. Тези машини ни избиват както и когато им скимне. Трябва да ги спреш.

— Ще направя каквото мога — казах аз. Мислех си, че бе трябвало да я оставя в базата, но истината беше, че едва сега се сещах за това. Свикнал бях да е с мен на борда.

— „Сокоро“, работи ли основната ни батарея? — попитах.

— Да — отговори корабът.

— Свържи се с батареите на всички кораби. Искам да стрелят едновременно по моя заповед.

— Групова връзка налице — каза след секунда „Сокоро“.

— Активирай главните батареи.

Чу се жужене. Нещо се раздвижи над нас, там, където се намираше единствената оръжейна установка на кораба.

— Не можем да унищожим три макроски кораба само с двайсет и девет от наша страна — каза Сандра.

Не отговорих. Планът ми нямаше да ѝ хареса. Помислих си дали да не я помоля да изчака в спалнята, но знаех, че тя няма да се съгласи, затова не казах нищо.

Трите червени обекта вече се бяха появили на предната стена. Подредени бяха в съвършена формация. Свържеш ли ги, щеше да се получи идеален правоъгълен триъгълник. Всичките бяха големи... гигантски. Трийсет пъти по-големи от моя мъничък кораб. Знаех, че оръжейните им системи вече са ни прихванали.

— „Сокоро“, покажи ми военните цели на Земята под макроските кораби. Оцвети ги в жълто.

Стотина жълти буболечки плъзнаха като лунички на стената.

— А сега ги маркирай в червено, „Сокоро“ — казах. — Махни движещите се цели. Покажи ми само сградите и неподвижните машини.

Изображението на екрана се промени. Две трети от обектите изчезнаха. Останаха миниатюрните квадрати на радарни инсталации, казарми, комуникационни центрове и други подобни.

— Какво правиш, Кайл? — попита Сандра напрегнато.

Не отделях поглед от големия екран.

— „Сокоро“, всички кораби ли приеха груповата връзка?

— Да.

— Дезактивирай опцията за отмяна — казах аз. — Докато не наредя друго, груповата връзка има приоритет.

— Параметрите зададени.

Плъзнах поглед по целите под нас. Намирахме се над Китай и убивахме скоростта си. Макросите не бяха променили формацията си, движеха се по стария си курс над Азия. В момента не стреляха. Може би избираха нова, сочна цел. Или произвеждаха нови ракети по бързата процедура. Фактът, че още не се бяха оттеглили, нито се бяха насочили към друга част на света, не вещаеше нищо добро. Показваше, че мисията им още не е завършена.

— „Сокоро“, позиционирай флотилията ни за стрелба.

Ракетните установки се намираха на покрива на корабите ни. За да стреляме към Земята, трябваше да се обърнем с главите надолу. Това не представляваше проблем за екипажите, защото бяхме в безтегловност и представите за „горе“ и „долу“ бяха лишени от реално съдържание.

— Наистина ще го направиш, нали? — попита Сандра с лишен от каквито и да било чувства, направо мъртъв глас.

— Виж, по-добре иди в другата стая.

— Не.

Поех си дълбоко дъх и наредих на корабите да стрелят по китайските военни обекти. Широки зелени лъчи пронизаха атмосферата и изпепелиха камиони, танкове, самолети и хангари. Избухваха бункери. Ракетни установки, зарязани по улици и пътища, се стопяваха на локви метал. Представях си как възпламененото им гориво разцъфва в миниатюрни гъби.

Систематично унищожавях конвенционалната военна мощ на Китай.

33.

— „Сокоро“, дезактивирай молбите за отваряне на канал, постъпващи от Звездната армада — казах аз. Писнало ми бе да отхвърлям прииждащите молби от всички кораби във флота. — Отвори канал към командния макроски кораб.

— Молбата за комуникационен канал приета.

— Изпрати им следното: „Всички земни цели, класифицирани като ренегати, ще бъдат унищожени“.

— Входящо съобщение: „Да“.

Търках брадичка, потънал в размисъл. Как да ги разкарам, за да прекратя стрелбата?

— Предай им молба да упълномощят нас за премахването на ренегатските цели.

Този път паузата беше доста по-дълга. Чудех се дали макросите са попадали в подобна ситуация преди. Може би никоя друга раса не бе проявявала нашата готовност да се самоунищожи, за да угоди на капризите им.

— „Сокоро“ — казах, щом забелязах, че стрелбата е спряла. — Прихвани отново по-големите инсталации, които не са били унищожени напълно при първия обстрел. Стреляй по някоя от тях на всяка минута.

— Прието.

Корабът потръпна отново, когато кулата се завъртя; миг по-късно лазерен лъч пробива атмосферата на път към Земята. Облаци дим покриваха Китай и лъчът не се виждаше, но аз знаех, че ще достигне целта си.

— Входящо съобщение: „Ренегатните мишени трябва да бъдат премахнати напълно“.

— Потвърдено — побързах да кажа аз.

— Входящо съобщение: „Командването на операцията прехвърлено към местните съюзнически сили“.

След което потеглиха. Запазвайки триъгълната си формация, макроските кораби минаха бавно над Япония и продължиха над Тихия океан.

— „Сокоро“ — казах бързо, — цели се само в празни, разрушени военни мишени по периферията.

— Прихващането извършено.

На предния екран още се виждаха десетина потенциални мишени. Тях нямаше да ги закачам. Вместо това щях да нанасям удари по сгради, които вече бяхме разрушили. Надявах се оттук насетне загубите в жива сила да са минимални.

След още няколко часа макросите бяха направили две пълни орбитални обиколки около Земята. Повече никой не стреля по тях. Земните правителства си бяха научили урока. Ние все така висяхме над Китай и стреляхме по мъртви мишени.

Без да кажат нищо повече, макросите напуснаха земната орбита и се отправиха към Венера. Още часове наред продължих да се правя, че обстрелвам Китай, докато макросите не излязоха от сензорен обхват и Земята не застана между техните оттеглящи се кораби и осакатената нация.

Междувременно Сандра се бе успокоила. Беше ужасена, естествено, но сякаш вече не ме винеше. Изглеждаше уморена, изцедена направо. Нямаше помен от закачливата усмивка и колежанските маниери на момичето, в което се бях влюбил. Надявах се някой ден да си ги върне. Тази война вземаше тежък данък от всички ни.

— Длъжен беше да го направиш, Кайл — каза тя, след като донесе по едно питие. Безалкохолно този път. Бирата отдавна беше свършила и не бе останало време да попълня провизиите си при краткия ни престой на Андрос.

— Благодаря ти за разбирането — казах аз. — „Сокоро“, отвори изходящ канал към всички кораби от Звездната армада.

— Канал отворен — каза корабът.

— Съжалявам, че се наложи да преживеете това — казах аз. — Мнозина от вас нямат никакъв опит в тази война. Важно е да не забравяте, че *още* сме във война. Договорът ни с макросите изглежда неизгоден за нас, но не е така. Наложил се да стреляме по земни мишени, за да запазим този договор. Все още не сме готови да се

сражаваме с тях като равни. От тяхна гледна точка китайската армия е нарушила споразумението и автоматично се е превърнала в ренегат. Ако бяхме атакували макросите, дори ако бяхме унищожили и трите им кораба, щяхме да обречем Земята и целия си вид.

Отпих от газираната вода. Погледнах Сандра. Тя се усмихна криво: явно не беше способна на нищо повече в момента.

— „Сокоро“, отвори входящи канали — наредих. — Затвори груповата връзка между корабите.

— Параметри зададени.

Пръв се обади Кроу. Явно беше в настроение да се цупи.

— Можеше да ми кажеш какво си намислил — започна той.

— Радвай се, че не го направих — отвърнах. — Наистина ли предпочиташ да беше одобрил тази заповед?

— Ти постъпи правилно... мисля. Но все пак трябваше да ми кажеш. Кроу, край.

Изпухтах и наредих на кораба да потегли обратно към Андрос. Предстояха ни ремонтни работи. Дори не погледнах дали другите ме следват. Засега можеха да правят каквото поискат.

За моя изненада, Сандра се чучна в скута ми и отпусна глава на гърдите ми. Не каза нищо.

Не исках да сбъркам, затова само я потупах несръчно. Боял се бях, че ще ми бие шута след злополучната ни експедиция, но тя, изглежда, разбираше, че просто съм направил необходимото да огранича щетите.

Обади се Кер.

— Китайците искат кръв, Кайл. За щастие, вече нямат с какво да отмъстят за жертвите си. Знам, че направи нещо, за което се иска много кураж, както и че беше неизбежно. Но на твоето място не бих посягал към курабийки с късметчета поне едно десетина години.

— Мерси за съвета — казах аз.

— Още нещо. Открихме къде е вторият пръстен. Е, поне засякохме мястото, където подозираме, че съществува втори пръстен.

— Слушам те.

— Чувал ли си за Тюхе? Хипотетична планета в Облака на Оорт.

— Нека позная — намира се там, където изчезнаха нанокорабите?

— Ти си истински пророк. Да, в исторически план Тюхе е била възможно обяснение за един странен ефект, който се наблюдава в най-далечните и тъмни краища на нашата звездна система — необяснимо струпване на комети и друг космически боклук. Хората смятали, че е възможно голяма и тъмна планета да е скрита в далечна орбита и да променя траекториите на ледените късове в района. Само че сега, с новите данни, сме склонни да смятаме, че там има не планета, а още един пръстен като онзи на Венера.

— Пръстенът на Венера също повдига много въпроси — казах аз. — Например как е възможно да не сме го засекли преди.

— Изобщо не би трябвало да ти казвам тези неща — каза Кер.

— Но ще ми ги кажеш така или иначе, защото ви предоставям безценна информация. И защото съм един от малцината, който да оползотвори вашите разузнавателни данни.

— Да, нещо такова. Венера има дебела кора, петдесетина километра дълбока. Според нас пръстенът не е спуснат от космоса. Нашата теория гласи, че се е намирал *вътре* в планетата и неотдавна е бил изтеглен на повърхността.

— Ха — възкликнах. Това би обяснило доста неща. — Някаква представа кой и кога е построил пръстените?

— Те са тук много отдавна. Може да са ги построили Сините. Или някой друг, с когото още не сме се срещали.

— Много окуражаващо, предвид дружелюбието на всички, с които се срещнахме досега. Ами атмосферата на Венера? Защо не се е изляла в бездната от другата страна на пръстена, във владението на синия гигант?

— Още работим по този въпрос. Засега знаем само, че твърдо движещо се тяло като кораб може да активира пръстена и да премине в друга звездна система.

— Да — казах аз. — Както обикновено, знаем как функционира технологията, но не разбираме принципите ѝ. Нито можем да построим свой пръстен.

Разказах му теорията си, че сме като американските индианци, които са се научили да стрелят с пушки, използвайки оръжията на своя по-напреднал противник.

— Е, ние поне още не сме се покорили — каза той.

— Да, не сме. Искам да ми направиш една услуга.

— Каква?

— Ако дойдат и ни предложат купчина заразени със смъртоносна болест одеяла като на индианците... просто откажете, става ли?

34.

Мисълта за Китай продължаваше да ме измъчва. Давах си сметка, че съм поел риск и че той се е оказал неоправдан. Вината ми тежеше като камък на шията. Постоянно си напомнях, че макар аз да бях провокирал макросите, макар да бяха последвали мен в Слънчевата система за патрулна обиколка, китайците сами бяха подписали присъдата си. Платили бяха висока цена за глупавото си решение да стрелят по макросите, цена, в която моят дял беше малък. Нещо повече, в дългосрочен план именно аз бях спасил народа им от пълно унищожение. Освен това бях спрял макросите, преди да ударят с ядрени бомби останалата част от света, предотвратил бях подновяването на войната.

Понеже бях отсъствал повече от седмица, а Барера не ми беше спретнал преврат, го повиших в подполковник. Майор Робинсън се намуси. Барера не реагира изобщо — той беше стоик, от онези мълчаливи и работливи хора, от които всеки лидер има нужда зад гърба си.

Когато казах на Кроу за повишението, той ми размаха дебелия си пръст.

— Браво бе, страхотно. Що не му дадеш и медал, задето прати Китай в каменната ера, като си почнал да го награждаваш?

— Аз заповядах стрелбата, не Барера.

Кроу поклати глава.

— Не казвай на никого за това. Медиите не обвиняват теб, така че си трай.

Намръщих се.

— Е, кого обвиняват тогава?

— Мен! — ревна Кроу и заби палец в гърдите си, толкова силно, че кожата се разкъса. Когато извади пръст от плитката дупка, по тениската му се разля петно, а по компютърната маса пръсна кръв.

— Още не си свикнал с нанитните си мускули, а, Джак? — подметнах.

Кроу бръсна с раздражение окървавената си тениска.

— Винят мен, Ригс, защото аз съм адмиралът. Аз би трябвало да командвам флота.

— Защо не им кажеш, че аз съм командвал операцията?

Кроу се ухили, но в изражението му нямаше и следа от веселие.

— Наистина ли не схващаш, Ригс? Аз съм главнокомандващият. Останалото са подробности. Вината е моя. Теб медиите те обичат, а мен ме мразят. Не следиш ли новините?

Поклатих бавно глава.

— Защо ли не се учудвам — измърмори Кроу. Разкъса тениската си и попи с нея кръвта, която се процеждаше от раната. — Единственият, по когото припадат, не дава пукната пара. Винят мен, че съм осрнал пейзажа, а аз нямах контрол дори върху собствения си кораб.

— Животът не е справедлив, Джак — казах му. — Поне можеш да се утешиш с мисълта за щедрата адмиралска пенсия.

Кроу ме стрелна с отровен поглед. Усмихнах се и си тръгнах. Трябваше да събера армия, а ми оставаха само три месеца да го направя.

Дните неусетно преливаха в седмици. Вече разполагах с пехотинците, оръжията и униформите, но това не беше всичко. По-голямата част от товара се падаше на оборудването и екипировката. Когато бях сключил сделката с макросите, изобщо не се бях сетил да попитам какъв ще е светът, където ще се бием. Райска градина или голо парче скала без атмосфера? Горещо ли ще е, или студено? Каква гравитация да очаквам? Толкова много неизвестни... Как, за бога, да създам армия, която да е ефективна при всякакви условия?

С Робинсън проведохме куп среднощни съвещания по въпроса. Той ме придружаваше като мой заместник. Имаше известен опит и досега демонстрираше лоялност. Планирах след края на това малко упражнение да повиша и него в подполковник. Не му го казах обаче. Най-добре е да ги държиш на нокти.

Поставих Барера начело на производството. Когато потеглехме с макросите, той щеше да остане като мой представител на Земята. Щеше да поеме всичките ми функции, включително тази да дърпа юздите на Кроу. Поне такъв беше планът.

С Робинсън жонглирахме с параметрите. Не знаехме с каква товарна площ ще разполагаме на макроските кораби. Теглото на товара беше уточнено, но не и какъв обем ще ни бъде отпуснат. Не ми се искаше да прескоча до синия гигант и да ги питам за подробностите. Ако съдех по горчивия си опит, всеки следващ въпрос можеше да ни струва Канада или Мозамбик, да речем. Не исках да допусна нови ужасни грешки, затова реших, че трябва да вземем със себе си всичко необходимо — водата, храната, въздуха и дори жилищата. Какво можеха да знаят трийсетметровите роботи за удобните херметизирани каюти с легла, душеве и работещи тоалетни? Медицинското обслужване също беше в челото на списъка. Събрах екип от лекари и медицински сестри, които да влязат в ролята на спешно отделение. Нанитите можеха да се погрижат за всяко нараняване, но за това бе нужно време, а често нараняванията бяха толкова тежки, че пехотинецът умираше преди нанитното лечение да е подействало. Все още имахме нужда от плазма при тежка кръвозагуба, както и от още стотина други неща.

— Не можем да покрием всичко, сър — каза ми Робинсън един ден, седем седмици преди крайния срок.

Погледнах го.

— Ще довършим мисията си, майоре.

— Да, сър — каза той. — Но не виждам как ще се адаптираме към екстремни условия, за които не знаем нищо. Например на свят, където гравитацията е четири пъти по-голяма от земната.

— Ще трябва да приемем, че макросите не са съвсем малоумни. Знаят на какво сме способни и едва ли ще ни пратят на място, където да сме безполезни. Предполагам, че ще изберат свят, където можем да оцелеем.

— Ами ако трябва да се сражаваме под вода? — попита Робинсън. — Оръжията ни няма да са ефективни в течна среда. Ами ако противникът разполага с по-високи технологии от нашите? Ами ако имат щитове, сър?

Склонен беше да се притеснява излишно, но този път имаше известно право. Страшно ми беше да се готвиш за непознат свят и неизвестен противник.

— Нужна ни е гъвкавост — казах аз. — Сещам се само за един начин да го постигнем. Ще вземем със себе си фабрики. Така ще

можем да произведем необходимото, когато пристигнем. Ще натоварим суровини и ще действаме според ситуацията.

Майор Робинсън ме погледна право в очите и кимна бавно.

— Адмирал Кроу знае ли за тази подробност в плановете ви?

Облегнах се назад и скръстих ръце. Столът изскърца злоещо под мен. Така и не беше останало време и ресурс да произведем мебели, подходящи за допълнителната тежест на нанитноподсилените ни тела.

— Както знаеш, ще вземем със себе си реещи се танкове — казах аз. — Някои от тях ще бъдат много добре снаряжени.

Робинсън се усмихна.

— И колко точно специално снаряжени „реещи се танкове“ планирате да вземем?

— Дванайсет. В правоъгълна форма, за да пестим товарна площ, с размери като на железопътен вагон и натъпкани със суровини. Други осем ще пренасят материали, но няма да имат фабрики в търбусите си.

Все така усмихнат, Робинсън направи някои изчисления на таблета си. Устройството заливаше лицето му със синкава светлина. Излезе, че всеки от специалните танкове ще тежи малко над сто и петдесет метрични тона. Лесно можехме да ги включим в товарителницата си.

В крайна сметка по-голямата част от отпуснатото ни тегло щеше да отиде за жилищата на пехотинците. Построихме жилищни модули, значително по-малки от един макроски робот, с мисълта, че лесно ще ги натоварим на корабите им. Освен за теглото трябваше да мислим и за обема, но по наши сметки, тъй като голяма част от теглото на пехотинците беше във вид на течност или метал, бяхме достатъчно плътни да се сместим в относително малка част от гигантските транспортни трюмове на макроските кораби. Решили бяхме да изградим казармите във вид на модулни единици, които можеха да се нареждат като тухли и да се свързват помежду си при нужда. Модулите бяха направени така, че да издържат на високи температури и налягане, бяха и бронирани срещу вражески огън. С помощта на екип от работи работници можехме да дебаркираме кажи-речи навсякъде — от планински връх до морско дъно. В краен случай бихме се справили и с почти безтегловните условия на един астероид, но лично аз се надявах да избегнем сражения във вакуум. Не си представях, че

съществува форма на живот, която трябва да бъде прогонена от такова място.

Когато приключихме с мобилизацията, разполагахме само с пет хиляди души, една пета от които не бяха войници, а обслужващ персонал. Приемах само доброволци и настоявах всички да се подложат на инжекциите.

Назначих Сандра за свой личен адютант. Това предизвика подхилвания сред мъжете, които аз се опитвах да игнорирам. На тяхно място и аз бих се подхилвал. Осигурих ѝ бюро в частния си кабинет в командния модул. Задачата ѝ бе да сортира входящите съобщения до мен, а те бяха безкрайни. Работата ѝ харесваше: позволявала ѝ да изтрива всички неприлични мейли от фенките ми, преди да са стигнали до мен.

Междувременно главният ни лагер на Андрос бе претърпял значителни промени. Хиляди войници бяха настанени в стоманените си модулни жилища на разширената територия на базата. Започнали бяха да наричат жилищните си модули „тухлите“, най-често добронамерено. Всеки модул приютяваше от шестнайсет до двайсет души. Бяха удобни и с добра климатизация, което си беше същински бонус в тропическия климат на Бахамите.

Броят на тухлите растеше, заедно с тях се разрастваше и Форт Пиер. Много от тухлите използвахме като складове за продоволствие и оръжия. Други бяха оборудвани с машини за рециклиране на въздух, вода, храна и отпадъчни продукти. Трети бяхме натъпкали с реактори, които да ни осигуряват енергия. Всеки от рееците се танкове разполагаше със свой модул, нещо като стоманен гараж.

Големият ден най-после дойде. Времето беше ясно и горещо. Всичко живо гледаше към небето и току поверяваше таблетите си за очакваното пристигане на макросите. Дори Кроу изглеждаше изнервен и току поглеждаше към небето.

А после слънцето залезе и разочарованието ни затисна заедно с мрака. Макросите закъсняваха. Новината предизвика смесица от облекчение и подновени тревоги. Какво би могло да означава това закъснение? Щяха ли изобщо да дойдат? Проблем ли имаше? Възможно ли бе да им потрябваме чак след половин година или повече? Още колко щяхме да чакаме в пясъците като хиляди булки пред олтара?

Дните минаваха и хората започнаха сериозно да се изнервят. Организирах им военни игри. Хиляди мъже се потяха под жаркото слънце. Упражнявахме стопяване на пясък в стъкло, изпепеляване на дървета и стрелба по керамични мишени. И постоянно държахме под око небето.

След още седмица напрежението започна да спада. Не пусках никого в отпуск, но намалих дежурствата. Продоволствието и оборудването бяха налице, хората — също, следователно бяхме в състояние да реагираме бързо при нужда.

На осмия ден слуховете вече обикаляха от уста на уста — макросите имат различен от нашия календар и за тях една година е равна на наши хиляда; истинската им цел била да натоварят редки метали, които са изкопали от астероидите в Слънчевата система още преди месеци, а цялата тази история за войската била комуникационно недоразумение; не бил останал никой, срещу когото да се сражават макросите, и можело да ни потърсят след столетие или повече; корабите им били тръгнали насам, но щели да минат години, преди да се появят; всички макроси били унищожени.

Не обръщах внимание на тези теории. Чаках и наблюдавах небето. Бях нащрек като всички останали. Може би защото имах предчувствие какво предстои.

35.

Появиха се преди зазоряване в края на една непрогледна безлунна нощ. Закъснели бяха с единайсет дни и можех да се хвана на бас, че междуременно половината от моите хора са ги отписали.

Сандра ме събуди с леко побутване. После взе да ме целува, докато аз се протягах и прозявах в леглото. Имахме цяла тухла само за себе си, но едва малка част от нея бе заделена за жилищни нужди. По-голямата част от модула изпълняваше ролята на команден щаб.

— Какво става? — попитах шепнешком.

— Дойдоха — каза тя.

Ококорих се рязко. Надигнах се още по-рязко и ако рефлексите на Сандра не бяха ускорени от нанитите в тялото ѝ, сигурно щяхме да си фраснем главите.

— Появили са се обекти на екраните? — попитах и почуках леко по стената, за да включа тавана.

— Да — отговори Сандра. — Има и видео онлайн.

Нашите „тухли“ бяха нещо повече от модули за жилищно настаняване, приличаха повече на нанокораби, отколкото на класически каравани. Стените гъмжаха от нанити и бяха програмирани да реагират на докосване. Интерфейсът бързо се превърна във втора природа на онези, които работеха с него. Единично почукване включваше осветлението. Двойно го изключваше. Задържиш ли натиска по-дълго, от порядъка на секунда, се появяваше релефно меню с допълнителни опции. Дори ако пехотинецът беше сляп, лесно щеше да се ориентира с пръсти и да избере нужната опция даже ако е с дебели ръкавици — програмирах бях интерфейса да подсили маркираните опции с леки вибрации, които се усещаха ясно.

Скочих от леглото и за миг се озовах пред „шкафчето“ си. За да го отворя, опрях длан в една вдлъбнатина в стената и раздалечих с плавно движение палеца и показалеца си. Металната повърхност се разля настрани и разкри нещо като килер, пълен с дрехи и екипировка. Облякох се за по-малко от минута. Херметизирането беше

автоматично, всеки отвор в костюма се затваряше напълно и без следа, нанитите в отделните му части се сливаха в хомогенна материя.

Плъзнах длан по изхода и пристъпих в къс коридор. От него се влизаше в конферентна зала, стая за почивка и оръжеен склад, който съвместяваше функцията на малък лазарет. В единия край на коридора се намираше входът към командния център. В другия му край, който съвпадаше с външната стена на тухлата, имаше шлюз към света отвън. В момента нямахме нужда от шлюз, но той рано или късно щеше да ни потрябва.

Стопих вратата на командния център и влязох в помещението. Сандра продължи по коридора. Решили бяхме да не влиза с мен в командния център. Подобна демонстрация на връзкаство би се отразила неблагоприятно както на бойния дух на войската ни, така и на собствените ни отношения. Често се налагаше командирът да прибегва до грубости и нецензурен език и не беше добра идея да го прави в присъствието на любимата си. Сандра щеше да работи в частния ми кабинет, да се занимава с комуникациите и кореспонденцията. На практика съвместяваше функциите на секретарка и личен таен агент. Обичаше пистолетите и беше недоверчива по природа. Смятах, че докато съм ѝ верен, мога да разчитам, че ще ми пази гърба.

Носех пълен боен костюм от кевлар. Качулката висеше на гърба ми, но извън това бях готов да вляза в битка. През последната година бяхме внесли много подобрения в костюмите си. Вече официално носеха наименованието „бойни костюми“ и бяха пълни с нанити като собствените ни тела. Бойните ни костюми бяха променени така, че да ни пазят във вакуум, както и при още стотина враждебни към телата ни условия.

Членовете на щаба ми обърнаха глави да ме погледнат, когато влязох в стаята — помещението, което щеше да е сърцето на предстоящата експедиция. Видях тревогата, изопнала лицата им, и моментално изписах спокойствие на своето. Беше си актьорска игра, разбира се. Как да си спокоен, когато току-що са пристигнали гигантски роботи убийци, за да те отведат бог знае къде? За всички беше ясно, че това лесно може да се превърне в най-катастрофалната среща на сляпо в човешката история.

— Къде е Робинсън? — попитах троснато и пристъпих към компютърната маса в центъра на стаята.

— Ще дойде всеки момент, сър — каза капитан Сарин, офицер от щаба. Беше хубава и се движеше като подплашена птичка. Положил бях сериозни усилия да не се заглеждам твърде много в нея.

Днес ми беше лесно да пренебрегна присъствието на капитан Сарин. Дори не я поглеждах. Вместо това гледах екрана. Макросите се виждаха ясно — шест големи червени обекта, които се приближаваха към нас. Вече бяха в орбита около Земята, над Япония. Посегнах, докоснах екрана и го приближих към себе си. Разперих пръсти над флагмана, най-големия от корабите. Изображението се уголеми. Графична схема на кораба запълни пространството под пръстите ми. Не бяхме достатъчно близо, за да ги видим с камерите, но разполагахме с достатъчно радарни данни, за да получим добра представа за конфигурацията на корабите. Флагманът имаше позната цилиндрична форма.

— Май този е транспортният — казах аз.

— Да, сър, данните от телескопите го потвърждават.

Кимнах. Запитах се защо тези данни не са били прехвърлени автоматично към мен, но реших да не повдигам въпроса. Земята имаше да извърви още много път, преди да се превърне в едно цяло. Макар да бяхме заплашени от изстребление, все още ни беше трудно да си сътрудничим дори за елементарни неща. С времето това щеше да се промени, но някои стари навици, като взаимното недоверие между военните, умират трудно.

— Чудя се за петте ескортиращи кораба. Изглеждат тежко въоръжени — казах аз. Приблизил бях един от петте кораба и въртях пръсти, за да огледам от различни страни графичното му изображение. Компютърът разпознаваше минимум по четири ракетни порта на всеки от ескортиращите кораби. Поклатих глава. Макросите наистина обичаха ракетите. Лъчевите си оръдия използваха само за стрелба по живи цели. Предполагах, че е въпрос на енергийна ефективност. Ядрените ракети представляваха един вид съхранена енергия и не изискваха допълнителен разход при изстрелването си, което позволяваше на макросите да насочват активните си енергийни източници за захранване на щитовете и осигуряване на тяга. Нашите кораби почиваха на диаметрално противоположен принцип. Разчитахме на малки съдове с лъчеви оръжия, а не на големи кораби с ракетни установки.

— По наша преценка ескортиращите кораби са от клас „крайцер“, сър — каза Робинсън, който току-що се бе появил в залата.

— Така изглежда — казах аз, като продължавах да въртя с пръсти схематичното изображение на макроса. — Като гледам, огневата им мощ ще е по-голяма от тази на нашите изстребители. Когато си построим изстребители. А това какво е?

Робинсън зае мястото си в другия край на компютърната маса. Със сръчни движения изолира част от големия екран за себе си и го свърза с моя, така че да вижда онова, което гледах аз.

— Не знам, сър.

— Робинсън, вече са над остров Уейк. Нямаме много време.

— Знам, сър, но досега не сме имали възможност да огледаме корабите им толкова отблизо. Онези, които изпратиха над Китай, нямаха такава система.

— Прилича на оръдие.

— Да, сър — каза той.

— Възможно ли е да ни копират? Монтират на корабите си лазерни оръжия, за да компенсират нашата по-голяма далекобойност?

— Не знам, сър — каза Робинсън. Изглеждаше стресиран. — Може да е сензор с голям обseg.

Анализът на вражеските кораби беше задача на флота, а не на пехотата, но Кроу още нямаше готовност да се занимава с такива неща. Флотът изоставаше драматично в развитието си. През последните месеци бяхме посветили времето и усилията си на войската, която трябваше да подготвим за макросите, а малкото ресурс, който оставаше в резерв, се насочваше към отбранителните системи на Земята. За всички ни беше ясно, че на НАТО не може да се разчита. При липсата на разузнавателна информация от флота бях възложил на Робинсън да класифицира и анализира всичко, което знаехме за корабите на макросите. Сметнал бях, че ще се постарая, предвид че и той щеше да дойде с мен на малкото ни космическо приключение.

Очертах с пръст съмнителната изпъкналост. Наистина приличаше на оръдие. Сякаш усетило вниманието ми, нещото трепна и се завъртя, все едно следи движещ се обект.

— Има си дуло. Определено е оръжейна кула. А ние не знаем какво прави, така ли е? — попитах аз.

— Да, сър. Няма предишни данни за оръжие от този тип на крайцер. Може да ги е имало на корабите от първото нашествие срещу Земята, но тогава те бяха толкова далече, че нямаме данни за конфигурацията им.

— Е — казах аз, — май ще трябва да изчакаме, докато не стрелят по нещо, и тогава ще научим едно-друго за тези големи кули.

— Така излиза, сър.

Обърнах се към капитан Сарин, която нервничеше на няколко крачки от мен.

— Изкарай на масата часовник с приблизителното време на пристигане.

Тя подскочи и се хвана на работа в своя участък на големия екран. Подразних се, но се постарях да го скрия. Трябваше и сама да се сети за часовника, без аз да ѝ казвам. Целият ми команден екип беше съставен от неопитни хора. Изправени бяхме пред безмилостен противник с неизвестни намерения, а се препъвахме в собствените си операционни системи. Опитах се да измисля някакво оправдание за новаците, но не можах.

— Офицери, искам да кажа нещо още тук и сега — казах и ги огледах бавно един по един. Всички изглеждаха засрамени. Явно си даваха сметка, че заслужават да ги напляскам, за едно или друго. — Трябва да се стегнем — казах високо. Бих ударил с юмрук по масата, но се боях да не пукна бронираното стъкло на компютърния плот. — Започва се. Изпийте едно кафе или нещо друго, но ви искам будни! Така, провери ли някой дали отбранителните ни кули са изключени, така че макросите да се спуснат, без да ги посрещне автоматичен обстрел?

— За това не отговаря ли трафик-контролът на флота, сър? — попита майор Робинсън.

— Да. Но ти вярваш ли им достатъчно, за да не провериш дали наистина са го направили?

Една ръка се вдигна уплашено. Ръката на капитан Сарин, същата, на която бях възложил да изкара часовник за оставащото време. С другата си ръка Сарин продължаваше да работи върху менюто.

— Аз го потвърдих, сър — каза тя.

Кимнах ѝ доволно.

— Ето, виждате ли? Капитан Сарин е постъпила предвидливо.

Часовникът, вече готов, започна да отброява назад от двайсет и две минути. Постарах се да намеря за всекиго по нещо, което да запълни оставащото време. Чакането винаги е трудно за войниците. Научил бях това по време на службата си в Залива като лейтенант. Мозъкът ни се справя по-лесно със стреса, когато има да свърши нещо, та дори то да е безсмислено.

През последните три минути обаче не остана нищо за правене, затова просто стояхме на тръни и гледахме макроските кораби. Петте ескортиращи кораба зависнаха в орбита над Бахамите. Най-големият кораб, транспортният, се спусна изящно към нас. Над океана се зазоряваше. На изток, зад кораба, небето порозовя и превърна чудовищния транспортен съд в изгърбен черен силует.

Отдавна бяхме планирали този момент в детайли. Написали бяхме инструкции за трафик-контрола и сега ги излъчихме към макросите, преведени на собствения им бинарен език. Приземихме кораба в океана, защото на острова нямаше достатъчно голямо пространство за тази цел. Гигантският цилиндър беше с размерите на небостъргач. Все едно три исполински танкера, овързани в едно общо тяло, се спускаха от небето. Макроският кораб имаше гигантски крака, но едва ли щеше да прибегне до тях. Вместо това над кобалтовосините води го задържаха антигравитационни системи като онези, които ние използвахме за реещите се танкове.

През първите няколко минути след приводняването на големия кораб не се случи нищо. Обърнах се към мозъчната кутия, която управляваше командния модул. Интерфейсът ѝ беше като на всеки нанокораб. Сметнал бях, че ще е най-лесно и бързо просто да копирам личността и знанията на „Сокоро“.

— Команден модул, отговори — казах.

— На линия.

— Получаваме ли входящи излъчвания от макроския съд?

— Не са засечени — отговори модулът.

— Предай следното: „Готови сме да товарим“.

— Входящо съобщение: „Изпълнете незабавно условията по споразумението“.

Усетих пот да се стича по гърба ми. Какво искаха макросите? Всички ме гледаха. Аз бях архитектът на всичко това и ако бях пропуснал или недоразбрал нещо в условията по договора, тази

монументална грешка щеше да изложи на риск съществуването на човешката раса. Преглътнах, после се постарях да излъча спокойствие и самоувереност. Хрумна ми да напусна залата и да се преместя в личния си кабинет. Щях да работя по-добре, ако не ме зяпаха уплашени хора.

Поех си дълбоко дъх. Реших да втвърдя тона. Досегашният ми опит показваше, че това върши работа, когато си имаш вземане-даване с макроси.

— Готови сме с обещания товар. Така че отворете трюмовете, за да го натоварим на кораба.

— Входящо съобщение: „Изчисленията ни показват недостатъчна маса. Договорените условия са нарушени“.

„Недостатъчна маса?“ Примигнах, чудех се къде сме сбъркали. Възможно ли беше макросите да измерват тоновете по друг начин? В други мащаби, при които един тон метал се равнява на планина? Дали не им бяхме обещали войски с теглото на цялата Земя?

Чудех се какво да правя, чак свят ми се зави от напрежение. Бързо отхвърлих теорията за различната измервателна скала. Не можеше да е вярна, защото в трюмовете на кораба им не можеше да се събере много повече маса от обещаната. Нещо друго не беше наред...

— Може би си мислят, че уговореният тонаж включва само и единствено войници — прошепна Робинсън, сякаш макросите биха могли да го чуят, ако говори нормално. — Може да са преброили само хората, а общата им тежест е далеч под един килотон.

Погледнах го. Ако беше прав, или трябваше да предоговорим условията, или бяхме обречени. Деликатна ситуация. Размишлявах усилено: знаех, че не мога да бавя отговора си до безкрай.

— Сър — каза капитан Сарин, — крайцерите се раздвижиха.

— Дай изображение.

Образът, предаван от космоса, се появи на компютърната маса пред мен. Крайцерите се бяха прегруппирали в класическа формация диамант — един кораб в центъра и по един във всеки ъгъл. Кимнах. Бяха се групирани по подобен начин и над Китай. Явно предпочитаха диаманти и триъгълници за планетарните си атаки.

— Онези кули в долната част на корабите, сър. За които се чудехме — обади се друг офицер. — Активират се, сър. Изглежда, са в режим на прихващане.

— Прихващат какво?

— Командния модул, сър. Всичките пет прихванаха командния модул.

Кимнах.

— Е, поне вече знаем какво представляват кулите. Някакви оръжия за обстрел на наземни цели.

36.

— Може би трябва да ударим първи, сър — каза майор Робинсън.

Погледнах го.

— С какво разполагаме?

— Кроу е събрал флота над производствената база. Корабите са максимално близо до земята, но имат готовност да се изстрелят към орбита. Достатъчно е да съобщим на Кроу, че споразумението вече не е в сила.

Примигнах.

— Още не съм готов да го направя.

— Сър — каза той и се наведе напред. — Решението е ваше. Мой дълг е да ви информирам за ситуацията и различните възможности. Вярвам, че лесно можем да поразим макроските кораби.

— Имаш трийсет секунди да ме убедиш — казах аз.

Робинсън опря длани на компютърната маса между нас. Екранът реагира с вълнички около местата на натиск. Това беше неговият начин да покаже, че е в готовност за някаква по-разбираема команда.

— Сега имаме повече кораби, отколкото когато удариха Китай — каза майорът. — Почти четирийсет кораба.

— По-скоро трийсетина — казах аз.

— Така е, сър, но флотът осигурява едва малка част от огневата ни мощ. Най-голямото ни предимство е в наземните ни оръжия. Макроските кораби са в обсега на лазерните ни кули. Можем да насочим към тях двеста и седем оръдия. Освен това разполагаме с реещите се танкове, чиято обща огнева мощ е по-голяма от тази на флота.

Замислих се. Простичко казано, можехме да ударим корабите с приблизително триста лазерни оръдия. Защото се намираха точно над нас. Можехме да засипем макросите с превъзхождащата си огнева мощ и да ги унищожим за броени минути, много преди да са успели да реагират.

Намръщих се. Не така си бях представял този ден. Донесъл бях мир на Земята. Нима сега отново щях да я тласна към война? Чувствах се като адмирал Ямамото, докато е изучавал картите и локациите на американските кораби около Пърл Харбър. Сигурно и той се е разкъсвал от същите колебания.

— Проблемът, майоре — казах аз, — е, че след месец-два те ще се върнат със сто кораба и едва ли ще бъдат така добри да се паркират в ниска орбита над единственото тежковъоръжено място на планетата. Без значение колко оръдия струпаш на един остров, той не може да защити целия свят.

— Това може да се окаже най-добрата ни възможност, сър — каза Робинсън.

Погледнах го в очите. Робинсън искаше да го направи. Дори ако това означаваше, че командният модул ще изчезне от белия свят секунди след като заповедта бъде издадена. Това храброст ли беше, запитах се, или чиста проба отчаяние? Със сигурност говореше за дълбока омраза към макросите.

— Кажи на Кроу да позиционира корабите си в орбита зад формацията на макросите — наредих. — И да не стреля, освен в най-краен случай.

Робинсън кимна и отстъпи настрана за частна връзка с флота. Наредих на Сарин да предаде подобни заповеди и на подполковник Барера. Той командваше лазерните кули и реещите се танкове. Ако изискваше групова връзка между мозъчните им кутии, всички те щяха да стрелят в унисон по зададените цели.

— Кажи на Барера да предислоцира танковете в широк периметър, за всеки случай.

— Слушам, сър — каза капитан Сарин. За разлика от Робинсън, не изглеждаше ентузиазизирана от получените заповеди. Не я винях.

— Команден модул — казах, — предай на макросите следното. Не сме нарушили условията на споразумението. Подготвили сме всичко обещано и сме готови да го натоварим на вашия кораб.

— Входящо съобщение: „Масата е недостатъчна. Условията са нарушени“.

— Кроу издига корабите, сър — каза Робинсън в ухото ми. — Ще заеме позиция зад макросите, така че нашите кораби да не пострадат от приятелски огън.

— Барера преминава към групова връзка на наземните сили — каза в другото ми ухо капитан Сарин. — Предлага да евакуирате командния модул. Самият той вече премества щаба си в новите подземни бункери.

Барера беше прав, разбира се. Ако се стигнеше до сражение, генералният щаб не биваше да е под прицел. Би трябвало да се преместя с офицерите си на по-сигурно място. Помислих си за Сандра, която седеше в офиса ми и нямаше представа какво се случва, нито какви трудни решения се опитвам да взема.

Сетих се за Кенеди и Хрущов по време на Карибската криза през шейсетте години на двайсети век. Без съмнение и те са били подложени на подобен натиск. Ето ме тук, с пръст на пословичното копче, без никаква представа какви са намеренията на противника. Едно нещо знаех със сигурност обаче — че макросите не се побъркват като мен. Да си машина си има предимства.

— Команден модул, предай следното: Макроско командване, изчислете общата маса на всички тухли, подредени пред вас. На брой са близо петстотин. Общото им тегло надвишава масата на обещания товар.

В продължение на няколко секунди отговор не дойде. Накарал ги бях да се замислят, да си говорят. А може би правеха онова, за което ги бях помолил — сканираха модулите.

— Входящо съобщение: „Изисква се контекстуално определение на термина *тухла*“.

— Разбира се. Командният модул, от който излъчваме в момента, представлява една „тухла“. Разпределихме товара в четиристотин шейсет и шест тухли с идентични размери и конфигурация за по-лесно товарене и транспортиране. Тези тухли са подредени около командния модул.

Ново дълго мълчание. Хората стрелкаха с уплашени погледи тавана и стените. Дали всеки миг нямаше да ни разпилеят на атоми?

— Входящо съобщение: „Условията са изпълнени. Товарете“.

Офицерите се развикаха доволно.

Робинсън ме зяпна.

— Затова ли е било? — попита той невярващо. — Замерили са само тази тухла, командния модул?

Кимнах.

— Така изглежда. Опитът ми показва, че макросите мислят буквално. В крайна сметка те са роботи, които се водят по програма, заложена им от техните създатели преди бог знае колко време. Не са гъвкави в мисленето си. Може би когато товарят свой транспортен кораб, слагат всичко в един-единствен огромен контейнер.

— Сър, цялата предница на транспортния кораб се отваря — каза задавено капитан Сарин и побърза да се изкашля.

— Покажи — наредих аз.

Екранът се разля в цветове, после показа ново изображение. Утрото настъпваше и розовите доскоро небеса вече оранжевееха. Виждах базата, палмите и бруления от ветровете плаж. Корабът беше огромен, същото важеше и за вратите на товарния му трюм. Едната основа на цилиндъра му се беше завъртяла към нас. Вратите представляваха четири триъгълни секции, които заемаха цялата основа на цилиндъра и които сега се отваряха бавно. Триъгълникът от долната страна опря в плажа и се превърна в рампа, потъвайки в пясъка като езика на гигантски дракон. Страничните врати се отвориха широко с оглушително пъшкане, всяка от пантите им беше голяма колкото един от нашите модули. Най-горната триъгълна врата се вдигна и закри небето. Зейналата паст на трюма беше тъмна и празна.

— Вече можем да се качим на борда, сър — каза някой.

Усмихнах се за пръв път, откакто бях влязъл в командния център.

— Предайте обща заповед за отбой — наредих. — Нали не искаме да оцапаме картинката само защото някой пилот е изгубил самообладание. Кроу да върне корабите на Земята. Лазерните кули да минат в режим на изчакване, а танковете, които няма да идват с нас, да се върнат в гаражите си.

Всички реагираха с подновена енергия. Процесът по товаренето започна.

Отне ни повече време от очакваното. Командният модул бе сред последните тухли, които натоварихме. Не знаех дали ще мога да се свързвам с базата от търбуха на гигантския кораб, затова бях наредил на роботите работници с черните ръце да ни натоварят последни.

През тези последни часове разни хора ме бяха търсили да се сбогуват или за последен инструктаж. Сандра ги беше оставила на изчакване, но след като ситуацията се поуспокои, реших да чуя и тях.

Сандра ги включи един след друг към частния ми канал. Пръв беше Кроу.

— Жалко, че се налага да тръгнеш, друже — каза той. — До последния момент се надявах, че няма да дойдат.

— Продължавай да строиш кораби, Кроу — заръчах му аз, — и да обучаваши нови пилоти. Дано, като се върна, небето да е почерняло от кораби на Звездната армада. Гледай леките модели да станат поне двеста, а след това възложи на фабриките да...

— Да, да — прекъсна ме Кроу. — Като се върнеш, тук ще те чакат предостатъчно изстребители, обещавам. Не се тревожи.

Построяването на бъдещите ни изстребители, чийто код бях написал отдавна, изискваше десет пъти повече маса, време и усилия от вложените в еднопилотните, които използвахме сега. Нямах да изглеждат много по-големи от сегашните ни раздути фрегати, но щяха да имат десет пъти по-голяма огнева мощ и два пъти по-голям обсег благодарение на по-големите си лазерни установки. Екипажите им щяха да са шестчленни, основно стрелци, които да подпомагат кораба при наличие на множество мишени.

— За много неща се тревожа — казах на Кроу.

Той се изсмя дрезгаво.

— Разбираемо е. Но всичко ще се нареди. Докато те няма, ние ще строим кораби и ще събираме войска.

— Е, поне ми пожелай късмет.

— Късмет, друже. Кроу, край.

Не ми дадох възможност да сваля слушалките. Сандра включи Кер на линията.

— Виж ти, генерале — казах аз, — не подозирах, че ще ти липсвам.

— Не се забърквай в неприятности, Ригс.

Изпръхтах. Миг по-късно пръхтенето ми преля в див смях. Гледах екрана, където роботи работници се придвижваха в колона по двойки към извънземния транспортен кораб, понесли тухли, пълни с оборудване и човешки същества. За да не се катурнат тухлите, роботите бяха натикали своите реещи се платформи под модулите, а дългите им ръце ги обхващаха отстрани в чудата прегръдка. Металните пръсти стискаха монтираните по покривите транспортни скоби и цялата тази конфигурация се люлееше и скърцаше.

— Да ти имам пожеланието. Затънал съм дълбоко, Кер. Толкова дълбоко, че никога няма да се измъкна от тази монументална купчина неприятности. Не и този път.

— Имах предвид да не си донесеш неприятностите вкъщи — каза Кер.

Смехът ми пресекна.

— Ясно. Поредното шамарче заради Китай. Слушай, ако Франция открие стрелба по тези пет кораба, докато излизаме от орбита, няма да съм тук, за да оправям кашата.

— Не исках да те обидя, Ригс. Но ти си склонен да действаш необмислено. Опитай се поне този път да го избегнеш. И приятно прекарване.

— Мъдър съвет, сър.

Идеше ми да фрасна бутона за прекъсване, но се овладях навреме, преди да съм го размазал.

Следващ беше Барера. В слушалките долетя характерният звук за начало на връзката, едновременно с това по стените на покрива на командния модул се чу трополене и стържене. Ръцете се обвиваха около тухлата и се пресягаха към скобите.

— Говори бързо — казах аз.

— Всичко е готово, сър.

Подът се надигна под мен. Всички в командния център посегнаха към монтираните на стените дръжки. Ръцете ни повдигнаха. В продължение на няколко секунди се люлеехме във въздуха, докато двете машини подпъхваха платформите си под нас. Чувствах се като плъх в клетка.

— Наглеждай работата вместо мен, Барера. Като се върна, искам да видя не само флот на Звездната армада, а и пехота на Звездната армада.

— Ще се постарая, сър — каза той и с това сложихме край на разговора.

Единствен Барера не ми беше пожелал на добър час. Запитах се дали е защото вярва безрезервно в способностите ми, или просто се дължи на дефект в характера. Склонен бях да заложа на второто. Барера беше от деловия тип.

37.

Срещнахме известни затруднения с естествения релеф на макроския трюм. „Подът“ на транспортния кораб не беше равен, а извит. Като цяло корабът приличаше на гигантски буркан с особена капачка, която се отваря на триъгълници. И преди бяхме виждали такива кораби, затова подозирахме, че е възможно да се натъкнем на извита вътрешна конструкция. Всеки модул беше снабден с магнитни клампи и благодарение на тях тухлите прилепваха към пода, който беше направен от желязна сплав. Връзката между отделните модули се осъществяваше чрез широки тръби — планирали бяхме тази предохранителна мярка, защото не знаехме дали макросите ще си направят труда да херметизират трюма по време на пътуването. След като свързахме тръбите, модулите се превърнаха в миниатюрен град и човек можеше да се придвижи навсякъде, без изобщо да излиза в трюма. Е, подобно придвижване беше свързано с преминаването през доста въздушни шлюзове. Тухлите бяха направени така, че всяка да се херметизира поотделно. Ако в един модул възникнеше пожар или се стигнеше до загуба на въздух, щетите лесно можеха да бъдат ограничени, преди проблемът да се е прехвърлил към съседните модули.

Командният модул клечеше най-отгоре на купчината тухли. Бяхме подредили тухлите на етажи, три етажа в най-ниските участъци, пет — в най-високите. Цялата конфигурация беше десет модула широка и шестнайсет дълга.

— Каква ще е първата ви заповед, сър? — попита майор Робинсън.

Замислих се. Имахме доста дълъг списък с неща за този етап на операцията, като се бяхме старали да планираме гъвкаво, защото по онова време не знаехме колко гладко ще протече товаренето. Постарали се бяхме да конструираме модулите така, че да са съвместими с макроските кораби, но нямаше как да знаем дали сме

успели. Е, вече знаех, че сме се справили отлично, и беше време да се заема с по-важни неща.

— Мисля, че се справихме добре. Ще се свържа с макросите и ще се опитам да им измъкна някаква информация.

Офицерите ми взеха да мигат. Разтревожено. Намръщих се раздражено.

— Спокойно, няма да ги дърпам за опашките.

— Тъъ... — измуча майор Робинсън с отворена уста.

Виждаше се, че си подбира думите, че се чуди как да ми каже нещо дразнещо, без да ме подразни. Нямах да успея.

— Казвай, майоре.

— Сър, може би трябва да изчакаме малко, преди да се свържем с тях. Да тръгнем на път първо, преди да... Обсъждахме въпроса и...

— С кого?

Погледът му се плъзна към неколцина от офицерите, но всички те изглеждаха много заети с компютърната маса.

— С колегите, сър — каза той. — Като ваш заместник, мисля, че трябва първо да излезем от системата. Едва не се стигна до инцидент още преди да сме започнали товаренето и...

— И това също е било по моя вина, така ли? Забележи, майоре, че днес никой не загина. Засега поне.

— Да, сър, постигнахме забележителен успех.

Изръмжах и посочих компютърния екран.

— Може поне да включим активните сензори.

— О... ами, дали идеята е добра, сър? — каза Робинсън.

Изгледах го. Какво го беше уплашило толкова, за бога? Извиках интерфейса на сензорната система. Не погледнах нито веднъж към офицерите си, но усещах осезаемо техните погледи.

Пръстите ми се задържаха над компютърния плот. Пасивните ни сензори бяха включени, но корпусът на макроския кораб ги правеше безполезни. Очаквали бяхме, че влезем ли в трюма, емисиите ни няма да стигат до външния свят. Но включех ли активните системи, това можеше да подразни макросите. Затова офицерите ми бяха на тръни. Въздъгнах и отпуснах ръка върху сивия стоманен ръб на компютърната маса.

— Първото търкане с макросите е превърнало целия ми щаб в ято пилета, така ли? — попитах.

— Да, сър — отговори капитан Сарин.

Погледнах я и се засмях.

— Е, ти поне имаш куража да си признаеш, че те е страх... което само по себе си звучи доста странно. Да, тези кораби са страшнички. Но ние трябва да действваме решително, когато се налага.

— По тази точка нямаме възражения, полковник — каза Робинсън. — Но бихме искали първо да се отдалечим от Земята, така че само ние да пострадаме при... при евентуални грешки.

Кимнах. Вече разбирах какво имат предвид. Бояха се, че ще предизвикам някое ужасно недоразумение, което ще потопи Куба, да речем, под вода.

— Добре — казах накрая. — За известно време ще го играем щастлив и кротък товар.

Всички си отдъгнаха с облекчение.

— Но преди това ще обсъдя едно-две неща с макросите — добавих, без да обръщам внимание на подновения им шок. — Команден модул, отговори.

— На линия.

— Изпрати на макроското командване следното. Всички тухли са натоварени. Готови сме за път.

Кой знае защо, очаквах да ми отговорят вербално. С „добре дошли на борда“ или нещо от този сорт. Ала машините мълчаха.

— Сър, вратите се затварят! — извика капитан Сарин, после прати образ от външните ни камери към екрана на компютърната маса. Описа бърз кръг с показалец, при което камерите приближиха шеметно образа. Тъмните стени на трюма се стрелнаха с невероятна скорост, после остана само ослепителна бяла светлина. Камерата намали автоматично яркостта, но въпреки това всички мигахме заслепени.

— Запомнете този образ — казах аз. — И се сбогувайте с родния свят.

Гледахме като хипнотизирани как четирите гигантски триъгълни врати се затварят. Плажът ни мамеше неустойимо. Дърветата се навеждаха под напора на вятъра, усилил се в ранния предобед. По всичко личеше, че след няколко часа ще се извие тропическа буря — живеех на острова вече година и се бях научил да познавам признаците. Скоро небето щеше да притъмнее, а сребристите облаци да се слоят в сива пелена. Със Сандра обичахме да се разхождаме по

плажа, когато бурята не беше много силна. Усещането за топлия дъжд по лицето щеше да ми липсва.

— Команден модул, изпрати следното. Какви са координатите на звездата, към която пътуваме?

Мълчание. Офицерите бяха затаили дъх. Чакахме, загледани в големите врати. Последният ярък бял кръст от слънчева светлина се стопи, а отговор още нямаше. Триъгълниците се затвориха с оглушителен трясък. Като вратите на гробница.

— Входящо съобщение: „На товара не е разрешено да пита“.

Изръмжах.

— Това пък какво трябва да значи?

— Според мен означава, че не искат да им задаваме никакви въпроси — каза капитан Сарин.

Изгледах я раздражено.

— Знам. Имах предвид, че казаното не ми харесва. Ега ти и съюзът. Чувствам се недооценен.

Подът потрепна едва доловимо. Странно усещане, като от лек земен трус. Както можеше да се очаква, в трюма цареше непрогледен мрак. Нямаше нито прозорци, нито осветление. След като големите врати се бяха затворили, вътре беше тихо и студено като в гроб.

— Май излетяхме, сър — каза Робинсън.

— Сериозно? Включете външните светлини — наредих аз.

Капитан Сарин зашари с ръце по менюто. Явно бе намалила светлините докрай, за да не подразни домакините ни. На всяка тухла бяхме монтирали по един прожектор. Големите халогенни крушки светнаха и на екрана отново се появи образ.

— Завърти камерата. Да видим дали са ни пратили някого.

Сарин завъртя камерата на триста и шейсет градуса, после, по мое нареждане, я насочи към тавана.

— Аха — каза аз.

Всички гледаха като хипнотизирани. На тавана на трюма имаше две машини-работници, каквито бях виждал и преди — метални безглави мравки. На мястото на главите им имаше лазерни оръжия.

— Работници — каза замислено. — Оборудвани с оръжия. Онова зад тях сигурно е нещо като врата. Явно не искат да им влизаме в кораба.

— И аз съм с това впечатление, сър — каза Робинсън.

В същия миг още една машина излезе от тъмния вход между първите две. После се появи и четвърта. Роботите се подредиха в обичайната си диамантена конфигурация, прилепнали към тавана над нас.

Моите офицери се взираха напрегнато в макросите. Знаех, че за пръв път виждат жив макрос отблизо... ако можеха да се нарекат „живи“, разбира се. По някаква причина повечето ветерани, които се бяха сражавали с мен в Южноамериканската кампания, не бяха изявиали желание да тръгнат към звездите в търбуха на макроски кораб.

Наблюдавах замислено пазачите.

— Тези сигурно са макроският еквивалент на нашите бордови пехотинци. Дори да има хиляда такива в горната половина, пак можем лесно да превземем кораба.

Робинсън пак се изнерви.

— Да, сър, но петте ескортиращи ни крайцера сигурно ще възразят.

Усмихнах се.

— Сега вече знаем защо са ги пратили. Кой е казал, че тези машини са глупави?

38.

Онова, че не ни било разрешено да питаме, не ми даваше мира. Можех да разбера защо ни държат затворени в тъмния трюм като някакви гъби. Но без *никаква* информация? Дори гъбите от време на време ги подхранват с тор.

Реших да изляза от патовата ситуация, като се включа в играта им. Нямах да задавам въпроси. Така де, макросите никога не задаваха въпроси. Може би просто не ги харесвах. Вместо да питам, щях да говоря в изявительно наклонение. Точно както го правеха те.

— Команден модул, предай следното съобщение на макроското командване. За да постигнем максимална ефективност, макроското командване трябва да ни предостави информация за набелязания враг.

— Входящо съобщение: „Вражеският вид е биологичен. Вражеският вид пътува в космоса. Вражеският вид трябва да бъде изтребен“.

Ухилих се победоносно и огледах подплашените си офицери. Идеше ми да кажа: „Видяхте ли? А още никой не е загинал“. Реших да не злорадствам обаче. По-важно беше да измъкна от макросите още подробности, а информацията щяхме да анализираме по-късно.

Едва не зададох въпрос. Спрях се навреме. Беше като онази игра, при която трябва да измъкнеш информация от съперника, като задаваш само въпроси, на които се отговаря с „да“ и „не“. Подбрах внимателно думите си.

— Команден модул, предай следното. За да настроим оборудването си за предстоящата атака, трябва да знаем гравитационните параметри на набелязаната цел.

— Входящо съобщение: „Едно точка осемдесет и едно g“.

Примижах.

— Свят с тежка гравитация. Робинсън, предай тази информация на снабдителния отдел. Ще трябва да екипираме хората си с леката броня и въоръжение. Дано огневата мощ се окаже достатъчна, иначе

ще се наложи екипи от по трима пехотинци да влачат една лазерна пушка.

— Не знам дали имаме достатъчно леки пушки и реактори за всички хора, сър — каза капитан Сарин, загледана в кубичния интерфейс с данни в своя участък на големия екран.

— Значи ще направим още. Нали затова взехме фабриките.

Замислих се над събраната дотук информация. Щом светът беше толкова голям, че да генерира такава гравитация, значи най-вероятно имаше атмосфера. Предположение, което се потвърждаваше и от биологичното естество на противника. Ако се касаеше за газов гигант, гравитацията щеше да е много по-голяма, значи беше логично да очакваме скалиста планета с по-гъста от земната атмосфера.

— За да настроим оборудването си спрямо предстоящата атака, трябва да знаем какви са условията на повърхността на набелязаната планета. Температура, атмосферно налягане и състав.

— Входящо съобщение... — Макроското командване отговаряше на всичките ми запитвания за набелязания свят. Стига да оформях всеки свой въпрос като искане и да давах причина защо трябва да отговорят, те явно нямаха нищо против да ми споделят всякакви подробности за планетата, към която пътувахме, освен такива, касаещи координатите ѝ и боеспособността на врага.

След като цял час доих макросите за информация, вече разполагахме с достатъчно данни, за да си създадем прилична представа за врага, срещу когото щяхме да се изправим. Бяха по-едри от хората, дълги около три метра и половина, но по-ниски — около метър. Тежаха приблизително петстотин килограма. Бяха изключително опасни.

Трудно беше да се прецени дали ще можем да дишаме въздуха им. В състава му имаше кислород и азот, но също и немалки количества аргон, криптон и въглероден оксид. Притесняваше ме последният газ, защото той е силно отровен дори в ниска концентрация. Не успях да измъкна точната концентрация от макросите. Подозирах, че не са си направили труда да замерват подробно състава на атмосферата по простата причина, че не им се налагаше да го дишат. Атмосферата беше по-плътна от земната, а налягането при повърхността беше три пъти по-голямо — и нищо чудно при тази гравитация.

Не успях да измъкна много и за самата мисия, нито за въоръжението на врага. Явно притежаваха високи технологии и се бяха опънали сериозно на макросите, иначе те нямаше да ни извикат за мисията.

След като успешно им измъквах информация в продължение на час, нещо в макроския софтуер реагира. Сигурно имаха в системния си софтуер алгоритъм, който следеше за повтарящи се искания, в нашия случай колко пъти съм казал „трябва да знаем“. Така или иначе, макросите спряха да реагират на исканията ми.

— Входящо съобщение: „Сесията приключи“.

Пробвах още няколко пъти, после реших, че съм ги ръчкал достатъчно. Изнервеният ми щаб, изглежда, вярваше, че заради мен макросите всеки момент ще ни изритат в открития космос.

Изтърколиха се още няколко дни, изпълнени с трескава дейност. Вече имахме представа какво ни предстои и трябваше да екипираме войската си за свят, където въздухът не става за дишане, освен може би за съвсем кратко, гравитацията е почти два пъти по-голяма от земната, а врагът, когото се очаква да изтребим, няма да се даде лесно.

Често бях чувал хората си да гадаят за вида на съществата, срещу които ще се изправим. Най-противна им бе мисълта, че ще се сражават срещу насекоми. Аз не мислех така. Всъщност дори се надявах да са гигантски буболечки. Защото би било много по-лесно да убиваме гигантски буболечки, отколкото раса от сладки зайчета с големи очи, нали така?

На третия ден усетих лек трус. Бях в апартамента си и навивах Сандра да се изкъпем заедно. Тя не проявяваше особен интерес, защото душ кабинката беше малка дори за сам човек. Аргументът ми, че така ще спестим вода, също не сработи, защото както и двамата знаехме отлично, в резервоарите ни имаше страшно много вода, а наносистемите я рециклираха до капка.

— Усети ли това? — попита Сандра, очите ѝ се бяха разширили и потъмнели.

— Да. Сякаш минахме през пръстен.

— Възможно ли е да сме стигнали толкова бързо до пръстена? Нямахме ли да разберем, ако сме приближили Венера?

— Едва ли — казах аз. — Нямаме представа какво се случва извън тази консервена кутия. А и тя има гравитационни стабилизатори.

Не усещаме ускорението като на „Сокуро“.

— Искам да монтираш такива стабилизатори на своя кораб... ако изобщо се върнем у дома.

— Добре — казах аз и си облякох отново ризата. Успял бях да сваля моята, но не и нейната. Положил бях толкова усилия, а те още не бяха дали плод. — Отивам в командния да проверя какво става.

Тя внезапно ме прегърна през кръста.

— Налага ли се? Толкова хубаво миришеш.

Сведох поглед към нея с известно раздражение.

— Не можа ли да кажеш по-рано?

Отстраних я от себе си и минах през няколко врати, които се стопиха пред мен след съответното почукване по стените. Скоро се озовах в командния център, като натъпквах ризата си в панталоните. Капитан Сарин ме стрелна с поглед и вдигнати вежди.

— Какво? — попитах я.

— Нищо, сър.

— Току-що минахме през пръстена на Венера — обявих на висок глас. Виж, това привлече вниманието им.

— Откъде знаете?

— Минавал съм през него. Два пъти.

— Онзи лек трус? Все едно падаш настрани? — попита капитан Сарин.

— Именно. Предполагам, че сме в орбита около синия гигант, освен ако пръстенът не води и другаде. Хайде да замерите радиацията. Дори през стените на трюма да минава лъчение, тухлите би трябвало да ни предпазят, но искам да съм сигурен.

— За какви нива на радиация говорим? Как беше предния път?

— Не знам. Когато се прибрахме, взехме по една шепа хапчета калиев йодит, но нямам представа дали е имало полза от него. Нямахме дозиметрични баджове на борда, нито гайгеров брояч. Знаехме, че сме облъчени, но нямахме нищо, с което да измерим радиацията.

— Изглеждате здрав, така че защо да се притесняваме? — попита капитан Сарин.

— Бяхме далече от синия гигант и бързо се скрихме от него зад една планета. Сега сигурно се насочваме към друг пръстен в системата, който я свързва с друга система. И може да минем много близо до синия гигант.

Капитан Сарин кимна. Вече беше извадила голяма графика на компютърния екран и аз вперих поглед в нея.

— Нищо? — попитах.

— Нищо. Никаква радиация.

Намръщих се. Или макроският кораб не пропускаше никакво лъчение, или аз се бях заблудил при предишното си пребиваване тук.

— По дяволите — казах. — Жалко, че не разполагаме с активните сензори. Пасивните все така не улавят нищо, нали?

— Нищо, сър.

— Подгответе активните сензори за включване — наредих.

Всички в стаята се напрегнаха. Ръката на капитан Сарин остана на компютъра. Погледнах я и казах:

— Това не е контролната система на сензорите, капитане.

Тя подскочи.

— Да, сър.

Пристъпих към нея. Току-що беше изпратила съобщение на някого.

— С кого е връзката, капитане?

— Просто бях отворила комуникационната система, сър — каза тя. — Тъкмо я затварях.

Показалецът ѝ докосна хикса в ъгъла на приложението и то изчезна. Сарин побърза да отвори контрола на сензорите.

Вратата зад мен се отвори. Обърнах се да видя кой е. Майор Робинсън.

— Какво става? — попита той, като местеше поглед от лице на лице.

— Дребна конспирация, струва ми се — казах студено.

Майорът пребледня. Махнах му да не обръща внимание на думите ми и го повиках да хвърли поглед на предполагаемото ни местоположение. Имахме карта на звездната система, към която принадлежеше синият гигант. Взели я бяхме от паметта на „Сокоро“. Шейсетината планети и други небесни тела бяха показани в относителните им орбитални позиции. Задържали се бяхме в района достатъчно дълго да засечем движението им, после бяхме въвели екстраполирания модел на системата в компютъра. Макар нанитните мозъчни кутии да бяха по-умни и по-гъвкави, аз все още предпочитах интерфейсите на нашите родни електронни машинки. Ако не друго,

поне щадяха гласните ми струни, защото не ми се налагаше да използвам гласови команди.

Скръстих ръце, приседнах на ръба на компютърната маса и се наведох над нея.

— Тази слепота ме влудява. Ще включа активните сензори.

— Сър — каза Робинсън. — Като военен съм длъжен да ви предупредя, че това е в противоречие с протокола за мисии по внедряване. На Земята никога не оповестяваме присъствието си с електронно пиукане, когато нямаме представа какво ни чака зад ъгъла.

— Нали точно за това служи електронното „пиукане“? Да разбереш какво има зад ъгъла.

— Сър, не знаем нищо за тактическата ситуация. Не можем да направим нещо такова на своя глава, без да сме го съгласували. Възможно е врагът да се ослушва точно за такъв сигнал, за да прихване конвоя и да го унищожи.

Изкашлях се. Знаех, че е прав.

— Добре, тогава да говорим с макросите по въпроса.

Ако се съдеше по физиономията му, Робинсън не вярваше, че макросите ще ми отговорят, но аз въпреки това наредих на командния модул да отвори канал.

— Предай на макроското командване. „Бихме искали да включим активните сензори“.

Отговорът дойде незабавно и категорично:

— Разрешение отказано.

— Защо? — попитах аз. Едва бях произнесъл думата, когато затворих очи с въздишка.

— Входящо съобщение: „На товара не е разрешено да пита“.

— Да, добре. Изпрати им следното. Дайте ни достъп до данните от своите пасивни сензори, за да следим приближаването към целта.

— Входящо съобщение: „Молбата отказана“.

— Тогава поне ми позволете да поставя свои пасивни сензори на корпуса на кораба! — извиках аз.

Дълга пауза. Офицерите оглеждаха стените около нас.

— Входящо съобщение: „Позволение дадено“.

— Ха! — възкликнах доволно и плеснах с ръце. — След час вече ще виждаме какво има наоколо!

Всички се постараха да наподобят ентузиазма ми. Минаха секунда-две, докато забележа изопнатите им физиономии.

— Сега пък какво има?

— Кой ще инсталира сензорите, сър? — попита капитан Сарин.

Чак сега проумях какво ги тревожи.

— Изпратете двама от най-добрите ни техници.

Офицерите ми си поотдъхнаха. Радваха се, че задачата се е паднала другиму.

39.

Гледахме на камерите как двамата мъже в тежки костюми закопчават колани с инструменти на кръста си и подхващат с общи усилия бъчвоподобния контейнер. Бяха невъоръжени и притеснени. Безтегловността значително улесняваше задачата им. Двамата просто излязоха на покрива на една от тухлите в участъка за поддръжка и съхранение и подскочиха към тавана. Завъртяха се бавно и магнитните им ботуши ги прилепиха към корпуса. Намираха се на трийсетина метра от четиримата макроски пазачи. Тръгнаха към пазачите, които не реагираха, ако не се броеше лекото завъртане на оръжейните им системи. Следяха до милиметър приближаващите се мъже.

Намръщих се.

— Поне да им се махнат от пътя, мамка им — изсумтях.

Моите пехотинци направиха още десет крачки, после още десет. Все по-бавно. Взеха да махат на макросите в знак да им направят път. Една от машините проследи с оръдието си размаханата ръка, но нищо повече.

Един от офицерите в щаба ми даде знак и когато се обърнах, ми подаде портативен комуникатор.

— Двамата техници, сър. Притеснени са.

— Нищо чудно — казах. — Да останат на място. Ще говоря с макросите. Може би не разбират, че трябва да влезем в кораба, за да си свършим работата. Проклети машини. Команден модул, предай на макроското командване следното. Позволете на моите техници да минат покрай пазачите ви, за да монтират сензорите.

Минаха няколко секунди. Техниците стояха на място.

— Входящо съобщение: „Дайте ни местоположението си“.

— Тук сме, точно пред вас.

— Входящо съобщение: „Дайте ни местоположението на Кайл Ригс“.

— Моето? Ами, тук съм. В моя команден модул, в моята тухла, точно където съм от самото... — започнах, после млъкнах рязко. Нещо

не беше наред. — Не, чакайте, аз...

Но беше късно. Четиримата макроски пазачи бяха в идеалната диамантена формация. Всичките имаха чиста огнева линия към моите невъоръжени техници и можеха да стрелят по тях, без да се наранят взаимно. Двама откриха огън по моите хора. Енергийните лъчи ги прерязаха на две. Не им остана време дори да изкрещят. Но макросите още не бяха приключили. Продължиха да стрелят по разхвърчалите се парчета, докато не остана нищо по-голямо от обгорял пръст. Гъста пара, най-вече от моите раздробени на атоми техници, скри макросите от погледите ни. Виждахме като през мъгла как оръжията им потрепват наляво-надясно, сякаш продължават да търсят мишени с достатъчна маса. Контейнерът със сензорите беше останал на мястото си, прилепен с магнити към тавана на трюма. Напълно невредим.

Изтръгнах слушалките от главата си и ги запратих по компютърната маса.

— Мамка му!

Откъм слушалките се чу звук и аз се пресегнах да ги взема. Чух познат глас. Сержант Куон. Бях го назначил за шеф на сигурността. Явно и той беше видял фиаското на тавана.

— Сър, моля за разрешение да видя сметката на тези машини.

— Не. Молбата ти е отхвърлена.

— Сър, мога да го направя без жертви от наша страна.

— Знам, че можеш, сержант. Но няма нужда да усложняваме това недоразумение.

Мълчанието се проточи, после отново чух гласа на Куон:

— Слушам, сър. Оставам в готовност.

Поех си дълбоко дъх и плъзнах поглед по шашардисаните си офицери.

— Затворници ли сме, сър? — попита капитан Сарин.

— И за какво „недоразумение“ става въпрос? — добави майор Робинсън.

Местех поглед между двамата.

— Макросите разбират всичко буквално. Дадох разрешение на мен да инсталирам сензорите. Защото точно това поисках, ако си спомняте. Поисквах да разрешат *на мен* да поставя сензорите.

Майор Робинсън пръв разбра какво им казвам.

— А... и когато се свързахте повторно с тях, са разбрали, че не вие сте там, при входа.

— Че не съм един от двамата техници, да. И ги убиха, защото са били твърде близо до портала. — Не знаех на кого се гневя повече — на макросите или на себе си. Пристъпих към едно шкафче и измъкнах оттам боен костюм.

Майор Робинсън тръгна след мен и ми каза тихо:

— Сър, не се налага да отивате.

Погледнах го.

— Да. Но ми писна да стоя на тъмно. На теб не ти ли се иска да знаем как изглежда другата част на този кораб? Не мислиш ли, че ще сме по-ефективни при атаката, ако можем да видим планетата, на която ще кацнем?

Той кимна и отстъпи.

— Ти командваш, докато аз съм извън линия, майоре — казах му, докато си нагласях качулката и почуквах кода, активиращ нанитите. Малките гадинки затвориха всички шевове, а аз вкарах друг код, за да херметизирам костюма.

Оставих ги там, около компютърната маса. Излязох през шлюза и скочих към тавана. Поздравих се за всяко упражнение при нулева гравитация, в което си бях направил труда да участвам. Направих салто и се приземих на крака върху тавана на трюма. Тръгнах напред и скоро стигнах до обгорените петна, останали от моите двама техници. Изглеждах с омраза макроските пазачи.

— Аз съм Кайл Ригс. Пуснете ме да мина.

След няколко напрегнати секунди те се раздалечиха и видях тъмен отвор в тавана между тях. Освободих магнитните ключалки на контейнера и го повлякох след себе си. Като размери беше колкото кофа за боклук. Обемист, но без тежест в нулевата гравитация.

Влязох в отвора и вмъкнах трмаво контейнера.

Бях в тъмен коридор, който минаваше по дължината на кораба от носа към кърмата. Включих една от светлините на костюма си и пробвах връзката с командния център. Връзка имаше, но качеството беше много лошо. Коридорът беше отрупан с кабели. Някои приличаха на полупрозрачни маркучи, по които бавно течаха желирани течности в различни цветове — розови, златни, сини и цикламени, поели към незначайни дестинации. Други кабели представляваха оплетени голи

жици с минимална изолация. Реших, че това са нисковолтажни кабели за пренос на данни, но не можех да съм сигурен. Стремях се да не докосвам никой.

Включих всички записващи системи, с които беше оборудван костюмът ми, и данните потекоха към командния модул, където да бъдат съхранени дигитално за поколенията. Вървах по коридора и при всяка възможност завивах по отклонения, водещи към външния корпус. Сензорите би трябвало да работят нормално дори преградата между тях и външния свят да е дебела трийсетина сантиметра, само че аз не знаех достатъчно за материала, от който бе изграден корпусът на кораба. Най-добре би било да ги прикрепя към нещо като прозорец, но не ми се вярваше да намеря такъв. Макросите не ми приличаха на създания, които обичат да зяпат звездите.

След второто отклонение загубих връзка с командния модул. Стана ми самотно, озовал се бях в странната роля на таен биологичен шпионин наред с вражеска крепост. Чувствах се като една от онези праисторически катерици, които надничат в гнездата на динозаври. Тук, в кораба на макросите, аз бях чужденецът.

Стигнах до тесен тунел с нисък таван. Толкова нисък, че се изгърбих и повлякох след себе си контейнера, който се удряше в разни издатини. Реших, че съм стигнал до външния корпус. Вдигнах ръка и докоснах гладката повърхност над главата си. Отвъд тази стена царуваше вакуумът на междузвездното пространство.

Открих нещо като ниша и набутах контейнера в нея. Активирах сензорите и им зададох автодиагностика. Скоро би трябвало да получа данни за външния свят, а те да потекат по кабел от навързани нанити към трюма отдолу. Контейнерът си имаше свой реактор, което елиминираше проблема със захранването.

Гледах как сензорният модул преминава през различни настройки, сканирайки всичко около себе си. Накрая индикаторите му светнаха в жълто — не беше върхът, но по-добре това, отколкото нищо. Успееш ли да прехвърля сигнала към командния модул, повече нямаше да летим на сяло.

Отворих една клапа. Струя лъскави нанити се изля от отвора като изтичане на смъртоносни количества живак и пое по своя инициатива към най-близкия изход. Бяха като колона мравки, които винаги

намират пътя към дома си. Потокът нанити постепенно изтъня и почти се изгуби от поглед.

Надигнах се и превитият ми гръб опря в ниския таван. Различавах лъскавата нанитна нишка, но само след няколко метра мракът я поглъщаше. Това място беше потискащо и нямах търпение да се върна в своята си тухла. Завъртях глава наляво и надясно, за да осветя тунела с прожектора на шлема си. Разминал се бях само с няколко макроса по пътя си дотук и всички те бяха на долните нива, близо до трюма. Оголих зъби, обмисляйки следващия си ход. Устата ми изведнъж изсъхна.

Накрая стигнах до обичайното си заключение: „Защо не, мамка му“. Кога друг път ще имам уникалния шанс да се разходя из действащ извънземен кораб?

Не тръгнах след нанитите към относителната безопасност на трюма. Вместо това поех в обратната посока, навътре в кораба на макросите. Записвачките още бяха включени, а във вградената памет на костюма ми имаше много място за съхранение на данни. Реших, че нищо не ми пречи да поразгледам още малко.

Движех се към кърмата, там, където се намираха двигателите и където би трябвало да са жилищните помещения на макросите. Точно обратно на посоката, в която бяха поели нанитите. Отдалечавах се от трюма и другите човешки същества на борда. Чувах как Сандра скърца със зъби и ме обявява за луд. За щастие, тя не беше наблизно.

40.

Все същите тунели и проходи. Е, не бях очаквал по стените да висят картини на Ван Гог, но еднообразието беше наистина отегчително.

А после стигнах до ядрото на кораба.

Доколкото можех да преценя, намирах се зад трюма, между двигателите и гигантската кухня, приютила моите другари и техните стоманени тухли, подредени като ковчези в склада на погребален агент. Тук, така да се каже, „живееха“ макросите. Имаше разни странни помещения без очевидно предназначение. Имаше и машини, които тракаха и бръмчаха, произвеждаха въздух, оръжия или нови макроси — нямах представа.

Но когато стигнах до лабораторията, веднага разбрах какво съм открил. Вътре имаше макроси, нещо като работници или техници, всеки с десетки пипала, които се движеха толкова бързо, че човешкото око не можеше да проследи движенията им. Като сто ножа в ръцете на опитен жонгльор. Познавах този вид — същите макроси бяха направили ядрените бомби, които бяха унищожили куполите в Аржентина и бяха убили много от моите пехотинци.

Ала веднага щом зърнах масата, забравих напълно за макроските техници. На масата имаше живо същество... голямо. Дълго, приличаше на червей. Е, червей с крака, петдесетина на брой. Нещо средно между стоножка и змия с много крайници. Черните лъскави очи на създанието се спряха върху мен. То отвори уста в нещо като прозявка. Чу се висок мелодичен звук. Дали не се опитваше да ми каже нещо?

Техниците го бяха приковали към масата със седем широки метални скоби. Някакви течности се стичаха по тялото на съществото от десетки рани. Смукачи гъргореха и засмукваха изтичащите по масата течности. Ножовете на макросите режеха ли, режеха. Роботите вземаха проби от съществото, ръчкаха го с инструментите си. Освен ако не грешах, правеха му дисекция... на живо.

Би трябвало да си тръгна на секундата. Знаех това, но просто не можех да го направя. Единият ми ботуш стъпи на пода на лабораторията. Макроските техници реагираха все едно съм допрял жица под напрежение към стоманените им крака. Обърнаха се и лъскавите им израстъци застинаха като вкаменени.

Натиснах един бутон на китката си. Беше нещо, което бяхме измислили за моменти като този. В костюмите ни бяха вградени малки нанитни мозъчни кутии, нещо като централен процесор, който следеше налягането и други такива неща. Можеха да си служат донякъде и с примитивния бинарен език на макросите. Не можеха да изнасят речи, но бяха в състояние да преведат това-онова.

Задържах бутона натиснат, което беше знак за процесора да преведе думите ми на бинарен език.

— Идентифицирай — казах и посочих чудовището на масата.

Макросите ме зяпаха две-три секунди. Достатъчно дълго, за да се изпотя. Изведнъж, под студените им погледи, в костюма ми се стори горещо. Дали не изпращаха искане за боен отряд с лазерни оръжия? Можех само да гадая.

Един от техниците протегна метална ръка с много стави и заби шипа на върха ѝ в тялото на съществото.

— „Враг“ — стигна до мен преводът на мъничката мозъчна кутия. Имах чувството, че техникът е казал повече от това, но системата го беше свела до една-единствена дума. Която се оказа достатъчна.

Често са ме обвинявали в импулсивност. Разбихах защо хората тълкуват поведението ми по този начин, но самият аз предпочитам да мисля за себе си като за човек, който се възползва от предоставените му възможности. Вдигнах един миниатюрен лазерен пистолет и прогорих малка дупка, колкото монета, в главата на чудовището, вързано за масата. Задържах спусъка цели две секунди, така че лъчът да излезе от другата страна на главата и да остави малко черно петно върху отсрещната стена на лабораторията. Измъченото чудовище застана безжизнено, а аз прибрах дискретно пистолета си.

Металните израстъци на макросите се раздвижиха някак объркано и изненадано, или поне аз така го разтълкувах. Дали не разговаряха с жестове? Дали не се питаха един-друг: „Тоя пък за какво се има?“ ... или нещо друго в този смисъл?

— Враг — казах аз, натиснал отново бутона за превод. Посочих мъртвото създание на масата. Дим се виеше от входната и от изходната рана на чудовището и се издигаше към вентилационните системи. Надявах се червеят да не се възпламени — здравата го бях подредил.

— Аз убивам врагове — добавих.

След което им обърнах гръб и си излязох. Подсмихнах се доволно. Не само макросите можеха да мислят буквално и да се оправдават с недоразумения заради превода.

Бързо стигнах до входа към трюма. В коридорите имаше раздвижване. Разминавах се с бойни роботи. Надявах се, че провеждат учение... но подозирах, че не е така.

Когато стигнах до пазачите, сериозно се стреснах. Те не ми направиха път, а вместо това ме хванаха на мушка с оръжията си. Натиснах бутона за превод.

— Аз съм Кайл Ригс.

Не пролича да съм ги впечатлил.

— Мисията ми е изпълнена. Сега ще подготвя войниците си за нападение.

Минаха още няколко дълги секунди. Вече бях в обсега на помните мозъчни кутии в командния модул и когато макросите отговориха, преводът беше с по-добро качество.

— „На биологичните единици вече не е разрешено да напускат трюма“ — чу се гласът на машинката.

Изсумтях. Роботите отстъпиха да ми направят място. Промуших се между тях и се гмурнах към командния модул. Десетина от моите хора стояха между тухлите и гледаха към мен. Куп входящи обаждания зазвучаха в шлема ми, когато се разчу, че съм се върнал.

— Как мина, сър? — попита майор Робинсън, използвайки офицерския си достъп, който му даваше приоритет пред обажданията на хора с по-ниски чинове.

— Прилично — отговорих, — но май имам нужда от питие.

— От питие? Обезводнен ли сте, сър?

— Може и така да се каже.

Стигнах до командния център, разхерметизирах със съответното кодово почукване нанитните шевове около врата си и си свалих качулката. Двамина побързаха да ми подадат шишета с вода, от онези,

които стискаш и водата излиза на струйка под налягане. Сандра също беше тук, трета на опашката. Приех нейната оферта. Бира в шише.

— Мерси.

Сандра ме изгледа с подозрение, което аз умишлено не забелязах. Усещаше, че премълчавам нещо във връзка с приключението си. Сигурно заради потта, която изстиваше по челото и врата ми.

Разказах им, без да бързам, за сензорния модул, а за лабораторията, създаването на масата и своята груба намеса споменах чак след като Сандра се върна в моя кабинет. Всички ме зяпнаха невярващо, когато им казах как съм спестил мъките на изтерзаната стоножка.

— Дали не е било представител на расата, срещу която ще се биеш? — попита капитан Сарин.

— Да, така мисля.

— Поели сте голям риск, като сте убили пленника им, сър — каза майор Робинсън. — Макросите са можели да интерпретират действията ви погрешно.

— Не, мисля, че разбраха посланието — казах аз.

— Сър, нанитната верига е готова. Активните сензори са включени — прекъсна ни един от техниците, Рафим Шреста, лейтенант. Беше кльощав и мълчалив. Сега ми се стори искрено развълнуван — той отговаряше за сензорите и явно бездействието беше започнало да му дотяга. Дни наред беше седял в най-тъмното къоше на командния център. Сега най-последно имаше нещо, с което да се занимава.

— Имаме ли видео, Рафим? — попитах.

— Не, сър. Само пространствени съотношения, изчислени според гравитациите и радиационните източници. Около нас има много небесни тела.

— Покажи ги на голямата маса — наредих аз.

Първите компоненти на звездната система се появиха във вид на две големи сфери върху екрана. Погледнах ги и се намръщих. Колкото повече ги гледах, толкова повече се мръщих.

— Какви са тези неща? — попита капитан Сарин.

— Звезди — казах аз.

— А синият гигант къде е?

Поклатих глава.

— Това е друга звездна система.

— Възможно ли е да сме минали през още един портал, без да го усетим? — попита майор Робинсън.

— Съмнявам се — казах аз. — Дори да се е случило през „нощта“, имаме дежурни, които са будували. Вече всички знаят какво е усещането и все някой щеше да докладва, ако го е почувствал повторно.

Гледах втрещено екрана. В центъра на системата имаше две звезди с приблизително еднакъв размер и в много близка орбита помежду си. Планети не се виждаха. Това не ме изненада. Голяма част от звездните системи имат по две и повече звезди и колкото повече са звездите, толкова по-малка е вероятността да има планети. Неравномерните гравитационни притегляния придърпват планетите към звездите или ги разкъсват още в началните етапи от формирането на звездната система. Размишлявах върху всичко това, когато на екрана се появи едно по-малко тяло, далече от двете звезди.

— Това газов гигант ли е? — попитах и го посочих.

— Масата му е прекалено голяма — отговори капитан Сарин. — Според мен е трета звезда. По-малка.

Гледах схематичното изображение и изведнъж ми хрумна една идея.

— Дали не е Алфа Кентавър? Тя е тризвездна система. Разположението съвпада. На бас, че онази малка звезда е Проксима Кентавър.

Офицерите закимаха в съгласие.

— Но какво стана със системата на синия гигант? — попита капитан Сарин с нотка на страх в гласа. Досега всички ние вярвахме, че сме се озовали в системата, която бях посетил преди няколко месеца. Явно предположението ни беше погрешно.

— Истината е, че не знаем как работят порталите — каза майор Робинсън. — Възможно е да имат механизъм, който им позволява да изпращат корабите до различни изходни пръстени.

— Или пък изобщо не сме минали през пръстена на Венера — казах аз. — А през другия, онзи в Облака на Оорт.

Робинсън отвори приложение-калкулатор и въведе няколко стойности.

— Това би обяснило защо не усетихме турбуленция или вибрации на влизане в пръстена. Би трябвало да усетим нещо, ако бяхме минали през гъстата атмосфера на Венера. Нека довърша изчисленията си... За да стигнат само за няколко дни до Облака на Оорт, макросите трябва да са развили удивителна скорост.

Кимнах в съгласие.

— Така е, но с добри гравитационни стабилизатори изобщо не бихме усетили ускорението. Пръстенът в Облака на Оорт е на около шест светлинни часа от Земята... някъде шейсет астрономически единици. Убеден съм, че нашите малки нанокораби не биха могли да произведат подобна тяга. Което показва, че в някои отношения технологията на макросите превъзхожда тази на наносите. Ако не друго, макросите могат да строят по-големи двигатели.

— Можем ли да сме сигурни, че сме минали през втория пръстен, полковник? — обърна се към мен капитан Сарин.

— Не. Това е само теория. Нямаме необходимите данни, за да направим обосновано предположение. Не бих се учудил, ако някъде в Слънчевата система е скрит трети пръстен, за който ние дори не подозираме.

— Но, сър — каза капитан Сарин, вперила в мен големите си тъмни очи. — Ако не знаем как сме се озовали тук... как ще се върнем у дома?

Вдигнах рамене и насочих отново вниманието си към екрана. Беше ми задава въпрос, на който не можех да отговоря.

41.

Близо седмица пътувахме през звездната система, която бяхме оприличили на Алфа Кентавър. Хората си шушукаха, че може би сме се озовали тук по друг начин, а не чрез порталните пръстени, че може би макросите могат да скачат между звездните системи директно, без помощта на портали. Не обръщах внимание на тези спекулации. Ако можеха да скачат свободно из вселената, макросите щяха да докарат бойния си флот на Земята много по-бързо. Сигурен бях, че използват пръстените. Това означаваше, че им е нужно време да се придвижат между звездите, пък било то и само дни или седмици, вместо години. По-голямата част от това време се губеше в преходите между тези пръстени от колабирала материя. Преминаването от система в система чрез порталите ставаше мигновено.

Екипът учени, които бяхме взели със себе си на експедицията, за да дава отговори точно на такива въпроси, беше озадачен не по-малко от нас. О, говореха много, развиваха теории за хиперпространство, стабилни проходи и прочее, но в действителност нямаха идея какво се случва. Самият аз изобщо не си блъсках главата над теорията. Изкарал бях само два курса по физика в колежа и бях взел и двата с петица. Примирил се бях с факта, че използвам извънземна технология, без да я разбирам, и че това едва ли ще се промени в обозримо бъдеще. Като всяка маймуна, която човечеството беше изпращало на разходка с ракета през петдесетте години на двайсети век, и аз не се интересувах от друго, освен кога проклетото нещо най-после ще кацне.

На втория ден реших, че повече не мога да вися в командния център и да чакам нещо да се случи. Време беше да се включа в тренировките, които провеждаха пехотинците по мое нареждане — тренировки при висока гравитация.

Не бях споделил намеренията си със Сандра, но тя се появи веднага щом влязох в шлюза за излизане от командния център. Мушна се след мен миг преди затварящите се врати да я притиснат.

Възтесничко ни беше в шлюза, но не се оплаках. Притиснах доволно тяло в нейното.

— Нарочно го правиш — каза тя.

— Просто се радвам да те видя. Как разбра, че излизам от тухлата?

— Сложих ти звънче.

Свъсих вежди. „Звънче“ беше технически жаргон за проследяващо устройство. По-голямата част от персонала носеше такива звънчета. Бяха малки и позволяваха на всеки с достъп до компютър да разбере къде се намираш. Посегнах към шията си, но там не висеше нищо.

Сандра се усмихна и бръкна в джобовете ми. Усмихнах се в отговор и посегнах да ѝ върна услугата, но тя ме плесна през ръцете. После извади нещо от предния ми джоб. Портативния ми комуникатор.

Сведох поглед към малкото устройство. Беше закачено на халка. Сандра мушна пръст в халката и го разлюля пред лицето ми.

— Ясно... — казах. — Следиш ме през комуникатора. Това е нарушение. Аз съм твой висшестоящ офицер.

— Аз пък не съм пехотинец.

Посегнах отново към нея, но шлюзът иззвъня и ни изрита. Отдавна беше изравнил налягането, значи звуковият сигнал ни уведомяваше, че сме надскочили някакво времево ограничение и на устройството му е писнало от нас. Вратата се отвори, без да изчака команда от наша страна. Някакъв тип от поддръжката с работен комбинезон ни зяпна изненадано. Прибрах си ръцете и двамата със Сандра се постаряхме да излезем с достойнство от тясното помещение. Не ни се получи.

Сандра ме последва покрай подсмивващия се работник към една от тухлите, където се провеждаха ученията. Изчакахме отряд пехотинци да си довърши тренировката, после влязохме вътре. Вътрешността на тухлата беше слабо осветена. Дежурният сержант при входа ни връчи два учебни лазерни пистолета. Благодарих му и подадох единия на Сандра. Тя го претегли в ръка.

— Ще действаме отборно, нали? — попитах. — При най-високата трудност на симулацията.

— Това съм го правила и преди.

— Не и при гравитация от 1,81 g.

Тя свъси вежди.

— Не знаех, че можем да настройваме силата на гравитацията.

— Инсталирахме няколко гравитационни стабилизатора в тухлите за тренировка. Обичайно задачата им е да намаляват ефекта при растящо ускорение. Ние просто обърнахме принципа и накарахме нанофабриките да произведат стабилизатори, които усилват гравитационния ефект. Е, навита ли си?

Тя кимна.

— Само не ме стреляй по задника, ако обичаш — казах аз.

Прекачихме през прага и аз моментално се почувствах... затиснат. Трудно ми беше да дишам, да се движа, да мисля. Не беше като да носиш тежък товар на гърба си, беше нещо много по-лошо. Дори кръвта във вените ми беше по-тежка. Сърцето ми полагаше много повече усилия, за да изпомпва кръв към мозъка. За щастие нанитните подобрения включваха и по-силно сърце. Усетих как пулсът ми се ускорява, а кръвното ми налягане се вдига. Дишах жадно. Извън всяко съмнение сраженията при двойна гравитация щяха да са гадни.

Симулацията започна — стреляхме по нанитногенерирани мишени, които постоянно губехме от поглед. Осветлението пулсираше като при гръмотевична буря. Мишените бяха компютърни симулации, но препятствията по пътя ни си бяха съвсем истински. След като преминахме успешно първите три задачи, компютърът ни даде кратка почивка, после осветлението загасна напълно. Спънах се в камък и се проснах по лице. Падането при висока гравитация се различаваше от обикновеното падане. Подът се стрелна насреща ми с неочаквана скорост и сила. Рефлексите и силата ми ме спасиха от сериозно нараняване, но въпреки това видях звезди посред бял ден.

Сандра приклепна до мен и откри стрелба по мишените, които не пропуснаха да ни нападнат. Програмирали бяхме противниците да приличат на гигантски буболечки въз основа на малкото информация, с която разполагахме. Буболечките отвърнаха на стрелбата, разцвърчаха се, после атакуваха отново. Нямах време да се надигна от пода, а само да се прицеля и да стрелям.

Всъщност тази ми полегнала позиция се оказа добра. По-лесно ми беше да мисля, защото сърцето изпомпваше повече кръв към мозъка, а и ми беше приятно Сандра да клечи над мен. Стрелях упорито и скоро врагът премина в отстъпление. Осветлението се

възстанови и резултатът се показва на тавана. Убили бяхме трийсет и една от шейсетте мишени и бяхме оцелели.

— Не е зле — казах и се надигнах.

Сандра се усмихна.

— Справи се добре — добавих. — Стреляш много точно. А сега да пробваме ръкопашен бой. Ще сменим пистолетите с бойни ножове.

Сандра се съгласи, макар че идеята май не ѝ хареса особено. Размених лазерните ни пистолети за затъпени ножове. Бойните ножове бяха по наш дизайн, остриетата им бяха изработени от нанитите и имаха диамантен ръб — малките гадинки бяха подредили въглеродните атоми в молекулярна структура, която беше изключително остра. Замислили ги бяхме точно за такива ситуации. Разчитахме основно на лазерните си оръжия, разбира се, но ножовете също имаха своята роля. Не се нуждаеха от зареждане, бяха много леки и в близък бой с биологични единици бяха изключително смъртоносни.

Влязохме в следващата симулация само с ножовете. Този път ни победиха. Убили бяхме едва дузина противници с очи като мъниста и остри мандибули, когато компютърът реши, че сме повалени и разчленени. Сандра очевидно бе слабото звено в тази битка.

Когато излязохме от тренировъчната тухла и я отстъпихме на следващия отряд пехотинци, който си чакаше реда, Сандра ме оципа по задника.

Обърнах се да я погледна със закачлива усмивка.

— Това предложение ли беше?

— Направи го нарочно. Подлъга ме да се бием само с ножове, за да изкараш по-висок резултат от мен.

— Не точно — казах аз. — Искях да придобиеш представа за възможностите си. Ти си бърза и стреляш точно. Служиш си добре с огнестрелни оръжия. Но не знаеш нищо за ръкопашния бой. Макар и подсилени, мускулите ти не могат да се мерят с мускулите на моите пехотинци.

— Благодаря ти за урока — каза тя.

— Пак заповядай.

— Искам да се пробвам още веднъж — каза тя.

Добре познавах този инатлив блясък в очите ѝ. Виждам го бях често.

— Добре. Нека момчетата приключат и ще влезем пак.

В крайна сметка минахме през симулациите шест пъти. От престрелките загубихме само последната. Колкото до упражненията по ръкопашен бой — тях ги загубихме всичките. Отначало се справяхме относително добре, но след четвъртата симулация стана ясно, че Сандра губи сили. Последният ни резултат беше най-ниският от всички опити — успяхме да убием само осем противникови единици, преди компютърът да прекрати битката.

— Уморена съм — призна накрая Сандра.

— Знам.

— Не съм свикнала с това.

— Справи се много добре — казах ѝ. — Възможно е да си по-добра от най-лошия пехотинец във войската ни.

— Наистина?

— Не. Просто се опитвах да те успокоя.

Сандра изсъска и замахна към мен с пластмасовия нож. Улових китката ѝ и се опитах да я целуна. Боричкахме се през смях, докато дежурният сержант не се изкашля многозначително. Вдигнах поглед.

— Май трябва да ви върнем тези — казах и му връчих учебните оръжия.

— Благодаря, сър — каза сержантът, като полагаше искрени усилия да не се ухили. Не успя и широка усмивка разтегна лицето му. Не можех да го виня.

42.

Следващият пръстен ни изненада. Вече близо седмица се носехме през Алфа Кентавър — ако наистина бяхме там. После на голямата компютърна маса внезапно се появи нов обект, мъничък овал, които примигваше сред небесните тела на нашата схематична проекция. Не беше в близост до нито една от планетите. Можеше да е станция или много голям кораб. Повикаха ме в командния център веднага щом аномалията се появила на екрана.

Първото, което забелязах, бе местоположението на двойната звезда — в срещуположния край на масата. Второто — че скоростомерът отчита двойно по-ниска скорост от тази при последната ми визита в командния център. През цялото време бяхме замервали разстоянията и местоположението си спрямо небесните тела и това ни даваше относително точна представа за скоростта ни в момента.

— Смяна на гледната точка? — попитах аз.

— Макросите завъртяха кораба, сър. Обърнаха го на сто и осемдесет градуса и сега двигателите сочат в противоположната посока. Движим се при голямо обратно ускорение — потвърди майор Робинсън.

Положих длани върху големия екран и ги раздалечих с плавно движение. Образът се приближи максимално, доколкото го позволяваше несъвършената ни сензорна система.

— Може да е пръстен — казах, докато се вирах в овалния обект.

Офицерите се струпаха около мен.

— Какво ще правим, сър? — попита майор Робинсън.

Погледнах го.

— Какво ще правим ли? Не ние управляваме кораба.

— Имах предвид ще питаме ли макросите дали това нещо е пръстен.

Замислих се и поклатих глава. По всичко личеше, че макросите имат лимит за въпросите, маскирани като искания — на ден или на

година, не знаех. Смятах, че като цяло не ни харесват и със сигурност не им харесва да си говорят с нас.

— За макросите ние сме диви зверове, майоре — казах аз.

— Сър?

— Нещо, което да насъскат срещу враговете си, а не домашни любимци. Те не са ни приятелчета, нито колеги. Всяка комуникация с тях представлява сериозен риск. Те мислят за нас като за товар, нали така. И аз смятам да бъдем добър товар през останалата част от това пътуване. Добър и кротък товар.

— Това не е във ваш стил, сър — отбеляза капитан Сарин.

Погледнах я с вдигнати вежди и тя сведе засрамено очи.

Кимнах и се ухилих.

— Имаш основание, капитане. Но искам някой ден да се прибера у дома. А май единственият начин е да не ядосваме макросите.

Никой не коментира повече въпроса. Приближавахме се към овалния обект. През следващите три часа стана ясно, че курсът ни се отклонява по крива. Все така се движехме при обратно ускорение.

— Май ще минем покрай него — казах аз.

— Отворът в центъра на пръстена не съвпада с траекторията на приближаването ни — каза нашият навигатор. И той спадаше към групичката на скучаещите офицери. Досега поне. — За да минем през пръстена, трябва да променим траекторията си, да влезем под ъгъл. Сигурно точно затова намаляваме скоростта.

— Или пък защото от другата страна на портала има атмосфера — подхвърли капитан Сарин.

— Едва ли — казах аз. — Скоростта ни все още е твърде висока за навлизане в атмосфера. Ако от другата страна има стена от газове, ще изгорим. Каква е скоростта ни в момента? Около двеста хиляди възела?

— Повече, сър. Въпреки обратното ускорение през последните часове — каза майор Робинсън.

Убиването на скоростта и промяната в курса продължиха и през следващия час. Трудно бе да напуснеш мостика. Накарал бях хората си да изчислят кога ще навлезем в пръстена и да отворят таймер на голямата маса, както и да включат същия таймер на всички екрани във всички тухли. Оставаше ни по-малко от половин час, когато отворих общия канал да кажа няколко думи на войниците.

— Пехотинци, говори полковник Ригс. Вече сте видели таймерите на екраните. Смятаме, че след дващсет и осем минути ще минем през нов портал към друга звездна система. Тази звездна система вероятно е целта на пътуването ни. Искам преди таймерът да стигне до нулата, всички вие да сте се екипирали, снаряжили и да сте се вързали в креслата си. Ригс, край.

Дващсет и осемте минути се точеха като дващсет и осем часа. Но накрая таймерът отброи последните секунди. Усетих леко разтърсване. И още преди екранът да примигне, знаех, че сме се озовали на друго място. На ново място.

На екрана вляво от мен се появи голяма звезда. И продължи да расте, докато компютрите измерваха гравитационното ѝ притегляне и радиационните емисии и нанасяха корекции в първоначалната си преценка. Звездата беше огромна, по-голяма дори от синия гигант. Кръг с големината на автомобилен тас върху компютърния екран. Но поне беше само една. А после започнаха да се появяват още обекти. Планети. Първи се появиха най-големите. Газовите гиганти, реших аз. Още планети се появяваха като мехурчета, засечени и позиционирани от сензорните системи. Повечето се местеха върху масата, сменяха позициите си. Знаех, че част от сензорните ни алгоритми изискват корабът да е в движение, за да направят замервания от различни позиции и така да съставят по-вярна карта на околността.

— Това е червен гигант, сър — каза със задавен глас навигаторът. — Още една нова система. Ако само можех да видя къде сме. Да погледна през прозорец и да видя с очите си.

Засмях се и го погледнах с разбиране. Навигаторът беше висок слаб мъж с кестенява коса, която изсветляваше по върховете.

— Да пилотираш тези кораби на сляпо може да те влуди — каза аз. — Знам го от личен опит.

— Сър, вижте — каза капитан Сарин и посочи екрана. Една малка планета бързо увеличаваше размерите си, докато сензорите уточняваха местоположението и масата ѝ.

— Почти сме влезли в орбита около планетата — каза майор Робинсън.

И тогава усетихме нещо ново. Нещо, което не бяхме изпитвали досега по време на дългото пътуване. Бяхме го очаквали, но не го

бяхме изпитвали досега. Целият кораб започна да вибрира, чу се дълбок барабаниящ звук.

Всички погледнаха към стените.

— Активиране на предпазни системи! — наредих аз.

Само миг по-късно от тавана се протегнаха нанитни ръце и уловиха всеки от нас за халките на коланите ни. Други ръце се стегнаха около китките и глезените ни. Ръцете бяха програмирани така, че да не възпрепятстват движенията ни, стига те да са плавни. Всяко рязко движение щеше да се компенсира незабавно от тънките черни ръце, така че да се избегнат наранявания. Програмирали ги бяхме на принципа на предпазните колани в нашенските коли — реагираха при наличие на сили, които са достатъчни да нарушат равновесието ни.

— Докладвай, майоре. Какъв беше сблъсъкът?

— Освен че беше силен? Сензорите, Рафим?

— Ааа... — проточи нервно офицерът, който отговаряше за сензорите. — Не е от двигателите на кораба, сър. Нещо ни е ударило.

— Е, това е то, господа — казах високо. — Стигнахме до гореща вражеска система. Сензори, дай увеличение. Не ме интересува червеният гигант, нито друго, което отстои на повече от милион мили. Покажи ми само близките обекти.

— Момент, сър — каза Рафим.

Образът на екрана трепна, после изчезна. На негово място се появи планетата — голяма, вдясно от мен. Пръстенът оставаше зад нас и се отдалечаваше бавно по посока на кърмата. Обградени бяхме от пет по-малки обекта, най-вероятно ескортиращите ни крайцери.

— Не виждам вражески кораби — казах аз.

— Може би ни обстрелват от планетата, сър — каза капитан Сарин.

— И как? — попитах. — Някоя ракета не може да ни удари толкова бързо. Та ние едва-що влязохме в системата.

Корабът се разтърси отново. Много по-силно от предния път. Нанитните ръце-колани се стегнаха около мен, за да не прелетя над компютърната маса.

— Сензори? Какво имаш, Рафим?

— Няма вражески кораби. Няма вражески ракети. Не засичам никакво движение или излъчвания освен от макроските съдове.

— Тогава какво ни удари? Пусни записа от удара. Къде е освободена енергията? Някаква радиация има ли?

Рафим мълчеше. Бих му се развикал отново, но дългите му пръсти летяха по таблото пред него.

— Радиация има — каза той след секунда-две. — Гама. И доста близо до нас, сър. Прилича на ядрена бойна глава.

— Значи ракети — каза капитан Сарин.

Нов трус, не толкова силен. Един от ескортиращите крайцери се взриви на парчета. Изображението му се пръсна и изгасна. Всички гледахме като хипнотизирани екрана, затаили дъх.

— Приближаващи ракети?

— Нищо, сър — каза Рафим. — Няма топлинни сигнатури. Сензорите за движение не отчитат нищо. Ако са ракети, може да са твърде малки, за да ги засечем, или се носят без активна тяга и затова нямат топлинна сигнатура. Не знам, сър.

— Мини — каза внезапно капитан Сарин.

Погледнах я и кимнах.

— Има логика. Врагът е разположил мини около пръстена. Знаели са, че макросите ще влязат оттам, и са им заложили капан — на тях и на нас.

— Макросите променят формацията си, сър — каза Рафим.

Погледнах към екрана. Явно и макросите се бяха сетили за мините. Крайцерите се подреждаха в колона по един, като нашият кораб се падаше последен. Движеха се напред един след друг.

— Е, поне вече знаем, че ги е грижа за нас — казах аз.

Наблюдавахме напрегнато екрана. Колоната ни убиваше скоростта и навлизаше в орбита около планетата. Докато се озовем в стабилна орбита, още два крайцера изчезнаха от екрана.

— Да чуя някакъв резервен план — настоях аз.

— Какъв план, сър? Какво бихме могли да направим? — попита майор Робинсън.

— Точно това искам да ми кажете.

— Тоест, ако нашият кораб бъде ударен? Не знам. Да се измъкнем някак?

Погледнах го.

— За тази цел ще трябва да взривим вратите на трюма.

Той кимна.

— Това можем да го направим, после ще освободим магнитните ключалки на тухлите и те ще паднат през отвора.

Посочих го с пръст.

— Добра идея. Ако унищожат и последния крайцер, ще извадим няколко танка и ще взривим задната врата.

— Няма да свърши работа — каза навигаторът.

— Защо? — сопнах му се аз.

— Все още сме в режим на обратно ускорение, сър. На практика летим назад. Двигателите сочат напред, а носът се пада кърма — отговори навигаторът. — Дори ако взривим вратите, тухлите няма да изпаднат от трюма. Силите на ускорението ще ни тласкат в обратна посока, навътре.

— Бихме могли да напълним трюма с газ — предложи капитан Сарин. — Така при взривяването на вратите газът ще изтече навън, за да се изравни налягането. Няма ли газът да повлече и нас на излизане?

— Първоначално — може би — отговори навигаторът, зает с изчисления. — Но докато двигателите на кораба работят, ускорението ще ни тласка обратно в трюма.

Въздъгнах дълбоко.

— Нека все пак се подготвим. Два танка да излязат от гаражите си. Не е изключено корабът да се завърти за атака. Искам да сме готови за такава възможност.

— Ако ни ударят, докато хората изкарват танковете... — каза майор Робинсън и поклати глава.

— Пехотинците не са фенове на вечния живот — казах аз. — Освен това предпочитам да загубя десет човека, вместо хиляди. Предайте заповедта.

През следващия час се движехме в стабилна орбита и гледахме как крайцерите стрелят с големите оръдия, които бяха привлекли вниманието ни още на Земята. Каквито и муниции да използваха, резултатът беше огнена топка с радиационни емисии. Обстрелваха най-вече планинските области. Явно военните бази на врага се намираха там. За моя изненада никой на планетата не стреляше по нас.

Почти си бяхме отдъхнали, когато още един крайцер се взриви, унищожен от мина. Оставаше ни само един. След като направихме две пълни обиколки на планетата без повече жертви, най-сетне се успокоихме — по всичко личеше, че макросите са разминирали пътека

около планетата, пък било то и на висока цена. Последният оцелял крайцер бе прекратил стрелбата. Вероятно му бяха свършили мишените. Така и не се наложи да издам заповедта за взривяването на вратите... нито другата, за завземане на макроския кораб.

— Това с мините е много добра идея, между другото — казах на майор Робинсън. — Вършат работа срещу макросите. Те, както знаем, са склонни да се бият до смърт, влязат ли веднъж в сражение. Според мен това е слабост. След като са изгубили по-голямата част от войската си, повечето земни командири биха се оттеглили. Но макросите не обичат да бият отбой.

— Макросите са наши съюзници, сър — каза уж с възмущение Робинсън. — Не получихте ли паметната бележка в този смисъл?

— Бележката я написах аз — казах с крива усмивка. — Просто мисля в бъдеще време... Мисля дали да не заложим свои мини при пръстените като предпазна мярка срещу нашественици. Така ще свалим много от тях на ранен етап без загуби от наша страна.

Робинсън ме погледна и се ухили.

— Още една полезна разузнавателна информация, получена по време на мисията ни.

Кимнах.

— И още една причина да се върнем у дома.

Взирахме се в повърхността на планетата. Благодарение на няколкото обиколки пасивните ни сензори бяха успели да сглобят пъзела на релефа, да определят кое е суша и кое — вода. Планетата беше огромна, скалиста и суха. Океани имаше, но те бяха малки и разположени надълбоко в нещо като дупки. Приличаха на кални локви, засъхнали по краищата. Сигурно и Земята би изглеждала така, ако нещо достатъчно голямо я е ударило няколко пъти, за да се издигнат по-високи планини и да се оформят по-дълбоки проломи. После, ако изпариш половината океани и излееш останалото в кратерите... сигурно би изглеждала като това място.

— Привлекателно, а? — казах аз, без да се обръщам конкретно към никого.

— Може би на повърхността е зелено и идилично — каза капитан Сарин. — Оттук е трудно да се прецени само с карта на релефа.

— Оптимистка, значи? — подкачих я аз. — Да се надяваме, че си права. Скоро ще разберем.

Още три часа прекарахме в орбита. Голямото оръдие на последния крайцер стреляше от време на време. Все по-рядко и все на едно и също място по орбиталния ни път.

— Обстрелват онова място там, в основата на тривърхата планина — казах аз.

— Сигурно има голяма военна база — каза Робинсън. — Едно от моретата е много близо до планината. Нека проверя нещо.

Положи две ръце върху екрана и се зае да разгледа изображението от различни страни и при различно увеличение. Отвори скала до него и подсвирна.

— Виж ти, надморската височина на най-високия връх е над петнайсет мили. Към двайсет и пет километра.

Бях впечатлен.

— Това е повече от най-високия връх в Слънчевата система, Олимп на Марс.

— Дано не се наложи да го изкачваме — каза майор Робинсън.

Обърнах глава към него.

— Спускаме ли се вече?

Робинсън кимна и върна екрана в нормален режим. И с просто око се виждаше, че сме по-близо до повърхността. Спускахме си и щяхме да кацнем.

43.

Звучаха аларми. Наредих всички пехотинци да се подготвят за наземна атака, а офицерите в командния център да бъдат отново обезопасени с „коланите“ на черните ръце. Стотици пехотинци се качваха в реещи се танкове близо до големите врати на трюма. Те щяха да са първата ни вълна и да се втурнат навън веднага щом вратите се отворят. Нямахме представа какво ни чака долу. Надявахме се макросите да ни осигурят безопасна зона за кацане, но с тях никога не се знаеше. Планът беше танковете, подкрепяни от пехотата, да разчистят района. След това щяхме да разтоварим тухлите.

Погледнах замислено към комуникационната конзола. Не бях говорил с макросите, откакто бях поставил активните сензори и бях изпържил едно от опитните им зайчета. Решил бях да кротувам за известно време. Но сега беше важно да получа конкретна информация за целта на мисията ни.

— Команден модул — казах на глас, — отвори канал към макроското командване.

Отговорът се забави повече от обичайното. Сигурно макросите бяха заети с кацането. Или пък предишният им командир бе станал жертва на някоя от мините и сега ме прехвърляха към заместника му.

— Каналът отворен — каза най-после командният модул.

— Преведи и предай следното. Аз съм Кайл Ригс, командир на пехотата на Звездната армада. Трябва да знам какви са целите на нашата мисия.

— Входящо съобщение: „Унищожение на местните биологични единици, които оказват съпротива“.

Въздъгнах. Наистина ли очаквах да избием всички буболечки на планетата?

— Дайте ни координатите на най-важния за тях район.

Получихме в отговор поредица числа. Махнах на капитан Сарин и безполезния ни навигатор. Те бързо откриха мястото върху екрана. Като видях какво сочат координатите, настръгнах.

— Трябва да стигнем до върха на онази двайсет и пет километрова планина? — попитах почти невярващо.

— Не, сър — каза навигаторът, като шареше с пръсти по екрана. Перспективата се промени и вече показваше склоновете странично. — Координатите сочат местоположение под голямата планина, приблизително на морското равнище. Няколко мили навътре в скалата.

— Супер — казах, докато обмислях новата ситуация. Трябваше да изровим врага. И тогава разбрах защо макросите са ни довели тук. Техните големи машини не можеха да се движат в тесни тунели. А врагът вероятно бе достатъчно силен да отблъсне по-малките им работи работници. — Ясно — добавих след кратка пауза. — Не могат да влязат в тунелите. Което означава, че е време да пратим пехотинците.

Усещах, че всички ме гледат. Не им обърнах внимание.

— Команден модул, изпрати следното. Ако достигнем зададеното място и унищожим напълно съпротивата, това ще сложи ли край на мисията ни тук, на тази планета?

Този път отговорът дойде бързо.

— Входящо съобщение: „Съобщете, когато достигнете целта“.

Затворих канала към макроското командване. Скоро усетих притеглянето на гравитация. Навлезли бяхме в атмосферата.

— Ще действаме под земята. Хората да бъдат снабдени с необходимото. От поддръжката да подготвят кодове за допълнително осветление, алпинистка екипировка и прочее. Имаме тази опция в менюто.

Майор Робинсън вече работеше по екрана.

— Подземната кампания не беше в челото на списъка ни, но би трябвало да се справим.

— Не е била дори сред първите пет възможности? Знаем, че макросите поискаха конкретно нас за тази мисия. От доста време знаем как изглеждат враговете. Издължени буболечки. Никой ли не се сети за тунели?

Обходих с поглед офицерите си. Всички вдигаха рамене и ръчкаха екраните си. Усетих рев да напирва в дробовете ми, но се овладях. Напомних си, че сме пълни новаци, и се хванах за тази мисъл. Да, разполагахме с най-високите технологии, които човечеството беше превръщало във военна сила. Но нямахме никакъв опит. Това беше

първата ни инвазия на чужд свят. Теорията се срещаше с реалността и грешките бяха неизбежни.

— Спокойно — казах аз, след като преглътнах тирадата, която напираше да се излее. — Ще се справим. Ще се учим в движение. А сега да видим с какво разполагаме. Започнете с лошите новини. Искам нова оценка на ефективността ни отряд по отряд и план как да я подобрим.

Спряха да се цупят и се хванаха на работа. Разработили бяхме планове за действие при различни условия. Сега, когато най-последно бяхме стигнали целта си, деветдесет и пет процента от тези планове ставаха безполезни. Утешавах се с мисълта, че поне не са налага да водим сражения под вода.

Отделих няколко минути да огледам планината, приближих образа и плъзнах камерата по терена.

— Виждаш ли онези следи от попадения? — обърнах се към Робинсън и посочих на екрана.

— Изглеждат скорошни — каза той. — Много са. От бомбардировката на макросите, изглежда. Сигурно затова не ни обстрелват. Макросите са унищожили ракетните и артилерийските им установки.

Кимнах.

— Сигурно си прав. А сега да чуем лошите новини. Можем ли да направим нещо, за да сме по-ефективни под земята?

— Не виждам как ще използваме танковете — каза Робинсън. — Те са предназначени за открити пространства, а тунелите сигурно са доста тесни, или поне прекалено тесни за големите роботи на макросите. Иначе нямаше да доведат нас тук.

— Логическото им мислене със сигурност е по-добро от нашето — казах в неуспешен опит да прикрия горчивината си. Защо не бяхме сложили подземната кампания по-високо в списъка си? Тази вероятност изглеждаше толкова очевидна от сегашната ми гледна точка.

— Е, да. За танковете... Те са конструирани за далекобойна стрелба и бързо придвижване над открит терен. Оръжейните им кули са монтирани високо и сигурно ще стържат по тавана на тунелите, ако изобщо успеят да влязат. С други думи, за да бъдат ефективни под земята, ще трябва изцяло да променим конструкцията им.

— Добре — казах аз. — А войската?

— Разполагаме с добра екипировка. Произведохме достатъчно леки брони и реактори, за да намалим тежестта, която ще носи всеки пехотинец. Би трябвало да се справим сравнително добре, въпреки високата гравитация. В момента работим по още подобрения.

— Добре. А мобилната ни база?

— Тя е сериозен проблем — отговори Робинсън. — Тухлите със сигурност не биха се побрали в тунелите, а няма как да променим в значителна степен конструкцията им. Това означава, че базата ни ще остане на открито. Продоволствените ни линии, осигуряващи хора, машини, муниции и медицинска помощ, неизбежно ще се разтеглят. Колкото по-навътре навлизаме в тунелите, толкова по-дълги и уязвими ще стават тези линии.

Скръстих ръце на гърдите си, затворих очи и напрегнах мозъка си. Колкото и да мислех обаче, не виждах какво можем да променим в сценария, който бе обрисувал Робинсън. При сблъсък на открито с врага щяхме да спечелим. Но навлезехме ли в тунелите, всеки следващ метър щеше да накланя везните в полза на противника.

Осъзнах, че силната гравитация започва да ми влияе. Сърцето ми биеше по-силно. Усещах тялото и ума си бавни. Подът се разлюля под магнитните ми ботуши и аз отворих очи. Бяхме кацнали.

— Време е! — извиках и плеснах с ръце. — Водачите на танковете да включат двигателите. Отряд от четирима стрелци във всеки танк. Ще изпратим шест машини и ако оцелеят, още шест.

Офицерите заговориха един през друг, предавайки заповедите ми по комуникационната мрежа.

— Външни камери, искам образ от трюма. Да видим големите врати.

Образът скоро се появи на екрана. Мощните прожектори се бяха включили. Подът на трюма гъмжеше от хора и машини. Пехотинци се качваха в танковете. Въоръжени бяха с по-леки пушки, подобни на онези, които бях произвел за неуспешния ни опит да отблъснем макросите в Бразилия. Тежките лазерни пушки бяха твърде тежки за този свят. Носеха също лъскави бойни ножове и лазерни пистолети като учебните оръжия, които със Сандра бяхме използвали в тренировъчния модул.

Гледах хората си и се гордеех с тях. Участвал бях в създаването на тази войска и сега моите пехотинци нямаха търпение да влязат в битка за свят, който не бяхме виждали никога преди.

Големите врати в дъното на цилиндричния макроски кораб се открянаха и в центъра им грейна кръст от силна червена светлина. С раздалечаването на четирите триъгълника кръстът се разшири. От толкова време се криехме в тази консерва, че сега всички примижахме от непривичната светлина.

Планината се издигаше право пред нас. Виждах само основата ѝ, разбира се, и тя изпълваше цялото ми полезрение. Приличаше на червеникавокафява стена от ронещ се камък. Стена толкова висока, че можеше да е построена единствено от богове.

— Долният триъгълник се спусна докрай, сър — каза капитан Сарин.

— Тръгвайте! Първа група танкове — напред! — извиках по връзката.

Първите шест танка се втурнаха напред като подгонени. Излязоха от трюма и моментално се разделиха на две групи от по три машини, които завиха вляво и вдясно от кораба.

— Да тръгне ли и втората група, сър? — попита майор Робинсън.

— Нека първо видим данните от първата — казах аз.

Гледахме екраните. Всяка група се бе разделила на свой ред. Образът от водещия танк на едната тройка се предаваше към екрана пред мен. Опитах се да изчистя образа, но дори с допълнителните настройки изображението беше накъсано — танкът се движеше в разширяваща се дъга около макроския кораб. Видях и чух лазерна стрелба.

— По какво стрелят? Образ от кулата! — наредих.

Зърнах трупа на мъртва буболечка, подобно на червей създаване, което приличаше на онова, което бях убил в лабораторията за дисекции. Гърбът му беше силно обгорен и от трупа се вдигаше пара. Съществуването изглеждаше невъоръжено.

Чух стрелба и от други танкове. Червени числа се появиха над различните машини на екрана. Бързо променяха стойностите си, отразявайки съотношенията стрелба-попадения, записани и изчислени от компютъра.

— Искам промяна в режима на кулите. Да преминат към отбранителна стрелба. Мисията ни е да слоим съпротивата, не да извършим геноцид.

Прегледах изображенията от различните камери и попитах:

— Кой е задал на танковете автоматична стрелба?

Майор Робинсън вдигна ръка и ме посочи обвинително с пръст.

— Основният им код е ваше дело, полковник. Тези същества не са хора и софтуерът ги е разпознал като вражески единици. Точно както би реагирал, ако се бяха появили на плажовете на остров Андрос.

Изсъсках през зъби. Прав беше. Според собствения ми код местните категорично се класираха като извънземни и потенциално враждебни обекти. Спомних си как се бях стреснал от приказките на Сандра за деца, които поставят бомби в основата на лазерните ми кули. Осъзнал бях, че е твърде опасно да оставям инициативата за първия изстрел в ръцете на врага... и бях променил кодовете на кулите така, че да стрелят *първи*, разпознаят ли подозрителни извънземни нападатели. По онова време бях имал предвид макроси, които се промъкват към моите кули, но ето че сега на пръв поглед безобидните местни обитатели бяха станали жертва на бдителния ми софтуер.

— Добре, четирийсет и втора грешка. Някой да ги записва, моля.

Дадох си сметка, че командването на тази високотехнологична армия много прилича на програмирането. С тази разлика, че при всяка грешка на програмиста загиваха живи неща.

44.

Всичките ни танкове бяха навън, заели позиции в кръг около периметъра ни. Макроският кораб се намираше вътре в периметъра и аз се бях постарал да изясня на всички, че защитата му е приоритет. Без него нямаше как да се приберем у дома.

Половината ми пехотинци охраняваха периметъра, останалите бяха заети с разтоварване. Само след два часа зоната за кацане вече приличаше на укрепен лагер. Нанитите се свързаха с почвата и превърнаха земята под краката ни в бариера. Упражнявали бяхме тази мярка против подземни атаки още у дома. Идеята ми беше хрумнала след Бразилската кампания, макар че по онова време беше насочена срещу копаещите машини на макросите. Нанитите втвърдяваха почвата в здраво покритие. Покритието не притежаваше здравината на бетона, но се получаваше бързо и без никакви усилия от наша страна. Върху тази площадка от свързана почва започнахме сложния и продължителен процес по разтоварването на близо петстотинте големи модули-тухли, всеки от които беше приблизително два път по-тежък тук, отколкото на Земята.

Една десета от тухлите подредихме като стена, оформяйки вътрешна зона на сигурност. Тази стена имаше пролуки и не затваряше пълен кръг около макроския кораб. Разположихме и свързахме тухлите така, че да се възползваме от няколко естествени скалисти възвишения. Това приблизително шестоъгълно ограждение представляваше ядрото на нашия лагер и вътре в него подредихме останалите тухли, в три редици.

Температурата през деня се движеше около шейсет градуса по Целзий. Костюмите ни имаха система за климатизация, а и нанитите правеха всичко по силите си да компенсират горещината, но въпреки това всички се потяхме.

Стоях върху голямата купчина канари, която се бе превърнала в един от ъглите на нашата стена от тухли. Десетина пехотинци стояха на пост около мен, насочили пушките си към негостоприемния терен.

Уви, капитан Сарин не беше познала. Тази планета не беше зелена градина. Червеникавата светлина заливаше релефа в отънъци на оранжевото и кафявото. Растителност имаше — предимно недораслящи, които напомнях за нещата, които живеят по дъното на нашите океани. Имаше грозни сиви дунапрени и дори още по-грозни кафеникави израстъци, които приличаха на гъби с размерите на автомобили. Мъх имаше навсякъде. Много мъх.

— Сър? — каза сержант Куон, изкачваше се към мен. Ботушите му потъваха дълбоко в мъха и почвата под краката му. Всички тежахме два пъти повече от нормалното, а това означаваше, че заедно с екипировката си сержантът удряше триста и петдесет килограма. Не личеше това да го затруднява обаче. Движеше се с лекота, сякаш е у дома си. Огромното му тяло и мечешкото му лице изглеждаха съвсем на място тук.

— Приятно е отново да усетим твърда почва под краката си, нали, сержант?

— Да, сър — отговори той, като се оглеждаше навъсено.

Май обстановката не му допадаше особено.

— Какво има? — попитах.

— Това място, сър. Как да му викаме?

— Няма си име.

— Знам. А би трябвало. Никой не бива да умира на чуждо място, което дори име си няма, сър.

Спрях погледа си върху него и след кратък размисъл кимнах. Логиката му беше необорима.

— Прав си, Куон. Имаш ли някаква идея как да го кръстим?

— Не съм ходил много на училище, сър.

— Какво ще кажеш за Хелиос? — попитах.

— Какво означава?

— Хелиос е бил голяма работа в Древна Гърция. Така наричали титана на слънцето. Това е нещо като ранен бог на слънцето.

Куон вдигна поглед към гигантската червена звезда. Светеше по-слабо от нашето слънце и с нищо не заплашваше ретината, дори да го гледаш продължително без предпазни очила. Затова пък размерите му бяха забележителни — изглеждаше три пъти по-голямо от нашата жълта звезда.

Куон кимна.

— Хелиос. Добре.

Тръгна си, а аз го проследих с поглед. Питам се колцина от нас ще загинат тук и дали на загиналите ще им е по-леко, че планетата вече си има име. Е, поне Куон може би щеше да е по-спокоен.

Следващата изненада ни застигна, когато макроският кораб излетя. Пехотинци наскочаха с риск за живота си от рампата, която се затвори бавно като устата на митично чудовище. Хората се отдалечиха на бегот от триъгълната метална врата. Корабът затваряше трюма си, където бяхме прекарвали толкова дълги дни. Вратите се затвориха докрай, после корабът се издигна бавно, явно за да се присъедини към последния оцелял крайцер в орбита.

— Е, транспортът ни май си замина, сър — чух гласа на Робинсън в ухото си.

— Мда. Мисля да си построя лятна вила при онези хълмове на запад.

— Дали ще се върнат за нас, сър? След като мисията ни приключи?

— Без съмнение, майоре. Не биха се лишили току-така от ценен ресурс като нас. Би било... неефективно. Ние просто трябва да си свършим работата.

— Да, сър — каза майорът.

Вдигнах вежди — изненадан бях, че се е вързал на измисления ми аргумент. Нямах представа дали макросите ще се върнат. Но май това е една от основните задачи на командира — да вдъхва увереност на своите подчинени. Запитах се чия ли задача е някой да вдъхне увереност на мен.

Три часа след кацането ни небето внезапно потъмня — рязко и напълно. Хелиос се завърташе около оста си за девет часа, тоест денят беше приблизително три пъти по-къс от земния. И ставаше още по-къс заради гигантската планина, която закриваше залязващата червена звезда, преди тя да се е спуснала под хоризонта. Внезапно настъпилата нощ беше по-тъмна от земната, защото тази планета нямаше луни. Единствената светлина идваше от звездите, при това филтрирана през дебелия пласт гъста атмосфера.

Температурата падна рязко. Като във всяка пустиня дните бяха горещи, а нощите — изненадващо студени. За щастие костюмите ни се

справяха без проблем с температурните амплитуди. Бяхме се подготвили за много по-лоши условия.

Все още свързвахме тухлите, когато врагът ни удари. Буболечките — или червеите, както вече ги наричахме, — се оказаха по-умни от очакваното. Най-добрата стратегия срещу вражески плацдарм е да го удариш масирано в първия удобен момент, преди да се е окопал. Всяка инвазия е най-уязвима в първите си часове. Ние не бяхме готови. Не ни беше останало време да се окопаем. Подсигурили бяхме само част от терена. Не познавахме околността. Не беше останало време да разпратим разузнавателни патрули. Укрепленията ни не бяха завършени.

— Сър — чух в слушалките си. — Тук майор Ямада. Засичам вражески единици.

— Какви са данните от танковете, майоре? — попитах аз. Спрях сред камънаците и се заслушах напрегнато. Ямада командваше реещите се танкове. Те бяха основната ми отбранителна единица в този преходен период, докато още работехме по укрепленията. И още по-важно, на този етап само те разполагаха със сензори. Всеки танк беше снабден със сензорен модул като онзи, който бях влачил до корпуса на макроския кораб. Докато не приключехме с монтирането на стационарните сензори и лазерните кули, танковете бяха единствените ми очи, единственото ми средство за отбрана.

— Множество обекти, които се приближават в колони — каза Ямада. — Сканирахме равнината с инфрачервени камери и те не засичат нищо.

Кимнах.

— Което ме навежда на мисълта, че врагът копае тунели в земята под нас. Трябва да мислим в три измерения, майоре. Подгответе се за битка. Да не виждам танкисти, които са излезли да пуснат една вода край машините си. Патрулирайте периметъра. Искам танковете в движение, а не да клечат като патици за обстрел.

— Слушам, сър — каза Ямада и прекъсна връзката.

След секунди танковата бригада се издигна над терена, разпръсна се и машините започнаха обход на периметъра. Лазерните кули се въртяха самостоятелно, насочени надолу, към земята.

— Пехотинци — казах по общия канал. — Предстои контакт с врага. Ще атакуват всеки момент. Заемете местата си и очаквайте

неочакваното.

Макар нощта на Хелиос да беше непрогледна, лагерът се къпеше в светлината на прожекторите, монтирани на покрива на всички тухли, които бяхме успели да подредим и свържем. Наблюдавах отвисоко реакцията на хората си. Раздвижването на танковете ги беше разтревожило, но моето съобщение ги хвърли в паника. Разтичаха се да търсят прикритие, най-вече в естествените падини на терена и в дупките, които бяхме изкопали.

Последното ме вбеси, макар реакцията им да беше обяснима. Отворих отново общия канал.

— Пехотинци, разкарайте се от дупките. Да не виждам и един ботуш на земята. Качете се върху тухлите или се прикрийте зад скалите, нависоко. Действайте.

Последва ново раздвижване — хората се закатериха към високите места, настройваха в движение екипировката си, крещяха.

Червеите не ни дадоха много време. Както можеше да се очаква, нападнаха изпод земята. Не бях очаквал обаче машините, с чиято помощ го направиха. А беше трябвало да го очаквам, осъзнах, когато механизиранията атака ни удари през песъчливата почва на Хелиос. Знаел бях, че червеите са високотехнологична раса. Въпреки това бях продължил да мисля за тях като за голи твари. Същества, способни да заложат термоядрени мини в космоса, едва ли биха ни нападнали, въоръжени с щипки и градински сечива. Само дето винаги си го бях представял като лов на буболечки. Близък бой с ножове или нещо такова. Пехотинци, които отварят просеки през прииждаща беззащитна плът.

Е, не стана така. Червеите ни нападнаха с машини. Чудатите им превозни средства приличаха на цилиндрични шейни от оребрен гъвкав метал. Сетих се за широкия оребрен маркуч на пералня, онзи, по който се отвежда мръсната вода. Първото, което видях в мрака, бяха ярките проблясъци на лъчевите оръдия, монтирани при конусовидните носове на шейните. Бързо съобразих, че основното предназначение на лъчите е да стопяват почвата пред земекопните машини, но сигурно можеха да се използват и като оръжия. А после машините изригнаха в цялата си дължина от земята и нападнаха танковете ни и укреплението от тухли зад тях. Червеите язدهа шейните, подаваха се от отвори в гъвкавия метал. Приличаха на змии, които се изправят за атака. Имаха

портативни оръжия, нещо като пушки. Ръце нямаха, само множество малки крака и мандибули. Именно с тези израстъци боравеха с оръжията си, които бяха прикрепени към телата им с нещо като сбруи. Все повече земекопни шейни изригнаха от почвата на Хелиос. Червеите стреляха от шейните си като древни гърци в бойни колесници.

Нашите хора и танкове отвърнаха с масиран лазерен огън. На моменти очилата ми потъмняваха напълно, но въпреки това виждах драскулките освободена енергия. Изтормозеното ми зрение докладваше за жертви сред нападателите, шейните на червеите попадаха под нашите лъчи, лумваха в пламъци и избухваха. Самите червеи се измъкваха от обгорените си колесници и продължаваха пешком, тоест с пълзене, към нас, но бързо ставаха жертва на преградния огън.

— Северен фланг! — чух по командния канал. — Северен фланг, пробиват при вас!

Стисках в ръце леката си пушка, когато чух предупреждението, и хукнах презглава към противоположната страна на лагера. Скалистото възвишение, от което бях наблюдавал битката, се намираше в северозападния край. Група пехотинци понечи да ме последва. Аз спрях и им магнах да се разделят на две.

— Вие останете тук — наредих на половината. — Прикрийте се зад скалите. На всяка цена трябва да удържите тази височина. Ако я превземат, червеите ще заспят с огън центъра на лагера ни. Останалите да дойдат с мен.

Първата група се пръсна да потърси прикритие, а седмината останали от втората се струпаха около мен. Стигнахме до северната страна и веднага разбрахме какъв е проблемът. Тук червеите бяха пробили земята по-близо до нашия периметър, между танковете и външната редица тухли. Някои бяха излезли точно под танковете и ги бяха изкормили с лъчевите оръжия на носовете си. Три от четирите танка димяха разкъсани. Четвъртият бе спрял на място, обграден от вражески шейни.

— Целете се в шейните! — извиках, коленичих и се прицелих. — Да спасим онзи танк.

Стреляхме със смъртоносна точност. Пехотинците по покривите на близките тухли видяха какво правим и се включиха в клането. След

няма и минута оцелелите шейни се оттеглиха в дупките си.

Уви, сражението съвсем не беше свършило. Затишието издържа броени секунди. След това докладите заваляха.

— Настъпва пехота!

— Червеи изскачат от дупките!

Плъзнах поглед по неравния пустинен терен. После видях лъчи на наши оръжия. *Вътре* в лагера. Усещах тревогата на пехотинците около себе си. Отделих си цяла секунда за размисъл. Щом червеите бяха вътре в периметъра, как трябваше да постъпим — да се втурнем на помощ или да останем на поста си, в случай че нова вълна удари заграждението? Де да бях в командния модул и да виждах цялата битка, вместо да търча насам-натам.

— Майор Робинсън? — повиках го по личния му канал. — В командния модул ли си?

— Да, сър — отвърна той с напрегнат глас.

— Докладвай накратко. Какво става?

— Мисля, че нанитното втвърдяване на почвата ги е забавило, сър. Въпреки това част от вражеските единици проби във вътрешния лагер. Получавам доклади за масирани атаки по външния периметър. Извират от земята с машините си.

— Добре. Координирай отбраната. Идвам.

Дори не успях да тръгна към командния модул. Изведнъж се озовах в центъра на ожесточена битка. Стотици червеи връхлитаха отгоре ни от всички посоки. Пламваха и се топяха под лъчите ни, но продължаваха да прииждат все по-многобройни. Най-последно имах възможност да разгледам бойците им отблизо. Видяното не ми хареса.

От двете страни на всеки червей беше прикрепено балистично оръжие. Червеите явно обичаха пушките. За разлика от нашите оръжия, техните не изискваха тежки реакторни раници. Изстрелваха откоси от проектили, които експлодираха при контакт. Проектилите не приличаха на земните куршуми. Не притежаваха тяхната скорост и твърдост, бяха кухи и по-леки — приличаха повече на патрони за пейнтбол, пълни с нитроглицерин. Имаха кафява хитинова черупка и течно ядро. Ако не изцяло, поне отчасти бяха с органичен произход. Гледах как избиват хората ми и стигнах до заключението, че точно такива оръжия е трябвало да очакваме — леки пушки с леки проектили. Тежките куршуми не биха имали голям обseg на свят с

такава гравитация. А и ако водиш битките си основно в тунели, обсегът и точността не биха били от голямо значение. Важно би било да засипеш противника с огън от близко разстояние.

В момента на изстрела се чуваше припукване, а при контакт — трясък, последван от експлозия. Звукът беше като от несекващи фойерверки. Нанитноподсилените ни костюми и тела можеха да понесат много, но в единоборство, ако червеят успееше пръв да засипе пехотинеца с експлодиращите проектили на двете си пушки, пехотинецът нямаше шанс.

Отрядът ми се беше стопил до четирима. Поведох ги към прикритието на купчина големи скали. Клечахме зад тях, дишахме тежко и стреляхме по всичко, което ни заприличаше на червей.

— Така — казах аз. — Ако пробият тук, ще премина на нож. Кой от вас умее да борави с ножа?

Четиримата ме гледаха мълчаливо. Веднага осъзнах, че не са от пехотинците, които биха се писали доброволци за близък бой с червей. И да беше имало такива, те най-вероятно вече бяха загинали.

Плеснах по главата най-близкия.

— На теб се пада честта. Като наближат, двамата с теб грабваме ножовете. Останалите ще продължат да стрелят, иначе сме загубени.

Много скоро ми се предостави възможност да подложа на изпитание плана си. Два червея стигнаха до нас почти едновременно, останалите от групата им се гърчеха в предсмъртна агония. Първият се изгърси буквално върху пехотинеца, когото бях посочил преди малко, и той волю-неволю трябваше да изпълни заповедта ми. Чудовището се преметна през ръба на скалата и падна сред нас. Пехотинецът нададе вик и започна да сече панически с ножа си — отрязва цял ред от малките крака на съществото.

Пуснах пушката си — знаех, че ще провисне на черния кабел, който я свързваше с реакторната раница. Извадих ножа си и острият му ръб грейна в зелено, отразявайки лазерния огън от оръжията на останалите пехотинци, които продължаваха да стрелят по прииждащия враг. Не бях направил и една крачка към пехотинеца и неговия червей, когато втора буболечка се присъедини към купона.

Хвърлих се към нея, преди да е видяла сметката на един от стрелците ни, зает да засипва с лазерен огън прииждащите вражески

вълни. Забих закривеното острие на ножа си в опашката на червея и му привлякох вниманието.

Създанието си изви назад и изсъска. Нечовешкото му лице се стрелна към мен. Видях многофасетните му очи и широко отворената уста, пълна с олигавени шипове и костни израстъци. Основното им предназначение сигурно бе да дъвчат храна, но устата на червея бе достатъчно голяма да захапне главата ми, така че аз замахнах инстинктивно към нея. И извадих късмет. Лицето на грозника буквално избухна. Жълтеникави полупрозрачни течности обляха очилата ми. Добре, че съм с очила, помислих си разсеяно. Само че червеят още не беше приключил с мен. Щипки се впиха в ръцете ми и пробиха дупки в костюма малко под раменете. Забих ножа си отдолу нагоре, като се целех в предполагаемото гърло на противника. Нова порция течности бликна от раната.

Усещах как щипките се забиват в раменете ми. Кръв потече по хълбоците ми надолу към ботушите. Дясната ми ръка беше обездвижена — явно чудовището беше съобразило с кой от крайниците си го атакувам. Счепкахме се и въпреки нанитноподсилените си мускули изобщо не можех да се меря с червея. Беше като да се бориш с петстотинкилограмов питон.

Усетих, че падам, и след секунда вече лежах по гръб. Виждах единствено червея. Зърнах някакви маркировки. Сини татуси, чудати символи със силен наклон. Разсеяно се зачудих какво ли бележат татуировките — чин или име може би. Както и дали чуждата атмосфера, просмукваща се през дупките в костюма, не причинява халюцинации.

Успях да прехвърля ножа от дясната си ръка в лявата, освободих я за миг от захвата на чудовището, посегнах нагоре и го рязнах напъряко през големите лъскави очи. Това свърши работа. Червеят ме пусна и надигна горната половина на тялото си. Ослепено и полудяло от болка, чудовището натисна спусъците на двете къси пушки и произведе няколко откоса в кръг. Преди да го довършим, съществото успя да откъсне крака на един от стрелците и по погрешка да убие другия червей, който бе притиснал опасно пехотинеца, с когото се боричкаше.

След като най-после овладяхме ситуацията, клекнах зад скалите заедно с оцелелите си другари.

— Добре — изпуктах. — Нов план. Ще си пробием път надолу към тухлите.

Това сякаш им повдигна духа. Бях ранен, но не тежко. Двамата с колегата, когото бях пратил с нож срещу червеите и който беше загубил лявата си ръка в боя, вдигнахме най-тежко ранения си другар, онзи с откъснатия крак. После всички се втурнахме надолу към тухлите, като стреляхме в движение.

Мъжете върху модулите и другите в оцелелите танкове ни видяха и ни осигуриха прикриващ огън. Стотина червея се опитаха да стигнат до нас, да ни спрат, да ни повалят. Само един от хората ми не оцеля. Онзи с ножа. Един червей изскочи иззад голяма гъба и го събори, пушките му затракаха, щипките му се развъртяха в черната нощ. Десетки лъчи разкъсаха червея на парчета, но когато завлякохме пехотинеца във вътрешния лагер, той вече беше мъртъв.

Предадох ранените на един санитар, отблъснах опита му да закърпи моите рани и се повлякох към командния модул. Вмъкнах се в шлюза. Сякаш мина година, докато налягането се изравни. Междувременно ме заля фин антибиотичен спрей и лилави лъчи радиация. Никаква зараза не биваше да проникне в командния модул. Разбрах го и лично бях одобрил кодовете, но въпреки това забавянето ме изнерви.

Накрая шлюзът все пак се отвори и влязох в командния център. Всички ми козируваха набързо и се върнаха към текущата си работа. Освен Робинсън.

Той се обърна към капитан Сарин.

— Да дойде санитар. Имаме офицер, който се нуждае от помощ.

Размахах ръка, а с другата се подпрях тежко на компютърната маса.

— Добре съм. Просто съм уморен.

Не ми обърнаха внимание и повикаха санитаря. За моя изненада на повикването се отзова Сандра. Знаех, че е минала курс по първа помощ. А и със сигурност се намираше най-близо до командния център в сравнение с останалия квалифициран персонал.

— Здравсти, скъпа — казах аз.

Тя изпукта и се зае с раните ми. Не за пръв път ми оказваше първа помощ и едва ли щеше да е за последен. Опитах се да не ѝ обръщам внимание, докато смъкваше костюма ми до кръста, ръчкаше,

мажеше и превързваше. Работеше и ми шепнеше разни неща на ухо. Основно какво щяла да ми направи, ако пак ѝ се явя в този вид. Заплахи, които звучаха логично само в собствените ѝ уши.

— Какво е положението, Робинсън? Накратко.

— Печелим, сър.

— Загуби?

— Пет танка са напълно унищожени, но загубите ни в жива сила са под сто. Червеите ни изненадаха, но се натъкнаха и на нашите изненади. Според мен планът им е бил да ни ударят изпод земята едновременно с атаката по периметъра, но подсилената почва ги е забавила непредвидено и щурмът им се е насочил към трите точки, където успяха да осъществят пробив. Отблъснахме ги, преди да са разгърнали нападението си във вътрешността на лагера.

Кимнах.

— А масираната атака по периметъра?

— Вашата позиция бе ударена тежко. Успяха да завземат скалните струпвания и като цяло да пробият северния ни фланг, но аз пренасочих хора от другите страни към точките на пробив. Може да се каже, че им видяхме сметката.

— Загубите на противника? — казах аз и примижах. Сандра току-що ме беше ръгнала с нещо остро. Чух изщракване и се сетих какво е — телбод. От доста време не си правехме труда да шием ранените, защото нанитите го вършеха по своя си начин. Много по-разумно бе просто да затворим набързо раната с медицински телбод и да я стегнем с превръзка, колкото да спрем кървенето. С времето нанитите автоматично избутваха телчетата навън.

— Според сензорните данни, анализирани от компютъра, загубите им са над девет хиляди, сър.

Определено бях впечатлен.

— Значи наистина сме им видели сметката. Справили сте се добре.

— Да, сър — каза доволно Робинсън. — Явно червеите са сгрешили в преценката си.

— Може би. Или са били отчаяни. Мисля, че са по-умни, отколкото изглеждат. Според мен са знаели, че най-вероятно ще загубят битката, но въпреки това са преценили, че рискът си заслужава.

— Сър?

— Искам да калибрирате сензорите ни и да ги насочите надолу. Не ме интересуват небето и повърхността. Искам да знам какво противникът прави под краката ни.

Робинсън смръщи вежди и след кратко мълчание попита:

— Смятате, че не е приключило ли, сър?

Изпръхтях.

— Ако червеите се приземят в Сентръл Парк и отблъснат първата ни атака, ние дали ще се откажем, как мислиш?

45.

Червеите не се бяха отказали. Копаяха трескаво под нас, надълбоко.

— Има нещо голямо, сър. Метално — каза капитан Сарин, като разлистваше изображение на екрана. — На триста метра дълбочина. Може би там скалата е по-мека и е по-лесно да се копае.

На големия екран се виждаха следи като от пръсти. В един момент следите се бяха събрали и се движеха вкупом към лагера ни. Гледах изображението и тревогата ми растеше. Видно бе откъде започват тунелите. Обратното проследяване сочеше право към гигантската планина.

— Ще следим данните от сензорите, сър — каза майор Робинсън. — При това темпо ще минат часове преди червеите да стигнат под нас.

Продължавах да зяпам екрана и да мълча. Тази нова атака не ми харесваше.

Нечия малка и силна ръка подръпваше телчетата, които затваряха раните ми. Знаех, че е Сандра. Даваше ми знак, че иска да отидем в нашата стая, за да си почина. Искаше да ме изкара от командния център и да ме вземе под своите „нежни“ грижи. Но си даваше сметка, че не бива да ме командори на всеослушание. Не беше част от щаба, поне официално, и беше достатъчно съобразителна да не прекъсва разговор между висшестоящи офицери.

Обърнах се да я погледна с нещо като усмивка. Май усмивката не ми се получи, поне ако се съдеше по намръщената ѝ физиономия. Разбра бе, че няма да се съобразя с желанията ѝ.

— Сандра, благодаря ти за помощта. Справи се отлично, както винаги. А сега би ли се върнала на мястото си в офиса?

Тя кимна, но отровният ѝ поглед беше красноречив и без думи. Не ми помогна да навлека горната част на костюма. Фръцна се и излезе от командния център. Ако не беше пружинният механизъм на вратата, със сигурност щеше да я затръшне. Трудно откъснах погледа си от нея

— не знам как и защо, но когато беше ядосана, изглеждаше още по-секси.

Офицерите ми явно се почувстваха неудобно заради тази поредна сцена, макар че се опитаха да прикрият реакцията си, докато аз зяпах след Сандра като гимназист. Цялата тази история беше крайно непрофесионална, обаче изобщо не ми пукаше. Да рискуваш живота си в престрелка с извънземни червеи на новооткрита планета в служба на господари работи също излизаше от рамките на нормалното. Старите правила не важаха, затова си създавахме нови. Пъхнах ръце в ръкавите на костюма и дадох знак на нанитите да го запечатат.

Насочих вниманието си към офицерите и почуках по екрана върху изображението на вражеските единици. Образът се приближи. Уви, приближението не показва нови неща. Схематичният куб в предупредително жълто просто стана по-голям.

— Ами ако е някоя от термоядрените им мини? — казах аз, изричайки на глас мисълта, която ме глождеше от известно време.

— Досега не са ни атакували по този начин — възрази Робинсън. — Едва ли биха рискували с радиационно замърсяване толкова близо до крепостта си.

— Да, но не е изключено да са променили плановете си след неуспешната атака. Може би радиацията вече им се струва приемлив компромис.

Робинсън въздъхна.

— Възможно е, сър. Всичко това никак не ми харесва. Инициативата е у противника. Досега ние само реагираме на атаките му.

— Ами да променим това. Разпрати танковете в обход. Да летят ниско с насочени надолу сензори. Искам да знам какво има под повърхността между нас и настъпващите вражески единици. След като заемат позиция, да изключат всички системи освен сензорите. Трябва да засечем точните позиции на врага. Прихванат ли нещо, да предадат незабавно данните.

Робинсън не бързаше да изпълни заповедта ми. Вместо това ме погледна разтревожено.

— Вече изгубихме четвърт от танковете, сър, а те бяха най-ефективните в последната битка.

— Не ме интересува. Врагът трудно ще се промъкне към танковете, без да бъде прихванат навреме от сензорите им. Червеите няма да ни нападнат от въздуха или по повърхността. Ще копаят под нас. Така действат. Ако ги засечем навреме, ще имаме предимство. Ако не друго, ние се движим по повърхността по-бързо, отколкото те — под земята.

Това сложи край на възраженията и щабът ми изпълни заповедта. Танковете заеха позиции между нашата база и исполинската планина, надвиснала недалеч в мрака. Знаех, че Сандра дебне като паяк в офиса ми, затова не припарвах натам. Поисках си нещо за ядене и пиене и получих сандвич с риба тон, който не беше направен с риба тон. Прокарах го с вода от мека бутилка. Поне водата беше студена и с приятен вкус, макар да знаех, че е рециклирана многократно. Нанитите бяха царе на филтрирането.

Танковете бързо откриха врага. След няма и час вече имахме ясна представа за ситуацията.

— Намират се на километър и половина под земята, сър — каза навигаторът, когото бяхме натоварили със задачата да следи подземните действия на противника. — Но се придвижват нагоре, към повърхността.

— Нека се опитаме да предвидим къде ще се намират след три часа — казах аз.

Навигаторът направи необходимите изчисления. Получи се нещо като конус, в който попадаха няколко от плитките тунели, които вече бяхме отбелязали на картата си — онези, които червеите бяха използвали при първия си щурм.

— Ето тук — казах и посочих един участък в горния ръб на конуса. — Ще излязат тук.

— Това води право към центъра на базата — каза майор Робинсън. — Едва ли биха избрали толкова директен подход.

— Дотук червеите не демонстрират сложно стратегическо мислене. Ще ги чакаме при това разклонение.

Всички взеха да мигат насреща ми.

— Ще ги чакаме, сър? — попита майор Робинсън.

— А ти какво си мислеше, майоре? Нали затова поисках танковете да сканират района. Идеята е да слезем под земята и да ги

спрем, преди да са разтопили новата ни база и лъскавите ни стоманени тухли с термоядрената си бомба.

— Наистина ли е необходимо, сър?

— А ти какво друго предлагаш? — попитах аз.

— Бихме могли да взривим експлозиви в изходния тунел и така да го затворим.

— Това е като да удавиш риба. Те са червеи, човече. Ще прокопаят друг тунел.

— Бихме могли поне да опитаме...

— Не. Няма да поемам излишни рискове с термоядрена мина.

— Ами ако я възпламенят в лицата ни?

— Тогава няма да ни трябва погребение, защото ще сме мъртви под земята — сопнах се аз. Ставах раздразнителен и всички тези дребни възражения не ми помагаша. Планът ми криеше голям риск. Знаех го. Всички го знаехме. Само че това беше аргумент в полза на бързи и агресивни действия. Не познавахме този свят и нямаше къде да отстъпим. Нямахме своя територия, свои държавни граници. Трябваше да ги ударим и да продължим да ги удряме, докато някой не спечели — ние или те.

Гледах екрана и изведнъж се дадох сметка, че в тази игра макросите бяха умниците. Ето ни тук, два биологични вида, счепкани в безмилостна война, а те клечат в орбита и чакат търпеливо и в безопасност. Какво ги интересуваше дали ще спечелим? Догодина можеха да се върнат с нов легион земни пехотинци или с друг „съюзник“ от друг притиснат до стената свят.

Колкото повече мислех за това, толкова повече растеше омразата ми към макросите. Не че някога ги бях харесвал.

След още час вече бях решил лично да поведе бойците в тунелите. Майор Робинсън се умърлуши, когато му съобщих решението си. Знаех, че му се иска той да командва акцията. Често си бяхме говорили, че трябва да натрупа опит на терен. Фактът, че отново го оставям в тила, беше равносилен на шамар в лицето. Излизаше, че не вярвам, че е способен да се справи със задачата. И си беше точно така. Залогът беше прекалено голям. Червеите трябваше да загубят това сражение бързо и решително. Иначе следващия път току-виж се сетили да ни атакуват от няколко посоки едновременно... ако имаше следващ път. Не ми се мислеше какво щяхме да правим, ако

настоящата атака идваше от множество посоки. Единствената ни отбранителна стратегия би била да побегнем с все оборудването, а предвид петстотинте тухли, които трябваше да мъкнем със себе си, никога не бихме могли да надбягаме червеите, макар те да копаеха под земята.

— Трябваш ми тук, в командния център. Ти имаш отличен поглед върху голямата картинка, майоре — казах с надежда четките да му подпрат самочувствието.

— По-добър от вашия ли, сър? — попита той.

— Хайде да не прекаляваме, майоре.

— Извинете, сър. Каква част от войските ни ще поведете на това свое сафари?

Изгледах го остро.

— Проблем ли има, майоре?

— Просто трябва да внесе нужните корекции в графика с дежурствата, полковник.

— Ще взема три роты. Има три точки, към които червеите биха могли да се насочат, ако искат да използват съществуващите тунели, за да ускорят придвижването си. Аз ще поведе ротата при средната точка, защото смятам, че точно натам ще се насочи нашият лишен от въображение противник.

Майор Робинсън съсредоточи вниманието си върху своя участък от голямата компютърна маса — вкарваше необходимите команди, за да пренасочи три роты пехотинци към новата задача.

— Нещо друго?

— Да. Трябва да се придвижим, без да привличаме внимание. Светлините и приемниците на костюмите да бъдат включени, но не и предавателите. Идеята е червеите да не разберат какво ги чака в края на тунела.

Робинсън продължи да шари с пръсти по масата. Личеше си, че е раздразнен.

— Майоре, ела да си поприказваме в моя офис — казах аз.

— Слушам, сър — каза той и се изправи. Мина покрай мен сковано, без да ме поглежда. Явно не беше изненадан.

Тръгнах след него. Сандра ни посрещна като стриптийзърка, изскачаща от торта на ергенско парти. За щастие, беше облечена.

Изстреля се от стола си с широка усмивка и едва не се спъна в собствените си крака, като видя, че не съм сам.

— Сандра, би ли ни извинила за момент? — казах аз.

Сандра кимна и се плъзна покрай мен, като пътьом ме бръсна с пръсти по гърдите. Умееше го това — да заостри вниманието ми дори с най-беглия жест. Роден талант.

Обърнах се към Робинсън, който ме гледаше самодоволно.

— Не трябва ли да тръгвате вече, сър? — каза той.

— Какъв ти е проблемът, Робинсън?

— Нямам проблем, сър. Моля да ме извините, ако... ако неволно съм ви настъпил плаща, така да се каже.

Застинах.

— Супермен носи плащ, майоре, не аз.

— Именно, сър.

Изгледах го продължително.

— Наистина ли искаш да го направиш, Робинсън? Това ще е първата ти задача в реална бойна обстановка.

— Не е точно така, сър. Сражавах се в Северна Африка...

— Стига глупости! — прекъснах го. — Това тук не ти е банда недохранени бунтовници с автомати. Говорим за триметрови червеи в тъмен тунел. Червеи в много лошо настроение.

Робинсън вдигна рамене и тръгна към вратата.

— Не съм те освободил, майоре.

— Моля за разрешение да се върна на поста си, сър — каза той, все така без да ме поглежда.

Свъсих вежди, поех си въздух и го задържах, преди да издишам.

— Ти ще поведеш хората в тунелите. Но гледай да не прецакаш ситуацията, майоре.

Той ме погледна с нескрита изненада.

— Не вярвах, че ще ми възложите мисията.

— И какво, онова с разглезеното хлапе е било само театър, така ли?

— Не, сър. Ще поведе експедицията.

— Изчезвай. И гледай да се върнеш.

Робинсън тръгна с бърза крачка към шлюза, решително и енергично. Не се беше сражавал с макросите. Не се беше сражавал с червеите. Не в лично качество и не в близък бой. Беше развълнуван и

щастлив. Гледах след него с тревогата на притеснен баща. Все едно току-що съм дал на подрастващия си син ключа за любимото си ферари.

46.

Върнах се при компютърната маса. Повтарях си, че има много и добри причини да поверя мисията на майор Робинсън. Първо, трябваше ми време да поработя върху новото програмиране на фабриките. Те вече работеха и бълваха нанити, с които да разширим и подсилим площадката под базата като бариера срещу червеите. Давах си сметка, че можем да използваме фабриките — които в много отношения бяха най-голямото ни предимство — за други, по-важни неща. Най-елементарната стратегия бе да продължим с производството на нанити, които да добавят нов пласт втвърдена пръст под обжарената повърхност на Хелиос. Само дето тази стратегия нямаше да издържи в дългосрочен план. Рано или късно червеите щяха да преодолеят и най-здравата мрежа. А и за да бъде наистина ефективна, подземната ни мрежа трябваше да е гигантска както като площ, така и в дълбочина. Ако червеите дръзнаха да използват ядрени мини, можеха да ни видят сметката и отдалече.

Имах по-добра идея. Трябваше ми ново возило. Транспортно средство, способно да прокопае тунел до недрата на гигантска планина. Само дето нямаше гаранция, че врагът ще ми даде времето, необходимо да проектирам и произведа тези нови машини. Червеите очевидно имаха свой дневен ред и тепърва ни готвеха изненади.

Наблюдавах чрез камерите в базата как Робинсън събира своите три роти, екипирани леко за бързи маневри. Когато зората се изсипа рязко и повиши също толкова рязко температурата, той изведе хората си от базата на път към надвисналата черна планина. Преходът не беше дълъг. Най-близкият тунел се отваряше само на двайсетина метра от периметъра на лагера.

Всеки от трите набелязани тунела погълна за нула време по една рота от моите пехотинци. Гледах ги как изчезват и потропвах с пръсти. После взех да ги пукам. Всяко кокалче поотделно. Капитан Сарин примижа от неприятния звук, но аз продължих да го правя, докато не изпуках по две стави на всеки пръст. Междувременно и последният

пехотинец се скри в тунелите, все едно вече ги бях погребал. Странно, но се почувствах по-добре.

— Танковете да се изтеглят — наредих. — Нека врагът си мисли, че съсредоточаваме силите си в базата, защото очакваме нова атака. Само два да останат извън периметъра, но с изключени активни сензори. Да чакат на място и да сканират само с пасивните. И никой да не продумва и в двете машини. По всичко личи, че ония смотани червеи имат остър слух.

След това ни остана само да чакаме. Трите роти пехотинци бяха инструктирани да изключат предавателите си. Не искахме червеите да разберат за засадата.

— Червеите все така се придвижват към нас, сър — прошепна капитан Сарин.

Погледнах я с усмивка.

— Спокойно, капитане, тук не могат да ни чуят.

— Извинете, сър — каза тя.

— Как сме с времето?

— Робинсън и хората му ще бъдат на позиция след осем минути.

Погледнах към вратата. Водеше към коридора, а той към офиса ми и Сандра. Нямах време да отида там и да ѝ кажа, че този път съм изпратил Робинсън, вместо сам да си рискувам кожата. Отворих едно приложение и ѝ написах бележка.

„Изпратих Робинсън“.

След миг отговорът ѝ пристигна с тих звън: „Знам, бебчо“.

Намръщих се и се опипах за ново звънче. Открих го в костюма си. Скрила бе малък предавател в задния ми джоб, явно докато ме беше превързвала след битката. Изключих го и го върнах в джоба си. Поклатих глава.

„Станала си потайна“.

Приложението иззвъня отново.

„Такава съм открай време“.

— Сър, става нещо — каза капитан Сарин. — Вражеските единици сменят посоката. Отправят се към трети тунел.

Ротата на Робинсън дебнеше при втори тунел, онзи в средата. Хората му се виждаха на екрана като сбор от зелени светлинки, изчакващи в засада. Гледах екрана и размишлявах.

— Да предупредим ли Робинсън, сър?

Поклатих глава.

— За да стигне сигналът до тях, трябва да е насочен, а това ще издаде позицията им. Бихме могли да изпратим нанитна нишка, но ще е бавно. По дяволите, трябваше да изчакаме. Така щяхме да съсредоточим хората си на правилното място.

Следващите няколко минути на бездействие бяха трудни за всички.

— Ако взривят онова нещо сега, какви ще бъдат щетите? — попитах. Трябваше да попитам. Това ми беше работата, макар че не ми се искаше да знам отговора.

— Ще изгубим ротата в трети тунел. До последния човек. Хората в средния тунел вероятно също ще загинат, защото тунелът ще се срути върху тях от ударната вълна. Първа рота и самата база не би трябвало да пострадат, стига зарядът да е същият като на мините, които ни посрещнаха при входа на системата.

— След колко време ще стигнат червеите до нашите хора в трети тунел?

— Приблизително седемнайсет минути, сър.

— Капитан Сарин, поемете контрола тук. Аз ще сваля още две роти в трети тунел.

Тя вдигна стресната глава.

— Защо, сър?

— За да съм сигурен, че червеите няма да взривят бомбата си.

— Но, сър, така може да изгубим три роти вместо една.

Запечатах костюма и си сложих качулката. Материята приглуши гласа ми.

— Изчисленията ви са верни само ако бомбата е малка. Ако е по-голяма и успеят да я взривят, всички ще загинем. Няма да поема този риск.

Влязох в шлюза и затръшнах вратата му. Тичах да събера още две роти и се чудех кога Сандра ще разбере, че съм слязъл в тунелите. Стигнах до извода, че вече се е досетила. Беше умно момиче.

Щом излязох от базата, хукнах като луд. Куон лично бе приел заповедта ми за мобилизацията на още две роти. Настигна ме малко преди входа на тунела.

— Луда работа, сър — каза той, задъхан в костюма си.

— Кое й е лудото?

— Обичате да се биете с червеите, нали?

— А, това ли? Не, не обичам. Но държа да ги натупаме.

Междувременно бяхме хлътнали в мрака и той ни погълна. Тласкани от инерцията на спринта си, залитахме като пияници по неравния ронещ се под на тунела. След силната червеникава светлина отвън проходът тънеше в непрогледен мрак. Таванът беше нисък и се наложи да тичам приведен. Реакторната раница стържеше по тавана и събаряше камъчета и пясък по гърба ми. Скоро тясното пространство се изпълни със задушлив ситен прах — почвата под краката ни беше нестабилна и се свличаше заради големия наклон. Ако не бяха филтрите и рециклиращите системи на костюма, щях да се давя от кашлица.

Спуснахме се стотина метра надолу, изминахме на бегом още двеста по относително равен участък, после продължихме в стръмна спирала още по-надолу. В края на поредната пързалка огромни ботуши ме фраснаха в гърба и ме запратаха към една от стените на тунела.

— Много се радвам, че нанитите възстановиха изгубеното ти стъпало до нормалния му размер, сержант — казах аз.

— Съжалявам, сър. Краката ми бяха големи още като малък.

Кимнах, изправих се и хукнах нататък. Куон тичаше зад мен и пухтеше като мечка в костюм от неопрен. Сто пехотинци се придвижваха след него и още сто — след тях.

При последния завой спрях.

— Червеите вече трябваше да са се появили. Нищо не чувам.

— Явно сме ги изпреварили, полковник — каза Куон.

Примигнах в мрака на костюма си. Хладен въздух циркулираше покрай тялото ми, изсушаваше потта и гъделичкаше клепачите ми. Един от най-големите недостатъци на костюмите бе невъзможността да се почешеш по лицето. Замислих се разсеяно дали не бих могъл да кодирам и тази функция — групички нанити, които да чешат сърбящите места и така да облекчават дискомфорта на пехотинците.

— Не ми харесва. Куон, изпрати един отряд напред да огледа.

Последва кратка размяна на реплики и ръкомахане. Скоро неколцина пехотинци притичаха покрай мен.

— Отваряйте си очите — казах им аз.

Водачът им кимна в отговор и разузнавателният отряд изчезна в мрака напред. Погледнах зад себе си — пехотинците изпълваха тунела

в дълга колона. Изведнъж ме затисна мисълта, че цялата тази акция е много лоша идея. Това беше територията на червеите. Тук те си бяха у дома. Можеха да минават през стените като призраци, а ние бяхме принудени да следваме тунелите в силно разтеглена формация и слепешком.

Нещо се чу откъм тунела пред мен. Странен звук. Като... като трошене на кости. Представих си как разузнавателният отряд е смазан на желе и всички кости на пехотинците са се строшили едновременно. Клекнах и свалих пушката от гърба си. Чаках, вирах се в мрака и се ослушвах. Десетина пехотинци край мен правеха същото. Зловещият звук не се повтори.

Получихме сигнал обаче.

— Край, сър... — стигна до мен неясният глас. — Аз... всички...

Връзката се разпадна. Куон вдигна преподавателя си да отговори, но аз плеснах ръката му.

— Никакви разговори.

— Ако следят радиоефира и са чули последната емисия, вече знаят, че сме тук, сър — възрази Куон.

Въздъхнах и вдигнах собствения си преподавател.

— Докладвай местоположение и личен състав.

Никакъв отговор. Вгледах се напред към непрогледния мрак на тунела. Нямаше помен от отряда, който бях изпратил да разузнае, нито от ротата, която бе слязла тук по-рано. Нямаше никого.

Надигнах се.

— Оттегляме се. Да се махаме от тази дупка.

Опитахме. Хората ми се отзоваха моментално с отлична скорост. Но вече беше късно. Дори да бях издал заповедта по-рано, едва ли бих променил нещата. Вече бяхме влезли в капана на червеите и измъкване нямаше.

Подът се срива под войската ми. Средната част на тунела поддаде и отнесе със себе си стотина от хората ми. Неравният под потъна с трийсетина сантиметра, остана така за част от секундата, после се раззина. Към бездна с неизвестна дълбочина. Мъже падаха, дращейки в ужас празното пространство, лазерни лъчи разсякоха мрака, прогаряйки тавана, стените и стъпалата на онези, които още не бяха пропаднали. В другия край на ямата, на петдесет метра от мен, оцелялата част от пехотинците клечеше в тунела, напълно откъсната от

нас. Нещо ужасно се случваше в пропадналия участък. Не го виждах, но го чувах.

— Включете вградените светлини! — изревах.

Светлините не ни помогнаха особено. Облаци прах се кълбяха над мелето. Зърнах нечий сребрист костюм, после дулото на пушка. Извит гръб на червей. Битката се вихреше на десетина метра под нас. Червеите бяха подкопали пода на тунела и ни бяха хванали в капана на собствената ни засада.

— Проклета прах! Стреляйте само при ясна мишена!

Мъжете в другия край на тунела произведоха няколко изстрела, но само толкова. Под нас другарите ни се сражаваха на живот и смърт в прахоляка. Виждах отблясъци на ножове. Чувах викове и крясъци на дива ярост. Както и характерното припукване на противниковите оръжия, следвано от оранжевото сияние на избухващите им проектили.

— Целете се в стрелците — наредих аз. Прицелих се и стрелях. Един червей почерня и се сгърчи в смъртна агония. Извадил бях късмет. Като нищо можех да уцеля някой от собствените си хора... ако изобщо имаше оцелели.

Обърнах се към Куон.

— Така или иначе сме в капан и не можем да излезем. По-добре да се включим в мелето.

Той се поколеба, но само за част от секундата. После кимна и каза:

— Винаги съм мразел червеи, сър.

И се хързулна с рев в ямата.

Оголих зъби и го последвах. Усетих как пехотинците, отрязани в моята част от тунела, правят същото.

Озовах се на четири крака в мека пръст. Беше като борба в кал. Зарязах пушката да виси на ремъка си и извадих ножа. Замахвах към всичко, което ми заприличваше на червей, и изпълзях настрани, за да не ме стъпчат собствените ми хора.

Надигнах се и пред очите ми се разкри истински ад.

47.

Беше по-широко, отколкото очаквах. Червеите явно се бяха постарали. Разширили бяха тунела по хоризонтал във всички посоки или пък бяха спретнали засадата си в някаква естествена кухина в скалните пластове. Трудно ми бе да преценя кое от двете е вярно, а и не ме интересуваше особено.

Придвижих се към някаква стена. Тук сякаш бе по-спокойно, а и нямаше опасност да стана жертва на приятелски огън — някои от пехотинците продължаваха да стрелят от тунела горе.

— Оттеглете се към тази скала, всички! — извиках.

Неколцина ме чуха и опряха гърбове в стената. Червеи налитаха и ние ги изпържвахме.

— Не се знае какво има под краката ни — извиках пак. — Може да има още капани в дълбочина. Осветете с прожекторите кухнята и стреляйте по всичко, което ви заприлича на червей.

Последвах собствения си съвет, доколкото можех да различа нещо сред прахоляка, хаоса и тъмнината. Навсякъде стърчаха купчини пръст и беше трудно да се прицелиш, но въпреки това успях да натисна няколко пъти спусъка. Хората около мен правеха същото. С общи усилия успяхме да блокираме в голяма степен вълната червеи, налитащи да довършат групичките пехотинци, които все още даваха отпор в централната част на ямата. Разкривени крайници, трупове и купчини пръст задръстваха сриналия се участък.

Скоро червеите си дадоха сметка, че ги атакуват организирано по фланга. Двайсетина се отделиха от мелето и тръгнаха към нас. Изправиха горните половици на телата си и ни обсипаха с проектили. Нямаше къде да се скрием, затова наредих на хората си да хукнат напред към купчините пръст в групички по трима.

Водеше се престрелка отблизо, дяляха ни десетина метра. Хора и червеи се показваха иззад прикритията си, колкото да стрелят, после отново изчезваха от погледа на врага. Давахме жертви. Двама паднаха в първата минута, трети се срина обезглавен.

Включих общия канал.

— Забравете за радиотишината. Всички, които сме тук долу, знаем какво е положението. Говоря на онези, които още са горе. Искам най-отдалеченият от ямата сержант да остане на позиция край ръба заедно с три стрелкови екипа. Целете се в червеите така, че да ги държите настрана от нашите ранени. Останалите да слязат долу. Ще ви осигурим прикриващ огън. Движете се на север покрай стените.

Дадох сигнал на оцелелите си другари. Само десетина бяха в състояние да се сражават.

— Когато започнат спускането, нашата задача е да им осигурим прикритие на всяка цена. Но без гранати. Иначе таванът може да се срути отгоре ни.

Много скоро подкреплението се хързулна по почти отвесната стена. Моите хора нададоха рев, всички излязохме едновременно от прикритията си и открихме огън по червеите.

Врагът отстъпи за миг, после отвърна на стрелбата. Удариха ме няколко експлодиращи проектила и цялата ми лява страна изтръпна. Започнах да стрелям трескаво с лъчевия пистолет по всичко извънземно, което се мернеше пред погледа ми.

Броят на спускащите се бойци растеше. Приземяваха се в прахта, скачаха на крака и се включваха в сражението. Скоро вече разполагахме с два фронта срещу противника. След още минута-две видяхме сметката на червеите — повечето лежаха мъртви, а оцелелите се бяха оттеглили в дупки в пода.

Избили бяха половината ми хора, а така и не бяхме видели бомбата, която уж носеха. Дали изобщо бе имало бомба, или ни бяха заблудили? Беше ми трудно да мисля. Дишах с мъка и се опитвах да натикам обратно счупените ребра под кожата си, като ги натисках през костюма.

— Сър, изгубихме връзка с разузнавателния стрелкови отряд и с трета рота от контингента на Робинсън — каза Куон, надвиснал над мен. — Мисля, че червеите са ни чакали, сър.

— И още как — казах аз.

— Защо не ги видяхме, сър? Със скенерите?

Не отговорих веднага. Лицето ме сърбеше непоносимо. Потях се, капчиците се стичаха в очите ми и щипеха.

— Изглежда, скенерите улавят само метала в машините им. Онези, с които копаят тунелите. Когато копаят ръчно, не ги засичаме. Или е това, или тези тунели вече са съществували и червеите просто са се събрали под нас и са разкопали почвата, докато поддаде.

— Значи могат да го направят отново? И навсякъде?

— Да. Така изглежда — казах. Приклеках. Мисълта да пропадна още по-навътре в недрата на Хелиос не ми допаднаше. Изпълваше ме с инстинктивното желание да пълзя на четири крака и да опипвам всяка педя от пътя си.

— Какво ще заповядате, сър? — попита Куон.

Направих усилие да се съсредоточа.

— По един пехотинец да влезе във всеки тунел. На не повече от сто метра. После да се върнат и да докладват. Ако забележат враг, да се изтеглят незабавно.

Куон ме изгледа.

— А не е ли по-добре да се изкатерим в главния тунел, сър, с въжета или нещо такова?

— Не. Червеите и тяхната бомба са под нас, а не над нас. Трябва да ги изкараме оттам.

Куон се развика за доброволци. Посочи четиримата, които не успяха да се дръпнат назад достатъчно бързо. Тези пишман доброволци се разделиха и тръгнаха към проходите — най-тъмните и тесни тунели, които бяхме виждали досега.

Двама от доброволците така и не се върнаха. Третият изскочи от тунела с червей по петите, който ние изпекохме набързо. Последният изпълзя от тесния проход цели шест минути след като го бяхме изпратили долу и докладва:

— Има по-голям тунел под този, сър.

— Червей видя ли?

— Не, но са там. Чух ги. Все едно караха трактор или друга голяма машина.

С Куон се спогледахме.

— Води — казах на пехотинеца.

Влязохме след него в тясната непрогледна шахта.

Шахтата извеждаше в тавана на много по-голям тунел. Този проход беше хоризонтален и оребряването по пода и стените навяваше мисли за гигантски червей. И може би точно такъв го беше прокопал.

Събрахме се в тунела и се преброихме. Останали ми бяха шейсетина годни пехотинци. Извадих таблета си и направих няколко триангулации. Освен ако не грешах сериозно, този тунел водеше от нашата база право към планината на червеите. Поех към базата.

— Ами ако червеите са в другата посока, сър? — попита Куон.

— Надявам се, че са зад нас. Надявам се да взривят бомбата си сега, далече от базата. Така няма да избият всички, а само нас.

— Много успокоително, сър.

— Точно затова съм тук, сержант.

Придвижвахме се на бегом по тунела, с добра скорост. След пет минути разбрахме, че сме избрали правилната посока. Червеите определено не бяха очаквали да ни видят. Появихме се незабелязано зад гърба им — караха шейна с размерите на голям камион и тя вдигаше силен шум.

— Първо гранатите, после ги довършваме с лазерен огън — наредих на хората си.

— Това няма ли да взриви бомбата? — попита Куон.

— Не, или не докрай, в най-лошия случай. Дори да взривим експлозивите около атомното ядро на бойната глава, компресията от взрива няма да е разпределена достатъчно равномерно, за да създаде критична маса.

Стори ми се, че Куон каза още нещо, но аз вече се бях заел с гранатата си. Хвърлих я с идеята да попадне под голямата шейна, но не уцелих. Гранатата се удари в тавана и падна сред червеите в края на формирането им. Още гранати литнаха след моята и тунелът се сгърчи от последователните експлозии.

Не изчаках зрението и слухът ми да се възстановят. Стиснал бях пушката със здравата си ръка и стрелях към голямата шейна-дълбачка с надеждата да причиня възможно най-големи щети. Тръгнах напред, без да прекратявам стрелбата, и пехотинците ме последваха. Всички в предната редица стреляха на откоси и чувството беше приятно — като никога предимството беше на наша страна.

Избихме червеите и унищожихме машината им без никакви загуби. Най-хубавата победа. Забелязах, че тези червеи са различни. По-дребни, а и татуираните по кожата им символи бяха други. Женски ли бяха? Цивилни? Учени или сапъори? Не знаех и не ме интересуваше особено. Важното бе, че ги спряхме.

Открихме устройството в машината. Имахме късмет, че не се бяха сетили да обвържат активирането му със смъртта на оператора. Нямах представа каква е мощността на бомбата, но като я гледах, килотоновете ѝ бяха достатъчни да попилеят базата ни.

Стопихме на шлака устройството с лазерните си пушки — стреляхме, докато радиационните дозиметри на костюмите ни не запищяха. Всички бяхме облъчени, но костюмите спираха голямата част от радиацията. От опит знаех, че за нас радиационното отравяне не е по-опасно от лоша настилка. Нанитите знаеха как да възстановят миниатюрните дупчици, които субатомните частици пробиваха в клетките ни. Щяхме да оцелеем.

48.

Трудно намерихме пътя към повърхността. По някое време се натъкнахме на спасителна операция под странна форма. Сребриста нишка от нанити се процеждаше към нас от горния свят като въже от живак. Свързах комуникатора си към тях с помощта на кабел за достъп и останах неприятно и рязко изненадан, когато устройството избухна в лицето ми. Валмо синкав дим се издигна в тъмния тунел.

— Божке! — възкликна Куон и отскочи назад. — Да не са превзели базата ни, сър?

Погледнах го.

— Какво?

— Нанитите. Обърнали са се срещу нас.

— Не, не — казах аз, издърпах захранващия кабел на костюма си и го включих в нанитния поток. Течният метал се накъдри, когато потопих в него медния накрайник. Консистенцията на нанитите напомняше желе. — Това е захранващ кабел, а аз като последния идиот се опитах да включа в него комуникатора си.

Куон не изглеждаше убеден.

— И как разделят плюса от минуса? И защо не се заземяват при допира си с пръстта?

Вдигнах рамене. Материята на костюма ми изшумоля.

— Изглежда, оформят тръбички от проводими нанити, покрити със слой от непроводими нанити — обясних. — Явно различават по някакъв свой начин кой контакт на „щепсела“ се нуждае от ток и конфигурират тръбичките с проводими нанити така, че да му паснат.

Пехотинците се събраха около мен. Неколцина разкачиха собствените си захранващи кабели.

Погледнах ги с усмивка.

— Виждам, че на някои от вас са ви паднали батериите, момчета. Кой са на четвърт заряд и по-малко?

Десетина вдигнаха ръка.

— Добре, вие ще сте първи на опашката. Другите ще почакаат, за да не претоварим потока.

Събрахме се около нанитния поток като ловци около огън. Имахме термоядрени реактори, но те имаха нужда от гориво, пресни нанити и пълна батерия. Нишката течен метал ни осигури всичко необходимо.

Посочих един пехотинец, чиято реакторна раница все още не се нуждаеше от зареждане, и му направих знак да ми даде комуникатора си. Той се подчини с известна неохота.

— Редник, намери си друг комуникатор от някой мъртъв пехотинец.

Той погледна разтревожено тунела зад нас.

— Сам ли да се върна там, сър?

— Не, разбира се. Просто ти давам разрешение да ограбиш следващия, който загине. Приеми го като наследство.

— Благодаря, сър... — отвърна колебливо пехотинецът.

Промених настройките на комуникатора, така че да предава по захранващия кабел. Трудно се свързах с командния център, имаше силен статичен шум и накъсвания, но все пак успях. Испитах облекчение и немалка изненада, когато ми отговори гласът на майор Робинсън.

— Кайл? — каза той, явно по-изненадан и от мен. — Полковник Ригс?

— Да — казах аз. — Още дишаме.

— Невероятно. Десетина от вашите хора изпълзяха от тунела и казаха, че сте пропаднали с повечето си пехотинци в подземен капан.

Замислих се дали да не издам заповед въпросните десетина да бъдат арестувани за дезертиране, но реших да си затворя очите. Можех да разбера защо са се паникьосали и са хукнали обратно към повърхността. А може би сержантът им ги беше подкарал натам. Ако се намирах от тяхната страна на пропадналия тунел, сигурно щях да дам същата заповед. В онези първи минути на хаос шансовете ни да оцелеем изглеждаха минимални.

— Наистина попаднахме в капан. Но успяхме да обърнем нещата в своя полза и дори намерихме бомбата.

— Обезвредихте ли я?

— Да. Но имаме нужда от захранване, кислород и лекарства за радиация. Трябва да се измъкнем оттук.

Той не отговори веднага.

— Не можа да устоиш на изкушението, нали, Ригс? Трябваше лично да слезеш в тунелите.

Ухилих се.

— Наложих се. Ти как успя да се измъкнеш толкова бързо, между другото?

— В моя тунел нямаше купон. Както сам каза, червеите се бяха насочили другаде. Когато вие сте влезли в сражение, капитан Сарин ни съобщи, че сме избрали неправилния тунел. Върнах хората си на повърхността и оттогава се опитвам да разбера какво е станало с вас.

— Засичаме ли някакво друго движение? Такова, което сензорите ни да уловят?

— Не, поне засега. И да са намислили нещо червеите, правят го тихо.

— Добре. Измъкни ме оттук, майоре. Мисля, че за пръв път държим инициативата в тази кампания. Една битка с безгръбначни ми стига за днес.

След няколко часа най-после се добрахме до повърхността, следвайки нанитната нишка. По пътя ни пресрещнаха няколко спасителни екипа, но от ротата, която беше влязла преди нас в тунела, не открихме и следа. Надявах се, че не са пленени, не са се изгубили и не пицят нейде в мрака под нас.

Навън беше ден и гигантското червено слънце напичаше повърхността. Очилата ми автоматично се затъмниха. Вървах към лагера, когато един дребен пехотинец в костюм излезе да ме посрещне. Различих женски форми под костюма.

— Капитан Сарин? — предположих.

Жената направи още няколко крачки и замахна. Юмрукът ѝ се приближи мълниеносно. Хвана ме неподготвен, но не толкова, че ударът ѝ да намери целта си. Улових китката ѝ. Тя замахна с другата си ръка, но аз улових и нея.

— Аз съм, идиот такъв. Сандра — каза тя и издърпа ръцете си от хватката ми.

— Сетих се — отвърнах. Подозирах, че моментът не е от най-подходящите да се засмея.

Сандра отстъпи две крачки назад, обърна ми гръб и скръсти ръце. Стоях зад нея и се чудех дали да не продължа към базата. Имах нужда от душ. Мъже се точеха покрай нас от тунела към базата, развеселени въпреки умората. Зяпаха ни и се тупаха по раменете, сочеха ни на всеки, който бе пропуснал сценката. Трудно е да запазиш нещо в тайна на космическа експедиция като нашата.

— Какво има? — попитах.

— Измъкна ми се, това има.

— Нося отговорност за мисията. Трябва да разбереш, че не ти си на първо място в момента — казах и минах покрай нея. Влязох в лагера през тесния проход между два модула. За кратко се озовах на сянка и чувството беше наистина приятно.

— Къде отиваш? — попита Сандра зад мен. Не бях забелязал, че ме е последвала.

— Трябва да се изкъпя.

— А след това какво ще правиш?

— Ще преброя мъртвите. Ще планирам следващото сражение.

— Искаш ли компания за душа?

Замислих се. Не погледнах към нея.

— Не знам. Душкабината е малка.

И тогава Сандра ме изрита в задника. Най-после се разсмях, посегнах назад и хванах крака ѝ. Сандра боравеше добре с пистолет, справяше се горе-долу с ножа, но в бойните изкуства никаква я нямаше. Вдигнах крака ѝ нагоре и я преметнах странично, при което тя се стовари тежко по лице на земята. Болезнено падане, със или без нанити. Особено на планета с гравитацията на Хелиос. Да се спънеш и да паднеш по лице тук беше равносилно на скок от покрив на Земята — гравитацията буквално те сграбчваше и те дръпваше надолу. Помогнах ѝ да се изправи, като не спирах да се смея.

— Пусни ме — изръмжа тя.

Помислих си дали наистина да не я пусна, преди да е стъпила здраво на крака, така че пак да забие нос в земята, но реших, че не искам да прекрочвам границата. А може би вече я бях прекрочил.

— Защо го направи? — попита тя.

— Защо ти позволих да ме изрита в задника ли?

— Не, имах предвид... — започна тя и млъкна. — Толкова се притесних, Кайл. Мразя да се чувствам така и ти го знаеш. Измъкна ми

се, без да кажеш и дума. Трябваше да ми кажеш, че отиваш да се биеш с червеи на дъното на някаква дупка. Часове наред те мислех за мъртъв. Разбираш ли? Часове!

— И аз мислех, че съм мъртъв.

Сандра пристъпваше от крак на крак и мълчеше. Отдъхнах си, че няма да продължи с конското. Това беше едно от нещата, които ценях у нея. Не беше от словесния тип. Когато я вбесиш, не ти изнасяше речи... просто внимавах откъде ще дойде ударът.

— Ако пак ме праметнеш, ще ти обръсна косата, докато спиш — каза тя.

— А ти внимавай за пръстите си, защото хапя лошо.

Върнахме се в стаите си в командния модул. Съблякох се и се напъхах в душкабината. Беше едно от малкото помещения за лична хигиена в базата, което не беше за общо ползване. Шефска привилегия.

След малко, когато душкабината се изпълни с приятна пара, Сандра се вмъкна при мен. Не каза и дума. Тялото ѝ беше прекрасно и наистина. Кабинката наистина беше тясна за подобни упражнения, но се справихме някак.

49.

Следващите две денонощия посветих на фабриките, които бяхме монтирали в центъра на базата. Настроих ги да произвеждат нови, едрогабаритни компоненти. Започнах с базовия дизайн на реещите се танкове и внесох множество промени. Планът ми беше да наподобя шейните-дълбачки на червеите. Новите ни танкове щяха да са дълги и цилиндрични. Лазерите щяха да са при носовете, с много къс обхват и голяма мощност.

Сведох списъка с вградените системи до минимум. Модифицираните танкове се нуждаеха от гравитационни системи и реактори, разбира се, иначе не биха могли да се движат. Всичките ми наномашини досега бяха с твърд корпус, но не и тези. За да се движат свободно през пръст и скала, външната им обвивка трябваше да наподобява плът. Така лесно щяха да се провират през скални стеснения под земята, по подобие на местните червеи. Телесните контури и еластичността се осигуряваха от нанитни маси на принципа на балона. Работех с вериги от нанити, оформящи мехурчест външен слой, или „кожа“, достатъчно еластичен и гъвкав. Кожата поддаваше на натиск, но ако натискът се окажеше твърде силен или внезапен, външният слой се изпъваше и ставаше твърд — така елиминирахме опасността машините да се спукат като сапунени мехури. При нужда щяха да се втвърдяват като корубата на костенурка, за да защитят пехотинците вътре.

На третия „ден“ — още пишех програмни и тестови кодове — капитан Сарин прекъсна заниманията ми.

— Сър? Входящо съобщение от макросите. Мисля, че искат да говорят с вас.

Примигнах и потърках очи.

— Прехвърли обаждането тук.

— Може ли и ние да слушаме? — попита тя.

— Разбира се.

— Прехвърлям обаждането.

Наложи се да изчакам десетина секунди.

— Идентифицирай се.

— Тук Кайл Ригс, командващ обединените сили на Земята — отговорих аз.

— Надхвърлихте времето на мисията.

Вдигнах вежди. Това беше новина за мен.

— Не ни беше даден краен срок за изпълнение на мисията.

— Това няма връзка. Надхвърлихме времето на мисията.

Въздъгнах. Главата ми се пълнеше с хапливи отговори. Побързах да ги разкарам. Този подход не даваше резултат, когато си имаш работа с макросите.

— Искаме съдействие — казах аз, — за да се впишем в графика.

— Уточни.

— Използвайте оръдията си въздух-земя, за да разрушите вражеската крепост.

— Мунициите са на минимални количества. Планинската черупка на врага е прекалено издръжлива. Искането отхвърлено.

Думите отекнаха в главата ми: „планинската черупка на врага“. Интересно. Също толкова интересно беше, че макросите имаха лимит на огневата мощ и мунициите си. Единствената лоша новина беше, че явно им е омръзнало да ни гледат как клечим в базата си и се отбраняваме срещу атаките на червеите.

— Ще атакуваме след шестнайсет местни дни — казах.

— Неприемливо. Надхвърлихте времето на мисията.

— Да, схванах. Искаме удължаване на времето.

— Прието. Трябва да атакувате в рамките на два местни дни.

Замислих се. Осемнайсет часа? Направих няколко бързи изчисления с помощта на компютъра. Едва ли щях да съм готов и с един модифициран танк за толкова кратко време.

— Не знам дали ще сме готови толкова скоро. Обяснете последствията от неизпълнението на заповедта.

— Тази флотска единица ще извърши стратегическо изтегляне след два местни дни.

— Разяснете последното. Ще ни качите на борда на транспортния кораб и ще напуснете системата след два дни?

— Не. Експерименталните наземни сили ще останат на място.

Изстинах. Да останем на Хелиос завинаги?

— Кажете ми кога ще се върнете да ни приберете.

— Целевите светове са разпределени по приоритетен график. Когато тази цел се озове отново на първо място в графика, макроският флот ще се върне.

— Уточнете времевия интервал.

— Неизвестен.

Дишането ми се ускоряваше. Нищо не можех да направя по въпроса. „Неизвестен“ можеше да означава цяла вечност.

— Ще атакуваме в рамките на два местни дни.

— Прието — каза монотонният макроски глас.

— Как ще разберете, че сме достигнали целта си?

— Макроското командване трябва да бъде свързано към целевата точка.

Смръщих вежди. Нямах представа за какво говорят.

— Искате да се свържем с вас, когато стигнем до центъра на планината?

— Макроското командване трябва да бъде свързано към целевата точка.

Изръмжах. Исках да бъдат „свързани“ с целевата точка. Не се сещах за друг начин, освен да повлека със себе си нанитна нишка в планинските недра. Радиосигналите не можеха да проникнат през толкова дебел скален масив.

— Ще вземем нанитна нишка със себе си в планината. Когато стигнем целевата точка, ще осъществим контакт.

— Прието. Край на връзката.

Връзката прекъсна. Седях и зяпах компютърния екран. После се заех с поредните изчисления, спирах само колкото да помисля върху едно или друго.

Звуков сигнал оповести още една молба за отваряне на канал. От майор Робинсън — той, както и всички офицери от щаба, бяха чули разговора ми с макросите. Отворих канал за връзка.

— Сър — каза притеснено Робинсън. — Няма начин да сме готови за атака след два дни.

— Ще бъдем готови, майоре — казах аз.

— Как, сър?

— Ще използваме реещите се танкове. Ще настроим съществуващите големи лазери така, че да ги превърнем в дълбачки, и

ще ги монтираме на носовете на танковете. Колкото до шаситата, дълбаещите шейни, които планирахме, използват същите компоненти като реещите се танкове.

— Подземни реещи се танкове, сър? — попита Робинсън невярващо.

— Прав си. Звучи тъпо. Хайде да ги наречем „дълбаещи танкове“. Харесва ми.

— Дори да предположим, че можем да построим тези машини... и че те ще работят — каза той, — нали си давате сметка, че няма начин да натоварим в тях достатъчно хора? Броят им е малък.

— Ще издуем нанитните корпуси, така че да натоварим възможно най-много хора. Като стигнем планината, ще разтоварим пехотинците и те ще продължат в тунелите пеша.

Робинсън помълча няколко секунди.

— Това ще означава да оставим базата без защита, сър.

— Да се надяваме, че червеите ще се съсредоточат върху атаката ни, а няма да ударят по базата.

— Наистина ли мислите, че макросите ще се изтеглят и ще ни зарежат тук? В стила им ли е просто да се откажат и да избягат? Дали не е просто блъф, сър?

— Опитът ми показва, че компютрите рядко блъфират, майоре. А и залогът определено е по-голям.

— В какъв смисъл?

— Ами ако въпросният им приоритетен график включва и Земята като цел? Не е изключено да приемат провала на мисията ни тук като нарушение на първоначалната ни договорка. Сметнат ли ни за безполезни, Земята като нищо може да влезе отново в списъка им с мишени.

— Ако не възразявате, бих искал да отбележа за протокола, че намирам плана ви за крайно незадоволителен, сър — каза той.

— Възражението ти е записано и архивирано, майор Робинсън — отвърнах с най-официалния си глас. — Ригс, край.

Следващите осемнайсет часа се изнизаха бързо. В края им разполагахме с единайсет грозновати дълбаещи танка, готови да потеглят. При пристигането си бяхме разтоварили от макроския кораб двадесет машини, но седем от тях бяхме загубили в първото си сражение с червеите.

Последните два рееци се танка оставих недокоснати. Те все още носеха далекобойните си оръжия. Задачата им бе да ескортират модифицираните си другарчета до планината. Тревожех се да не ни ударят по пътя дотам. Двата рееци се танка щяха да ни защитят с далекобойните си лазери, докато се плъзгахме на открито над повърхността. След това щяха да се върнат в базата, за да я отбраняват при нужда.

Раздул бях танковете максимално, но пак успяхме да натоварим едва шестстотин пехотинци. Стигнахме ли до планината, щяхме да върнем танковете до първоначалните им размери, така че да влязат в тунелите, а пехотинците щяха да подтичват след тях. Остатъкът от пехотата щеше да остане като гарнизон в базата. Настроих фабриките да произведат стационарни лазерни кули като онези, които имахме на Андрос. Това щеше да подсили отбраната на гарнизона, стига да не ни свършеше времето.

С толкова много пътници на борда дълбаещите танкове виеха и ръмжаха в усилието си да повдигнат товара. От време на време губеха височина и остъргваха земята. Заради голямата гравитация опасната част на машините пропадеше и се удряше във всяка издатина на релефа. Скалите и по-високата растителност ставаха на пихтия по пътя ни.

Наближихме крепостта на червеите с включени активни сензори. Очаквах всеки момент земята под нас да пропадне и хиляди белокожи червеи да изскочат на повърхността. Не се случи. Червеите кротуваха, изчаквайки подходящия момент. Буквално усещах как ни следят с извънземните си сетива.

Огледах добре планината, докато скъсявахме разстоянието. Тъмните кратери в скалния масив, останали от макроските бомбардировки, изглеждаха някак избелели. Това ми се стори странно. Не бяхме регистрирали никакви валежи. Не бе имало дъжд, сняг или нещо друго. Какво беше отмило черните белези от планинската снага? Поразените участъци бяха огромни, когато ги видяхме за пръв път. Приближих образа, доколкото го позволяваха очилата ми, но това не разреши загадката. Не видях по склоновете червеи, които да почистват следите или нещо такова. Само дето следите по повърхността наистина бяха претърпели промяна. Сетих се за думите, с които макросите бяха нарекли крепостта на червеите — „планинска

черупка“. Какво трябваше да означава това? Би трябвало да ги попитам, но по онова време бях зает да преговарям за оцеляването на пехотинците си и на цялото човечество. Когато си общувах с макросите, здравият разум ми диктуваше, че разговорите ни трябва да са възможно най-кратки. Така шансовете да прецакам нещата намаляваха.

Тежката атмосфера ми действаше на нервите, докато се возех в откритата „каросерия“ на модифицирания танк. За да натоварим повече хора, бяхме отворили машините като зейнали мидени черупки. Разтеглили бяхме в максимална степен нанитния корпус, за да увеличим полезната товарна площ. В резултат всички пътници бяха изложени на силния вятър. Гъстата атмосфера на Хелиос оказваше по-голямо съпротивление от онова, с което бяхме свикнали на Земята, точно както да ходиш във вода е по-трудно, отколкото по суша. При скорост на танковете от осемдесет километра в час ветровете ни брулеха жестоко. Ревяха и драпаха по костюма ми с невидими хищни пръсти.

Наредих на танкистите да поемат по заобиколен маршрут към планината, в случай че червеите са заложили капани под повърхността по права линия. След злощастния си опит с вражеската тактика под земята вече не смеех да действам предвидимо.

Докато планината пред нас растеше, превръщайки се в безкрайна стена от тъмен камък, изведнъж ме налегнаха съмнения. Да, превъзхождахме врага технологично. Бяхме взели инициативата в свои ръце. Но навлезехме ли на вражеска територия, щяхме да изгубим предимството си.

Опитах се да измисля алтернатива, но не ми хрумна нищо. Колоната ни се движеше напред по широка дъга към исполинския скален масив. Планинската крепост имаше много входове. Прицелили се бяхме не в най-големия, а в един по-малък, страничен. От тактическа гледна точка, рискувахме тунелът зад набелязания вход да не води към сърцето на крепостта. Е, ако ударехме на камък, просто щяхме да включим дълбачките и да продължим по трудния начин.

Бяхме на километър-два от планината, когато срещнахме първия намек за съпротива. Някъде високо по склоновете, вероятно от ниши и кухни, които не се виждаха от ниското, червеите откриха огън по нас с далекобойни оръжия.

Обстрелът беше доста по-различен, отколкото би бил на Земята. Първо, забелязваше се с просто око — оранжеви искри, като при трасиращите куршуми. Съмнявах се, че проектилите им са създадени да се държат като трасиращи куршуми, но ефектът беше същият — заради състава и по-голямата плътност на атмосферата куршумите буквално горяха по пътя си към нас. Друга разлика беше в траекторията на проектилите, които не идваха по права линия към нас, въпреки късото разстояние, а в рязко снижаваща се дъга, като артилерийски огън, заради силната гравитация на Хелиос. Въпреки по-голямото съпротивление на гъстия въздух гравитацията придаваше допълнително ускорение на куршумите в края на снижаващата се траектория и те валяха отгоре ни като падащи метеори.

Останах впечатлен от умениято, с което червеите използваха оръжията си. Обстрелваха ни със завидна точност. Не се целеха в отделни пехотинци, а в „каросериите“. Мисля, че нито един изстрел не попадна встрани от целта. Подобна стрелба изискваше изключителни умения, защото ние се движехме бързо, а червеите не можеха да ни хванат пряко на мушка, както би го направил снайперист на Земята.

Куршуми се забиваха в издутите метални корпуси на нашите отворени танкове. Близко до мен един пехотинец бе уцелен в рамото и инерцията го запрати в скута на съседа му. Миг по-късно проектилът се взриви в раната — явно имаше нещо като таймер. Нещастникът нададе рев и се сгърчи. От раната рукна кръв.

Бих могъл да издам заповед танковете да се затворят, но това би означавало част от хората да слязат и да продължат пеша след машините. Това би ги поставило в още по-неизгодна позиция — изцяло незащитени и по-бавни. Посегнах към комуникатора си, но така и не се обадох. Двата ескортиращи ни реещи се танка вече отвърщаха на стрелбата, без да съм издал заповед.

Вражеските снайперисти несъмнено бяха сметнали, че имат сериозно предимство. За разлика от нас, те разполагаха с добро прикритие, невидими за невъоръжено око заради голямото разстояние. Но не бяха предвидили точността на наносензорите и мозъчните кутии, които прихващаха безпогрешно целите и отвърщаха на огъня. Произвеждаха изстрел, после прихващаха следващата цел и стреляха отново.

Приблжих образа да видя как враговете измират по планинския склон. Обгорени и сгърчени червеи падаха мъртви от позициите си. След трийсетина секунди стрелбата им се накъса, а след още минута спря окончателно. Опитали се бяха да променят тактиката си — излизаха от прикритието си за бърз изстрел и отново се шумугваха зад някоя издатина, — но дори това не ги спаси от ответния ни огън. Мозъчните кутии ги следяха неотклонно, създаваха модели на поведението им и предвиждаха кога ще се покажат за следващия изстрел. И ги изпепеляваха в мига, в който излязат от прикритието си.

Усмихнах се със стиснати устни. Кодовете, които бях написал, избиваха враговете ни. Чувството беше приятно, макар и не съвсем. Трудно ми бе да ликувам, когато компютърни програми избиват живи същества, нищо че това беше предпоставка за победата ни. В крайна сметка червеите защитаваха дома си.

50.

Стигнахме до входа на набелязания тунел без повече инциденти. Лесно бяхме надвили червеите в престрелката и това ме притесняваше. Знаех, че ни чакат в скалната си крепост. Какви ли изненади ни бяха подготвили в планинските недра?

Размишлявах върху плана си, докато се трупахме пред входа на тунела. И колкото повече мислех, сега, когато бяхме стигнали до подножието на исполинския монолит, толкова повече недостатъци откривах в стратегията си. Да се набутаме в тунелите на червеите беше върхът на лекомислието. Проблемът бе, че няхмахме избор. Не и ако искахме макросите да ни върнат у дома.

Вдишах дълбоко. Пехотинците слизаха от танковете, скенерите обхождаха района. Е, това беше. Вече нямаше връщане назад, нямаше място за колебания. Или щяхме да си свършим работата, или да загинем.

Скенерите не показваха непосредствена опасност. Тревожил се бях, че червеите ще зложат мини в подножието на планината. Щетите от експлозиите биха били приемлива цена за възможността да ни спрат още тук, на прага. Заложена на подходящото място, една термоядрена мина можеше да ни издуха от повърхността на планетата и да им реши проблема веднъж и завинаги.

— Сър — каза една от офицерките, които работеха със сензорите. Лейтенант Чен. Беше изключително прецизна в работата си, пристъпваше към всяка задача с отношението на хирург. Познавахме се отпреди. Смятах я за една от умниците в щаба си.

— Какво има, лейтенант? Засичаш ли вражески единици?

— Да, хиляди, навярно милиони.

Пристъпих към устройството да погледна.

— Не виждам толкова много.

— Слабите светлинки, сър. Остатъчни изображения.

— Имаш предвид... под нас? Отдолу ли са? Сензорът ги регистрира като студени и неподвижни.

— Да. Мъртви са, сър — каза Чен.

Погледнах я, после отново погледнах устройството. Портативният скенер показваше триизмерен образ. Илюзията беше съвършена, макар да знаех, че изображението е изкуствено генерирано. Давах си сметка, че виждам вътрешността на малка кутия, която симулира дълбочина и генерира изображения със символични форми и цветове на обектите, засечени от скенера. Моите хора бяха обозначени като яркосини кръгове. Виждах и доста червеи — яркожълти и с издължена форма. И бледозелени обекти навсякъде. Наистина имаше хиляди такива. Махнах с ръка пред един системен сензор наблизо — команда за поглед в по-голяма дълбочина. Кутията ми показва множество пластове от бледозелени светлинки.

— И всичките са мъртви?

— Да, сър. Намираме се над огромно гробище. Пластове от мъртъвци точно под краката ни.

Погледнах я и тя отвърна спокойно на погледа ми. Кимнах.

— Благодаря, лейтенант. Очаквам и за в бъдеще да ме информираш за всичко интересно или странно, което откриете с екипа си. Но ме интересуват най-вече живите червеи.

— Разбрано, сър — каза тя.

Отстъпих встрани, като се чудех как да тълкувам тази нова информация. Може би червеите погребваха покойниците си тук, в подножието на планината, от поколения.

Спрях да се тревожа за мъртвите червеи. Имаше достатъчно живи, за които да мисля. Както и за макросите, впрочем. Активирах една комуникаторна кутия и я зарових на плитко в пръстта при входа на тунела. Ако имахме късмет, червеите нямаше да я унищожат. Закачих нанитна нишка към кутията. Тя щеше да се разтегли след нас, щом навлезехме в тунелите. Идеята се бе харесала на офицерите ми — вярвах, че така ще държим връзка с базата. Мисълта, че ще навлезем в тила на врага без връзка със своите, ги плашеше. Е, аз така и не им казах, че нямам намерение да си приказвам с Робинсън по този канал. Направех ли го, рискувах червеите да разберат за комуникаторната кутия, а тя трябваше да оцелее, за да се свържа макросите, когато стигнем до сърцето на планината. Нямаше да я използвам преди това. А дори да не доживеехме да излезем от планината, може би макросите

щяха да отчетат мисията ни като успешна и да върнат поне Сандра у дома.

След няколко минути и с много скърцане като от ръждясали панци, дълбаещите танкове си върнаха първоначалната форма. Наредих първият танк да навлезе в тунела, следван от рота пехотинци. Изчаках цяла минута, преди да пусна втория танк. Ако червеите унищожаваха авангарда, исках да имам резерви, с които да реагирам.

Нищо не се случи с първата група, затова останалите я последваха. Самият аз се придвижвах в центъра на колоната. Скоро голямото червено слънце се скри от погледа ни и аз с изненада установих, че ми липсва. Тунелът беше широк трийсетина метра, стените му бяха оребрени като на по-малките проходи, които бяхме открили близо до базата си, но самите ребра бяха значително по-широки. Гигантският проход спокойно можеше да побере влак и аз се сетих за подземната железница в Атланта, чиито тунели в голямата си част бяха прокопани в твърда скала.

Скоро се наложи да включим прожекторите. Пехотинците държаха лазерните си пушки в готовност. Никой не изглеждаше особено щастлив.

— Куон — казах по частния канал.

— Сър! — отвърна той и се затича да ме настигне.

Сержантът ръководеше ротата, с която се придвижвах и аз. Бих могъл да се возя в някоя от дълбачките, но предпочитам да виждам и чувам хората си непосредствено. Не вярвах в дистанционното командване, исках да усещам ситуацията от първа ръка. Особено когато хората ми влизат в лабиринт от капани.

— Какво трябва да направим според теб, Куон? — попитах сержанта.

— Сър?

— Просто ми кажи какво мислиш.

— Придвижваме се до сърцето на планината, избиваме всичко по пътя си, после се връщаме у дома.

— Просто и ясно, сержант — казах аз. — Мислиш ли, че трябва да следваме тунелите?

— Не, сър. Червеите ще копаят отдолу и ще ни хванат в капан. Като предния път.

Кимнах и наредих:

— Колона, спри на място!

Изненадах ги всичките. Дълбаещите танкове се плъзнаха още няколко метра напред, после спряха. Конусите при носовете им потрепваха. Това беше атавизъм от предишното им програмиране. Продължаваха да търсят далечни цели, макар обхватът им на стрелба да бе рязко намален. Не ми беше останало време да пренапиша целия им код.

Наближили бяхме първия голям завой по пътя си, на изток. Погледнах назад. Там, под червения блясък на голямото слънце, нещата изглеждаха много по-безопасни.

— Дълбаещите танкове да се обърнат на запад. Ще копаем в стената. Да видим какво има там.

По цялата колона, нагоре и надолу от мен, очилата на пехотинците почерняха автоматично. Същото се случи и с моите миг преди големите късообхватни лазери да разцъфнат с ослепителна светлина. Стиснах клепачи, но очите въпреки това ме заболяха. Пуснах пушката си да увисне на ремъка и закрих лицето си с ръце. По общия канал наредих на всички да направят същото. Важно бе зрението ни да е наред, когато танковете приключат със задачата си.

Единайсет големи димящи дупки се отваряха в каменната стена. Проходът се изпълни със сива пара. Атомизирана скала ревеше около мен. Усетих как климатизиращата система на костюма ми се включва, за да компенсира резкия скок във външната температура. Вградените вентилатори се въртяха все по-бързо, звукът им се покачи с няколко октави.

А после светлината, просмукваща се между пръстите ми, намали интензитета си. Дръзнах да надникна с лявото си око. Дълбаещите танкове бяха навлезли в изкопаните дупки. Всички, с изключение на няколко в края на колоната. Свъсих вежди.

— Трите танка в края, прекратете дълбаенето. Останалите да продължат — извиках. Затичах се към последните машини в колоната. Дълбаещите им конуси се бяха нагрили до тъмнорвено.

— Не се получава, сър — каза пилотът на най-близката машина, след като слезе от танка си и застана до мен.

Огледахме заедно стената. Намирахме се само на няколкостотин метра от входа на тунела. Скалата беше почерняла, но извън това почти нямаше следа от напъните на дълбачката ни.

— Тази скала не е като онази по-навътре, сър — каза танкистът.
— Явно близо до входа е много по-твърда.

Кимнах.

— Вкарай танка си навътре. Където е по-меко.

Хукнах назад към своята рота, като размишлявах в движение върху видяното. Дали нямаше връзка между мъртвите червеи, закопани в подножието на планината, и по-високата плътност на скалната маса при входа? От думите на макросите излизаше, че планината има здрава черупка и обстрелът ѝ от космоса не е дал очаквания ефект. Предполагах, че неведнъж са се опитвали да я пробият от орбита. Може би това обясняваше наличието на толкова мъртви червеи отвън. Може би, като при мравуняците, червеите бяха дали милиони жертви в жива сила, но самата планина бе издържала на атаките.

Спрях при първия дълбаещ танк, който бележеше напредък. Беше хлътнал наполовина в изкопаната дупка. Уви, напредъкът очевидно бе твърде бавен. Никога нямаше да стигнем до сърцето на планината с тази скорост — метър за минута.

— Сър, елате тук! — каза майор Ямада, който отговаряше за танковете. — Водещият танк докладва за внезапна промяна в плътността на скалата!

— Казвай, майоре.

— На десетия метър става много по-лесно, сър. *Много* по-лесно.

Плеснах Куон по гърдите, докато го подминавах на бегом. Той се затича след мен към челото на дългата ни колона от дълбачки и хора.

Радостта ми не трая дълго. Червеите избраха точно този момент да възразят срещу присъствието ни на своя територия.

51.

— Червеи, полковник Ригс! Милиарди червеи!

Крясъкът прозвуча в шлема ми. Дойде по командния канал, подалият го не се идентифицира. Реших, че е някой от танкистите на дълбачните машини. Явно бях прав, защото миг по-късно чух как танкът в челото на колоната откри стрелба. Лазерите при конусовидните носове на дълбачките можеха да работят в два режима — с равномерно пулсиращ лъч, настроен да топи скала на метър от носа на машината, както и с фокусирани лъчи като оръжие с къс обхват.

— Докладвай! — ревах, докато тичах към челото на колоната. Тежките стъпки зад мен показваха, че Куон ме е последвал. — Ти ли си, Ямада? Уточни вражеските единици.

Още стрелба изригна пред мен. Стори ми се, че идва от втория танк в колоната.

— Пробихме... в нещо като пещера — дойде отговорът. Накъсаният глас пращеше в микрофона. — Докладва майор Ямада от водещия танк.

— Всички танкове да прекратят копането — наредих. — Изтеглете се в главния тунел. Имаме пробив.

— Придвижват нещо голямо, сър. Не мога да го фокусирам, далече е.

Намръщих се. Толкова далече, че да е извън обхват? Явно Ямада беше пробил в много голяма пещера. Лазерното оръжие на танковете лесно прихващаше цели в двестаметровия обсег.

Стигнах до челото на колоната задъхан и разбутах група пехотинци, които се опитваха да помогнат на дълбачката, но не можеха да минат покрай нея в тесния току-що прокопан тунел. Ямада се опитваше да изкара танка си на заден ход, пехотинците бързаха да се махнат от пътя му. Така и не успя обаче. Чу се силен трясък, после предницата на танка се взриви. Някакъв снаряд беше видял сметката на машината.

Моите малки нанотанкове бяха смъртоносни и изключително прецизни в стрелбата, но не бяха тежко бронирани. От самото начало знаех, че ако ги удари нещо голямо, петсантиметровата нанитна броня при носа ще се огъне навътре като картон.

— Ямада? — извиках, но отговор не дойде. Най-вероятно беше загинал.

Преминах на общия канал и извиках на мъжете около себе си:

— Да изтеглим танка, преди онези да са организирали атака.

Десетина пехотинци хванаха машината кой където свари. По принцип наномашините са гладки и заоблени, но този танк беше ударен зле и приличаше на разплескана купчина стар метал. Раздран и неподвижен. Личеше си, че мозъчната кутия е пострадала при удара. Нанитите не бяха получили инструкции за такава ситуация, затова кротуваха в изчакване.

Чу се нов трясък и аз извиках:

— Залегни!

Вторият снаряд се заби в разбитата машина. Мъртвият корпус се хлъзна назад и ме събори на земята. Разхвърчаха се парчета нанитен метал, някои горяха. Явно ни обстрелваха със запалителни снаряди. Струи течен метал се гърчеха във въздуха и пълзяха по пода на тунела като живи... в известен смисъл май беше точно така. Живият метал валеше като дъжд в тунела, върху пехотинците и оцелелите дълбачки, и се събираше на локви по пода. Нанитните капки падаха сред нас със звук на разпилени монети.

— Дърпайте! — извиках, изправих се, сграбчих отломките на танка с две ръце и дръпнах силно. И други пехотинци се включиха в операцията, сред тях и Куон с гигантските си лапи. Танкът помръдна. Стържещият звук беше знак, че постигаме известен успех. Острите метални ръбове стържеха по димящите стени на прокопания тунел.

— Всички заедно — изрева Куон. — На три. Едно, две... ТРИ!

Дръпнахме едновременно и танкът се откърти като развален зъб. Или по-скоро — предвид пронизителния скърцащ звук — като пирон, който вадиш от дъска. Продължихме да дърпаме трескаво, но след като го бяхме измъкнали от тесния проход, задачата ни стана значително по-лесна. След половин минута вече го бяхме издърпали в главния тунел. Вече можехме да видим срещу какво сме изправени.

Е, в първия момент не видях нищо. Прокопаният тунел тънеше в непрогледен мрак. Не се виждаха нито червеи, нито нещо друго. Супер, помислих си. Гадинките подготвят следващата си засада.

Дръпнах се, така че да не съм лесна мишена за някой снайперист, и дадох знак на хората си да се прикрият. Стояхме от двете страни на тунела, долепени до стените. Дишах тежко и се опитвах да мисля. Успели бяхме единствено да се открием за атаки по фланга. Трябваше да изминем повече от пет мили, за да стигнем до сърцето на планината, и то ако се движим по права линия и хоризонтално. Само че сражението се водеше в три измерения. Можехме да се придвижим нагоре или надолу, те — също. Не се съмнявах, че планината е пълна с капани и че червеите трескаво залагат нови сега, когато знаеха откъде идваме и накъде отиваме. Щяха да ни изтощят, да ни наложат висока цена за всеки изминат метър. При това темпо щеше да мине месец и безброй мъже щяха да загинат, преди да стигнем до целта. Проблемът беше, че не разполагах с безброй мъже, нито с месец време.

Погледнах по протежение на главния тунел. Дали да не продължим напред и да си пробием път през капаните, които червеите ни бяха заложили? Или да си пробваме късмета през тесния проход и да заложим на изненадата? Реших да играя смело и да действам според ситуацията. Щяхме да дадем на червеите храна за размисъл, да променим правилата на играта.

— Танкове, две машини да дойдат тук и да изкопаят дупки близо до тази. Идеята е да се скриете от двете страни на първата дупка и ако червеите се придвижат по нея към главния тунел, да прокопаете дялящата ви скала и да ги ударите във фланг.

Дълбачките се придвижиха и започнаха да копаят. Извиках офицера, който отговаряше за сензорите. Лейтенант Чен дотича, повлякла след себе си портативния сензорен модул. Остави го на безопасно разстояние, насочи антените и се зае с интерфейса.

— Нищо не долавям през стените. Скалата е прекалено плътна.

— Това вече го разбрах — казах аз.

— На петнайсетина метра навътре плътността намалява. Не мога да кажа какво има там, регистрирам само сенки. Но ехото е показател за по-ниска плътност. Може да е кухня или мека пръст. Нещо с плътността на талашит.

— Или на червейска плът? — предположих аз.

След миг колебание Чен кимна.

— Възможно е.

— Сър — каза Куон, подтичвайки към мен. — В първата дупка става нещо.

Хукнах към входа на тунела, който, по думите на Ямада, водеше към милиард червеи. Размахвах ръце в знак пехотинците да запазят тишина, на дълбачките наредих да прекратят копането. Пара изпълваше тунела. Задушлив облак скален прах се бе издигнал към тавана. Чакахме в мълчание.

Включих външните сензори на костюма си и чух нещо. Куон изрече на глас мислите ми:

— Нещо... пълзи, сър — каза той зад мен.

Махнах му да млъкне и той като никога си затвори устата. Чакахме. Нещото се приплъзна по-близо.

Невидимият червей ускори рязко в последния участък на прохода и когато изскочи от входа му, загубих ума и дума. Беше грамаден. Не от онези четириметрови бебешори. Не, този беше техният дядо, истински титан сред червеите. Моментално изправи горната половина от тялото си и двете му пушки се разприказваха. Моите пехотинци направиха опит да се пръснат, но беше късно.

Чу се двойно припукване, само дето от толкова близо не беше пукане, а бумтеж. Запалителните снаряди се взривиха сред моите скупчени пехотинци. Разлетяха се кръв, кости и парчета от костюми, черни петна останаха по твърдия оребрен под на тунела.

Ние подпалихме нахалника, естествено, нагостихме го с десетки лазерни лъчи, които съскаха по дебелията му кожа, овъгляваха я и накрая пробиха дълбоко в плътта на чудовището. Мъже натискаха спусъците на оръжията си, крещяха от ярост и страх. Лъчи се забиваха в гигантския цилиндър от гърчещо се месо и излизаха от другата му страна.

Червеят не умря лесно обаче. Двете гигантски пушки изтракаха. Презареждаха се. Стрелях в тях, с надежда да ги повредя преди следващия залп. Червеят се обърна към мен. Дали не беше усетил намерението ми да гръмна пушката му? Така и нямаше да разбере. Чудовището се метна тежко напред, видимо затруднено от огромния брой рани по тялото си. Гигантската глава се сведе и за мой ужас погълна лейтенант Чен на една хапка. Чудатите челюсти се отвориха и

затвориха, прехапвайки младата жена при глезените. На пода на тунела останаха два ботуша и сиво-белите кости на подбедриците.

Продължихме да стреляме и скоро чудовището се стовари на пода. Мяташе се в конвулсии и събаряше и подмяташе хора около себе си. Накрая все пак умря и застина в димяща купчина опърлено месо.

Само дете много преди конвулсиите му да приключат, пристигна нова вълна червеи. Тези не бяха гиганти като първия, но пак си бяха възголеми, при това броят им сякаш нямаше край. За наш късмет, не бяха въоръжени. Ако не броим мандибулите и страшните им челюсти.

Отстъпихме в дъга и открихме огън по прииждащите гадини.

— Танковете в страничните дупки, действайте! — извиках и чух звука на дълбаещите лазери.

Червеите все така прииждаха, като пренебрегваха новопоявилите се звуци в стените от двете им страни. Благодарен бях, че не мога да усетя вонята на горяща кръв, нито да я усетя мазна и лепкава по ръцете си.

Двата танка по фланговете сложиха край на щурма. Избихме червеите. Стотици, а може би и хиляди. Трябваше да им го призная — не се страхувах да умрат в защита на дома си. Не за пръв път, докато се хлъзгах по мокрия под, изпитах дълбоки угризения във връзка с мисията ни. Толкова безценна ли беше Земята, че да оправдае изстреблението на други интелигентни видове в името на собственото си оцеляване? Още колко планети щях да прегазя и колко масови убийства щяха да легнат на съвестта ми заради безсърдечните заповеди на макросите?

Прогоних тези безпредметни размисли и направих опит да се съсредоточа върху непосредствената цел. Ако стигнехме до сърцето на планината, по възможност без да избием тонове червеи по пътя си, щяхме да приключим с мисията и да се махнем оттук. Подозирах, че в планината се крие нещо индустриално. Може би последната фабрика, която все още произвеждаше ядрени мини. Ако я унищожихме, червеите повече нямаше да са заплаха за пръстените и флота на макросите и току-виж те ги оставили на мира. Казах си, че каквото и да се крие там, скоро всичко това ще приключи. Не обичам да се самозалъгам, но понякога е необходимо.

Първата дупка, която бяхме прокопали в стената, беше дотолкова задръстена с труповете на червеи, че наредих на танковете в

страничните дупки да ни изкопаят нови проходи. Когато танковете пробиха, хората се втурнаха в новите тунели. Озовахме се в гигантска подземна пещера. В нея имаше артефакти — първите създадени от червеи артефакти, които виждахме.

— Какво е това, мамка му? — попита Куон. Вървеше към мен и държеше нещо буцесто. Приличаше на смола със странна форма или на полуразтопена дървесна клонка, или на кост, направена от восък за свещи.

Взех предмета и го огледах подробно. Идея си нямах какво представлява. Но определено не приличаше на естествено образуване. Някой го беше създал нарочно. Хората ми обикаляха из пещерата и оглеждаха стените под светлината на вградените си прожектори. Сочеха и ръчкаха разни артефакти. На стените имаше овали, а в овалите — нещо тъмно. Тези артефакти изглеждаха деликатни и се ронеха и чупеха при допир.

— На бас, че ги правят с плюнка или нещо такова — каза Куон.

Погледнах го остро, после отново насочих поглед към стените и тавана. Осветих с прожектора си десетина овала и други артефакти, които се издигаха тук-там от пода като сталагмити.

— Не пипайте нищо! — наредих. Мъжете реагираха бързо, отстъпиха от стените и извадиха оръжията. Червените точки на прихванати мишени светнаха по стените и тавана.

— Не — казах аз, — не са опасни. Това са... произведения на изкуството. Тази пещера е нещо като галерия или музей. Не повреждайте нищо. И без сувенири.

Неколцина оставиха на пода странните скулптури от кафява смола. Куон се наведе към мен.

— Това не ми прилича на изкуство, сър — каза с гръмовния си шепот. Посегна да докосне с дебелите си пръсти един от крехките артефакти и от скулптурата се отрониха парченца.

— Знам. Но и в нашите музеи има неща, които не приличат на изкуство. Но за червеите тези неща може да са безценни. Може големият червей да е бил библиотекарят, а по-малките — деца на училищна екскурзия.

Куон се разсмя гръмливо. Не си направих труда да споря повече. Малцина от хората ми изглеждаха притеснени, задето нахлуваме в

града на друг биологичен вид и рушим разни неща. Явно червеите бяха прекалено различни от нас, за да предизвикват съчувствие.

— Стига сме зяпали. Продължаваме. Ранените ще се возят в дълбачките. Само ранените. Куон, подкарай моята рота. Ако видиш някой да чупи артефакти, го сложи в челото на колоната.

Последната заповед свърши своето. Никой не искаше да бъде в челото. Куон се развика, като пляскаше силно с ръце, и мъжете се разтичаха. Открихме тунел, който извеждаше от пещерата, и аз пратих една от дълбачките в него. Използвахме входа му, но след това продължихме през стената, за по-пряко. Искях да стигнем до централната кухня по най-бързия начин, с най-малко отклонения от правата линия, и да приключим най-сетне с тази мисия. Придвижването на танковете през пещерата-галерия нанесе още щети на артефактите. Стиснах зъби и ми стана гадно. Как би изглеждала група хора в института „Смитсониън“ в очите на армия от червеи? Изпитвах ли червеите уважение и съпричастие? Можех само да гадая, но ми се струваше, че всеки вид, способен да създава изкуство, би трябвало да има развита система от етични норми над базовите си инстинкти.

52.

След като пробихме през сравнително тънките стени на пещерата-галерия и продължихме да копаем в пръстта от другата им страна, танковете ни ускориха ход. Ако темпото ни се запазеше, щяхме да стигнем до целта си само след няколко часа.

Междувременно бях назначил нов офицер по сензорите — ефрейтор Йенсен.

— Йенсен, ела тук! — викнах.

— Слушам, сър! — извика той и дотича, влачейки след себе си портативния сензорен модул на покойната лейтенант Чен. Устройството беше огънато тук-там и обгорено, но все още работеше. Имаше колелца, но въпреки това подскачаше опасно по неравностите на пода.

— По-внимателно с това нещо — казах на Йенсен. — Не би влачил така пушката си, нали?

— Извинете, сър — каза той, като пристъпваше нервно от крак на крак.

Оставих го да се пече на шиш още секунда-две. Дали не си мислеше, че предшественичката му е загинала в пастта на гигантския червей заради задачата, която аз й бях поставил? Може и да беше прав. Може би червеите, особено големите, не харесваха активните ни сензори. Може би сонарното ехо, с което сензорите ни опипваха околността, ги дразнеше. Ами, техен проблем.

— Успокой се, човече, че май ще напълниш гащите — казах. — На теб се пада най-сладката работа. Задачата ти е да следиш сензора и да ме държиш в течение за плътността на скалата пред танка. Ти ще отговаряш за активния сензор, докато не умреш или не намеря някой по-добър да те замести.

— Благодаря ви, въ, сър — каза Йенсен. Въведе няколко команди в интерфейса с треперещи пръсти. Настрои го на трийсетметров обхват. Толкова малък обхват рядко се използваше, но беше напълно достатъчен за информацията, която бях поискал.

А после намали обхвата още малко. Знаех защо го прави. Мислеше си, че активното „опипване“ със сонарното ехо е привлякло вниманието на големия червей, който беше изял Чен. Сигурно не му допадаше идеята да се озове в търбуха на следващия великан.

— Е? — попитах.

— Плътноста е много ниска, сър — отговори той. — По-ниска от плътността на почвата у дома. Май изобщо не е пръст всъщност. Прилича повече на... талашит. С много целулоза и смола. Но притежава структурна якост. Здрава е, иначе досега да сме потънали. Има и друго — копаем с лазери и от топлината материалът се топи и става по-твърд.

— Добре — казах аз, обмисляйки информацията. — Отсега нататък искам да се движиш непосредствено след водещия танк. И увеличи малко обхвата. Искам да знам дали наблизко има кухни или отвори. Би трябвало лесно да ги видим — стените са по-тънки, а зад тях пръстта очевидно е рохка. И гледай таванът да не се стовари отгоре ни или да не пропаднем във... в някой воден резервоар например.

— Да. Слушам, сър — каза Йенсен. — Тъ, в какъв диаметър искате да сканирам, сър?

— Трийсет метра. Във всички посоки. И гледай да не те хвана, че си намалил обхвата, ясно?

— Да, сър — каза ефрейторът. Направи въртеливо движение с пръст върху един син екран. Устройството се разписука ентузиазирано. Самият Йенсен леко позеленя. Сигурен бях, че пак си мисли за Чен. И с право. Може би сензорът звучеше като любовен сигнал за червеите? Йенсен тръгна след дълбачката, повлякъл устройството след себе си. Напомни ми за играч на голф с калъф за стикове на колелца, който се е загубил на игрището. Усмяхнах се зад прикритието на шлема и очилата си. Това тук беше най-лошото игрище за голф в познатата вселена.

Тактиката ни, изглежда, сработваше и колоната ни се придвижваше относително бързо. Избягахме тунелите, които засичахме в съседство. Заобикаляхме ги, макар това да удължаваше пътя ни и да ни отклоняваше временно от начертания курс. Но като цяло скъсявахме разстоянието до целта си в сърцето на исполинската планина.

Току загребвах шепа от материала, през който дълбаехме. Нямахме лаборатория, която да направи химичен анализ. Но дори с просто око се виждаше, че Йенсен е прав. Този материал не приличаше на пръстта, която човек очаква да види в планински недра. Стиснех ли я в шепа, тя намаляваше обема си. Беше много *рохка*. Като градинска почва, която току-що си разорал на ситно.

— Куон, ела тук — казах аз и магнах на сержанта. Той май никога не се отдалечаваше твърде много от мен. Не знаех дали се върти около мен с идеята да ме защити при необходимост, или защото смята, че постоянно имам нужда от помощ. Не си направих труда да го попитам.

— Сър?

— Какво мислиш за това? Нали си отраснал в някаква ферма?

— Сечахме дървета и отглеждахме риба.

— Добре де, ферма за риба. Самият аз имам известен опит с обработката на почва. Какво мислиш за тази пръст?

Изсипах малко от ронливата пръст в шепата му. Бучките изглеждаха още по-малко в голямата му лапа, пъхната в още по-голяма ръкавица. Куон я стисна и я остави да се изсипе между пръстите му. Явно вземаше въпроса ми съвсем на сериозно.

— Прилича ми на пръст, сър — каза той.

— Обикновена пръст?

— Не. Това е хелиоска пръст. Обилно наторена с червейски лайна. Хубава, плодородна пръст.

Кимнах.

— Да, и аз стигнах до същия извод. Забеляза ли, че тук долу няма никакви камъни? Очаквах да налетим на скала, на никакви препятствия.

Куон плъзна поглед по стените. Нашите дълбачки оставяха различни шарки по тях, не като ребрата на червеите. Лазерните сонди стапяха пръстта и оставяха лъскави петна по стените на прохода, като парчета стъкло.

— Няма камъни? — попита Куон.

— Няма. Поне не големи.

— Това е странно. Копал съм в пещери, в планински склонове. Винаги има камъни, сър. Големи камъни.

— Да — казах аз. — И мисля, че знам защо тук няма.

Куон се обърна да ме погледне.

— Това не е планина, Куон. Това е изкуствено създадена могила. Кошер или гнездо. Нещо като термитник. В Африка има доста големи термитници.

— Двайсет и пет хиляди метра? — попита невярващо Куон.

— Не. Но пък червеите са доста по-големи от термитите. Освен това са интелигентни. Според мен това не е планина, която са издълбали отвътре за собствените си цели. Мисля, че са я построили сами. Повърхностният слой на планината е дебел близо километър и е твърд като стомана. Макросите са го обстрелвали, но не са го пробили. Затова ни доведоха тук. Да изкараме червеите от крепостта им. Не разбираш ли?

Куон загреба още една шепа пръст и я разтроши.

— Може и да сте прав. Мравуняците изглеждат точно по този начин отвътре. Пръстта, която мравките използват за строежа си, е наронена ситно. И е мека като... като едросмяно кафе.

Изсумтях.

— Не знаех, че си поет, Куон.

— Какво съм?

Поклатих глава и не отговорих. От време на време попадах на английска дума, която Куон не знаеше. „Поет“ очевидно бе една от тях. Не бях изненадан.

— Ти защо се включи, Куон? — попитах го изведнъж. Мъжете от Звездната армада рядко говореха за миналото си. Точно като във френския Чуждестранен легион от по-ранните столетия, и при нас се считаше за грубо да задаваш въпроси. А когато някой все пак отговореше, историите никога не бяха щастливи.

— Аз ли? — попита той, изненадан, че съм проявил интерес. — За да се бия с наносите.

— С наносите? А не с макросите?

— Да. Наносите убиха сестра ми. Един от онези кораби я грабнал, вкарал я в търбуха си, а след минута я изхвърлил смазана. Паднала през покрива на една от сушилните във фермата. По онова време не бях там, а в армията. Но като чух, че Звездната армада набира хора срещу извънземните, веднага се включих.

— И после си разбрал, че се сражаваме срещу други извънземни, така ли? — попитах.

— Да. Смешно, нали?

— Направо да се пукнеш от смях. Аз също не харесвам наносите, между другото. Или най-малкото не харесвам онези, които са изпратили нанокорабите. Наричам ги Сините.

— Те сини ли са, сър? — попита Куон.

— Не — отговорих и поклатих глава. — Не знам какви са, но едва ли са сини.

— Ами...

— Но ако оцелеем остатъчно дълго, сержант, може би ще ни се удаде възможност да обясним това-онова на кукловодите, без значение какви са на цвят. А току-виж сме разбрали и какъв цвят са отвътре.

— Нямам търпение, полковник.

Изминали бяхме доста голямо разстояние, когато червеите ни настигнаха. Чудех се дали не са чакали с часове в засада, готови да ни нападнат веднага щом се появим в някой от просторните им тунели. Със сигурност бяха заложили десетки капани и продължаваха да залагат нови. После някой от командирите им е забелязал, че не се придържахме към сложната система от проходи с много завои и обиколни маршрути, а се движим извън утъпканите пътеки и си прокопаваме пряк път.

Първият знак, че са ни разкрили, дойде откъм моите хора в края на колоната. Въпросния знак го видях, преди да го чуя. Отблясъци ярка светлина грейнаха далече зад мен. Заради голямото разстояние очилата ми не реагираха веднага на лазерния огън и полезрението ми се изпълни с цикламени петна — стъклените стени на тунела бяха отразили и усилили светлината.

Една от странностите на лазерните престрелки е тишината, която ги съпровожда. Лазерните пушки не гърмят като конвенционалните си посестрими, а само изжужават леко при изстрела. Понякога уцелената мишена се взривява със силен трясък, но това е изключение. Така че сега шумът, съпровождащ битката, идваше основно от пехотинците, а не от оръжията им. Най-често сражението се водеше в относителна тишина, ако не броим някой и друг вик и писъците на ранените. Подозирах, че дори битките в древността, когато мъжете са се млатели с мечове, са били по-шумни от нашите.

Всички около мен спряха и взеха да се оглеждат. Очилата ми вече реагираха на зелените отблясъци и автоматично потапяха в мрак

всичко около мен. Имах чувството, че съм потънал в дълбока вода... или в езеро от мастило.

— Ариергард, докладвай — казах по общия канал.

— Забелязани вражески единици, сър! — дойде отговорът на един млад танкист. Капитан Року, ако не грешах.

— Настъпват ли?

— Не, сър. Видяхме ги да изскачат от стените на тунела зад нас и стреляхме. Изглежда, се оттеглиха, сър.

— Колко са?

— Най-много трима потвърдени — каза Року. — Искам разрешение да ги последвам, сър. Може да са разузнавачи и да докладват за позицията ни.

Впечатлен бях от храброто предложение на капитан Року.

— Не, оставете ги. Вече знаят къде сме. Това можеше да се очаква. Няма да губя напразно хора в лабиринтите им. По-добре да водим битката в своя тунел.

— Какво ще заповядате, сър?

— Твоят взвод да остане на място пет минути, после да се изтегли и да настигне колоната. Убийте всеки червей, който подаде глава от стените. И следете стените за нови пробиви.

Свързах се с танкистите и наредих една от машините да се върне назад и да наглежда взвода на Року, а друга да се придвижи в челото на колоната при водещата дълбачка и двете машини да копаят успоредно. Така проhodът щеше да се разшири и танковете да маневрират полесно. По-широкият проход позволяваше да прегрупираме пехотинците си, така че да не са разтеглени в толкова дълга и уязвима колона.

Намирахме се на четири-пет километра от сърцето на планината, когато ефрейтор Йенсен взе да ми маха. По жестовете му личеше, че нещо не е наред. Изсумтях и притичах да надникна над рамото му.

Йенсен почука по екрана на сензора.

— Сър. — Изглеждаше притеснен, както винаги. — Сър, отпред няма нищо.

— Това е добре, нали така? — попитах аз.

— Не, сър, имам предвид съвсем нищо. Копаем към някаква бездна. Гигантско празно пространство.

Включих общия канал и излъчих към всички:

— Колона, спри на място!
Но бях закъснял.

53.

Проблемът беше в ронливата пръст. Всеки, който се е опитвал да изкопае дупка на плажа, знае за какво говоря — стените на дупката се свличат към дъното и я запълват. Ние копаехме вече часове през рохкавата пръст, като топлината от лазерите създаваше относително здрави стени. Създавахме нещо като тръба от по-здрав материал в рохкавата тъкан на планината. Но когато стигнахме празнина, място, където ронливата пръст да се изсипе, вместо да се набива в стените на прохода, тя се превърна в свлачище. И повлече още пръст. Таванът на прохода се пропука и по главите ни се заизсипва пръст. Тази под краката ни поддаде и се изля заедно с нас в бездната. Пръстта от тавана ни затрупа. Броени секунди след като наредих на колоната да спре, авангардът ни вече се пързеляше безпомощно по гигантска купчина мека пръст, под ъгъл от четирийсет и пет градуса, по поне стометрово нанадолнище.

Полетях надолу с другарите си, опитах се да запазя равновесие като сърфист, но не успях. Пропаднах и пръстта ме затрупа. Вдигнах ръце, осъзнал, че съм погребан жив, с надежда ръцете ми да останат над повърхността и някой да ме намери. Пръстта се срутваше с трясък отгоре ми, а аз се питах колко ли време костюмът ще ме поддържа жив — няколко дни, може би? — и дали някой изобщо ще ме намери и ще ме изкопае. Нещо тежко ме удари по ръката и смаза пръстите ми. Примижах. Дано не беше някоя дълбачка. Раздвижих пръсти за опит. Болеше, но поне реагираха на командите от мозъка ми.

Опитах се да включа комуникатора си с брадичка, но не се получи, а без ръце нямаше как да проверя какъв е проблемът. Може би комуникаторът просто се беше разкачил при падането. Слава богу, поне животоподдържащите системи на костюма ми работеха и осигуряваха рециклиран въздух.

След около минута в пресния си гроб усетих как някой сграбчва пръстите ми. Силен натиск и дръпване, което разкачи ставите им. Ако можех, бих дръпнал ръцете си под земята. За един благословен миг

болката престана. Усещах как пръстта ме притиска, задушаваша ме с тежестта си. Повечето загинали в лавини умират именно заради тежестта на снежната маса, която смазва дробовете им с натиска си, дори нещастникът да е попаднал във въздушен джоб. Тук, на Хелиос, където гравитацията беше почти два пъти по-голяма, пръстта тежеше много и дробовете ми се бореха за всяка глътка въздух.

Усетих някакво раздвижване около ръкавицата си. Червей? Дали не обикаляха свлачището в търсене на вкусна мръвка? Усещането за движение около ръката ми се усили и за миг ми се прииска да не бях вдигал ръце като някакви знамена над пясъчен замък.

Смазващата хватка около ръката ми се възобнови, последва силно дръпване. Първо поддаде рамото ми. Ставата излезе и аз изкрещях от болка в тясното пространство на смазания си шлем. Звукът беше като от писък под вода.

Стиснах със сетни сили онова, което ме дърпаше. Изтеглиха ме като морков. Кафявата пръст се разсипа около мен. Стърчах наполовина над повърхността, когато дърпането престана. Ръката ми падна като отсечена. Почистих очилата си с другата.

Все още бях погребан до кръста. Куон беше надвиснал отгоре ми. Стискаше с две ръце пушката си. Въртеше се насам-натам и крещеше нещо. Моят комуникатор още не работеше и не разбирах какво казва сержантът.

После автоматичното затъмнение на очилата се активира да защити зрението ми от блясъка на лазерните лъчи. Хората ми стреляха по нещо. Стиснах зъби срещу болката, доизмъкнах се преждевременния си гроб и се изправих.

Куон ме огледа от глава до пети. Посегна към шлема ми с дебелите си пръсти. Трепнах, но все пак го оставих да си свърши работата. Той нагласи нещо близо до ухото ми. Чу се изщракване и главата ми внезапно се изпълни със звуци. Комуникаторът ми се беше разкачил при падането.

— ... поне трийсет загинали, сержант — чух да казва някой.

— Червеи на север и на изток. Придържат се към растителността.

— ... снайперистки огън!

Огледах се трескаво. Залитнах, стиснал изваденото си рамо. Опитах се да преценя ситуацията. Хора по свлачището, стотина.

Прикритие нямаше, но бяхме попаднали в нещо като падина и ако червеите наистина идваха от север и изток, значи не бяха в добра позиция за обстрел. Част от моите хора се намираха на ръба на могилата, образувала се в резултат на свлачището. Именно те стреляха по снайперистите. Други се опитваха да изровят окоп, където да се прикрием.

Озовали се бяхме близо до дъното на фантастично голяма пещера. Таванът беше на стотици, ако не и на хиляди метри над нас, почти невидим в сумрака. Подът на камерата беше покрит с нещо като растителност, странни образувания, които приличаха на влажни гумени кристали. Нещо в структурата им напомняше за цветя, което ми подсказа, че са живи организми, а не минерални образувания. Най-много приличаха на големи колонии от корали. Сякаш се намирах в подводна пещера, от която някой е изпомпил водата.

Погледнах нагоре, към върха на свлачището. Входът на полусрутения тунел се виждаше. Видях и пехотинци там, с пушки в ръце. Гледаха надолу към нас. Изглежда, чакаха някой да издаде заповеди.

Погледнах надолу. Търкалянето по нанадолнище явно не се отразяваше добре на танковете. Една от двете дълбачки в челото на колоната ни се беше забила с носа напред в основата на свлачището. И по пътя си беше покосила немалко пехотинци — личеше по следата от размазани хора. Втората дълбачка се бе справила по-добре — приземила се бе „на крака“ и нанитите вече поправяха раздраните места по корпуса ѝ. Това означаваше, че мозъчната ѝ кутия не е пострадала. Оръдието ѝ, преработено за копане, нямаше необходимия обхват да стреля по снайперистите. Но ако червеите решава да ни нападнат, танкът щеше да ни осигури мощна отбрана.

Тръснах глава в опит да подреда мислите си.

— Тук Ригс. Някой държи ли на мушка снайперистите?

Хората се развикаха доволно.

— Радвам се, че сте оцелели, сър — каза познат глас. Погледнах към екранчето на комуникатора да видя кой е. Беше капитан Року.

— Капитане? Танкистът във водещата машина оцеля ли?

— Не, сър. Тази пързалка уби много свестни хора.

— Така — казах аз. — Року, сега ти командваш танковете. Вече си мой пръв заместник в тази мисия.

— Ами, добре, полковник — каза той, без да крие изненадата си.

А не би трябвало да е изненадан, помислих си, защото беше с най-високия чин след мен. Имахме още двама капитани, но в пехотата, а аз исках начело на експедицията да застане танкист, ако не успееш да се измъкна от следващата дупка, в която ме захвърли съдбата. В ситуация като нашата, където смъртта променя нещата постоянно, е от критично значение всеки да знае мястото си в командната верига.

— Капитане, възможно ли е танковете да се спуснат долу безопасно?

— Да, но ще ни е нужно време, сър — отговори той. — Можем да прокопаем надолу по спирала и да излезем на вашето ниво, без никой да пострада.

Куон ми махна. Сочеше към дъното на каверната. Зрението ми се беше нагодило донякъде. Коралоподобната растителност периодично изпускаше дим. Враговете се криеха сред коралите и дима като пълзящи снайперисти в гората. Придвижваха се настрани, явно с идеята да ни ударят по фланговете. Ако продължаха в същия дух, скоро нищо нямаше да прикрива моите хора от проектилите им.

— Докладвай настоящото си положение, капитане — казах аз. В същия миг снайперистки огън уцели реакторната раница на един мъртъв пехотинец недалеч от мен. Не бях изненадан, че червеите стрелят по мъртъвци. Изглежда, не можеха да различат живото тяло от мъртвото. Клекнах да се прикрия от огъня. Куон допълзя при мен.

— Изтеглих танковете стотина метра назад в прохода — каза Року със спокойния глас на човек, който седи на завет в танка си. — Свлачището бе предизвикано от комбинираната тежест на двата танка в челото на колоната. Ако копаем надолу и в дъга...

— Не, не, капитане — прекъснах го аз. — Това ще отнеме час и повече. Тук сме в слаба позиция. Врагът вече се придвижва за атака, а без съмнение ще дойдат и подкрепления. Боя се, че много скоро ще ви ударят в гръб откъм тунела, а нас ще ни атакуват фронтално. Целта ни се намира някъде в центъра на тази пещера. Искам хората и танковете ти да се спуснат тук по най-бързия начин и да приключваме.

— Сър? Как да го направя, сър? — попита той.

— Ще измислиш нещо, Року. Не мога да направлявам ситуация, която не виждам.

— А ако не успея, сър?

— Тогава ще те понижа в лейтенант — казах аз. — Ще разкарам своите пехотинци от пътя ви и ще потърсим прикритие в онази странна гора от корали на пода на каверната. Ще намерим работа на снайперистите, докато вие се довлечете тук. Имаш десет минути. Ригс, край.

Стори ми се, че го чух да ругае, преди да затвори. Усмихнах се и плеснах Куон по гърба със здравата си ръка.

— Мерси, че ме извади. Не знам дали бих могъл да направя същото за теб.

— Но щяхте да се опитате — каза Куон.

Кимнах и използвах до ръба на импровизирания окоп, който пехотинците бяха изкопали набързо. Два проектила вдигнаха фонтани пръст недалече от мен. Снайперистите започваха да се изнервят. Побързах да се наведа.

— Хайде да засипем с огън снайперистите. Разполагаме с петдесетина човека. Аз ще заведа половината в гората долу. Ти и другите ще ни прикривате.

Куон кимна. Обърнах се към хората при отвора на тунела. Никакво раздвижване при тях. Каквото и да беше намислил капитан Року, дано скоро го приведеше в действие.

— Слушайте! — ревна Куон, настроил почти на максимум външните говорители на костюма си. — Масирана стрелба по снайперистите, ВЕДНАГА!

— Добре — казах аз и се заех да събера взвод от оцелели пехотинци. Офицерът им, както и вторият сержант на ротата, бяха погребани заедно с много от подчинените си. Минавах от човек на човек, потупвах по гърба всеки втори и давах знак на избраните да се отделят настрани. Скоро разполагах с взвод, който да ме последва.

Лявата ми ръка гореше и щипеше. От опит знаех, че скоро пак ще е в работен режим. Нанитите бяха истински магьосници, но като болногледачи никак не ги биваше. Пет пари не давах за комфорта на пациентите си. Понякога бяха така добри да възстановят нервните окончания последни или да прекъснат нервите по време на оздравителния процес. Друг път раненият изпитваше жестоки болки в продължение на часове. Напълно способни бяха да изключат участъците с поразени нерви, така че болката да не извади пехотинеца от строя, но не винаги го правеха. Лекувах по целесъобразност и

раненият стискаше палци нервите да не са в челото на списъка им, но май всичко опираше до късмет.

Поведох хората си към преобърнатия танк. Непосредствено до машината стъпих на нещо твърдо. Наведох се и разрових пръстта. Твърдото нещо се оказа портативният сензор, който Йенсен бе влачил със себе си. Вгледах се в пукнатия екран и изсъсках от гняв. Глупакът беше намалил обхвата до минимум.

Придвижих се пълзешком около основата на танка и скоро открих ефрейтор Йенсен. Беше се движил непосредствено след водещата дълбачка и беше пропаднал заедно с нея. Половината му глава липсваше. „Извадил е късмет“, помислих си. Спестил си бе гнева ми, задето не се е подчинил на пряка заповед и ни е вкарал в тази каша. Ако не се бе тревожил толкова, че ще привлече вниманието на нов гигантски червей, можеше и да не направим последните фатални стъпки в бездната.

Когато всичките ми хора се събраха зад прикритието на преобърнатия танк, си дадох сметка, че няма начин да стигнем до гората от корали пеша. Дотам имаше повече от сто метра открито пространство, а въпреки прикриващия огън на втората група пехотинци противниковата стрелба ставаше все по-интензивна. Лазери святкаха над нас към гората, пушките на червеите им отговаряха. Понякога червей се сгърчваше обгорен сред коралите, друг път пехотинец политаше назад с писък. Но така или иначе, не можехме да мръднем от позицията си.

— Капитан Року! — извиках по командния канал. — Какво имаш за мен?

— Имаме план, сър.

— Слушам те.

— Ще спуснем машините, вързани с нанитно въже, една по една. Въжето ще е вързано за друг танк в тунела, пехотинците също ще дърпат. Така би трябвало да преодолеем инерцията и да убием скоростта на спускане. Надявам се първият танк да е при вас след няколко минути.

Кимнах мълчаливо. Танковете нямаше да са при нас след десет минути. Както аз виждах нещата, щеше да мине най-малко половин час. Но нищо по-добро не ми хрумваше.

— Добре, направете го. Какво е състоянието на танка, който е тук долу? Танкистът жив ли е?

— Да, сър. Ранен е, сложна фрактура на крака. Но не ти трябва крака, за да управляваш танк.

— Прав си. Как се казва?

— Подофицер Слоун, сър.

Отворих частен канал към Слоун.

— Можеш ли да управляваш машината си, Слоун?

— Да, сър, но врагът не е в обсег понастоящем...

— Не искам от теб да стреляш. Разшири предната част на корпуса. Идеята е да се отпратиш към гората, а ние да се придвижим зад теб. Ти ще ни бъдеш прикритието.

— Почвам, сър.

След няма и минута Слоун задвижи машината си напред. Танкът се раздуваше в движение, предницата му се разшири като главата на кобра преди атака. Машината видимо залиташе надясно — гравитационните стабилизатори от тази ѝ страна бяха пострадали, но въпреки това танкистът се справяше с управлението. Хукнах след танка, последван от хората си. Бяхме тренирали тази маневра стотици пъти. Въведена за първи път от германците през Втората световна, тя осигуряваше подвижно прикритие за пехотата при сражение на открито. Придвижвахме се плътно зад раздутите щитовете на танка, които ни пазеха от обстрел по права линия. Стигнахме ли до прикритието на коралите, щяхме да се развърнем и да ударим на свой ред. Лесно щяхме да се справим с червеите, стига да не извадеха тежка артилерия или да не ни минеха във фланг.

Първите петдесет метра изминахме без проблем. Явно точно тогава червеите разбраха какво правим. Прекратиха стрелбата по танка, който беше непробиваем за проектилите им. Вместо това започнаха да копаят.

— Оглеждайте се за червеи — казах аз. — Може да се появят изпод краката ни.

Точно тогава големият лазер на танка се обади и окъпа всичко пред себе си в нажежена вълна. Цели откоси коралова растителност почерняха и се сгърчиха. Червеите, попаднали в обсега на мощното късообхватно оръдие, буквално се изпариха. Все едно бяхме метнали запалена факла в гнездо на личинки.

Вече бяхме много близо до началото на кораловата гора, когато разбрахме какво са намислили червеите. Прокопали бяха тунели по пътя ни, точно под повърхността. Когато танкът ни мина над един от капаните, земята внезапно пропадна, а заедно с нея и дясната страна на машината. Мозъчната кутия нямаше опит в бойна обстановка. Претоварените стабилизатори нададоха вой. Танкът се мяташе като изплашено животинче в опит да възстанови равновесието си. Дясната му страна беше пострадала при първоначалното свличане и увеличената тяга преобърна машината на една страна. При контакта си със земята голямото оръдие, все още в режим на стрелба, избухна.

— Това е то, момчета! Разпръснете се и атакувайте! — извиках.

Без повече бавене хукнах към кораловата гора покрай горящите останки на дълбачката. Чувах ботуши да трополят зад мен, но не се обърнах да видя кой ме е последвал и кой — не. Зърнах неколцина пехотинци да потъват в меката пръст, засмукани от жадни за кръв червеи.

Извадих лазерния си пистолет и започнах да стрелям по всичко, което ми се стореше дори в минимална степен съмнително. Оставих пушката да виси на ремъка си, защото ранената ми ръка още не бе в състояние да борави с нея. Очилата ми потъмняваха периодично, реагирайки на стрелбата наоколо, и тази бърза, непредсказуема промяна в светлинния фон беше неприятна и объркваща. Автоматичното засенчване пазеше очите ни, но затрудняваше мозъка.

Веднага щом стигнах до коралите се метнах по корем на земята. Паднах болезнено върху ранената си ръка — нанитите все още не бяха възстановили контрола ми върху нея и тя се бе озовала под тялото ми. Вдишах и издишах през стиснати зъби, за да не изкрещя.

Продължих да се влача по корем напред, досущ като някой от червеите. Стигнах до прилично прикритие сред коралите, активирах с брадичка комуникатора и извиках на Куон да придвижи своите хора към нас при първа възможност. Трябваше да овладеем свой периметър в гората, преди врагът да ни е обградил.

— Изтласкайте ги назад — наредих на пехотинците, които се бяха придвижили заедно с мен в горящата гора от корали. — Намерете си прикритие и стреляйте по всичко, което се движи.

Погледнах зад себе си към участъка между повредения танк и кораловата гора. Преброих шестима мъртви пехотинци и мислено

добавих към тях подофицер Слоун. Ала след миг танкистът пропълзя до мен и ме потупа по крака.

Изпръхтях от изненада.

— Как, по дяволите, се измъкна от машината, Слоун?

— Ами, то тези танкове могат да се управляват и сами, сър.

— Да — казах и погледнах към горящата дълбачка. Знаех всичко за кодовете на наномашините. Явно Слоун бе дал инструкции на танка си, после се беше измъкнал отзад и бе продължил след машината пешком заедно с нас. Замислих се дали да не го смърря, задето е напуснал поста си, но решението му се беше оказало добро.

54.

Бяхме се окопали в кръг в част от кораловата гора. Насочил бях групата си от двайсетина пехотинци към място, където по земята имаше много камъни. За пръв път попадахме на камъни тук, в земята на червеите. Дадох си сметка, че това трябва да е истинската почва на Хелиос, за разлика от компресирания талаш, смесен с червейска тор, през който бяхме копали досега. Това каменисто място би трябвало да затрудни поне в известна степен дълбаещите копеленца.

Групата на Куон се бавеше. Погледнах назад и видях, че са заети с друго. Танковете се спускаха един по един. Нанитните „въжета“ вършеха работа. Машините можеха да се плъзгат и над най-пресечения терен, но наклонът тук беше толкова голям, в добавка към двойната гравитация, че антигравитационните им системи се объркваха и не успяваха да запазят равновесие. Със закъснение си дадох сметка, че е трябвало да променя настройките им за движение по-близо до земята, което да осигури по-голяма стабилност.

Удържахме атаките на червеите благодарение на по-добрите си оръжия, но въпреки това броят им растеше постоянно. Беше само въпрос на време преди да докарат някой червей гигант с оръдия, който да ни види сметката, или просто да ни прегазят поради огромното си числено превъзходство.

Накрая, сякаш след цяла вечност, Року успя да смъкне танковете си по свлачището. Машините разгънаха предниците си в щитовете и потеглиха към новоизвоюваната ни позиция. Големи групи пехотинци се придвижваха зад всеки танк, възползвайки се от подвижното прикритие.

Червеите реагираха с отчаян щурм. Нападнаха ни буквално отвсякъде, дори изпод земята, разравяйки почвата под телата ни. Пистолетът ми толкова се беше загреял, че усещах топлината дори през дебелата си ръкавица. Гърчещите се тела извираха навсякъде, бяха повече дори от чудатите подобни на дървета корали. Точно тогава пистолетът ми отказа. Реакторната ми раница си беше наред, затова

реших, че е от лещите. Посегнах към пушката си и видях, че съм я изгубил някъде по пътя. Дебелият черен кабел на реакторната раница висеше прекъснат.

Смъкнах раницата от гърба си и извадих ножа. Червеите вече налитаха за близък бой. Все още разполагах с вградения в костюма си генератор, който осигуряваше достатъчно енергия за вентилационната и рециклиращата система.

Мъжът вдясно от мен внезапно се загърчи. Кървав фонтан се изстреля под налягане във въздуха. Все едно нещастникът случайно беше попаднал на гейзер — червен на цвят. Мъжът се гърчеше, без да издаде и звук. Може би беше останал без гърло или нещо такова.

После червеят, който го беше захапал, изскочи на повърхността. Сцената ме подсети за една документалка, която бях гледал у дома — за акула, която напада плувец. Червеят беше нападнал изотдолу, открил мек участък сред камънаците, върху които лежахме, и бе отхапал голямо парче от корема на пехотинеца.

Червеят се надигна лъскав от дупката си и понечи да довърши започнатото. Допълзях до него и заразмахвах ножа си. Оръжието беше по-остро от бръснач. Плътта на червея се късаше като опаковъчна хартия. С шест удара почти го обезглавих. Нещо кафяво бликна от зейналата уста. Нямах представа дали чудовището кашля кръв, слюноотделя обилно от вълнение или плюе по нас в пристъп на ярост. Тримата се сборичкахме трескаво, докато червеят не потръпна за последно.

Огледах бойното поле, но не видях друга мишена. Врагът бе минал в отстъпление. Накъдето и да погледнех, пехотинци лежах по земята изтощени. Някои викаха за помощ, но само един медик бе тръгнал с нас и по някое време беше загинал. Трябваше сами да се погрижим за себе си. Реших да започна с нещастника, който умираше до мен.

Веднага щом отлепих челюстите на мъртвия червей от корема му, пехотинецът свали шлема си и ме погледна. Не се опитваше да съдържи дъха си. Явно отровният въздух на Хелиос беше последната му грижа в момента.

Не се противопоставих на решението му. Ако искаше да глътне малко въздух в последните си мигове, кой бях аз да му преча?

— Какъв е на вкус въздухът, редник? — попитах го.

— Прегоряла пица — изгъгна той. — И още нещо, полковник...

— Какво?

— Много е горещо. Дори тук, под цяла планина от пръст, в тая тъмна дупка, пак е горещо. Не трябва да е така.

— Разбирам — казах. — Ще ти дам да пийнеш вода.

Бръкнах в чантата на корема си и напипах шише вода, от онези, които се стискат. Докато се обърна да му го подам, очите на пехотинеца вече се бяха подбелили. Изругах и взех пушката му. Започнах да стрелям по изтеглящите се червеи. Скоро те излязоха от обсег, невидими в странната гора.

Преброих оцелелите. Всичко на всичко деветима. Няколко минути по-късно Куон се появи заедно с танковете.

— Закъде си се разбързал така? — подхвърлих горчиво.

— Извинете, сър — каза той. — Страхотно се справихте със снайперистите, докато ние смъквахме танковете по нанадолнището.

— Да, отворихме им работа — казах. От думите ми капеше сарказъм, но Куон май така и не го усети.

Натоварихме ранените в танковете и поехме след тях. Движехме се през гората от кристали, като трошахме всяка клонка гаден розов корал по пътя си. Мъжете си говореха, че гората е нещо като продоволствен склад на червеите, и бяха твърдо решени да я съсипят максимално. Може и да бяха прави за предназначението на коралите, но лично аз се съмнявах. Кой знае? Замислих се дали да не ги спра, но истината бе, че дори моето съчувствие към врага вече се стопяваше.

Наредих два от танковете да заемат позиция в челото, а хората да се придвижват зад тях. Не се движехме по права линия към центъра на каверната, а повече по спирала, с надеждата да избегнем евентуални капани. Опитвахме се да подбирате най-здравите и каменисти участъци, но изборът не беше лесен. Истината бе, че от мястото ни, наскре гора от хиляди коралови дървета, всичко изглеждаше еднакво.

Взирах се напрегнато пред себе си, но не виждах нищо по-особено в участъка, към който се стремяхме. Възможно ли бе там да няма нищо специално, питах се. Може би макросите просто искаха да стигнем до символичното сърце на врага. И бяха избрали центъра на планината с идеята, че ако стигнем дотук, значи сме нанесли сериозни щети на противника.

Куон, изглежда, мислеше същото.

— Защо сме тук, сър?

— Не знам. Това място е различно. Дали пък не е нещо като светилище?

Куон щракна с пръсти. Не знам как го правеше с ръкавици на ръцете. Посочи ме с пръст.

— Да. Това ще да е. Нещо като храм. Свещеното място на червеите. Гробница на герои.

— Мислех, че гробището им е отвън — казах аз.

— На бас, че тук почитат боговете си.

— Възможно е — казах аз.

— Може би това обяснява защо макросите ни пратиха тук — каза Куон. — На това свещено за червеите място.

Или пък изобщо не бяха имали представа какво има тук. Може би ни бяха пратили да си прокопаем път до центъра на дяволската планина само защото е голяма и им е била на пътя. Запазих тези мисли за себе си обаче. Нямах смисъл да ги споделям с хората си. Войниците се нуждаят от конкретна цел.

Отблъскахме по някой набег в движение. Врагът се бе оттеглил, вероятно за да се прегрупира. Имах усещането, че червеите подготвят нещо голямо. Постепенно стигнах до извода, че огромната част от червеите, обитавали това гигантско място в по-далечното или по-близко минало, отдавна не е между живите. Засекли бяхме милиони мъртвци в подножието на планината, а в сърцето ѝ се бяхме натъкнали едва на хиляди. Чудех се колко ли червеи са живели в това исполинско гнездо, когато капацитетът му се е използвал максимално.

Стигнахме до нанагорнице и когато го изкачихме, се натъкнахме на изненада. Не беше изненадата, която очаквах, а именно петдесетина хиляди вбесени червеи. Не, там имаше нещо като падина, купа в сърцето на планината. Намирахме се много близо до мястото, което макросите бяха посочили на картите ни. Там, под нас, в центъра на голямата падина, отговорът на загадката се виждаше с просто око.

Пръстен. Много по-малък от пръстените, които бях виждал. Диаметърът му едва ли нахвърляше двеста метра. Долната му половина беше под земята. Или го бяха заровили там, помислих си, или някой го беше сглобил, парче по парче, отдолу нагоре.

Червеи пълзяха по пръстена и около него. Устройството очевидно беше от същия материал като другите пръстени. Надявах се,

че ще ми остане време да го проуча — информацията би била безценна за учените на Земята.

— Включете всички записващи устройства, с които разполагаме, включително в костюмите — наредих. — Року, искам танковете да сканират без прекъсване артефакта и да съхранят данните. Записите да се копират във всички мозъчни кутии.

Като ни видяха, налазилите пръстена червеи поеха трескаво надолу. Наскачаха по пода от значителна височина и се пръснаха. Моите хора започнаха да ги обстрелват. Наредих им да прекратят огъня, защото вражеските единици не бяха въоръжени.

— Къде, по дяволите, са войниците им? — попита Куон.

— И по-важно — казах аз, — как пръстенът се е озовал тук.

— Може би са го намерили и са построили планина отгоре му. Може би пръстенът е техният бог.

Изпухтах.

— Аз пък мисля, че макросите се боят от този пръстен. Червеите имат план и макросите са ни пратили тук да ги спрем. Може би това нещо ще прехвърли армия от червеи до родната планета на макросите. Или ще прехвърлят през него ядрени мини, с които да взривят макросите.

— Хайде да го превземем и да разберем — предложи Куон.

Кимнах и заповядах:

— Рота Алфа, минете отляво. Ехо — отдясно. По един танк начело на всяка група. Останалите да продължат по права линия към пръстена. Не стреляйте, освен ако врагът не стреля по нас. Ако са капитулирали и се оттеглят, може би ще успеем да завършим мисията си без повече кръвопролитие.

За миг си бях въобразил, че този последен етап ще мине като по вода. Червеите, разбира се, успяха да ме изненадат.

55.

Бойците им се криеха, естествено. Не около нас в кораловия лес, а точно тук, по ръба на гигантската падина, в която се намираще пръстенът. Окопали се бяха под повърхността и чакаха под краката ни. Щом моите войници се смъкнаха към пръстена в центъра на купата, червеите изригнаха в тила ни и ни нападнаха от всички посоки едновременно.

В онзи момент наистина ми се прииска Чен, Йенсен или поне портативният сензор да бяха оцелели, само че, уви, бяхме изгубили всички тях по пътя. Нямахме с какво да засечем засадата и съответно бяхме хванати по бели гащи.

Червеите бяха хиляди. Щурмуваха ни и стреляха в движение. Ние ги изпепелявахме с лазерни лъчи, те ни взривяваха с експлодиращите си проектили. Купата не беше чак толкова голяма и за по-малко от минута червеите скъсиха разстоянието. Дълбаещите танкове въртяха големите си оръдия и плюеха ослепителна горещина към приближаващия враг като огнехвъргачки. Цели редици червеи се сгърчваха обгорени. Често пълнителите на пушките им се възпламеняваха и експлозията помиташе всичко наоколо.

Нашата стрелба беше много по-ефективна, ала численото превъзходство беше на тяхна страна. В близък бой червеите имаха предимство. Ние разполагахме с острите си ножове, но червеите бяха шест пъти по-тежки от нас, бяха по-силни и имаха смъртоносни челюсти.

Двамата с Куон заехме позиция в центъра. Формата на падината ни помогна — имахме чиста линия за стрелба. Намирахме се в ниското и това ни позволяваше да стреляме над главите на хората си по червеите, които все така извираха от дупки по ръба на купата.

— Целете се внимателно! — изрева Куон. — Не искам жертви от приятелски огън!

Изпратих танковете към фронта... който на практика представляваше окръжност.

— Браво и Делта да се изтеглят — извиках в комуникатора си. — Искам резерв в центъра, ако пробият. Ще осигуряваме огнево прикритие от основата на самия пръстен.

— Сър! — извика Куон. Дватамата стояхме гръб в гръб и стреляхме упорито по прииждащия враг.

— Какво?

— Сър, трябва да се махнем оттук.

— Удържаме ги.

— Но не знаем какво ще направи онова нещо — каза Куон и посочи.

Погледнах през рамо към пръстена, който се извисяваше над нас. Целият беше в петна и пукнатини. Изглеждаше изхабен и древен. Не приличаше на нещо, което е построено вчера. Но с червеите никога не се знаеше. Артефактите, които бяхме видели досега, нямаха нито прави линии, нито гладки повърхности.

— Мислиш, че целта им е да ни набутат в пръстена? — попитах аз.

— Спретнаха ни вече една изненада — отвърна разсъдливо Куон. — Защо да няма и втора?

— Мда, защо не — съгласих се аз.

Роти Браво и Делта се бяха събрали в центъра на падината с изненадваща бързина. Никой не искаше да е на предната линия и да удържа вълната от връхлитащи червеи. А те сякаш нямаха край. Труповете им се издигаха на димящи купчини. Живите се катереха през телата на мъртвите си другари или копаеха под тях, за да ни докопат.

— Изтегляме се! Всички назад, по пътя, по който дойдохме.

Не беше нужно да ги подканям. Втурнахме се на юг и вражеската линия се огъна под натиска на концентрирания ни огън.

Когато се изкатерих до ръба на купата, погледнах назад и осъзнах, че още не можем да се изтеглим. Бяхме стигнали до зададената цел. Трябваше да съобщя на макросите, че мисията е изпълнена. Извадих специалното устройство, онова, което беше свързано с лъскавата нишка от нанити, последвала ни по целия път от горния свят. Чудех се колко ли пъти се е късала. Не беше трудно — виждал я бях да се прекъсва под ботуша на невнимателен пехотинец. Разбира се, нишката, съставена от милиарди нанити, всеки път се

възстановяваше. Километър след километър тънка като косъм нишка, водеща към белия свят. Дори само от мисълта за това ме налегна носталгия по откритите пространства, по слънцето и вятъра. Та дори да са бурните ветрове и червеното слънце на Хелиос.

Натиснах бутона, който не бях натискал преди. Онзи, който отваряше канал към макроското командване.

— Идентифицирай се — дойде хладният отговор.

Отдъхнах си. Боял се бях, че връзката няма да се осъществи.

— Тук полковник Кайл Ригс. Стигнах до зададената цел. Мисията е завършена.

— Мисията не е завършена.

Погледнах надолу към свирепата битка около пръстена. На две места фронтът ни се беше огънал. Още не бяхме разбити, но нямаше да издържим дълго. Плащах с пехотинци за всяка нова вълна от червеи, които извираха от дупките. Рано или късно загубите ни щяха да станат твърде големи и противникът щеше да ни прекърши. Фронтът ни се беше разпаднал на групички от обкръжени отчаяни войници, които се бореха за живота си. Ако червеите разполагаха с достатъчно бойци и достатъчно време, щяха да ни избият до крак. Нямаше вариант да капитулираме. Нямаше къде да се изтеглим. Може би точно това бе планирал врагът през цялото време. Може би Куон беше прав, че пръстенът е някакъв древен олтар. Коего превръщаше нас в кърваво жертвоприношение.

— Какво трябва да направя, за да завърша мисията? — извиках.

— Нанитната нишка трябва да докосне транспортния пръстен.

Сведох поглед към трептящата нишка от течно сребро, свързана с моя комуникатор. После погледнах към пръстена в ниското.

— Изчакайте. Минутка.

Стиснах за рамото подофицер Слоун, който беше останал до мен след първия сблъсък в каверната. Изгубил танка си, той се бе присъединил към моя взвод. Грабнах намотка от нанитното въже и му я връчих.

— Искаш ли да сложиш край на целия този кошмар, Слоун?

— И още как, сър!

— Отнеси това до пръстена долу. Трябва да ги свържеш някак.

Той кимна, стисна здраво въжето и хукна. Нишката се проточи след него като въженцето на хвърчило. Лъщеше и се променяше в

движение, опитваше се да запази структурата си при разтягането.

Червеите се сражаваха все така ожесточено. Двамата с Куон стреляхме от позицията си в подкрепа на пехотинците, които отстъпваха към основата на пръстена. Съпротивата им стана по-яростна. Когато имаш нещо масивно зад гърба си, пък било то и извънземна структура с неясно предназначение, а твои другари те подкрепят по фланговете, бойният дух се съвзема. Но така или иначе, продължавахме да губим позиции. Хората, които изоставаха, падаха жертва на червеите.

— Май не им харесва, че им нападнахме олтара, сър — каза Куон. — Здравео натискат.

— Мисля, че знаят какво се опитваме да направим — отвърнах. — Трябва да ги удържим още няколко минути. Искам да се изтеглим в добър ред към пръстена. Предай това на Року.

Куон се наведе над комуникатора си да предаде заповедта. Забелязах, че сигналната светлинка на моя комуникатор примигва.

— Тук Ригс — казах.

— Една минута мина. Мисията не е завършена.

— Да, да, дайте ми още една минута — казах и затворих. Гадни буквалисти.

Слоун стигна до основата на пръстена и върза нанитното въже за нещо, което стърчеше от конструкцията. Помислих си, че ако разполагах с време, сам щях да сляза долу и да огледам внимателно пръстена.

Сигналната лампичка мигаше отново.

— Засечена връзка.

— Да, готови сме — казах аз. — Вече можете да преминете.

— Процесът стартиран. Предстоящо отваряне на портала. Препоръчваме оттегляне.

— Да, вече се изтегляме към пръстена. Ще посрещнем вашите бойци, когато излязат.

— Предстоящо отваряне на портала. Препоръчваме оттегляне.

— Добре, аз... — И млъкнах. Устата ми провисна. Времето сякаш спря. Гледах невидждащо битката, която се разиграваше в ниското. Шест червея обградиха един от танковете ни. Захапаха с мощните си челюсти металния корпус и изстреляха през процепите

откоси от експлодиращи проектили. Корпусът се спаружи, но оръдието при носа продължи да се върти и да отстрелва нападателите.

Мисли избухнаха в главата ми като експлодиращите проектили на врага. Осъзнах, че макросите повтарят дословно съобщенията си, когато е налице недоразумение. Казали ми бяха да се оттегля. Аз отвърнах, че се изтегляме към пръстена, а те повториха препоръката си да се оттегля. Нещо не пасваше. Единственото обяснение бе, че искат да се оттегля *назад*, да се отдалеча от пръстена, а не да се придвижа към него.

Какво не разбирах? Различни възможности никнеха като бурени в плодородния ми ум. Нито една не ми допаднаше. Ами ако не изпращаха войски, а някаква бомба? Стомахът ми се разбунтува, догади ми се зверски.

— До всички, махнете се от пръстена! — ревах по общия канал. Думите ми стигнаха до шлемовете на хората. Направих крачка напред, после още две. Кресях в микрофона, макар да знаех, че това само ще изкриви звука: — Повтарям, всички да се отдалечат от пръстена! Тръгнете на юг, към мен! Заповедта е с най-висок приоритет! Тръгвайте! ВЕДНАГА!

Пръстенът започна да... жужи. Тихо в началото, но звукът бързо набра сила. Вибрацията се усещаше с костите, дори да нямаш уши, с които да чуеш звука. Беше дълбока, силна, плашеща.

Половината танкове потръпнаха, спряха и обърнаха посоката. Стотици пехотинци се оглеждаха объркани. Взводните командири повтаряха заповедите ми. Чувах ги как кресят на хората си и им махат да се изтеглят. Пръстенът беше зад гърба им, червеите — пред тях. Поради липса на друг избор пехотинците наскачаха и удариха по връхлитащия вражески фронт. Червеите ги посрещнаха храбро, но бързо се огънаха под напора от лазерни лъчи, ножове и побеснели пехотинци, които напиреха с крясъци по нанагорницето.

Изпълни ме надежда. Помислих си, че може би ще успеят да избягат от предстоящото, каквото и да беше то. Уви, надеждата ми не трая дълго.

Задуха силен вятър. Направих още пет крачки надолу по склона, към пръстена и моите сражаващи се пехотинци. Куон сложи тежката си ръка на рамото ми.

— Трябва да тръгваме, сър. — Думите бяха по-нежни от хватката му.

Може би той знаеше какво ще се случи. Може би и преди беше виждал гнева на чужд бог. Вятърът прерасна в ревяща буря. Беше толкова силен, че усещах как нагъва костюма по тялото ми.

— Какво пращат през пръстена? — попитах.

— Нищо, сър — каза Куон.

Завъртях глава да го погледна. После, също толкова рязко, погледнах към центъра на падината. Видях как първият човек изгуби почва под краката си. Беше подофицер Слоун. Стоял бе при основата на пръстена, по-близо от всички останали. Отдели се от земята, като размахваше трескаво ръце да запази равновесие. Не успя и се срина по лице. Тялото му, повлечено от невидима сила, се затъркаля към пръстена. Нарастващата сила на вятъра го мятеше като есенно листо, после... после Слоун просто изчезна. Пропадна през арката на пръстена и изчезна. Зрението ми регистрира ярко цветно петно при мястото на контакта. Не бях виждал нещо да навлиза в пръстена по този начин, толкова отблизо. Беше като... като *събитие*. Искряща промяна в реалността.

В сърцето си знаех, че подофицер Слоун вече е на друго място. Най-вероятно се носеше в космоса. В орбита около планета, която човешко око не е зървало. Или пък е попаднал в неутронна звезда. И се е изпарил за части от секундата или е бил смазан до размерите на монета под натиска на немислима гравитация. Или просто се носеше някъде и крещеше за помощ към безразличния и празен космос, сам в края си.

Стиснах комуникатора за връзка с макросите. Зелената светлинка показваше, че каналът още е отворен. Едва не строших устройството в гнева и отчаянието си.

— Изключете го! — ревах с цяло гърло.

— Мисията завършена. Върнете се в базата за транспортиране.

— Избивате хората ми! Изключете го веднага!

— Мисията завършена. Върнете се в базата за транспортиране.

— Шибани машини!

— Мисията завършена. Върнете се в базата за транспортиране.

Унищожих комуникатора. Смачках го в юмрука си и това ми достави огромно удоволствие, макар душата ми да агонизираше. Куон

ме повлече назад към ръба. Скоро настигнахме един изтеглящ се танк. Няколко от машините бяха успели да избягат. Бяха по-тежки и поплътни от пехотинците. Удържаха на ураганната сила, която засмукваше всичко към арката на пръстена. Стотици червеи се гърчеха в хватката на торнадото. Червеи и хора. Моите пехотинци продължаваха да стрелят, тънки като молив лазерни лъчи поразяваха всеки враг, който се озовеше твърде близо.

Куон уви пръстите ми около една ръкохватка върху корпуса на танка. Имаше много такива ръкохватки на подходяща височина, за войниците. Сержантът едва не смаза пръстите ми, притискайки ги към металната скоба. Бих извикал от болка, само че болката не ме интересуваше особено в онзи момент. Куон се хвана на свой ред за съседната ръкохватка, а с другата си ръка ме сграбчи за яката, сякаш се боеше, че може да се пусна.

Имаше пехотинци наоколо, някои вътре в танка, други увиснали на ръкохватки като нас, но не бяха много. Проточих врат назад, докато машината ни отнасяше през кораловата горичка, мачкайки всичко по пътя си.

Гледах зад себе си и виждах стотици пехотинци и червеи, понесени от завихрилото се торнадо. Мнозина се прегръщаха. Други продължаваха да удрят по врага, едните с ножове и пистолети, другите със силните си челюсти. Поединично и по двойки, на групи от по десетина гърчещи се тела, всички те изчезваха, засмукани в нищото.

Зачудих се дали ще продължат битката си и от другата страна на портала. Доколкото познавах своите хора и червеите, най-вероятно щяха да го направят.

56.

Когато стигнахме базата си на повърхността, макроският кораб вече беше кацнал. Ледени кристали, формирали се в горните слоеве на атмосферата, се напукваха и се свличаха на синьо-бели парцали от корпуса му. Предположих, че са резултат от замръзването на водни пари, но не бях сигурен и не си направих труда да попитам.

Самата база беше нагоре с краката. Червеите я бяха нападнали, вероятно мотивирани от жажда за мъст. Скочих от танка, на който се возех и който предлагаше достатъчно място за пътници сега, когато бяхме изгубили три четвърти от войската си. Хукнах към тухлите и скочих върху първата, която се изпречи пред погледа ми. Командният модул, който преди се намираше върху няколко други тухли в центъра на базата, сега лежеше прекатурен и под ъгъл, така че единият му край беше потънал в земята. Шлюзът беше във високата част, тази, която стърчеше във въздуха. Навсякъде имаше трупове. Основно на червеи, но едно от всеки десет тела беше човешко.

Минах по купчина димящи трупове и скочих върху покрива на друга тухла, после на трета. Стигнах до шлюза на командния център и започнах да удрям по него.

Някой сложи тежка ръка на рамото ми. Извъртях се. Беше майор Робинсън. По лицето му се виждаше, че най-последно е получил своя шанс да участва в истинска битка. На хълбока му имаше дупка колкото юмрук, черна и сълзяща.

— Тя не е вътре, сър. Евакуирахме всички от командния модул, след като червеите го преобърнаха.

— Къде е? — попитах аз, задъхан от спринта и паниката.

Робинсън посочи към северния край на лагера. Там, на покрива на една тухла, седеше позната фигура. Хукнах към нея, но не я прегърнах, каквото бе първоначалното ми намерение. Тя стискаше нож и по ножа имаше кръв.

— Сандра? — казах и коленичих до нея.

— Ти се върна — каза тя, без да ме поглежда.

— Да. Върнах се.

— Не вярвах, че ще оцелееш.

— Повечето от нас не оцеляха. Но сега имаме работа. Трябва да натоварим и да се махаме.

— Убих ги. Убих много. От нашите — също.

Сведох поглед към ножа в ръката ѝ. По острието му имаше и тъмночервена кръв, а не само кафявата течност, която течеше в телата на червеите. Не знаех какво да кажа. Възможно ли бе да е загубила ума си?

— Все още не ме бива особено с ножа — каза тя.

— Какво стана?

Сандра поклати глава. Залюля се напред-назад, после ми разказа как червеите разкъсвали костюмите на мъжете и им инжектирали някаква биологична отрова. Хората умирали бавно и в мъки, агонията им продължила дори след края на сражението и нито нанитите, нито нашите медици можели да им помогнат. Пищели от болка, мятали се и я умолявали да сложи край на мъките им. Понякога тя изпълнявала молбата им.

Изчаках я да свърши, после тя ме прегърна и аз я успокоих, доколкото беше възможно. Въпреки всичко се почувствах добре, след като я прегърнах. Усещах тялото ѝ под костюма. Някакъв стегнат възел в стомаха ми се отпусна. Поне Сандра не бях загубил.

— Ще ми разкажеш ли какво преживяхте в планината? — попита тя.

— Не.

— Благодаря ти — каза тя. — Никога не ми разказвай, става ли?

— Добре.

Нямаше време за почивка. Транспортният кораб вече отваряше пастта си да ни погълне и да ни отведе от Хелиос, а лично аз няхах търпение да се махна отгук.

Събрахме това-онова и започнахме да товарим. Не бяхме натоварили и половината, когато земята под нас се разлюля. Пукнатини прошариха сухата почва. Някакво движение привлече погледа ми, движение монументално. Погледнах на север и челюстта ми увисна.

Планината, домът на червеите, се сригваше сама в себе си.

Срива се дълго. Първо пропаднаха склоновете, после и коничният връх. Гигантска колона от прах и отломки се изстреля в небето, закри червеното слънце и потопа в сянка мъничката ни база.

Изстинах. Причинили бяхме на червеите повече беди, отколкото заслужавах. Макар да бяха злобни и отблъскващи, не те бяха дошли с армия в моя дом, а обратното.

Нагласили бяхме командния модул на върха на купчина тухли в трюма на кораба. Други тухли продължаваха да пристигат. Товарните ни машини изпълняваха последния етап от работата си. Именно те трябваше да вкарат и подредят модулите в трюма. Този път процесът вървеше бавно, защото повечето товарни машини бяха унищожени.

— Полковник, простете, че ви прекъсвам — чух глас в ухото си. Опитах се да го пренебрегна, но гласът упорстваше.

— Какво има, майор Робинсън? — попитах примирено накрая.

— Ами... има нещо, но по-добре елате в командния център, сър.

Намръщих се; не ми харесваше тревогата в гласа му.

— Идвам.

Наложи се да откопча ръката на Сандра от ръкава си — беше ме стиснала веднага щом приех обаждането и се притискаше отчаяно в мен. Постарах се да я отстраня нежно и бързо, без да нараня чувствата ѝ. Провалих се, естествено.

Оставих я да се цупи и забързах към командния модул. Зарадвах се да видя капитан Сарин там. От другите нямаше и помен. Дори майор Робинсън липсваше.

— Какво има? — попитах.

— Нов обект, сър. Нещо голямо.

— Голямо? Колко голямо?

Капитан Сарин поклати глава и внесе корекции в изображението. Големият екран се беше сдобил с три пукнатини, но все още работеше. Е, долният ляв ъгъл беше тъмен, все едно някой беше разлял отгоре му черна боя.

Подземният комплекс от тунели се появи на екрана в координатна мрежа. Картографирали бяхме голяма част от подземния свят в района на базата. Дали си бяхме сметка, че на Хелиос повечето неща се случват под повърхността.

Веднага разбрах за какво говори капитан Сарин. Имаше нещо там, нещо голямо и синьо.

— Нов тунел? Откъде се е появил?

— Не, сър — отговори тя. — Не мисля, че е тунел.

И в същия миг нещото се раздвижи. Раздвижи се с цялата си дължина от близо два километра. И тогава се сетих какво е.

— Гигантски червей, нали?

— Да, така смятаме.

Опрях ръце на масата. Съществуването се премести с още няколко пиксела под шокирания ми поглед. Изглежда, се движеше през почвата под нас със скоростта на тичащо куче. Погледнах към предварителната оценка на габаритите, която бе предоставил компютърът, и кимнах.

— Докато бяхме в планината, все се питах що ли за червей е прокопал онези големи тунели. Сега вече знаем.

— При настоящата му скорост на приближаване разполагаме приблизително с осемнайсет минути — каза капитан Сарин. Беше почти толкова изцедена и отчаяна, колкото Сандра, когато я намерих в базата.

— Да видим дали ще разберем откъде е дошло и накъде отива — казах и зададох параметри на компютъра.

Траекторията на екрана започваше от планината и свършваше точно под нас.

— Какво ще правим, сър? — попита капитан Сарин.

— Не се тревожи — казах. — Ще се справим.

— Наистина ли вярвате, че можем да убием нещо толкова голямо, сър?

— Не. Но бихме могли да го надбягаме.

Товаренето е бавен процес и трудно може да се съкрати, но ние успяхме. В такива моменти всичко е въпрос на приоритет. Пратих всички здрави пехотинци да помогнат на товарачките. Вкарахме първо най-важните неща — въздушните пречистватели, водните рециклатори, генераторите и фабриките. Голяма част от жилищните тухли щяха да останат на Хелиос, което намали наполовина броя на модулите, които трябваше да натоварим. Така де, загубили бяхме голяма част от пехотинците си и нямаше смисъл да товарим тухли, които ще останат празни по обратния път.

Не си направих труда да конфигурирам петте оцелели дълбачки. Вместо това ги използвахме с ново предназначение — отворихме горната им част и качихме на тях по един модул. После, с двигатели на

максимална тяга и с помощ от пехотинците, натоварените дълбачки успяха да вземат наклона на рампата с много скърцане, плъзгане и накланяне. Разтоварихме модулите по най-безцеремонния начин — буквално ги катурнахме в трюма. Не се занимавахме да ги редим, просто включихме магнитните ключалки и хукнахме към следващите тухли.

Натоварили бяхме повече от една трета от тухлите, когато реших, че е крайно време да се свържа с макросите и да им кажа да излитат. Гигантският червей вече копаеше вертикално под базата ни и щеше да пробие най-много след минута.

— Макроско командване, тук Кайл Ригс. Отговорете.

— Излишните съобщения хабят ресурсите на системата.

— Да бе, то понеже вие не губите време в излишни приказки.

Затворете вратите на транспортния кораб и излитайте.

— Не всички наземни сили са на борда.

— Грешите, макроско командване.

— Не всички наземни сили са на борда.

— Сър — обади се капитан Сарин до мен. — Сигурно имат предвид тухлите и оборудването, които оставихме.

— Макроско командване, изоставихме част от оборудването си, за да избягаме от приближаващата мегабиологична вражеска единица — казах аз и си дадох сметка, че току-що съм измислил нова дума. Мегабиологична. Надявах се, че няма да се наложи да я използвам често.

Последва колебание. Точно колкото беше нужно на нашия голям приятел. Той изригна през тънкия пласт нанитноподсилена почва, повдигна го като лист хартия. Тухли се разлетяха като кибритени кутийки. Пръст, камъни и отломки влетяха през вратата на трюма. Хората се разбягаха в търсене на прикритие.

Червеят беше исполински. Като малък бях гледал куп филми за гигантски същества, които разрушават градове. Това чудовище не им отстъпваше с нищо. Устата му се отвори и изплю струи кафява течност. Паст толкова голяма, че да погълне една от тухлите ни, без да я дъвче.

Чудовището не ревеше, но земята под него определено го направи. Мокри парчета неидентифицирана материя се посипаха по

нас. Една от тухлите се катурна и падна върху рампата на товарния кораб с оглушителен трясък.

Небето грейна със светлината на десетки енергийни лъчи, очилата ми се затъмниха автоматично. Майор Робинсън беше спретнал автоматични миникули, захранвани от тежките реакторни раници, които бяха останали неизползваеми заради силната гравитация на Хелиос. Добавил бе по една мозъчна кутия да ги контролира и ги беше прикачил към външния кръг тухли, които служеха за укрепление на базата ни. Сега тези кули обстрелваха с лъчите си тоновете плът, извисяващи се на трийсетина метра височина в средата на изоставения лагер. Имаше и други малки кули, които се обслужваха от пехотинци. На тях им трябваше само триножник за основа, лазерно устройство и генератор. Макар и твърде тежки да се носят на ръце, те вършеха работа като стационарни установки. Гледах от покрива на една тухла в трюма как Робинсън сглобява набързо такава установка. Той и още десетина други стреляха по гигантския червей, който скриваше слънцето с туловището си.

Червеят се разтресе. Личеше си, че няма личен опит с изгарянията, които причиняваха нашите оръжия. За жалост мощността на лазерите ни просто не беше достатъчно голяма, за да го убие. Вбесен, червеят започна да се мята и да тъпче с краката си, всеки голям колкото човек. Тухли хвърчаха и се разпадаха. Лазерите стреляха упорито, пържеха кожата на червея и влажното месо отдолу.

— Безпричинното изоставяне на оборудване намалява стойността на наземните сили — обади се преспокойно гласът на макроското командване.

— Трябва да ни измъкнете оттук, сър! — изкрещя капитан Сарин.

Мислех усилено, чак забравих да мигам.

— Пехотинци, стреляйте по свое усмотрение! — наредих.

Още лъчи се включиха в обстрела, жилеха чудовището. Уви, успяхме единствено да го ядосаме още повече. Полудяло от болка, то се мяташе и тъпчеше с подновена енергия. Осъзнавах, че е само въпрос на време да насочи гнева си към макроския кораб. Вратите бяха отворени и чудовището със сигурност щеше да тръгне към нас в търсене на следобедна закуска. От опит знаех, че големите червеи не

умират лесно. А този беше десетина пъти по-голям от най-големите, които бях видял досега.

Реших да си пробвам още веднъж късмета с макросите, пък дано проявят здрав разум.

— Изоставеното оборудване не ни е необходимо — изкрещях в комуникатора, за да надвикам трясъка. — Битката с тази биологична единица ще намали ефективността ни повече, отколкото ще ни струва изоставеното оборудване.

Още едно колебание. Стори ми се, че продължи много дълго, но може да беше и заради червея, който тъкмо се обръщаше в търсене на свежа плячка. Чудовището спря погледа си върху кораба и се метна право към зейналия трюм.

— Безпричинното изоставяне на оборудване намалява стойността на наземните сили.

— Сър! — чух гласа на майор Робинсън в ухото си. — Мисля, че можем да го свалим, сър. Вие върнахте два рееци се танка от планината. Ако съсредоточим стрелбата им върху главата на...

— Не — прекъснах го. — Остани на поста си.

— Но защо да не опитаме, полковник? — попита раздражено Робинсън.

— Защото червеят вече унищожил рееците се танкове. Останаха ни само няколко дълбачки, а те нямат необходимата далекобойност.

Гигантската глава се мушна още два пъти в трюма на кораба. Всеки път по една лазерна установка изчезваше, заедно с пехотинеца, който я управляваше, и тухлата, на която стояха.

— Макроско командване, губя твърде много бойци. Задължително е да излетим веднага!

— Безпричинното изоставяне на оборудване намалява стойността на наземните сили.

— Уверявам ви, че пак ще сме ефективна бойна сила! — ревах в микрофона. Комуникационната система предаде думите ми към макроското командване.

Още пехотинци се озоваха в пастта на чудовището заедно с установките и тухлите си.

— Уверението прието. Следва излитане.

Нямах време да се чудя защо макросите бяха променили решението си. Щях да се тревожа за това по-късно.

— Всички да се отдалечат от вратите! — изреваха.

57.

Макросите не си направиха труда да затворят вратите. Това би отнело твърде много време. Просто повдигнаха носа на кораба — входа към трюма — и включиха тягата. За щастие тухлите не се разлетяха, благодарение на магнитните ключалки. Много от пехотинците обаче не извадиха този късмет и когато подът се наклони под краката им, полетяха назад към струпаните модули. Неприкрепеното оборудване и оцелелите танкове се хързулнаха по наклона, танковете форсираха напразно двигателите си в опит да компенсират плъзгането. Мъже попадаха под тежестта им. Мнозина пропаднаха към далечната стена на трюма, която прекрати безмилостно полета им. Все пак малцина от тях умряха. Благодарение на нанитите в телата си моите пехотинци оцеляваха при условия, които биха убили обикновен човек. Ала през следващите няколко дни, докато траеше тежкият оздравителен процес, не един и двама съжалиха, че не са умрели.

Голямата врата на трюма се затвори мъчително бавно. Когато най-последно платната ѝ се прибраха с трясък и скриха червената светлина на гигантското слънце, останахме на тъмно и студено. Хора стенеха, охкаха и плачеха, викаха за помощ. Други крещяха в екстаз, че са се измъкнали живи от хватката на Хелиос.

Разполагахме с под две хиляди човека в бойна готовност. Много малко от онези, които бяха слезли с мен в крепостта на червеите, все още бяха между живите.

Едва по-късно разбрахме, че майор Робинсън е бил погълнат от гигантския червей заедно с много други. Стрелял бе с една от установките, които червеят си беше харесал. От целия ми команден щаб бе оцеляла единствено капитан Сарин.

— Жалко, че не убихме онзи проклет гигант — каза Сандра, когато най-последно останахме насаме в стаята си.

— Червеите ще имат нужда от него да си изкопаят нова планина — казах аз.

— Изненадана съм, че ти пука за тях. Какво ще правим сега, Кайл?

— Отиваме си вкъщи. Ще обявим нова мобилизация и догодина, когато макросите дойдат за нов товар пушечно месо... какво пък, може да имаме някоя и друга изненадка за тях.

— Искаш да подновим войната?

— А на това тук как му викаш? — попитах.

— Е, поне победихме.

— Не — казах и поклатих глава. — Не победихме. Войната никога не е приключвала, а в тази кампания ние нанесохме щети на собствената си страна.

Сандра се сгуши в скута ми.

— Не те разбирам.

— Червеите бяха на *нашата* страна. Вече започвам да разбирам вселената. Ние сме органичният живот и истинските ни врагове са машините. Те са живата смърт.

— Искам тези кръвопролития да свършат веднъж и завинаги — каза тя.

— Е, още не са свършили. Затънали сме до уши в тях. Но аз си мисля за един нов вид война. Война на плътта срещу машините. Този път няма да целуваме големите им метални задници. И ще се бием на правилната страна.

— Можеш ли да ми направиш една услуга, полковник? — попита тя.

Погледнах я в очите. Лицата ни бяха близо, но не се целунахме.

— Само кажи каква.

— Не ме взимай с теб следващия път.

Изпухтах.

— Тогава не ме моли да идваш.

— Ще те моля, неизбежно е. Но ти не отстъпвай.

Усмигнах се.

— Знаеш, че винаги ти отстъпвам.

Сандра най-последно млъкна и се целунахме. За кратко животът беше хубав.

Издание:

Автор: Б. В. Ларсън

Заглавие: Изстребление

Преводач: Милена Илиева

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо издание

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: Американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 22.05.2017

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-760-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2561>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.